

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

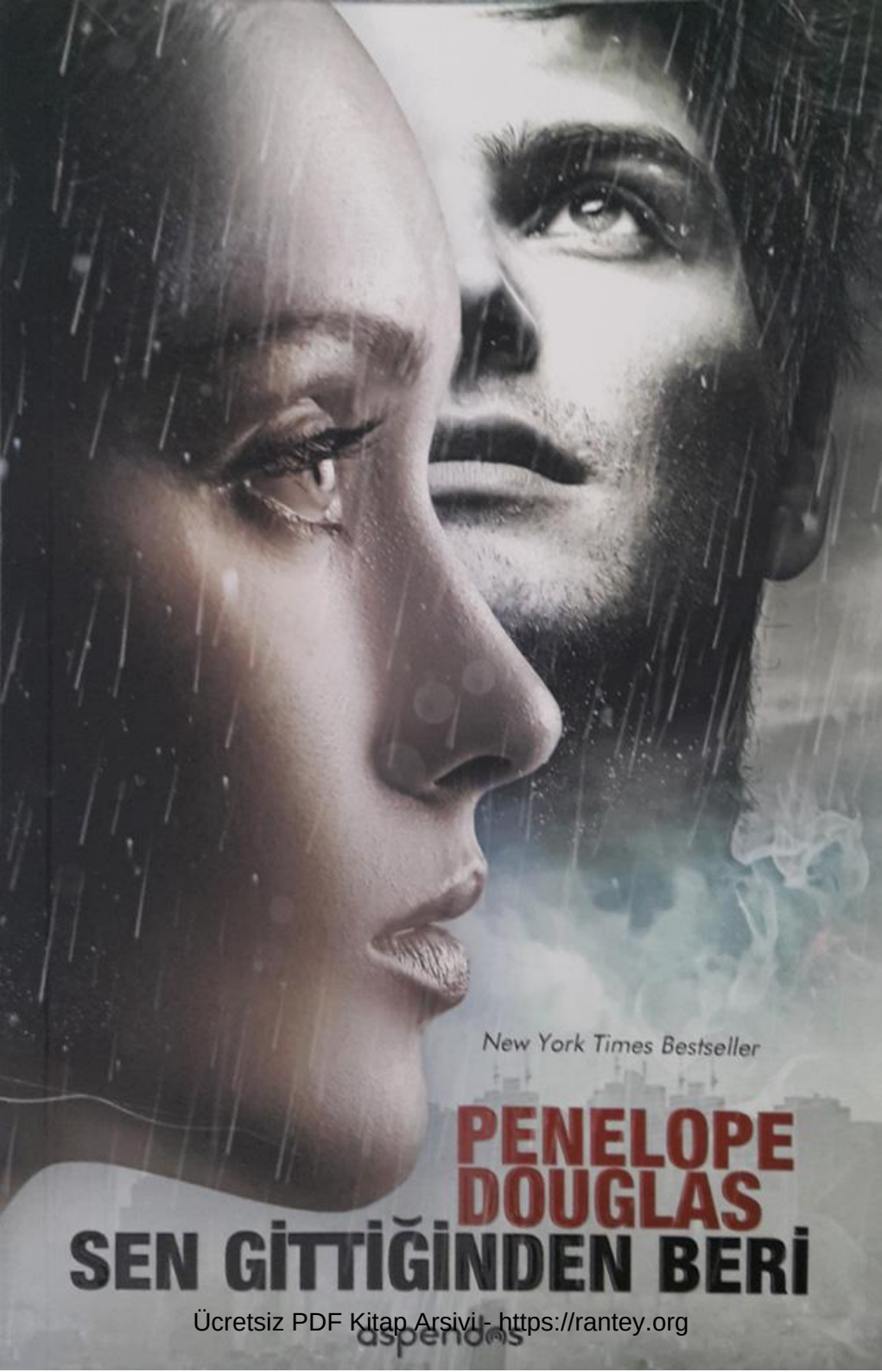
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestseller

**PENELOPE
DOUGLAS**

SEN GİTTİĞİNDEN BERİ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

aspenos

PENELOPE DOUGLAS

SEN GİTTİĞİNDEN BERİ

Derinden gelen bir sesle konuştu. "Bence arkadaşlığım ötesinde bir yere gidiyoruz Tate ama bu lanet şeylere yol açacak." Keskin kelimeleri beni kıldı ve derin bir nefes aldım.

Onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydum? Gözümde biriken yaşlar yüzünden etrafı bulanık görmeye başladım.

Yüzümdeki acıyı görmüş olacak ki sert ifadesi gitti ve gözlerini yere dikti.

"Tate." Bana doğru yürümeye başladı, sesi daha yumuşaktı... Bu sırada cebimden fotoğrafı çıkarttım ve onun göğsüne ilıştirdikten sonra hızla eve koştum. Evin içine girene kadar ağlamamak için kendimi tuttum.

Bu bir daha olmayacaktı.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra onun zalimliğine ve kendi akılsızlığıma ağladım. Başımı yavaşça kapıya vurdum ama darbeler zedelenen gururumu onarmaya yetmiyordu.

Jared beni hak etmemişti ama küçük bir uğraşla beni elde etmişti.

Bu bir daha olmayacaktı.

facebook.com/AspendosYayinevi

aspendos

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SEN GİTTİĞİNDEN BERİ

SENİNLE YENİDEN SERİSİ-KİTAP:1

Sen Gittiğinden Beri

Orijinal Adı: Bully

Yazarı: Penelope Douglas

Çevirmen: Ecem KODAK

Editör: Özlem AYTEK

Kapak Uygulama: Ferhat ÇINAR

grafik@ferhatcinar.com

© 2013, Penelope Douglas

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayın Hakkı

©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Mayıs 2015

ISBN: 978-605-5175-81-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt: Güven Mücellit ve Matbaacılık

Mahmutbey Mah. Devekaldırım Cad. Gelincik Sok. Güven İş

Merkezi No: 6 Bağcılar / İSTANBUL

Sertifika No: 11935

Tel: (0212) 445 00 04

Faks: (0212) 445 71 08

Yayımlayan:

ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ

Gürsel Mah. İcabet Sok. No:4/B Gürsel Mahallesi

Kağıthane / İSTANBUL

Tel: (0212) 220 61 88

Faks: (0212) 220 63 37

e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

SEN GİTTİĞİNDEN BERİ

Penelope Douglas

Çeviri
Ecem Kodak

aspendos

İTİHAFA

Hanımefendiler için...

Her gerçek kadının kalbinde, güpegündüz hareketsiz yatan ama zorlukların karanlık saatlerinde yanan, parlayan ve alevlenen bir nur ışığı parlar.

Washington Irving

Teşekkürler

Öncelikle, sabrından ve tüm desteklerinden ötürü kocama teşekkürlerimi sunuyorum. Bu hikayeyi yazarken kendimi yatak odamıza kapattığım için çoğu geceyi ve hafta sonunu tek başına geçirmiştir. Ona borcumu kesinlikle ödeyeceğime dair söz veriyorum.

Daha sonra, arkadaşım Bekke'e her şey için teşekkür ederim. O olmasaydı ben Word, HTML şöyle dursun, evet, düz yazıyı bile tek başıma beceremezdim.

Son olarak, kitaplar alemi içinde kendi kaçıışlarını bulan tüm okuyucularıma teşekkür ederim. Onların "sen bir yazar olabilirsin" şeklindeki geri bildirimleri benim için en büyük armağandı.

BÖLÜM 1

Bir yıl önce

“Hayır, buraya dön!” diye bağıırışı sağ kulağırmda cın-ladı.

Babamın Bronco’sunun tekerlekleri aniden tiz bir ses çıkardı ve kısa yoldan arabalarla dolu sokağı döndü.

Bir arabanın içinde olduğı zamanlarda, diğeri hiç kimsenin sürüşünü beğenmezdim. Birden ağızımdan kaçırırverdim, “Düşünüyorum da, belki de arabayı benim gibi kullanmalıydın.”

“Ve sen de kendimi öne fırlatmadığım her sarı ışıktaki ellerinle yüzünü mü kapatmalıydın? Hayır!” K.C. zih-nimi okumuş gibi cevap verdi.

Kendi kendime gülümsedim. En iyi arkadaşım beni

çok iyi tanırdı. Hızlı araba sürmekten hoşlanırdım. Hızlı hareket etmeyi severdim. Bacaklarımın götürebildiği kadar hızlı yürürdüm ve arabayı makul olan en hızlı şekilde kullanırdım. Her dur tabelasında ve kırmızı ışıktaki telaşlanırdım. *Acele et ve bekle*, bu bendim.

Ama uzaktan, vurmali çalgıların ritimli müziğini duyduğumda, daha fazla acele etmeme gerek kalmadı. Arka arkaya sıralanmış arabaların oluşturduğu şeritte, neredeyse, partinin büyüklüğüne yakışır bir kaza yapıyorduk. Partiden bir blok uzaklıktaki bir noktada sıkışmış bir haldeydik ve ellerim direksiyona neredeyse yapışmıştı.

“K.C., düşündüm de... bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” Net bir şekilde tekrarladım.

“Güzel olacak, göreceksin,” diyerek ayağıma vurdu. “Bryan, Liam’ı davet etti, Liam’da beni ve ben de seni davet ediyorum. Ne var bunda?” Onun sakinliği, düz sesi göğsümdeki daralmayı hafifletmedi.

Emniyet kemerimi çözüp ona baktım. “Şey, unutma. Rahatsız olursam, giderim. Sen de Liam’la bir konuşma fırsatı yakalarsın.”

Dışarı çıktık ve sokağın karşısına yürüdük. Eve yaklaştıkça partiden gelen gürültü artmıştı.

“Hiçbir yere gitmiyorsun! İki gün içinde buradan ayrılacağız ve bu süre içinde de beraber eğleniriz.” Onun tehditkar sesi benim zaten değişken olan sinirlerimi titretti.

Biz araba yolunda yürürken, o beni arkamdan takip etti. Liam’a alışveriş işini kabul ettiğimi belirten bir kısa mesaj gönderdim. Erkek arkadaşı erkenden gelmişti.

K.C., gün boyunca gölde arkadaşlarıyla zaman geçirdi ve ben alışverişe çıktım.

Kırmızı Solo bardakları çimleri çevrelemişti, evin içinden veya dışından süzülen insanlar, huzur veren yaz gecesinde eğleniyordu. Okuldan tanıdığım birkaç çocuk kapının dışına hamle yapıp birbirlerini takip ettiler ve bu süreçte içkilerini çalkaladılar.

“Hey, Tate! Nasıl gidiyor?” Tori Beckman elinde bir içkiyle kapıdan içeri girdi. Tanımadığım bir çocukla sohbet ediyordu. Bana, “Anahtarını kaseye bırak,” diyerek seslendi.

Tori’nin bu isteğinin üzerinden bir saniye kadar geçtikten sonra benden anahtarımı bırakmamı istemiş olduğunun farkına vardım.

Anladığım kadarıyla Tori bu gece hiç kimsenin sarhoş bir şekilde araba kullanmasına izin vermiyordu.

Çalan müziğin eşliğinde, bağırarak, “İyi ama ben içmeyeceğim,” dedim.

“Fakat sonradan fikrini değiştirebilirsin,” diye cevap verdi kız kafa tutarak. “İzin verirsen anahtarlarını almam gerek.”

Rahatsız olmuştum, çantamın içini karıştırdım ve anahtarlarımı sert bir şekilde kaseye bıraktım. Anahtarlarımın yanımda olmaması, gitmek isteyecek olursam ya da gitmem gerekirse buradan hızla uzaklaşamayacağım anlamına geliyordu. *Ya kız sarhoş olursa ve kavalyesi mekanı çok daha önceden terk etmiş olursa ne olacak? Ya biri yanlışlıkla benim anahtarlarımı alırsa?* Aniden aklıma onunla konuşurken “ya” diye başlayan soruları durmaksızın kullandığım annem geldi. *Ya biz oraya gittiğimizde*

Disneyland temizlenmek için kapalı olursa? Ya Gummi ayılar şehirdeki tüm mağazalarda tükenmiş olursa? Benim bitmeyen sorularıyla karşılaştığında onun nasıl sinirlendiğini hatırlayınca gülmek için kendimi zor tuttum.

“Vay!” K.C. kulağımın dibinde bağırdı. “Şuradakine bir bakın!”

Bazıları sınıf arkadaşı olan ve bazıları da olmayan insanlar, müzikle beraber zıplıyor, gülüyor ve eğleniyordu. Kollarımdaki tüylerin diken diken oluşuyla birlikte tüm heyecanı ve coşkuyu fark ettim. Tüm katlar hoporlörden gelen ritimle yankılanıyordu, ortak alan içinde yapılan çok sayıdaki aktiviteye bakılırsa ben ortama göre ben çok suskun kalıyordum. İnsanlar dans ediyor, at oyunu oynuyor, zıplıyor, futbol oynuyordu, evet! Oturma odasına futbol oynuyorlardı.

“O adam benim için bir harabeden de berbat,” dedim. Sesimin normalde olduğundan daha güçlü ve şatafatlı çıkması için kendimi zorlamıştım. Çok isteksiz de olsam, bir yıl için şehirden ayrılmadan önce en yakın arkadaşım ile bir partide eğlenmiştik.

Bana göz kırpan K.C.’yi gördüğümde, başımı sallayarak elimle mutfağı işaret ettim. Kalabalığın arasından geçerken yol boyunca el ele yürüdük.

Her annenin hayali olan kocaman bir mutfağa girdik, merkez ada üzerindeki barda geçici bir çözüm düşündüm. Lavabonun içindeki bir pakette, buz ve kupalar vardı. İki litrelik soda likör şişesi, granit bir kabın içinde duruyordu. Nefesimi dışarıya doğru üfledim ve bu gece ağırbaşlı kalma sözümünden vazgeçtim. Sarhoş olmak birdenbire çok cazip geldi.

Sadece bir geceliğine kendimi kaybetmenin ne zararı olurdu ki?

K.C. ve ben içkimizi, evde ailelerimizin koyduğu yere sakladık. Nasılsa, bu gece koruma alanlarının içinde olduğum insanların sorularından uzakta ve rahattım.

“Hey Tate, buraya gel!” Jess Cullen, ben bara ulaşmadan önce sarılmak için bana seslendi. “Seni özleyeceğiz, malum Fransa’ya gidiyorsun, tam bir yıl için, değil mi?” Jess’e tekrar sarıldığımda omuzlarım gevşedi, şimdi kaslarım daha az gergindi. Jess ve benim ortamımızın dışında bir insan olan K.C. heyecanla bizi dinliyordu.

“Planım bu,” dedim kafamı sallayarak ve içimi çektim. “Bir ailenin yanında kalacağım ve sınıfıma kayıt olacağım. Son sınıf öğrencisi olarak döneceğimi düşünüyorum. Takımın bir parçası olarak kalmamı sağlayacak mısın?”

Bu sonbahar Jess’le kır koşusu takımı kaptanlığı için rekabet etmiştik. Bu rekabet lise hayatımda özleyeceğim bir deneyim olmuştu.

“Eğer ben kaptan olursam, yerin güvende güzelim,” dedi övünerek. Sarhoş olduğu açıkça görülüyordu. Jess yıllarca peşimi bırakmayan söylentileri, her seferinde yaptığı o utandırıcı şakalarla bana hatırlatmasına karşın bana karşı hep iyi olmuştu.

“Teşekkürler, seni daha sonra tekrar göreceğim miyim,” diye sordum yavaş yavaş K.C. ye doğru hareket ederek.

Jess mutfağın dışına doğru dans ederek uzaklaşırken bağırdı. “Evet ama olur da seni göremezsem Fransa’da iyi şanslar dilerim.”

Onun uzaklaşmasını seyrederken, benim yüzüm hız-

la düştü. Korku ve dehşet duygusu, kalbimden mideme doğru ağır ağır ilerliyordu ve mideme oturuyordu.

Hayır, hayır, hayır!

Jared mutfağın içine yürüdüğünde olduğum yerde donup kaldım. O, bu gece görmeyi hiç ummadığım bir insandı. Beni hoşnutsuzlukla takip eden gözleri benimkilerle buluştu.

Evet. Ben bu bakışlara tamamen aşınaydım. “Seni gördüğüm zaman ayakta duramıyorum, bu yüzden görüş alanımdan çık!”

Onun çenesi kenetlenmişti ve ben onun çenesini nasıl hafifçe kaldırdığını fark ettim, güya kabadayı maskesini ortaya koyuyordu. Nefesimi tuttuğum fark edilmişti.

Göğsümdeki tanıdık çınlama kulaklarımda yankılandı ve yüz mil uzaktan burası gerçekten güzel bir yer gibi görünüyordu.

“Bir geceliğine normal bir ergen gibi kendimi eğlendirsem bu çok mu fazla olur,” diye kendime sordum.

Çocukluğumuzun üzerinden çok zaman geçmişti, bitişik kapılarda büyümüştük ve en büyüğümüz Jared idi. O tatl, cömert ve arkadaş canlısıydı. Ve gördüğüm en güzel çocuktü.

Onun gür kahverengi saçları, zeytin yeşili gözleriyle tamamlanıyordu ve onun çarpıcı gülümsemesi -gülümseğinde- tüm dikkatleri üzerine çekerti. Okul koridorunda yürürken, kızlar duvarların üzerinde koşarak onu izlemekle çok meşguldü.

Ama o çocuk şimdi çok uzaklardaydı.

Hızla geri döndüm ve K.C.’yi barda buldum. Elleri-

min titremesine aldırmadan kendime bir içki koymayı denedim. Aslında sadece Sprite koydum ama bu kırmızı kupa bir içki gibi görünmesine neden oluyordu. Şimdi, onun burada olduğunu biliyordum, bu pislik etrafımdayken ayık kalmam gerekiyordu.

Barın etrafında dolandı ve yanıma oturdu. Bana olan yakınlığından dolayı vücudumun içinden sinir bozucu bir sıcaklık yükseldi. Bir şok dalgası kalbimden mideme doğru patladı.

Sakin ol! Sakin ol!

Biraz buz aldım ve içkime ekledim, yavaşça nefes alıp vermek için kendimi zorladım. Onun yolundan çıkmak için manevra yaptım ama o, bardaklardan birine uzanarak geçişimi engelledi. Bu kez K.C.'nin sol yanından çıkmaya çalıştıgımdaysa diğer koluyla da Jack Daniels'a uzandı.

Ne yapmam gerektiğine dair kafamdan on farklı senaryo geçti. *Onun bağırsağını mı dirseklemeliydim? Yoksa içkimi yüzüne mi fırlatmalıydim? Yoksa lavabo hortumunu alıp...?*

Ah, boşver! Hayallerimde ben çok daha cesurdum. Hayallerimde, bir buz kalıbını alıp Tanrının on altı yaşında bir kızın yapmasına izin vermeyeceği şeyler yapabiliirdim.

Bu gece onunla arama mesafe koymak için bir plan yaptım ama o şimdi benim arkamdaki yerini almıştı. Jared beni korkutmak için bunun gibi şeyler yaptı. Korkutucu değildi ama zalimdi. Beni istediği açıktı ve kontrol ondaydı. Uzun zaman sonra, bu pisliğin bana gizlice güç göstermesine izin verdim ve tam da bu yüzden hiç-

bir utanç veya üzüntüye katlanmak zorunda değildim. Bir yaz boyunca en azından bir partide eğlenmek en büyük hakkımdı ve şimdi ben yine buradaydım, korkunç sezgilerim yüzünden karnımın içimde kasılmalar oluşuyordu. *Niçin sadece benim için bu partiden ayrılmıyordu?*

Onun yüzüne doğru döndüm, ağzının köşelerinin yukarı kalktığını gördüm. Gülümsemesi, gözlerine doğru geldikçe kayboluyordu, bardağına yavaşça içkisini koydu.

“K.C. buna biraz kola koyabilir misin?” Jared, K.C. ile konuştu ama kadehini o kız için kaldırırken gözleri benim üzerimdeydi.

K.C., “Ah, evet,” diye kekeledikten sonra yukarı doğru baktı. Jared’in bardağına bir miktar içki doldurduktan sonra sinirli bir şekilde döndü ve gözlerini bu kez bana dikti.

Jared, benimle hiç konuşmadı. İçkisinden bir yudum almadan önce koyu renk kaşları çatıldı ve ileriye doğru yürüdü.

Onun mutfaktan uzaklaşmasını seyrederken alnımın üzerinde durmaksızın oluşan soğuk terleri siliyordum. Hiçbir şey olmadı, o bana hiçbir şey söylemedi ama midem aynı şekilde kutsandı.

Ve şimdi o benim bu gece burada olduğumu biliyordu.

Siktir!

“Bunu yapamam K.C.” Yorgun fısıltım kadehimi sıkarken harcadığım güçle çelişki yaratıyordu. Bu gece buraya gelmek bir hataydı.

“Tate hayır!” diyen K.C. başını salladı. Muhtemelen

gözlerimdeki vazgeçmişliği görmüştü. Kadehini lavaboya boşalttı ve mutfaktan çıkış yolumu kapattı. Arkamdan beni takip eden K.C. ile birlikte insan kalabalığının içinden geçtim.

Kaseyi kapıp, içinde anahtarlarımı aramaya başladım.

K.C. "Tate gidemezsin!" dedi emir verircesine. Her kelimesi hayal kırıklığı ile damlıyordu. "Onun kazanmasına izin verme. Ben buradayım. Liam burada. Korkmana gerek yok!" Ben arabamın anahtarlarını aramaya devam ederken, o üzerimdeki kollarıyla beni destekliyordu.

"Ondan korkmuyorum!" Kendimi savunuyordum ama söylediklerime kendim de inanmıyordum. "Ben sadece gidiyorum. Onu burada gördün. O her zaman benim aklımı karıştırıyor. Gittiğimiz her partide ya da okulda, sakın olduğum her anda, beni rezil etmek için utanç verici ya da muzipçe bir şey yapar."

Hala DNA şeklindeki anahtarlığımı arıyordum, çatık kaşlarımı düzelttim ve gergin bir şekilde gülümsedim. "Sorun yok. Ben iyiyim." Ona yeniden güven vermeye çalıştım, kelimelerim çok hızlı çıkıyordu. "Sadece burada kalmama gerek yok ve onun bu zamanı iyi değerlendirdiğini görüyorum. Umarım o çük kafalı bu gece açlıktan ölür."

"Tate, o senin buradan gitmeni istiyor. Bunu yaparsan o kazanacak. O, ya da bu ahmak Madoc, bir şeylerle ortaya çıkabilir. Ama kalırsan ve yerine otursan o zaman sen kazanacaksın."

"K.C., ben yıprandım. Döktüğüm gözyaşlarımın ardından artık eve gitmek istiyorum." Dikkatimi yeniden

kaseye verdim. Elimi anahtarların içinde gezdiriyordum ama ne yazık ki kendi anahtarlarımı bir türlü bulamıyordum.

Müzikten daha yüksek bir sesle, “İyi,” diye bağırdım ve aramaktan vazgeçerek kaseyi sehpanın üzerine fırlattım. “Zaten hiçbir yere gidemeyeceğim gibi görünüyor. Anahtarlarım burada değil.”

“Ne?” K.C. şaşkınlıkla bana baktı.

“Onlar burada değil,” diye çevreme bakınarak tekrar ettim. Param ve telefonum çantamın içindeydi. Bir diğer kaçış planım artık imkansız hale gelmişti. Yaşadığım gerginlik, bir öfke krizine dönüşmeden önce üzerime bir yorgunluk çöktü. Kafamın içinden binbir türlü küfürler geçiyordu. Yumruklarımı sıktım. Elbette bunun böyle olacağını bilmeliydim.

“Biri kazara onları almış olmalı diye düşünüyorum,” dedi. Ama bu olayın partiden bu kadar erken saate ayrılmış insanlar tarafından gerçekleştirildiği düşüncesinin daha zayıf olduğunu biliyordu. Başıma gelen bir kaza değildi.

“Hayır, aslında onların nerede olduğunu biliyorum.” Gözlerimi Madoc’a kilitledim. Jared’in en yakın arkadaşı ve uşağı, veranda kapısının karşısındaki odanın ucunda duruyordu. Kızıl saçlı çocuk, duvara dayanmış öylece duruyordu. Biraz da tesadüfi olarak dikkati başka yöne dağılmadan önce bana zoraki bir tebessüm etti.

Ona sessizce yaklaştım, K.C. beni takip ediyordu ve bir taraftan da telefonundan, muhtemelen Lian’a, mesaj atıyordu.

Ona yaklaşp, “Anahtarlarım nerede,” dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mavi gözlerini yavaşça kızıdan yukarı kaldırdı. Benden yeteri kadar uzun değildi, belki birkaç santim, bu yüzden Jared'in yaptığı gibi etrafımda gezinemeyecekti. Madoc gözümü korkutmamıştı. Beni aptal durumuna düşürmek için çok uğraşıyordu ama ben, bunların hepsinin Jared'in emirleri olduğunu biliyordum.

"Onlar şu an yaklaşık sekiz adım aşağıda. Bir yüzücü gibi hisset Tate!" Geniş bir sırtış suratına yayıldı. Tasması bağlı yavru bir köpek gibi kızlara dönerek göz kamaştırıcı gülümsemesini gösterdi. Belli ki benim düştüğüm bu kötü durumun her saniyesinden keyif alıyordu.

"Siktir!" sesim sakın çıkmıştı ama gözlerim alev alev yanıyordu. Verandadan dışarı çıktım ve havuzun önüne gelip dikkatle bakmaya başladım. Hava yüzmek için harikaydı ve insanlar suyun içinde alem yapıyorlardı, bu yüzden havuzun etrafında kağıdı hızıyla hareket ediyor ve tüm o vücutların arasından gümüş rengi anahtarımı seçmeye çalışıyordum.

Jared kucığında bir sarışınla rastgele bir sandalyeye oturmuştu. Hayal kırıklığı, karnımda tuhaf bir düğümlemeye neden olmuştu ama bunu belli etmemeye, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordum. Biliyordum ki benim bu rahatsızlığımın her bir parçası ona zevk veriyordu.

Anahtarlarımın yanardöner gümüşlüğüne görmeye çalışırken, onları bulmak için karşıdaki uçlara da baktım. Hiçbir şey göremediğim için yardım etmeleri için birkaç yüzücüye döndüm.

"Havuzun dibinde anahtarlarımı gördünüz mü acaba," diye sordum. Çocuklardan biri gözlerini sessizce

yerinde oturan ve manzarayı seyreden Jared'e çevirdi ve bir korkak gibi benden uzaklaştı.

Harika! İtiraz etmek yok, yardım yok! Belli ki Jared benim islandığımı görmek istiyor.

"Hadi Tate! Suya atla ve anahtarlarına kavuş!" Şimdi Jared'in masasında oturmakta olan Madoc bağırıyordu.

"Siktir git Madoc. Şüphesiz ki onları aşağı sen attın. Bu yüzden neden gidip onları sen getirmiyorsun?"

K.C.'nin sevgilisi Liam da K.C.'ye katıldı ve çoğu zaman yaptığı gibi arkamda dimdik durdu.

Sandaletlerimin üzerinde kayarak havuzun kenarına kadar yürüdüm.

Liam, "Tate bekle! Bunu ben yapacağım," diyerek beni izledi.

"Hayır!" diyerek başımı salladım. "Yine de teşekkürler." Ona içten bir gülücük attım.

Tam bir yıl, evet, kendime bu sözün tadını hatırlattım. Jared'den uzak tam bir yıl geçirecektim.

İlk olarak ellerimle barış işareti yaptım. Su benim gergin cildim için oldukça soğuktu. Bir anlık ürperişten sonra vücudum havuzdan keyif almaya başladı ve rahatladı. Üzerimde ne bir göz ne bir söz vardı. Bu huzurun tadını çıkarttım.

Göğsümü kullanarak suya daldım ve havuzun dibine doğru dalmaya devam ettim. Sekiz adım sonra hiçbir şey yoktu, anahtarlarımı bulmak için tekrar daldım. Bu kez başarmıştım. Anahtarlarımı kavradım, sonra yukarı doğru yüzdüm. Kafamı isteksizce sudan çıkardım ve akciğerlerimi havayla doldurdum.

Bu kolay olmuştu.

“Vuuu huuuu,” diye bağıran seyirciler, hiç de içten olmayan tezahüratlar yaparak beni alkışladılar.

Başımı sudan dışarı uzatarak hızlı bir şekilde çevreme bir göz attım. Partideki herkes gözüme sıırıslıklam ıslanmış gibi görünüyordu. İnsanlar bana bakarak gülüp şakalaşıyorlardı. Birkaç yoruma katlanıp, daha sonra eve gidecek ve İsveç balığını yiyecektim.

Kenara gidip dışarı çıkmak için kibarca yüzdüm, uzun saçlarımdan ve sandaletlerimin üzerinde kaymaktan sıkılmışım.

“İyi misin?” K.C. yanıma geldi. Uzun ve koyu renk saçları rüzgarda dalgalanıyordu.

“Evet, elbette. Bu yalnızca su.” Onun gözlerine bakamıyordum. Tekrar buradaydım. Gülüşmeler devam ediyordu. Utanç vericiydi.

K.C. kollarını bana kenetledi, güven verici sesiyle, “Hadi buradan gidelim,” dedi. Liam da bizi takip etti.

“Bir saniye.” Durdum ve geriye dönüp Jared’e baktım. Kahverengi gözleriyle hala bana meydan okuyordu.

Ona doğru yürüdüm, – bildiğim tek şey bunun kötü bir fikir olduğuydu- kollarımı çapraz olarak bağladım ve ona dik dik bakmaya başladım.

“İki gün içerisinde buradan gidiyorum ve yapabileceğinin en iyisi bu mu?”

Ne yapıyorum ben böyle?

Jared masada kağıtlarını azar azar dağıtırken bana düşmanca bakmaya başladı. “Fransa’da iyi vakit geçir Tatlım. Geri döndüğünde ben burada olacağım.” Beni tehdit ettiği için ona vurmak istedim. Şimdi benimle anlaşması için ona kafa tutmak istedim. Ve o, eli kula-

ğında olan bir öfke nöbeti hâli içindeyken hiç de rahat değildim.

“Sen bir korkaksın. Bir erkek gibi hissedebilmenin tek yolu beni didiklemek. Ama şimdi tekmelerini başka bir yere atmak zorunda kalacaksın. Kollarım yanlarıma düşmüş olarak, ikisi de masanın etrafında olacak şekilde öylece duruyordum.

“Hala konuşmak istiyor musun?” Jared homurdandı ve etrafımda fısır fısır gülüşmeler başladı. “Evine dön. Hiçbirimiz burada senin poponu kıvrışını görmek istemeyiz.” Jared bir yandan kağıt dağıtmakla uğraştığı için benimle zar zor göz kontağı kurabiliyordu. Kucağındaki kız kıkırdadı ve onun kucağına daha çok yerleşti. Ezilme duygusu kalbime acı veriyordu. Ondan nefret ediyordum.

Ben gözyaşlarımı tutmaya çalışırken Madoc, “Hey! Herkes buraya baksın!” diye bağırmaya başladı. “Onun memeleri serttir. Sen onun üzerinde olmalısın Jared.” Madoc’un bu sözü arka bahçede yankılandı. Ve herkes yuhlamaya ve gülmeye başladı.

Hatırladığım kadarıyla aşağılamalar yüzünden gözlerimi kapattım. Sudan tamamen donmuş beyaz bir bluz giymiştim. İçgüdüsel olarak başta kollarımı göğsümün üstüne yerleştirdim. Ama bana gelirken o bunu biliyordu. Elbette biliyordu. Yüzümdeki ifade uğradığım aşağılanma nedeniyle alt üst olmuştu.

Orospu çocuğu!

Şüphesiz, gözyaşları içinde eve gidiyor olmalıydım.

Gözlerimi açtım, kızardığımı hissettim. Çevremdeki herkesin duyduğum rahatsızlıktan dolayı gözle görünür

şekilde eğlenmesine katlandım. Jared masanın yıldızıydı, burun delikleri ısıltı ısıltı ve bana aldırmiyordu. Davranışı bunca zaman sonra beni hala şaşırtıyor. Biz arkadaş olmayı deneyebilirdik, ben hala kimi zaman onun gözlerinde gördüğüm çocuğu arıyordum. Ama onun hatıralarıyla yaşamak benim için ne kadar iyi olabilirdi ki?

“Bu kız neden hala burada duruyor,” dedi sarışın, Jared’in kucagında oturduğu yerden. “Özel mi yoksa herhangi birisi mi? Bir ipucu verebilir mi?”

“Evet Tate, Jared’i duydun. Burada kimse seni istemiyor.” Madoc, kelimeleri o kadar yavaş söylüyordu ki anlamamam için aptal olmam gerekirdi.

Gırtlığım düğümlendi. Yutkunamıyordum, nefes alırken canım yanıyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. İçimden bir şeyler koptu. Yumruğumu geri çektim ve Madoc’un burnuna doğru fırlattım. Dizlerinin üzerine çöktü, elleri yüzündeydi, ellerinin içinden kanlar fışkırtıyordu.

Gözyaşları görüşümü engelliyordu ve gırtlığımdan birbiri ardınca hıçkırıklar patlamaya başladı. Öncelikle beni bu gece en çok rahatlatan bu hamleyi yaptığım için çok memnundum. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yürüyüp eve geri dönecektim. Ardıma bakmaksızın kapıdan çıkıp gittim.

Arabama bindim, K.C. yanımdaki koltuğa tırmandı ve Liam da arkaya geçti. Onların beni takip ettiklerini fark etmemiştim. Jared’in tepkisinin ne olduğunu sormak dilimin ucuna kadar geldi ama sonra fark ettim ki bu umurumda bile değildi. Cehenneme kadar yolu var!

Camdan dışarı baktım, gözyaşlarımın yanaklarımı ıslatmasına izin verdim. Lian ve K.C. ne yapacaklarını ya da söyleyeceklerini bilmeden sessizce oturdular.

Madoc'a vurmuştum! Madoc'a vurmuştum! Hareketlerimdeki tuhafliklara engel olamıyordum ve yaptıklarımı düşününce tuhaf bir şekilde gülmeye başladım. *Bu gerçekten olmuştu! Madoc'a vurmuştum!*

Derin bir nefes aldım ve Madoc'la ilgili düşüncelerimi yavaşça geride bıraktım.

K.C. bana bakarak, "İyisin, değil mi," diye sordu.

Daha önce böyle bir şey yapmadığımı herkes biliyordu ama yine de kendimi güçlü hissetmeyi ve korkutmayı sevmiştim. Şimdi yapmak istediğim en son şey eve gitmekti. Belki bir dövme yaptırırdım ya da başka bir şey, ya da bütün gece kağıt oynayabilirdim.

"Aslında evet." Bunu söylemem tuhaftı ama doğrudu. Gözyaşlarımı tekrar sildim, arkadaşşıma baktım. "İyi hissediyorum."

Kontağa yerleştirdiğim anahtarımı ulaştım ama Liam seslendiği için durmak zorunda kaldım.

"Aklının başından gitmesine izin verme Tate. Sonunda şehre geri gelmek zorundasın!"

Evet, bu doğrudu.

BÖLÜM 2

Günümüz

“Evet... Eve dönmek nasıl bir duygu?” Babam ve ben, babam Avrupa’ya gitmeden önce babamın bana aldığı laptoda görüntülü konuşma yapıyorduk.

“Harika babacığım.” Parmaklarımla saymaya başladım. “Yemek var, para var, yetişkin yok ve alt katta hala bol miktarda bira var. Paaaaarti kokusu alıyorum!” Ben bir baş belasıydım. Ama babam gerektiği kadar iyi bir cevap verdi.

“İyi, banyomdada birkaç prezervatif var. İhtiyacın olursa onları kullan.”

“Baba!” diye haykırdım. Gözlerim fal taşı gibi açılmış ve şok olmuşum. “Babalar ‘prezervatif’ gibi kelimeler kullanmaz, en azından kızlarının yanında. Bu çizgiyi bi-

raz aştı, gerçekten,” diyerek gülmeye başladım. O, tüm arkadaşlarımın istediği gibi bir babaydı. Birkaç basit kuralı vardı: büyüklere saygı göstermek, vücuduna iyi bakmak, başladığın işi bitirmek ve kendi problemini kendin çözmek. Eğer ben iyi bir durumdaysam bu, babam yol gösterdiği ve ben de bu dört kuralı takip ettiğim içindi. Ben böyle davrandıkça babam bana daha çok güvendi. Onun güvenini kaybedersem, özgürlüğümü de kaybederdim. Askeri bir düzen vardı. Örneğin: “Bu hafta için nasıl bir plan yaptın?” diye sordu babam, ellerini griye dönen sarı saçlarının arasında hızla gezdirdi. Saç rengim onunkine benziyordu ama neyse ki çillerim yoktu. Onun bir zamanlar canlı mavi olan gözleri yorgunluktan donmuş gibiydi, kravatı ve gömleği buruştu. O çok fazla çalışmıştı.

Onun prenses boy yatağında bacaklarını birbirine geçirerek yatmasına gülerdim. Kendime ait olan bu oda için ona müteşekkirim. “Evet, okulların açılmasına yaklaşık bir hafta var bu yüzden ben bu çarşamba yol gösterici bir rehberle görüşeceğim. Önümüzdeki yıl Colombia başvurumu güçlendirmesi için fazladan dersler almayı umuyorum. Buluşacağım kadın, bu konuda bana çok yardımcı olacak. Sonra alışveriş yapacağım ve elbette K.C.’yi yakalayacağım.”

Aynı zamanda araba bakmaya başlamak istediğimi söyledim ama babam, yılbaşında eve dönene kadar beklememi istedi. Benimle deneyimlerini paylaşmak istediğini biliyordum, bu nedenle hayallerini suya düşürmedim.

“Keşke bilim fuarları için araştırma projelerimde

bana evden yardım edebilseydin.” Konuyu değiştirdim. “Bence bu yaz seni ziyarete geldiğimde bunu yapmaya başlamalıyız.”

Babam sekiz yıl önce annemin vefat etmesiyle askeriyeden emekli oldu ve Chicago’da, yaklaşık bir saat uzaklıkta, uçak üreten ve bunu tüm dünyaya satan bir fabrikada çalışmaya başladı. şu an, holdingin mekanik eğitimleri için Almanya seyahatini uzatmış durumda. Paris’te geçirdiğim bir yıl bittikten sonra, ben de yazın Berlin’de ona katılacağım. Annem seyahat ettiğimi ve liseden sonrası için yaptığım planları bilseydi mutlu olurdu. Onu çok özledim, buradan çok uzaklara gittiği ilk yıllara göre şimdi onu çok daha fazla özlüyorum.

şu an da, odamdaki balkonun kapıları buz gibi bir rüzgarla aniden hızla açıldı.

“Dayan baba.” Yataktan aşağı atladım ve dışarıyı gözetlemek için kapıya koştum. Kuvvetli rüzgar çıplak kollarımı ve bacaklarımı okşuyordu. Korkuluklardan sarktım ve çöp kutularının uzağa yuvarlandığını ve rüzgarın sesinin uzaklaştığını anladım. Sokağımızın ağaçlarından odama leylak kokuları süzölüyordu.

Fırtına tekrar uzaklaştı ve elektrikler geri geldi. Soğuktan değil ama bir fırtınanın patlayacak olmasından ötürü heyecanlandığım için titriyordum. Yaz yağmurlarını severdim.

“Hey baba,” diyerek arkada biriyle konuşmakta olan babamın sözünü kestim. “Gitmene izin vermem gerek. Sanırım buraya doğru yaklaşan bir fırtına var ve ben gidip camların kapalı olup olmadığını kontrol etmeliyim. Yarın konuşuruz olur mu?”

Üşümeye başladığım için kollarımı ovuyordum.

“Elbette tatlım. Ben zaten gitmeliyim. Tabancanın girişteki masada olduğunu unutma. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Seni seviyorum.”

“Ben de seni babacığım. Yarın haberleşiriz.”

Leptopu kapatıp svetsörtümü giydim ve odamın kapılarını tekrar açtım. Dışarıdaki ağaçları inceleyip yağmurda ıslanan ağaçların içinde oturup çoğu kez aklıma gelen o kötü hatırayı beynimden uzaklaştırdım. Biz arkadaşken zamanımın çoğunu Jared ile paylaşırdım.

Hızla yukarı bakıp onun penceresinin kapandığını not aldım. Bana on metreden daha yakın olan evlerinden bir konuşma yapıldığına dair ışık yoktu. Ağaçlar, yatak odalarımızın pencerelerinde merdiven gibi durdukları için; evler, bir yol boyunca birbirine bağlanmış gibi görünürdü.

Uzakta olduğum bir yıllık süre boyunca, onun nasıl olduğunu K.C.'ye sorma dürtümle mücadele ettim. Hatta yaptığı onca şeyden sonra, bir çocuk gibi, bir yanımda daima arkadaşım olan ve uykusuz kalmama neden olan bu çocuğu hala özliyordu. Ama Jared, benim için artık çok uzaktı. Bana saygı duymayan bu iğrenç aşağılık herifin bendeki yeri artık eskisi gibi değildi.

Balkon kapılarını hızla kapatıp kilitledim, siyah perdeleri tamamen çektim. Dakikalar sonra, sanki gökyüzü yarıldı ve yağmur suları kendini aşağı bıraktı.

★★★

Gece uyanınca gök gürültüsünü umursamamazlık edemedim ve başucumdaki lambayı alıp kapıya doğru süzülerek fırtınayı kontrol ettim. Sokak boyunca tehli-

keli bir şekilde hızla yanan araba farlarını gördüm. Kafamı elimden geldiğince yana eğip Jared'in evinin bulunduğu sokağı siyah bir Boss 302'nin doldurduğunu gördüm. Garajın içinde gördüğüm arabanın arka kısmı biraz çatalkuyruğa benziyordu. Kırmızı şerit çizgisinde duran uzun araba, yeni bir modeldi. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Son gördüğümde Jared'in bir motoru ve bir Mustang GT'si vardı. Bu nedenle araba başka birine ait olabilirdi.

Belki de yeni bir komşum olmuştu?

Bu ihtimal hakkında ne hissettiğimden emin değilim.

Diğer yandan, muhtemelen bu Jared'in denediği bir arabaydı.

Birkaç saniye veya daha fazla zaman sonra, Jared'in odasından gelen ışıkla birlikte, bulunduğum yerin donuklaştığını hissettim. Panjurlarının altında hareket eden birbirleriyle yaşıt olabilecek figürler gördüm. Parmaklarım kıpırdanmaya başladı ve durmaksızın kıvrıp büküğüm için çok güçsüzleştiler. Dikkatimi yağmur ve rüzgarın fantastik görüntüsüne yöneltmeyi denedim. Jared'in panjurlarının yukarı kalkmasıyla kalbimin hızla çarpmaya başladığını duydum ve evlerimiz arasındaki gölgeler keskin ışıkla birden aydınlanarak temizlendi. Fırtınalı gecede pencerelerini açıp camdan sarkmakta olan Jared'i daha net bir şekilde görebilmek için gözlerimi kısıtım.

Sakin!

Çevredeki manzarayı gözlemliyormuş gibi görünüyordu. Yaprakların yoğun hareketliliğinden dolayı yüzünü zor seçebilmişim ama beni fark ettiğini biliyordum.

Kolları kapı eşiğinden güç alıyormuşçasına sertleşmişti. Vücudunu hiç kımıldatmadan başını bana doğru eğdi. Onun çikolata kahvesi gözleri beni delip geçti. Eliyle ya da başıyla selam vermedi. Neden yapmamıştı? Bu çocuk etrafımdayken korku ve endişe duymaya alışıkım ama şimdi... Kendimi ürkmüş ve olabilecekler hakkında binbir çeşit tahminle boğuşurken, tuhaf bir şekilde çok güçlü hissediyordum.

Yavaşça geriye doğru gittim ve kapıları sıkıca kapattım. İstedğim son şey hata yapmak ve sakın görüntümün altında depresyen duygularımı ele vermektir. Uzakta olduğum süre boyunca Jared'i düşündüm ama bunun üzerinde durmadım. Zaman ve mesafenin araya girmesiyle ondan soğuyabilirdim.

Belki de bu fikir fazla iyimserdi.

Ve belki de artık onun yaptığı saçma şeylerden rahatsız olmazdım.

BÖLÜM 3

“Yani, onu henüz görmedin mi?” dedi K.C. Jared’in evinin karşısında duran kapımın üzerinden eğilerek.

“Hayır, yani evet... Biraz. Geçtiğimiz gece onların garajında bir Boss olduğunu gördüm. Bu onun muydu?” K.C.’ye, Jared’i pencerede gördüğümü anlatmak istemiyordum. Yüz yüze gelmeden önce, dedikodular nedeniyle günün çifti olacağımızı düşünmek içimi pek de rahatlatmıyordu, geçtiğimiz bir yıl boyunca yaptığım gibi sakın kalmaya çalışıyordum.

Valizimin içindeki elbiseleri ayırmaya devam ettim, sakın olmaya ve duş almaya ihtiyacım olduğunu anladım.

“Evet. Sen gittikten kısa bir süre sonra o, GT de ticarete başladı ve bunu satın aldı. Bence o kendine Loop’ta yarışacağı bir isim yaptı.”

K.C.'nin her kelimesinde parmaklarımla askıyı daha çok sıktım. Gittiğim yıl içerisinde değişen şeyleri fark ettiğim için hayal kırıklığına uğramıştım. Jared ve ben gençken, Loop'a birlikte bir araba koyacağımızı hayal ederdik.

"Güzel araba." Nefret ettiğimi itiraf etmeliydim.

Jared, babam ve benimle beraber bizim garaja sabitlenmiş bir durumda, babamın eski Chery Nova'sında çalışmaya alıştı. İkimizde istekli öğrencilerdik.

"Ne olursa olsun," diyerek devam ettim "Umarım ki bu yıl, işi ve yarışmasıyla benim yüzümü görmeyecek kadar çok meşgul olur." Bir şeyleri etrafa yerleştirerek odada dolandım, beynim sıkıntıyla zonkladı.

K.C. kapının önünden çekildi ve karın üstü pozisyonda yatağıma atladı. "Seni gördüğü zaman suratının alacağı şekli çok merak ediyorum." Başını ellerine doğru yaklaştırdı ve bana alaycı bir sırıtış attı.

"Bu ne içindi," diye sordum homurdanarak. Bir yandan başucumdaki saatimi kurmak için yürümeye başladım.

"Çünkü harika görünüyorsun. Sana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama eminim ki onun seni fark etmemesi imkansız. Söylenti ya da eşek şakalarının olmaması için çocukları kendinden uzak tut ve eminim Jared sana kötü davrandığına çok pişman olacak." K.C. bunları söyledikten sonra kaşlarını söylediklerinin altını çizercesine yukarıya ve aşağıya doğru hareket ettirdi.

Harika görünüyorsun derken ne demek istediğini anlamamıştım. Bildiğim kadarıyla her zaman olduğum gibi görünüyordum. Sarıya dönük saçlarım sırtımın or-

tasına kadar uzamıştı. Koyu mavi gözlerimde herhangi bir değişiklik olduğunu sanmıyordum. Eğlenmek için spor salonunda antrenman yapmışım ama uzak ülkede yaşadığım zaman boyunca form tutmaya devam ettim. Tek fark cildimin rengiydi. Bu yaz gittikten sonra çok güneşlendim ve tamamen bronzlaştım. Zamanla bronzluğum hafifledi ve cildim tekrar eski haline döndü.

“Ah, eminim ki beni fark etmekte zorlanmaz. Keşke zorlansa.” Dişlerimin arasından derin bir nefes aldım ve gülümsedim. “Harika bir yıl geçirdim. Yeni insanlarla tanışıp yeni yerler gördüm. Bunlar bana birçok bakış açısı kazandırdı. Bir planım var ve Jared Trent’in yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim.”

Yatağa oturdum ve derin derin soludum.

K.C. ellerimi yakaladı.

“Üzülme bebeğim. Sonunda akli başına gelecek. Ve biz dokuz ay sonra mezun olacağız.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Jared ile senin arandaki ön sevişmeden söz ediyorum,” K.C. kıkırdadı, yatağımdan yaylanarak kalktı ve tuvalete gitti. “Sonsuza kadar böyle süremez,” dedi.

Ön sevişme?

“Affedersin.”

Ön sevişme bir seks terimiydi ve Jared ile seks kelimelerini aynı cümle içinde duyunca midem adeta taklalar atılmaya başladı.

“Bayan Brant, lütfen bunun aklından bile geçmediğini bana söyleme.” K.C. tuvaletten çıkarken saçlarını kurcalıyordu, güney aksanıyla konuşan K.C. kaşlarını havaya kaldırıp ellerini kalbinin üzerine koydu. Bir el-

bisemi alıp kendi üzerine tuttu ve tuvalet kapımın arkasında asılı duran boy aynamda kendini inceledi.

Ön sevişme? K.C.'nin ne hakkında konuştuğunu tam olarak anlayana kadar kelimeleri kafasında evirip çevirdim.

“Sence onun bana karşı davranışları ön sevişme mi oluyor,” diye K.C.ye var gücümle bağırdım. “Evet, eminim tüm okula benim Irritabl Bağırsak Sendromu olduğumu söylediğinde ve birinci sınıfta olduğum süre boyunca koridorda her yürüyüşümde arkamdan insanlar osuruk sesi çıkarması... eminim bunun adı ön sevişmeydi.” Alaycı ses tonum sinirimi gizlemeye yetmemişti. Nasıl olur da K.C. bunların hepsini ön sevişme olarak değerlendirebilirdi?

“Ve evet, ikinci sınıftayken matematik dersinde bak-kaldan aldığı köpük köpük kremayı üzerime bulaştırması çok erotikti. Ama bana asıl ateşli gelen ve beni onun önünde eğilmeye hazır eden şey dolabıma genital siğil tedavisi broşürü asmasıydı.”

Bu yıl geride bıraktığım tüm nefretim öc alma duygusuyla beraber geri gelmişti. Hiçbir şeyi unutmuş ya da affetmiş değildim.

Uzun ve sert bir parlamadan sonra, kendimi ruhsal olarak yeniden Fransa'da gibi hissettim. Port Solut peyniri, Fransız ekmeği, şekerlemeler... Bu gerçekten sevdiğim yiyeceklerin Fransa'ya özgü olmadığını fark ettiğimde homurdandım.

K.C. şaşkınlık içinde bana bakıyordu.

“Ah hayır Tate. Onun bunları seksüel anlamda ön sevişme olarak yaptığını düşünmüyorum elbette. Bence

o gerçekten senden nefret ediyor. Demek istediğim şu, takip eden zamanda sen ona karşı direndin mi? Oyun oynadın mı? O seni itti ve sen savaşmadın. K.C.'nin söylediklerini anlamaya çalışıyordum ama o devam etti: "Tate, erkekler nedensiz yere çekici kızlarla konuşamazlar. Aslında çoğu ergen çocuğun tüm enerjisi sevişme isteğinden kaynaklanır. Seçeneklerini azaltmak istemezler bu nedenle de tüm kızlara kötü davranırlar. Elbette bir kız onlarla savaşıya kadar..." K.C. düşüncelere daldı.

K.C. bu konuda haklıydı. Jared'in yaptığı şeylerin bir nedeni olmalıydı. Beynimi harabeye çeviren uzun bir zaman içinde bu olayı anlamaya çalıştım. O diğer insanlara karşı soğuktu ama bana karşı tamamen acımasızdı.

Neden ben?

Ayağa kalktım ve elbiselerimi asmaya devam ettim, flarlarımı omuzuma astım. "İyi ama ben Jared'in hiçbir şeyini ele vermedim ki. Biz onunla senelerdir arkadaşız. Birinci sınıfa başlamadan önce birkaç haftalığına gitmişti. Geri geldiğinde ise artık başka biriydi. Bir daha benimle hiçbir şey yapmak istemedi."

"Şey, ne olduğunu söz verene dek bilmeyeceksin. Tıpkı Fransa'ya gitmeden önceki gibi." K.C. bana geçen bir yıl boyunca hiçbir şey düşünmemişim gibi tavsiyeler verdi. Tori Beckman'ın partisinin olduğu gece öfkem beni terk etmişti ama bir kez daha Jared'in seviyesine düşmek iyi olmayacaktı.

"Bak." Sakin görünmeye çalışarak ses tonumu düzelttim. Bu çocukla ilgili daha fazla dramanın içinde rol alacaktım, kahretsin, başka yolu yoktu. "Harika bir

yıl geçireceğiz. Bence Jared söylediğim tüm bu şeyleri unutturacak. Eğer bunu yaparsa, mezun olana kadar huzur içinde yaşayabiliriz. Yapmazsa en doğrusunu ben yapacağım. Zaten daha büyük planlarım var. O ve adi Madoc istedikleri haltı karıştırabilir ya da istedikleri gibi kışkırtabilir. Onların ayaklarını kaydıracağım. Son sene mi mahvedemeyecekler.” K.C.’ye bakmak için durdum.

K.C. içtenlikle bakıyordu. “Tamam,” dedi.

“Tamam?”

“Evet, tamam dedim.”

Tartışmayı engellemişti. Omuzlarım rahatladı. O, Jared’in Goliath ve benim de onun David’i olmamı istedi ve ben de Colombia konusuna odaklanmak ve bilim furarını kazanmak istiyordum.

“Tamam” dedim onu taklit ederek ve hemen konuyu değiştirdim. “Babam üç daha evde olmayacak. Sence ben, babamın yokluğunda onun koyduğu dışarı çıkma yasasını kırmalı mıyım?” Bir yandan giysilerimi ayırmaya devam ettim.

“Babanın seni üç ay evde tek bırakacağına hala inanmıyorum.”

“Üç aylığına beni büyükannemin yanına yollayıp, başka bir okula yazdırıp yılbaşında geri döndüğü zaman tekrar buraya getirmenin saçma olacağını biliyor. Bu benim son yılım. O da bunun benim için önemli olduğunun farkında. Babam uzaktayken büyükannem hep benimle kalırdı ama bu sefer kız kardeşinin sağlık durumu iyi değil ve onun yardımına ihtiyacı var. Bu kez kendi ayaklarımın üzerinde durmalıyım.”

“Zaten büyükannen yaklaşık iki saat uzaklıkta ve

bence ansızın gelecek,” dedi K.C. “Sence bir parti yapma riskini göze almaya değer mi?”

K.C. benim evhamlı olduğumu bilirdi bu yüzden ses tonu tedbirliydi. Ailem beni sağduyulu bir şekilde kendim için en iyisini düşüneceğim şekilde yetiştirmişti. K.C. benim bu pervasız davranmama halim yüzünden çok sık hayal kırıklığına uğrardı.

“Bu demek oluyor ki dışarı çıkma yasağını kıramayacaksın. Çünkü... çünkü... evde olacaksın!” diyen K.C. hızla sonuca vardı.

İzinsiz bir parti yapma düşüncesi kalbimin sıkışmasına yetmişti ama yapmak istediğimi de kabul etmek zorundaydım.

“Bence ailesi uzaktayken bir parti vermek ergenlik çağındaki tüm gençler için bir geçiş dönemi,” diyerek kabul ettim ama sadece bir ebeveyne sahip olduğumu hatırladıkça buna inanmam zorlaşıyordu. Annem yıllar önce buradan çok uzaklara gitmişti ve bu bana her geçen gün daha fazla acı veriyor. Başucumda duran aile fotoğrafımıza göz gezdirdim. White Sox oyunundaydık, annem ve babam beni birer yanağımdan öpüyorlardı, ben de dudaklarımı bir balık gibi büzmüştüm.

K.C. sırtımı sıvazladı. “Yavaşça gideceğiz. Kuralları yıkmasak da onları biraz esnetebiliriz. Kocaman bir arkadaş grubundan önce tek bir çocuk çağırmaya ne dersin,” diye sordu K.C. ve Paris’ten aldığım siyah ipek bir bluzu yakaladı.

“Yani, bence babam bir ev dolusu ergenle parti vermeyi tek bir çocuğu getirmemden daha tehlikeli bulur. Ayrıca ben de bazen kuralları yıkmalıyım. Mesela

kırmızı ışıktaki geçmek ve hızlı araba kullanmak gibi...” Dudaklarımda beliren sırıtış yüzünden sesim azalmıştı. K.C. ve ben cesur olmalıydık. Tabii hiçbir şeyi babamın güvenini kaybetmekten daha çok önemseiyordum. Normal şartlarda kuralları hiç esnetmezdim. Babamın kurallarına çok saygı duyardım.

“İyi, peki Rahibe Teresa,” diyen K.C. ilgisizce homurdandı ve geçtiğimiz sene çektiğim fotoğraflarıma bakarak, “Sen artık akıcı bir şekilde Fransızca konuşabiliyor musun?” diye sordu.

“Sana çok uyan ve sıkça kullanılan birkaç kelime biliyorum,” dedim duygusuzca.

K.C. yatağımdan bir yastık kaptı ve elindeki fotoğrafa bakmaksızın bana fırlattı. Birbirimize adadığımız üç yılın ardından, kıyafet değiştirir gibi, birbirimize zararsız hakaretler edebiliyorduk.

Banyoma doğru yürürken K.C.’ye seslendim. “Akşam yemeğine kalacak mısınız? Pizza yapabiliriz.”

“Aslında bu gece evde olmam lazım,” diye bağırды. “Liam akşam yemeğine gelecek. Annem ilişkimiz hakkında biraz endişeli bu yüzden Liam’ı daha sık görmek istiyor.” K.C. sanki başka bir anlamı varmış gibi ‘ilişki’ kelimesini üstüne basarak söylemişti.

Liam ve K.C. iki yıldır çıkıyorlar ve bir süredir de seks yapıyorlardı. K.C.’nin annesi ilişkilerinin bu şüpheli ilerleyişinden kuşkulandı.

“Oh, hayır, demek Çavuş Carter’ın gözü üzerinizde!” dedim, boş bavulumu yatağın altına iterken.

K.C.’nin annesine “Çavuş Carter” derdim. K.C.’ye küçük bir mahremiyet hakkı veriyor ve her şeyi rapor

etmesini istiyordu. Halbuki bu yaptığı sadece K.C.'nin daha çok şey saklamasına neden oluyordu.

“Kesin geceliğimi buldu,” dedi K.C. ve uzanıp cüzdanını aldı.

“Bunu seninle konuşmasının bir yolu olsaydı çok sevinirdim,” diye karşılık verdim ve odamın ışığını kapatıp K.C.'nin arkasından merdivenleri indim.

“Benim ailem senin baban gibi olsaydı, onlarla konuşurken bu kadar gerilmezdim.”

İlk kez biriyle beraber olduğumda bunu babama asla söylemeyeceğime emindim.

“Peki o zaman bunu yarına ya da başka bir zamana erteleyelim. Okul başlayana kadar yeterince vakit var.”

“Kesinlikle, yarın olur.” K.C. bana sıkıca sarıldı. “Eve gidip banyo yapmam gerek. Sonra görüşürüz,” dedi ve aceleyle çıktı.

“Görüşürüz.”

BÖLÜM 4

“Kahretsin!” partideki kişilerce ışıklandırılmış olan yatak odamın tavanına bakarak bağırdım. Yan evden gelen ses ve müzik gürültüsü yüzünden dejavu yaşamıştım. Jared’in “sessiz” partileri aklımdan çıkmıştı. Motorların dönerken yaptıkları sabit titreşimler ve kızların orospu gibi attıkları çığlıklar... Sonaki iki saat boyunca bunun bitmesini bekledim ama güçlü bir şekilde devam etti. Her yeni gürültüde kaslarım daha da gerildi.

Başucumda duran saate tekrar baktım, saniyeler durmaksızın ilerliyordu. Gece yarısını geçmişti, beş saat sonra uyanıp haftalık idmanları için koşu kulübünde-kilerle buluşmam gerekiyordu. Kalkmalıyım, diye düşündüm, bulduğum ilk fırsatta uyuyacaktım. Ve bunu müdahale etmeden yapmam mümkün değildi.

“Savaşma zamanın gelmedi mi,” diyen K.C’nin sözleri beynimde yankılandı.

Ben rica ettim diye Jared’in müziğin sesini kısımayacağı açıktı ama içimdeki diplomat *denemeye değer* diye düşündü. Eski Tate olsa, o zorbaya müziğin sesini kısımasını söylemekten korkar ve tüm gece hiçbir şey yapmadan beklerdi. Şimdi, yorgun ve bıkkın vücudumda sabrım her saniye biraz daha azalıyordu.

Bir ihtimal, Jared götüne giren mısır koçanını çıkartır ve benimle her ne problemi varsa bu problem ortadan kalkardı. Ümit etmekten zarar gelmezdi.

Akşamları hava soğuk oluyordu ve ben isteksizce sıcacık yatağımdan çıktım. Cesaretimi kaybetmeden örtülerin içinden çıktım. Siyah Chucks’ımı üzerime geçirdim ve beyaz kaşkorsemin üzerine siyah kapüşonlu svetşörtümü giydim. Saçlarımı salık bıraktım, makyaj yapmadım. Daha iyi görünebilirdim ve muhtemelen biraz daha gösterişli giyinsem daha iyiydi. Ama umurumda bile değildi. Çok yorgundum, bu nedenle yavaşça merdivenlerden indim ve karmakarışık ihtişamımla kapıdan çıktım.

Hava ağustos ayındaki gibi sıcaktı ya da sinirli olduğum için bana öyle geliyordu. Avludan çıktığımda serinlemek için kollarımı sıvadım ve onun evine doğru yürümeye başladım. Ön cephedeki çimlerin güzelliğini anlatan, hiç tanımadığım insanları gördüm. Patlayacakmış gibi atan kalbim burada tanıdığım çok az insanın olduğunu anladığımda biraz rahatladı. Anladım ki Jared’in arkadaş listesi, diğer okul ve kolejlerden olan arkadaşlar ve hatta nereden tanıştıklarını bilmediğim yetişkin ki-

şilerden oluşuyordu. Fark edilmekten korktuğum bu kalabalık son derece vasattı.

Evin içindeki insanlar gülüşüyor ve ahlaksız şeyler yapıyorlardı. İnsanlar oturma odasına dans ediyor, orospu görünümlü kızlar elbiselerini çıkarmadan etraftakilerle sevişiyor, diğerleri de aşağı katta çeşitli yerlerde oturuyor ya da ayakta durup sigara ve içki içerek konuşuyorlardı. Bu ahlaksızlık ve pis koku içerisinde iğrenerek burnumu kırıstırdım. Ama buradakiler her şey normalmiş gibi davranıyor ve eğleniyormuş gibi görünüyorlardı.

Herşey açıkça ortadaydı. Çamura saplanmışım.

Her odaya yerleştirilmiş gibi görünen hoparlörlerden *Chevelle* çalmaya başlamıştı. *Hats Off to the Bull* şarkısı tüm bu olanlardan sonra bana gelebilirdi.

Jared'i aramak için mutfağa girdim ve hemen duraksadım. Fıçı varilinin etrafında duran çok fazla insan vardı, daha güçlü içkiler tezgahın üzerinde duruyordu. Mutfaktaki sandalyeye oturmuş içki içip oyun oynayan Madoc'u gördüğümde gafil avlanmışım. Yanında birkaç çocukla iki kız vardı. Geri dönmek için artık çok geçti.

"Burada ne halt ediyorsun sen," diye bağırarak sandalyesinden kalıp yanıma geldi. Sinir bozucu bir şekilde güldü. Sadece gösteriş için olduğu açıktı. Eminim ki Madoc bu geceye renk katan her bir oyundan büyük keyif aldı.

Ve sahnedeki bendim. Burnu havada birini oynamaya karar verdim.

"Senin için gelmedim," dedim ve zoraki bir sırtış attım. Bir yandan da ilgisizce odayı taramaya devam ettim.

“Jared nerede?”

“Mutlaka bir kızla birlikte. Ve Jared’in ne yaptığı seni ilgilendirmiyor,” dedi yüzüme bakarak.

Sonra birkaç kız Madoc’un kendileriyle ilgilenmesini istedi. Ben bunlardan biri değildim. Sarı saçları, mavi gözleri ve ışıltılı haliyle Madoc iyi görünüyordu. Yakışıklı bir çocuktan ve kıyafetleri tam üzerine oturmuştu. “Acaba bir gecedan fazla zaman geçirdiği bir kız olmuş mudur,” diye düşündüm.

Arkamı döndüm ve Jared’i armaya devam ettim ama Madoc beni dirseklerimden yakaladı. “Bak aslında insanları hırpalamaya doymayan biriyim ama sen pijamalarının içinde olağanüstü görünüyorsun. Eğer heyecan arıyorsan, ben seninle ilgilenirim.”

Midem bulandı ve vücudum kasıldı. Şaka mı yapıyordu? Bu çocuğun hiç gururu yok muydu? Birinci ve ikinci sınıfta o ve Jared hayatımı zehir etmişlerdi. Gittiğim her yerde, hatta evde bile onları boğmak istedim. Ve şimdi benimle üst kata çıkmak istiyordu. Artık yeteri kadar iyi miydim yani?

“Hey adamım, Jared’in dediğine göre o kızın bir sırrı yokmuş,” dedi Jared’in yakın arkadaşlarından biri olan Sam Parker.

Madoc’un gözleri vücudumda geziyordu, bacaklarımda takılı kaldı. “Jared üst katta Piper’ı beceriyor. Onun aklı şimdi başka yerlerde.”

Ağzım kurudu. zihnimin arka bahçesiyle paylaşmaya alışık olduğum çocuğun istenmeyen görüntüsü aklıma geldi. Jared üst kattaydı, bir yatakta, bir kızını beceriyordu. Bir nefes aldım ve gitmek için arkamı döndüm.

Buradan gerçekten uzaklaşmalıyım.

Madoc beni kendine doğru çaktı ve kollarını vücuduma sardı. Sam'in koltuğunu alıp odadan çıktığını gördüm. Vücudum titriyordu. Kaslarım gerilmişti. Şimdilik ciddi bir şekilde ona karşı mücadele etmek istemiyordum. Jared'i görmek istemiştım. Sam'in Jared'i getirmek için gittiğini ümit ettim. Büyük bir dram yaşanmadan buradan çıkmak istiyordum.

Ama Sam daha hızlı olmalıydı çünkü Madoc'un burnu başımın arkasında gezmeye başlamıştı.

"Haber almadın, değil mi," dedim. Doğrudan önüme bakıyordum. Birkaç adım ilerimizde birkaç çocuk bılardo oynuyordu ama bize dikkat etmiyorlardı. Belli ki onlar için oyun bir kızın tecavüze uğramasından daha önemliydi.

"Ah, burnum iyileşti. Teşekkürler. Aklımdayken, bence sana bir borcum var." dudakları boynumun altında gezindiğinden kelimeleri zor duyuluyordu. Omuzlarımı bir o yana bir bu yana çevirerek ondan kurtulmaya çalıştım.

"Güzel kokuyorsun," diye fısıldadı. Savaşma Tate, bana doğru dön," diye homurdandıktan sonra dilini çıkartıp kulak mememi yaladı ve dişleriyle hafifçe ısırıldı.

Siktir!

Korkmuyordum. Ama sinirlendikçe nabzım daha da fazla artıyordu. Kollarımda ve bacaklarımda ateşler yükseliyordu.

Oyun oyna, diyen K.C.'yi hatırladım. Bahsettiği şey gerçekten buysa hoşuma gitmemişti.

Elimi arkama götürdüm ve ikimizin vücudunun ara-

sına sokup Madoc'un pantolonunun ağını yakaladım. Onun dikkatini çekecek ama henüz canını yakmayacak kadar sıktım. Madoc beni hala bırakmamıştı ama sakinleşmişti.

“Bırak beni,” dedim. İzleyiciler manzaraya daha çok dikkat etmeye başladılar. Ama hala olayın dışında kalmayı tercih ediyorlardı ve eğlenerek izliyorlardı. Hiçbiri bana yardım etmek için harekete geçmemişti.

Biraz daha fazla sıktım ve sonunda ellerini çözdü. Suratına dönüp bakmadan önce hızla ileri doğru yürüdüm. Jared bu lanet müziği kısımadan hiçbir yere gitmeyecektim.

Madoc kaşlarını kaldırdı. “Hala bakiresin değil mi?” Beni gafil avlamıştı. “Çocuklar seni becermek isteyişi Jared'in ve benim hep dikkatimizi çekmiştir.”

Direnme vakti gelmedi mi? K.C.'nin sesi kulaklarımda çınladı.

“Sen ne diyorsun?” Svetşörtümü yerden aldım, bir duvar gibi duran bedenimle yerimde durdum.

“Jared ile senin aranda ne var? Demek istediğim onu ilk gördüğümde benimle kavga etti ve tüm birinci sınıf boyunca beni sabote etti. Bunları senin için yaptı. Kıslandı ya da başka bir sebepten oldu. Bir süre sonra çok net bir şekilde senden uzaklaşmaya başladı. Ona ne yaptın?” Madoc suçlarcasına bana bakıyordu, başını havaya kaldırdı.

Parmaklarımı büküp yumruk haline getirmiştım. “Ben ona hiçbir şey yapmadım.”

Yüzleşmemiz bir sahne haline gelmeye başlamıştı. Sesim yükseldikçe etraftaki insanlar azalıyordu. Aramı-

za mesafe sokmak için bilardo masasının öteki tarafına geçtim.

“Düşün,” dedi Madoc kendini beğenmiş bir sırıtiş-la. Beni kıskırtmaya çalıştı. “Sen mükemmelsin. Ben seninle yatmak isterdim. Pek çok çocuk isterdi. Jared istemesede...”

Kalçalarımın ikisini de sıktım. Madoc düşündüğü bu fikirle pantolonumun içine kadar girip yeni bir kabalık seviyesine ulaşmıştı. “Jared istemese de diyerek ne demek istedin?” Güçlü bir nefes aldıktan sonra kollarım-daki tüyler sonunda dikilmişti.

“Çok basit. Seninle ilgilenen ya da sana soran biri-leri tarafından rastgele bir şey öğrendik. Bunu başladı-ğı kadar çabuk bir biçimde sonuçlandırıp gerçeğı açığa çıkardık. İlk birkaç ay bu konuda çok eksikimiz vardı. Tod Branch, birinci sınıfta yakılan şenlik ateşinde güya sana bir sordu ve bu sırada senin bitlerinden kurtulma-ya çalıştığını öğrendi. Diğerleri de Tod’dan öğrendi. Bu dedikodunun o günlerde o kadar hızlı yayılışına hiç şa-şırmadın mı?”

Bu kişisel dedikodu üzücüydü ama yaşandığı sırada etkileri benim için tam bir yıkıma neden olmuştu. Li-seye başladığımda arkadaş edinmeye çalıştım. Ama ar-kadaş bulmak yerine sadece insanların arkamdan bana güldüklerini fark ettim.

“Daniel Stewart seni bu yıl Cadılar Bayramı’nda dan-sa çağırdı. Ama seni almaya gelmedi. Çünkü bekaretini Stevie Stoddard ile yatarak kaybettiğini duydu.” Madoc son kelimesini bitirdi ve yüksek sesle gülmeye başladı.

Kontrolümü yitirerek yüzümü ekşittim. Boğazımdan

yukarısı bir gülün rengi gibi, kıpkırmızı olmuştu. Stevie Stoddard tatlı bir çocuktu ama suratı sivilce kaplıydı ve sümüğünü yerdı. Her okulda bir Stevie Stoddard vardır.

Madoc devam etti. “Evet, ilk’başta çok çalıştık. Pek çok çocuk senin külodunun içine girmek istedi ama ikinci sene yaydığımız dedikodular çok daha komplikeydi. Pek çok insan senin sosyal cüzzamlı olduğunu anlamıştı. Ve bu durum Jared’la benim işimi daha da kolaylaştı.”

Söyledikleri bana ağır gelmişti.

Hareket etmek imkansızdı. *Ne olacağını sanmıştım ki? Hepsi Jared’in işiydi.*

Her partide yaptığı gibi arkamdan beni engelleyen küçük eşek şakaları yaptığını biliyordum ama bütün bu dedikoduların sorumlusunun o olabileceği hiç aklıma gelmezdi. Daniel Stewart’ın beni neden kandırdığını hiçbir zaman anlayamamıştım ve Stevie Stoddard dedikodusunu da hiç duymamıştım. Dedikodular kim bilir ne kadar yayılmıştı. Evet, Jared birkaç yalan haber sızdırarak bana eşek şakası yaptı. Lise yaşamım boyunca elinden geleni yaptı. Ve ben bu mutsuzluğuma neden olan kişinin o olmasından hiç şüphelenmedim. Hiçbir sebep yokken neden bu kadar tepesi atmıştı?

Düşün.

Ben olanları düşünürken merdivenlerle bilardo masası arasındaki antrede Jared’i gördüm. Kolları başının üzerinde, elleri kapının üstünde duruyordu.

“O kız burada ne yapıyor?” diye sordu.

Nefesim kesilmişti. Onu yüz yüze görmek her şeyi unutmama neden oldu. Madoc’un yaptığı açıklamaları

bile... *Siktir!* Biz ne hakkında konuşuyorduk ki? Gerçekten hatırlamıyordum.

Hatta Jared'e duyduğum kini bile unutmuştum, kollarıyla gerdiği göğsündeki düzgün kaslarına dönüp tekrar bakamadım. Vücudum istemsizce tepki vermeye başladı. Karnımın altına doğru yayılan ısının dumanları boynuma doğru yükseliyordu. Fransa'da bulunduğum bir yıldan sonra onu tekrar yakından görmek karnımda ters taklaların atılmasına neden oldu.

Koyu kahve saçları ve gözleri cildini parlak göstermişti. Sert, dümdüz kaşları ciddi görüntüsünü daha da arttırıyordu. Ona bakma yarışması yapılabilirdi. Gözlerini en son onun üzerinden çeken kazanırdı.

Yarı çıplaktı, üzerinde sadece cebine cüzdanını koyduğu bir pantolon vardı. Cildi bronzdu, saçları birbirine karışmıştı. Fark edilen iki dövmesinden biri kolunun üzerinde diğeri gövdesinin yan tarafındaydı. Mavi beyaz, çizgili donu, kemerini çözdüğü için olsa gerek, pantolonunun üzerinden görünüyordu.

Kemerini çözdüğü için. Gözlerimi kapattım.

Göz kapaklarımın altından yaşlar döküldü. Günlerce kalbimi sızlatan ve benden canımı acıtacak kadar nefret eden insan karşımdaydı.

Son senemi mahvedemeyecek! Diye kendi kendime söz verdim. Yavaşça nefes alıp, gözyaşlarımın akmaması için gözlerimi kırpıştırdım. *Yıkılmamak en büyük intikamdır,* derdi annem.

Bir kolunun altındaki Sam'in, Lucius Malfoy'un arkasında duran Dobby gibi etrafı gözetlediğini gördüm. Oldukça komik görünüyordu. Diğer kolunun altınday-

sa, adının Piper olduğunu tahmin ettiğim ve az önce bir kanarya yemiş tok bir kedi gibi görünen; seksi, esmer bir kız vardı. Onu okulda görmüştüm. Siyah topuklu ayakkabı ve üzerine de dar, boyundan bağlı, kırmızı bir elbise giymişti. Topuklular onu sekiz santim uzatmış olsa da hala Jared'in çenesine geliyordu.

Diğer yandan Jared, yaşayan bir bebeği yemeye hazırmış gibi kaşlarını çatmış, öylece duruyordu. Benimle göz teması kurmadı. Madoc onunla konuşup açıklama yaptı. Ben konuşamıyordum. Madoc ağzını açamadan araya girdim. "Seninle iki kelime konuşmak istiyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde bağladım ve dik dik baktım. Olduğumdan daha sert görünmeye çalıştım. Jared aynıydı, dudakları ve gözleri hala eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Çabuk ol. Misafirlerimle ilgilenmem gerek," dedi.

Odanın içinde dolandı ve bılardo masasının diğer tarafına geçip durdu. Madoc ve Sam aldıkları işaretle mutfaktan çıktılar. Madoc'un köşeden bana bakmakta olduğunu yakaladım, Sam ise başını öne eğmişti.

Kontrollü bir şekilde umutsuzca nefretimi korumaya çalıştım. Madoc'un söylediklerinden sonra Jared'den eskisinden de çok nefret ediyordum.

Jared, "Konuklarımla ilgilenmem gerek!" diye tekrarladı. Sinirli bir şekilde gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Evet, birazdan konuşacağım." Kapı eşiğindeki Jared'in etrafına baktım. Esmer hala orada duruyordu. "Diğer insanlara servis yapmaya gidebilirsin."

Jared hafifçe kaşlarını çatı. Esmer sonunda Jared'in ne demek istediğini anladı. Gözlerini benden ayırma-

dan Jared'in kolundan çıktı. Yanağından öptü ve "Ara beni," diye fısıldadı.

Kıza aldırış etmemişti, dikkatini benim üzerimde odaklamıştı. Kız odadan çıkmaktan vazgeçer gibi oldu. Birkaç saniyelik duraksamadan sonra topuklarının üzerinde döndü ve gitti. Erkeklerin gerizekalı gibi davranmasına şaşmamak gerek. Bu kız onların böyle davranmasına izin veriyordu.

Kendimi çekerken bir yandan da başımı havada tuttum. "Senden rica ediyorum şu müziğin sesini kıs."

Lütfen göt gibi davranma. Lütfen göt gibi davranma.

"Hayır"

Dualarım sonuçsuz kalmıştı.

"Jared," dedikten sonra bekledim. Kazanamadığımı zaten biliyordum. "Buraya bir komşun olarak geldim. Saat geceyarısını geçti. Kibarca rica ediyorum." Ses tonumu kontrol etmeye çalışıyordum.

"Saat geceyarısını geçmiş olabilir ama bu Cuma gecesi!" Tollarını göğsünün üstünde bağladı. Sıkılmış gibi görünüyordu.

"Mantıklı davran. Müziği kıstırmak istesem anneni arardım. Ben saygı göstererek sana geldim." Boş oda da etrafıma baktım. "Annen nerede? Geldiğinden beri onu hiç görmedim."

"Hiçbir yerde değil. Ayrıca gecenin bir yarısı partimi durdurmak için götünü kaldırıp buraya gelmez."

"Sana partini bitirmeni söylemiyorum. Senden müziği kısmanı rica ediyorum," diye açıkladım, sanki Jared'in kabul etme ihtimali varmış gibi.

“Hafta sonu uyumak için K.C.’ye git o halde.” Bilaro masasında dolanıp ceplerindeki topları sallamaya başladı.

“Saat geceyarısını geçti! Bu saatten sonra onlara gidemem!”

“Bu saatte bana gelebiliyorsun ama.”

“Sık gibi davranıyorsun.” Susmadan önce bu cümle fısıltı halinde dudaklarımdan çıkmıştı.

“Dikkatli ol, Tatum.” Durdu ve ters ters bakmaya başladı. “Bir süreliğine buradan gittin. Ve iyi niyetimin seninle beraber uzaklara gitmediğini hatırlatmak isterim, sesini bir ara keseceğim.”

“Ah, lütfen! Varlığım tölere edilen bir yükmüş gibi davranmaktan vazgeç. Senden çok daha uzun süredir burada yaşıyorum. Sen bana elinden gelen neyi yaptın da şimdi yapmama kararı aldın?”

Kollarımı tekrar göğsümün üzerinde birleştirdim ve kendimden emin görünmeye çalıştım.

Geçmişimdeki ürkeklik benim güçsüzlüğüm yüzünden onun eline geçmişti. Jared akıllı ve hazırcevaptı ve sözlü münakaşalarda hep ben kaybederdim. Ama ondan korkmuyordum.

“Parti yapmayı seviyorum, Tatum.” Diyerek omuzlarını silkti. “İnsanları ağırlamayı seviyorum. Partime katılmak istersen beni eğlendirmen gerekir.” Onun dik bakışları ve buğulu sesi çok seksiydi ama o bunları tamamen tehdit amaçlı söylüyordu. “Ve bu iğrenç işi benimle yapmak mı istiyorsun?” dedim. Bir dük ya da lord ile konuşuyormuşum gibi ellerimi havada tutup sağa sola savurdum. Belki de Jarcoff sadece çoraplarını katlama-

mı ya da tuvaletini temizlememi isteyecekti ya da orta parmağımı yüzünün ortasına yemek de isteyebilirdi.

Çevremde dolaşmaya başladı, kapüşonumu tutup kıvırdı ve, “Benimle kucak dansı yapıp şu ufaklığı indir.”

Gözlerim yuvalarından fırladı, “Ne?” uğuldar gibi bir fısıltıyla konuşmuştum. Vücuduma çok fazla yaklaşmıştı, vücudum enerjiyle doldu. Baş benden daha yukarıdaydı ama koyu gözleri aşağı doğru eğilip zekice dik dik baktı. Vücudunun her kıvrımını ve bronz tenini hissettim. Ve sonra kucak dansı başladı. Oh, aman Tanrım. Ondan nefret ettiğimi kendime devamlı hatırlattım.

Ondan nefret ediyorum... Ondan nefret ediyorum...

Jared sol göğsümün üzerindeki Seether armasına hafifçe dokundu. “Remedy’i açacağım. Hala senin en sevdiğin şarkı o mu? Bana bir kucak dansı ver ve parti bitsin.” Ağzının kenarları yukarı kalktı ama gözleri hala donuk bakıyordu. Yine beni küçük düşürmek istemişti.

Savaşma zamanı gelmedi mi?

Teklifini kabul edersem Jared’in anlaşmaya uymayıp beni yine utandırmanın bir yolunu bulacağını farkındaydım. Kabul etmezsem bir çıkmaza düşücektik. Diğer yandan Jared hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda olmadığına şüpheliydi. O pislik ayrıca üçüncü bir ihtimali düşünemeyecek kadar heyecanlı olduğumu sanıyordu.

Savaşma zamanı gelmedi mi?

Kısa bir süre sonra kararımı vermiştim. Ona son bir kez baktım. Utanmış gibiydi. Jared şaşırtıcı bir biçimde muhteşemdi ve bir zamanlar iyi bir çocuktuk. Her şey daha farklı olsaydı, onun olmak isterdim. Gururumu onun için ayaklar altına almayacaktım. *Bir daha asla!*

Bacaklarım titremeye başladı ama çözüme gitmeyi reddettim.

Geri çekildim ve oturma odasında bağırmaya başladım. "Polisler!"

Dansçı kızlar şaşkınlık içinde etraflarına bakıyorlardı.

"Polisler! Buraya geliyorlar. Arka kapıdan giriyorlar. Kaçın!" Söylediklerim karşısında ben bile şaşırmıştım. Ama işe yaramıştı.

Kalabalığın yarattığı panik nedeniyle gürültü devam etti. Partideki reşit olmayanlar dört bir yana kaçmaya başladı ve dışarıdaki insanların konuşmaları da kesilmişti. Kaçmadan önce içki ve sigaralarını kaptılar. Polisleri görmeye çalışmak ve bulundukları alanı kontrol etmek için çok sarhoştular. Hızla kaçtılar.

Gözlerim Jared'in gözleriyle buluştu ve hiçbir tepki vermediğini fark ettim. Hareket etmedi. Herkes evden kaçıp çılgınlık atarak giderken Jared sadece sinir ve kızgınlık karışımı bir duyguyla bana odaklanmıştı.

Karnımda ters taklalar atılmasına neden olan yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ağır ağır bana yaklaştı. Merhametli bir şekilde iç çekiyormuş gibi yaptı. "Seni gözyaşlarına boğacağım," dedi. Ses tonu sakindi. Söylediği her kelimeye inanmıştım.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen zaten beni sayısız kez ağlattın." Orta parmağımı ona doğru kaldırdım ve ona, "Bunun ne olduğunu biliyor musun," diye sordum. Daha sonra orta parmağımı kaldırıp onunla gözümün kenarından akan yaşı sildim. "Bu, senin yüzünden akıttığım son gözyaşımdır!"

BÖLÜM 5

Telaşa neden olan o olayın ardından birkaç gün geçti ve ben artık okula başlamaya hazırdım. Kendi kendime Jared'in bu sessizliğinin iyi bir şey olduğunu söyleyip durdum.

Partisinde yaptıklarım düşüncesizceydi ama bazen en iyi fikirler bizi en iyi hissettirenlerdir. Hatta şimdi, olayın üzerinden bir hafta geçtikten sonra bile, onu nasıl yendiğimi düşününce nabzımın hızlanmasına ve muzip gülümseyişime engel olamıyorum. Jared'i düşününce hala sinirlerim bozuluyordu ama bu fazla uzun sürmüyordu.

"Bugün o fanusta olacaksın, öyle mi!" diyen K.C. kitaplarımı yerleştirirken yerinden fırladı. Etrafını gözetlerken kilitli dolabın üzerine elini koydu.

"Sormaya korkuyorum," diyerek ona bakmaksızın

sırıttım. Bugün son sınıfa başladığımız yılın ilk günüydü. Bütün gün, bolca hesap yaptığımız fizik dersi vardı. Öğleden sonraki Fransızca dersi için de bir not defteri almıştım.

K.C. bir yandan da kikirdeyerek, “Yani sen bugün herkesin dikkatinin senin üzerinde olacağını farkında değilsin? Okulda yaklaşık iki bin insan var. Ve son olanlardan sonra muhtemelen hepsi seni konuşuyordur,” dedi.

“Gene bir çikolatalı pudingin üzerine mi oturdum? Ya da belki, geçmiş yıllarda yaşadığım bir gebeliği saklayıp bebeği de evlatlık verdiğim gibi dedikodular da yayılmış olabilir.” Dolabımın kapısını çarparak kapattım sonra kafamı Fransızca dersinin yapılacağı sınıfa doğru çevirdim. K.C.’nin beni takip ettiğini biliyordum. Gerçekten insanların ne konuştuğunu duymak istemiyordum, bunun iki sebebi vardı: Birincisi bu insanların hakkımda ne gibi dedikodular yaptıkları umurumda bile değildi. Ve ikincisi bunlar ilk kez olan şeyler değildi. Fransa’da çok huzurlu bir ortamım vardı. Jared sayesinde lise hayatım boyunca edindiğim deneyimler; birbirini izleyen dedikodular, eşek şakaları, gözyaşları ve hayal kırıklıklarından ibaretti. Bu senenin, gerçekten de güzel bir yıl yaşamak istiyordum.

“Alakasız bile yok. Aslında iyi konuştun. Gerçekten!”

“Ah, gerçekten mi,” diye dalgın bir şekilde sordum. K.C.’nin ilgisiz ses tonumu fark edip susmasını umuyordum.

K.C. bağırarak, “Görünüşe göre Avrupa’da geçirdiğin bir yıl seni üst düzey bir inekten, üst düzey havalı

bir insana dönüştürdü!” dedi ve gülmeye başladı. Hiçbir zaman çok havalı biri olduğumu düşünmediğim gibi üst düzey bir inek olduğuma da inanmıyordum. Benim olduğum iddia edilen kimlik, Jared tarafından ortaya atılan, dışarıdaki sosyal çevreye beni olduğumdan daha düşük gösteren kimlikti.

Sınıfa varmak için hızla üçüncü kata çıktım, bir sonraki hamlelerini hesaplamış olan öğrenciler yan çizdiler.

“Tate, beni duydun mu?” K.C. yetişmeye çalışırken arkamdan seslendi. “Demek istediğim etrafına bir bak. İki saniyeliğine duramaz mısın?” diye fısıltıyla bağırdı. Arkamı dönüp ona baktığımda yalvaran gözlerini gördüm.

“Ne var?” Hemen son dedikoduları konuşmaya devam edip eğlenmek istiyordu. Benim istediğim tek şeyse üzerime görünmezlik zırhımı giymeden okula girmekti. “Büyük anlaşma nedir? Yani? İnsanlara göre bugün iyi görünüyorum. Bugün! Peki ya Jared günler sonra onlara bir şeyler söylediğinde ne düşünecekler?” K.C.’ye Jared’in partisinde olanları ve benim yaptıklarımı anlatmadım. Bilseydi, eminim o da şansım konusunda bu kadar iyimser olmazdı.

K.C., “Biliyorsun. Sen gittikten sonra bir daha böyle kötülükler yapmadı. Belki de boş yere endişeleniyoruzdur. Tüm söylemek istediğim...,” dedi ve sustu.

“Hey, Tate.” Ben Jamison’un sesi duyuldu. K.C.’nin arkasından benim arkama geçti. “Sana kapıyı açmama izin ver.”

Odanın dönen kapısını açması için kenara çekildim. Başka şansımız yoktu, konuştuğumuz son sözler bunlar

oldu. Dudaklarımı büzdüm ve ağzı açık kalan K.C.'ye el salladım.

“Seni yeniden görmek çok güzel,” diye fısıldadı Ben, sınıfta sessizce ben önde o arkamda ilerlerken. Gözlerimi daha fazla açtım ve sinir dolu bir kahkaha atmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. Ben Jamison’un bana ilgisi olduğunu gösteren konuşması tamamen gerçeküstüydü.

Futbol ve basketbol takımlarının yıldızı ve okulun en yakışıklı çocuklardan biriydi. Fransızca 1 ve Fransızca 2 derslerini beraber almıştık ama o daha önce benimle hiç konuşmamıştı.

“Teşekkürler,” dedim fısıldayarak, yere doğru bakmaya devam ettim. Rahatlama bölgem bitmişti. Bir sıraya yaslanıp gizlice uyudum.

Beni yeniden görmek gerçekten güzel miydi? İyi de eskiden benimle hiç ilgilenmemişti ki! Bu da muhtemelen Jared’in oyunlarından biriydi. Beklenmeyen durumlara karşı beni uyarmaya çalışan K.C.’den özür dilemem gerektiğini zihnime not ettim. Hoş çocukların benle konuşmaya başlaması da aynı şekilde beklenmedik bir durumdu.

Madam Lyon bizim Fransızca öğretmenimiz. Kendisi bir Fransız. Ben’in arkama oturduğunun farkında olarak derse odaklanmaya çalıştım. Ama Madam’ın tatlı, kısa kesilmiş saçlarını incelerken odaklanamamıştım. Görüş alanımın içindeki birkaç öğrencinin bana doğru baktığını fark ettim. Koltuğumun yönünü değiştirdim. *Bu insanların derdi neydi?*

Fransa’dan döndüğüm ilk günlerde K.C.’nin söyle-

diğini tekrar düşündüm, gerçekten de dış görünüşümde bir farklılık görmüyordum. Zaten, bir yıl içinde ne alışveriş gezilerine çıkmış ne de makyaj malzemeleriyle kendimi baştan yaratmışım. Sadece cildim biraz daha koyuydu, kıyafetlerim yeniydi ama tarzım aynıydı.

Dar paça pantolonumu topuksuz, yüksek botlarımla içine sokmuştum ve üzerime kalçalarımı kapatacak uzunlukta beyaz, kayık yaka bir bluz giymiştim. Tarzımı seviyordum.

Umulmadık insanların gülümsemesiyle biten elli dakikalık acı verici uzunluktaki dersin ardından çantamdaki telefonumu çıkardım. K.C.'ye mesaj attım.

Öğlen yemeğinde dışarda buluşalım mı?

Cevap geldi.

Hava çok rüzgarlı!

Kesin saçları bozulacak diye korkmuştu.

İyi. Daha sonra beni ara.

Kısa bir süre sonra kafeteryaya girdiğimde tüylerim diken diken olmuştu. Bir tepsi kaptım ve gözlerimi kapattım. Jared buradaydı. Buralarda bir yerlerdeydi. Etrafıma bakmama ya da onun sesini duymama gerek yoktu. Belki odanın havasından, belki diğer insanların uzaklaşmasından belki de onun varlığının bende yarattığı zıtlıklardan kaynaklanıyordu.

Emin olduğum tek şey onun burada olduğu ydu.

İlkokula giderken beraber mıknaatılarla oynar, onların negatif ya da pozitif tarafını çevirmek için bahse girer, sonra da onları birbirine tokuştururduk. Jared mıknaatısı kendi seçtiği yöne hiç çeviremezdi. O hangi tarafı seçtiyse ona dönüşürdü. Geri kalan kişiler onu bu haliyle çeker ya da kenara iterlerdi. Odanın akışı da bunu yansıtıyordu. Jared ve ben samimi olduğumuz yıllarda mıknaatısın pozitif tarafını seçmiş gibiydi.

Nefes alırken akciğerlerim acıyordu, durmaya devam ettim ve derin bir nefes aldım. Ranch sos ile bir salata seçip, bir şişe de su aldıktan sonra kasiyere kartımı uzatıp hesabı ödedim ve cam kenarında bir masa buldum. Odadaki kargaşa onunla göz göze gelmemek için eğlenceli bir oyalanma yöntemiydi. Birkaç öğrenci yanımdan geçerken başını sallayıp bana selam verdi, bazıları da, “hoş geldin,” dediler. Selamlaşma girdaplarından sonra omuzlarım sonunda rahatlamıştı.

Jess Cullen birkaç masa ilerden bana el salladı ve bana hafta sonu idman olduğunu hatırlattı. Bu sırada K. C.’den yeni bir mesaj geldi.

Neredesin?

Kuzeye bakan pencerelerde.

Birazdan oradayım.

Tamam.

Diye cevap attım.

Koltuğumu döndürüp K.C.'nin geldiği yöne doğru baktım. Onu gördüğümde elimle bulunduğum yeri işaret ettim ve eski yönüme döndüm. Bu sırada içimde Jared'i görme isteği canlandı. Şişedeki suyu bardağa dö-küp büyük bir yudum aldım. Sıkıntıdan kurtulduğum için rahatlamıştım. Son bir saattir kalbim saniyede bir mil atıyor gibi hissetmiştim.

Söndür, söndür, söndür.

Sakinliğim Madoc Caruthers'in sesiyle kesildi.

"Hey, bebeğim." Madoc elini koltuğumun kenarına koydu ve kulağıma eğildi. Su şişemin kapağını kapattıktan sonra, hafifçe omuzlarımı düşürdüm. *Ah! Bu piç hala dersini almadı mı?* Onu umursamadığımı anlaması için bakışlarımı dikip karşıya bakmaya başladım.

"Tate?" tekrar seslendi. Beni kışkırtmaya çalışıyordu. Tartışmak istemediğim için göz teması kurmamakta direndim.

"Tate? Beni duyduğunu biliyorum. Aslında seninle ilgili her şeyi biliyorum." Madoc kolumun altındaki sol elinin eklemlerini sıktı. Ben derin bir enfes aldım. Onun dokunmasıyla vücudum titredi.

"Mmmmmmm, tüylerin diken diken olmuş, gördün mü?" Benimle oynuyordu.

Tüylerim diken diken mi olmuştu? Bu durumdan çok sıkılmış olmasam söylediği bu söze gülebilirdim. "Evet, cilt taramamı yaptın. Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?" Küçümseyici bakışlarım pek etkili olmamıştı.

"Geçen yıl seni gerçekten özledim. Aslına bakarsan seninle ateşkes yapmak istedim. Neden seninle her şeyi

geride bırakıp yeni bir başlangıç yapmıyoruz? Bizimle birlikte hafta sonu çıkmaya ne dersin?”

Bunu düşündüyse gerçekten rüya görmüş olmalı.

Elini sırtıma koydu ve hızla kalçalarımın kadar indirdi. Derin bir nefes daha aldım.

Orospu çocuğu! Gerçekten benim kıcı mı ellemişti? Benden izin almadan? Herkesin içinde? *Ah, hayır!*

Bu yetmezmiş gibi sonra da kıcımlı sıklı.

Tüm bu olanlardan sonra heyecanlandım ve acele tepki verdim. Bacaklarım zıplatmış gibi yerimden fırladım. Kalçalarımın kaslar heyecandan gerilmişti ve yumruklarımı sıkımdım.

Madoc'un yüzüne baktığımda, o da benim göz hizama kadar yükseldi. Onu omuzlarından yakaladım ve dizimle kasiğına sert bir tekme attım. Canı yeteri kadar yanmıştı çünkü acı içinde bağırmaya başladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Bir yandan pantolonunun ağınlı tutuyordu.

Onu yeteri kadar tartaklamıştım. Burnunu kırmamın üstünden geçen bir yıldan sonra cezam henüz bitmemişti. Yeni bir tanesi başlamıştı.

Kollarımın altından soğuk terler döküyordum. Kalbim de yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yarın ya da haftaya karşıma nerede çıkacak acaba, diye düşünmekten kendimi alamıyordum. İstedığım tek şey onu durdurmaktı.

Jared senelerdir benim için bir tehditti. Ama asla böyle bir yola başvurmamıştı. O asla bana dokunmadı ya da fiziksel sınırları aşmadı. Madoc ise her zaman bu çarpık yollara baş vuruyor ve onun benimle ne türden

bir problemi olduğunu gerçekten bilmiyorum! Sam'in benim yasak bölge olmamla ilgili söyledikleri doğruysa neden Madoc benimle bu kadar uğraştı?

"Sakin bana dokunma ve benimle konuşma!" Ona küçümseyen bir bakış atarak bağırdım. Hızla nefes alıp veren Madoc'un gözleri kapalıydı. "Gerçekten seninle dışarı çıkacağımı mı düşündün? Kızların senin hakkında konuştuklarını duydum, yaygın bir inanışın aksine, küçük paketlerden büyük hediyeler çıkmaz diyorlardı." Tüm oda kahkahalara boğulmuştu. Ve ben serçe parmağımı kaldırıp çevredeki insanlara gösterdim. Daha sonra K.C.'ye baktım. Elinde tepsisiyle şaşkınlık içinde kalakalmıştı.

"Her şey için teşekkürler, Madoc." Sahte bir gülümseme takındım. Tepsiyi alıp, insanların bakışlarında boğularak yemeğimi yemeye devam ettim. Ben paramparça olmadan önce yemekhaneye girerken olanları düşündüm. *Bana ne olmuştu?*

Ben daha kapıya varamadan rüzgar yüzünden dikkatim dağıldı. Ah, son günlerde ölmeyi o kadar çok arzuluyorum ki. Boğulmayı bile tercih ederim. Arkamı döndüğümde kanımı, Madoc'dan daha fazla beynime sıçratan kişiyle doğrudan göz göze geldim.

Jared, tüm dikkatiyle bana odaklanmıştı, sanki etrafımızdaki dünya durmuştu ve biz birbirimize odaklanmıştık. Üzerinde siyah bir pantolon ve siyah bir t shirt vardı. Üzerinde hiçbir takı yoktu, saati bile yoktu. Tek aksesuarı dövmeleiydi. Dudaklarını yavaşça araladı ama gülümsemedi. Bakışları nasıl oluyorsa, hem meydan okur gibi hem de sakın gibiydi.

Beni değerlendiriyor gibi görünüyordu.

Siktir! Sıgtım!

Sandalyesine oturup arkasına yaslandı, kollarından birini koltuğunun arkasına koymuştu. Diğer kolu da masanın üzerinde duruyordu. O bana bakmaya devam ederken yüzüm, istemsizce kızardı.

Uzun zamandır bana böyle dikkatle bakmamıştı. Bu hoşuma gitti. Ama aynı zamanda beni rahat bırakmasını istiyordum. Onun şaşırmış görünmesinden de hoşlanmıştım.

Ve sonra ondan nefret ettiğimi tekrar hatırladım.

BÖLÜM 6

Günün geri kalanı ardarda geçen gerçek üstü zamanlar olarak devam etti. Sürekli kendime bu yaşadıklarımın bir rüya olduğunu söylüyordum. Bugün okulun ilk günü olamazdı. Kantinde yaptığım şeyler için bir yığın iltifat aldım ve bu hayatın bana ait olmadığı hissine kapıldım.

Benim bu patlamamdan sonra, okuldaki başka çocukları da hırpaladığım düşünölmeye başlandı. Bu yüzden büyük bir sorun yaşayabilirdim. Sınıf kapılarında konuşulan haberleri ve eleştirileri her duyduğumda ellerim titriyordu.

Yemekhaneden çıktıktan sonra K.C.'ye mesaj attım ve gitmek zorunda kaldığım için özür diledim. Bana ne olduğunu anlamaya çalışmam için zamanım vardı. Neden sadece Madoc'tan uzaklaşmayı denemedim? Onun

toplarına vurmaktan keyif mi almıştım? *Evet!* Ama son günlerde kontrolümü hızla kaybetmeye başlamıştım. Belki de sadece K.C.'nin savaşıma konusundaki tavsiyelerini harfiyen uyguluyordum.

"Hey, Jackie Chan!" diye seslenen ve Vatandaşlık dersinden arkadaşım olan Maci Feldman yanıma oturdu. Hızla cüzdanının içine baktı, pembe ışıltılı dudak parlaticısının kutusunu çıkardı, mutluluk ve dikkatle bana baktı.

"Bu yeni lakaplarından sadece biri. Diğerleri: Süper Kaşar ve Top Adam. Ben en çok Jackie Chan'ı sevdim." Dudaklarını şaplatıp ruju çantasına geri koydu.

"Süper Kaşar'ı sevdim," dedim mırıltıyla. Bu sırada Bay Brimeyer ders programının yanına bir de anket sıkıştırmıştı.

Maci fısıltıyla : "Kızların çoğu yemekhanede yaşanan olaydan dolayı çok mutlu oldu. Madoc, son sınıftakilerin yarısıyla yattığı için, daha küçük olanlardan söz etmiyorum bile, sonunda layığını buldu."

Ne diyeceğimi bilemeden sadece başımı salladım. Benim yerimde başka insanların olmasına alışık değildim. Jared ve Madoc'un yaptıkları saçmalıklara verdiğim tepkiler değişebilirdi ama hedeflerimi unutmayıp okuluma odaklanmaya aynı şekilde devam etmeliydim. Okulda geçirdiğim ilk gün zaten tam bir dramdı. Aklımı kontrol altında tutarsam bir sonraki sefer daha dikkatli davranabilirdim. Ama sessiz kalmaya hiç niyetim yokmuş gibi bir görüntüm vardı. Her hareketim yeni bir soruna kapı açıyordu. *Ben ne yapıyordum? Ve neden kendimi durduramıyordum?*

Okuldan sonra Bayan Lyon'u yakaladım. Bugün okulda yaşanan olayları aklımdan çıkarmaya çalıştım. Onunla tamamen Fransızca konuşacağımı umuyordu. Ama yazın Almanca öğrendiğim sırada yaşadığım zorluklar beni bıktırmıştı. Örneğin, "Teşekkürler" yerine "Mersi" demek zorunda kalmıştım. Ama sonra buna gülüp geçtik.

Koç Robinson saat 15.00 da açık tribünde olmamızı istedi, Kır Koşusu Takımımızın antrenmanı için üzerimi değiştirmeye gittim. Bir yıl uzak kaldıktan sonra, takımda yerim yoktu ama ben yine de her ihtimale karşı gittim.

Kaptanımız, soyunma odasında hazırlanırken, "Yemekhanede olanları anlatabilecek kadar vaktin var mı," diye sordu Jess Cullen.

"Şu an yok. Ama yarın olacak. Umarım Dean çok üzerime gelmez. Daha önce hiç böyle bir sorun çıkarmadım," dedim umutla.

"Hayır. Ben Madoc'u kastetmiştim. Dean için üzülmene gerek yok. Jared bununla ilgilenir." Birlikte jimnastik dolaplarımızın olduğu koridorda yürürken, dönüp arkasını kontrol etti.

Ben donup kaldım. "Ne demek istediğini anlamadım?"

Jess güldü. Dolabını açtı ve bana gülümsemeyi kesti. "Sen yemekhaneden çıktığın gibi Bayan Sweeney geldi ve ne olduğunu sordu.

Jared ayağa kalktı ve Madoc'un ayağının kaydığını ve

bir masanın üzerine düştüğünü söyledi, ya da bir sıranın ya da başka bir şeyin...”

“Kaydığını ve bir masaya çarptığını söyledi, öyle mi? Ve Bay Sweeney de buna inandı mı?”

“Şey, muhtemelen hayır ama herkes onu destekledi. Bu yüzden Bay Sweeney bir şey diyemedi.” Kız heyecanla başını sallamaya başladı, “ve sonra Madoc tekrar ayaklarının üzerinde durdu ve o da Jared’in anlattığı hikayeyi doğruladı.”

Hayır! Hayır! Hayır! O asla benim arkamı kollamaz!

Koridorun ortasında duran bir koltuğa oturdum ve başımı avuçlarımın içine koydum.

“Sorun ne? Bu iyi bir haber!” Yanımdaki koltuğa oturdu, çoraplarını ve ayakkabılarını çıkartmaya başladı.

“Hayır! Bence bu pisliklere borçlu olduğum için Dean’le çok daha fazla sorun yaşayacağım.” Onlar kendileri ceza vermek istemedikleri sürece beni korumazlar.

“Kolombiya uygulamasına başvurmadın mı? Şiddete eğilimli olan gençlerin parlak, yeni ve bilimsel fikirlere meraklı olacağını zannetmiyorum. Söylemek istediğim, senin bu şöhretine son vermen herşeyden daha iyidir.”

Kızardı, soyunmasını bitirmişti. Yıkadığı saçlarını havluyla kuruladı. Söylediği son cümleleri düşünerek birkaç saniye daha oturmaya devam ettim. Haklıydı. Kontrolümün elimde olduğu bir yıl içinde Fransa’da oldukça düzgün olmamın yanı sıra müfredat dışı, kayda değer pek çok aktiviteyi de bir arada götürdüm.

Shelburne Lisesi’ne geri döndüğüm ilk gün umduğumdan daha olaylıydı. Ama güzel bir gün geçirdiğimi fark ettim.

Son senemi okul balosu ve mezun toplantısı gibi birkaç güzel anıyla bitirebilirdim.

Havlumu tuttum ve yeni yıkadığım saçlarımı kuruldım.

Sıcak su çağlayarak aşağıya akarken, keyifli bir şekerde ürperiyor ve bununla eğleniyordum. Diğerlerinden çok daha uzun süre kaldığım duşta tembellik etmeyi bitirmiş ve çıkmıştım. Kaslarım yorulmuştu.

Havluyla kendimi kuruladıktan sonra soyunma odasına diğer kızların yanına gittim. Çoğu üzerini giyiyor bir kısmı da saçlarını kurutuyordu.

“Defol! Tatum!”

Bu erkek sesini duyduktan sonra sarsılarak kafamı kaldırdım. Soluğumun kesildiğini duyabiliyordum. Kızların giyinme odasındaki Jared'i çevrelemiştim. Hala vücuduma sarılı halde duran havlumu kavradım. Koşun etrafta olup olmadığına bakarken havlumu daha sıkı sardım.

Vücudumu bir titreme sardı. Biriyle konuşuyordu ama gözleri benim üzerimdeydi. Konuştuğu kişi her kimse kaçarak uzaklaştı ve ben burada olması hiç de doğru olmayan bir çocukla tek başıma kaldım.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye bağırdım. Benim geriye doğru attığım her adımda o da bana doğru bir adım attı.

“Tatum.” Çocukluğumuzdan beri Tate olan lakabımı kullanmadı “Dikkat ettiğinden emin olmak istediğim bir konu var. Söyleyebilir miyim?” Sakin görünüyordu, güzel gözleri dünyada bizden başka kimse yokmuş gibi hissettirdi ve benimkileri delip geçti.

“Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Burada çıplağım ve çılgılık atabilirim.” Geriye doğru yürümeyi kestim. Sesim yükselip nefes alışlarım inanılmaz derece sıklaşmışken onu önleme girişimimin başarısızlıkla sonuçlandığı aşikardı. Bir puanı Jared almıştı. Beni şaşırtmıştı ve şimdi tamamen savunmasızdım. Kıyafetlerim bile yoktu.

Bir elimle göğsümün üstündeki havluyu tutup diğeriyle diğer elimle kendime sarılmıştım. Önemli olan her yerim kapalıydı ama havlum, yalnızca kalçalarımın altını kapatacak kadar uzundu. Bacaklarımın neredeyse tamamı açıktaydı. Gözleri vücudumun alt kısmına doğru inmeye başlamadan önce gözlerime kenetlendi. Ve orada kaldı. Başım dönüyordu ve o beni izlerken yüzüm kızarmaya başladı.

Yüzünde herhangi bir sırıtiş yoktu. Bana Madoc gibi, beni becerecekmiş gibi bakmıyordu. Üzerimde gezen bakışları sanki istemeden bakıyormuş gibi gönülsüzceydi. Göğsü hızla kabardı. Vücudumu bir heyecan kapladı, hissettiğim bir diğer duyguysa bacaklarımın arasına yerleşen kızışmaydı.

Birkaç saniye sonra gözleri yine benimkilerle kesişti. Ağzının köşeleri yukarı kalktı.

“Geçen hafta partimi sabote ettin. Ve şimdi de arkadaşımı patakladın. Okulda gücünü göstermeye mi çalışıyorsun Tatum?”

“Bence zamanı gelmişti, sence?” Kendi kendimi şaşırtmıştım. Yaptıklarına göz yummamıştım.

“Aksine,” diye söze başladı. Sırtını dolaba yaslamış ve kollarını göğsünün önünde bağlamıştı. “İster inan ister inanma ama sen yokken çok daha ilginç eğlenceler ya-

şamaya devam ettim. Senin gibi kibirli biri olmadan çok huzurlu bir yıl geçirdim. Bu okulda senden başka herkesle çok ama çok iyiyim.”

İğneleyici ses tonu alışık olduğum bir şeydi. Ama seçtiği kelimeler beni kırmıştı ve ağlamamak için dişlerimi sıktım.

Yüzüme sahte bir endişe ifadesi oturttum. “Sen; büyük, kötü yürekli Jared, gerçekten tehditkar olduğumu mu düşünüyorsun?”

Ne yapıyordum ben böyle? Bir çıkış yolu vardı. Benimle karşı karşıyaydı. Onunla konuşmayı denemeliydim. Niye onu ikna etmeye çalışmıyordum?

Hemen doğruldu ve yanıma gelip alanımı istila etti. Yanıma vardığında, ellerini başımın her iki yanındaki kilitli dolaplara yasladı ve gözlerini aşağı dikip bana baktı. Bir anda nasıl nefes alındığını unutmuştum.

“Sakin bana dokunma,” diye bağırırcasına konuştum ama sesim fısıldar gibi çıkmıştı. Üzerimde gezinen gözleri beni hırpaladığı için yanarcasına kızardım. Onun bu kadar yaklaşmasıyla vücudumdaki bütün sinir hücreleri alarma geçti. Ve vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Jared benimle göz teması kurabilmek için kafasını bir o yana bir bu yana çevirdi. Dudakları yüzüme çok yakındı. “Sana dokunmaya başladığımda,” diye söze başladı. Sesi buğulu ve kısıktı. “Hoşuna gideceğini biliyorum.” Dudaklarını çok daha yakınıma getirdi. Nefesinin sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum. “Seni arzulamamı istiyor musun?”

Gözlerim onunkilerle buluştu ve ben de nefesimi

onun yüzüne vermeye başladım. Nefesinin kokusu benim için ele geçirmişti ve bana bildiğim her şeyi unutturdu. Erkeklerin kolonya sürmesi hoşuma giderdi. Ama Jared hiçbir şey sürmemişti. Çok iyiydi. Hatta harikaydı. Adı herif sadece duş jeli sürmüş gibi kokuyordu. Enfes, lezzetli mis gibi kokan bir duş jeli.

Siktir, Tate! Gerçekçi ol!

Onunla göz teması kurduğumda gözlerini bana dikmekte zorlandı. “Sıkıldım artık,” dedim sakince. “Benden ne istediğini söyleyecek misin?”

“Biliyor musun,” dedi ciddiyetle bana bakarak. “Geri geldiğinden beri sergilediğin bu yeni tutumun beni şaşırttı. Sıkıcı bir hedef olmaya alışkınsın. Ağlamaktan ve kaçmaktan başka bir şey yapmıyordun. Şimdi bir savaşçıya dönüştün. Bu yıl seni rahat bırakmaya hazırım. Ama...” dedi ve sesi canlılığını yitirdi.

“Ama ne? Karşılığında ne isteyeceksin? Bütün sınıfın önünde ayağıma çelme takmayı mı? Yoksa bluzuma portakal suyu dökmeyi mi? Hiçbir davete gidememem için hakkımda dedikodu çıkarmayı mı?” Bunları şaka amaçlı söylememiş olmama rağmen aklına yeni fikirler getirdiğim için hemen pişman oldum. Bundan sonra beni korkutmak için bunlardan daha fazlasını yapman gerek. Beni korkutamazsın.”

Artık sussam çok iyi olacaktı. *Neden çenemi kapayamıyordum?*

Ben öfkemi kontrol etmeye çalışırken o beni izlemeye devam etti. Nasıl oluyor da o her zaman sakin ve etkilenmemiş görünüyordu? Asla bağırıyor ya da elini kolunu havaya kaldırarak konuşmuyordu. Öfkesini

kontrol ediyordu, oysa ben, Madoc'la kavga ederkenki gibi hissettiğim anda kan beynime sığıyordu.

Yavaşça bana doğru eğildiğinde gözlerim dudaklarının hizasına geldi. Bir kolunu başımın etrafına sarıp dolaba yasladı ve yüzünü benimkinin dibine kadar getirdi. Dudaklarında seksi bir tebessüm belirdi ve bana doğru uzanan dudaklarından kendimi korumak için kafamı yana çevirmekte zorlandım.

“Benimle boy ölçüşebileceğini mi sanıyorsun?”

Fısıldarcasına yavaş ve rahatlatıcı gelen sesi, yüzümü okşuyordu. Kurduğu cümleler korkutucu olmasa ses tonu beni sakinleştirebilirdi bile. Oradan hemen uzaklaşmam gerekiyordu. Ama yerimde kalıp kendimden emin görünmek istedim. Yapabileceğimin en iyisi buydu. En sonunda bunu yapabileceğime karar verdim.

“Kabul,” dedim ve gözlerimi onunkilere diktim. *Evet ona meydan okumuştum.*

“Tatum Brandt!” Jared hipnoza girmiş gibi şok olup kalmıştı. Bense koç ve takımın diğer üyelerinin nihayet gelmekte olduklarını ve bize baktıklarını görmüştüm.

“Koç!” diye seslendim. Bana bir şeyler söylemek istediğini biliyordum ama konuşamayacak kadar şaşkındı. Korku beynime kök salmıştı ve ben bir açıklama yapmam gerektiği için onu yok saydım. Jared'ın dibime kadar girip konuşuyor olması eminim dışardan çok da iyi görünmüyordu. Birkaç kızın telefonlarını çıkarttığını ve fotoğraf çektiklerini duydum. *Hayır!*

Kahretsin!

“Siz ikiniz bu tip şeyler yapmak için başka yerlere gidebilirsiniz,” dedi koç bana seslenerek.

Daha sonra Jared'e baktı:

"Bay Trent! Git buradan!" Koç, dişlerinin arasından konuşurken kızlarda elleriyle ağızlarını kapatmış kıkırdıyorlardı.

Jared soyunma odasından çıkmadan önce bana sinir bozucu bir sırıtiş attı. O giderken arkasından salyaları akan kızlara da göz kırpmayı ihmal etmedi.

Her şeyi anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Planı buydu!

"Koç," diyerek konuşmaya başladım. Bir yandan da havlumu sıkılaştırdım. Koç sözümü keserek, "Hanımlar," dedi. "Evlerinize gidebilirsiniz. Haftaya çarşamba görüşürüz. Tate, sen eve gitmeden önce ofisime uğra. Tabi ki üzerini giydikten sonra."

"Peki," dedim. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Daha önce okulda bu kadar kötü bir şey hiç yaşamamıştım. Hızlıca giyindim ve ıslak saçlarımı topuz yaptım. Sadece birkaç dakika geçmişti ama kızların çektikleri fotoğrafları çoktan internete yüklediklerinden emindim. Alnımdaki terleri sildim ve boğazıma kadar gelen mide suyunu yuttum.

Jared bu kez gerçekten çok alçalmıştı. Şehre utanç ve kızgınlık içinde geçirmeyeceğim bir yılın hayaliyle dönmüştüm ama tam tersi olduğunu fark ettiğimde kemiklerim sızladı. Bundan öncekiler sadece dedikoduydu ama şimdi şahitler ve kanıtlar vardı.

Yarın, eminim ki okulun yarısı gördükleri fotoğraflarda neler yaptığımıza dair yeni versiyonlar yayacaklardı. Eğer şanslıysam sadece kendimi onun kucağına attığımı söyleyeceklerdi.

Eğer şanssızsam dedikodular çok daha iğrenç olacaktır.

Koçun ofisine vardığımda Jess odadan çıktı. “Hey,” diyerek beni durdurdu. “Koçla konuştum. Jared’in sana burada pusu kurduğunu, onu senin buraya çağırmadığını öğrendi. Sana bu şekilde ihanet ettiğim için çok üzgünüm.”

“Teşekkürler,” dedim. Söylediklerinden sonra tüm vücudumun rahatladığını hissettim.

“Önemli değil. Ama lütfen senin için koçla konuştuğumu kimseye söyleme. İnsanlar Jared’in başını derde soktuğumu duyarsa bu benim için pek iyi olmaz.

“Ondan korkuyor musun?” Jared okulda ne kadar büyük bir güce sahipti.

“Hayır,” diyerek kafasını iki yana salladı. “Jared iyi biri. İnsanları sinirlendirmek konusunda tam bir pislik olabilir ama beni hiçbir zaman korkutmadı. Aslına bakarsan, mahvetmek istediği tek kişi senmişsin gibi görünüyor.” Bunları söylerken bir yandan da gözlerini kısarak bana baktı. Bunun nedenini sorguladığı açıktı.

“Evet, bana şans dile.”

“Jared bu okulda önemli biri. Bu yüzden, onu yüzüstü bıraktığım için insanların üzerime gelmesini istemem.” Bunu yeterince açık bir şekilde anlayabilmem için konuşurken kaşlarını havaya kaldırmıştı.

Herkes, Jared’in sadık davranılmayı hak eden biri olduğunu düşünüyordu. Bunu şu an fark ettim ve çok şaşırdım. Anladığımı belli ederek başımı salladım.

7. BÖLÜM

Sonraki birkaç gün fanusun çevresi benim için daha da daraldı.

Bazı insanlar Jared ve benim soyunma odasında seks yaptığımızı söylüyordu. Diğerleriyse benim Jared'i ayartmak için üzerine atladığıma inanmayı tercih etmişti. İçlerinden bazıları Madoc'la yaşadığım olaydan sonra beni tehdit etmek için soyunma odasına geldiğini düşündü. İnsanlar bu hikayeye kenetlendi. Her geçen gün yürürken üzerimde daha çok bakış hissediyor ve arkamdan gelen fısıltıların daha da arttığını duyuyordum.

“Hey Tate! Soyunma odasında seks yaptınız mı yoksa sadece oral seks mi yaptın?” Arkamdan “kelimelerin efendisi” olan Hannah Forrest'in bağırdığını duydum. Bu sırada matematik dersinin yapılacağı sınıfa gidiyordum. Hannah'ın asalakları da arkamdan uzunca bir süre güldü.

Bana gülen insanlara doğru döndüm. “Ne var? İşinizi elinizden aldım diye mi kızdınız,” dedim. Topuklarımı ters istikamete döndürüp sınıfıma doğru yürümeden önce bir süre durup karşımda hiçbir şey söyleyemeden kalışlarını izleyerek eğlendim.

Köşeyi dönüp gözden kaybolduğumda, Hannah’ın ettiği küfürlerin yankısı duyuluyordu. Ve yanındaki asalakların yüz ifadelerini hatırladıkça suratımda bir te-bessüm belirliyordu. Ona orospu olduğunu ima etmiş-tim. Ama orospu olduğunu söylemekteki amacım onun kalbini kırmak değildi. Bir insan hayatta kalabilmek için orospu olabilirdi. Bu ayrı bir durumdu. Bu detayın dışında kalan ve orospu olduğunu düşünen insanlar sana saygı göstermez.

Jared bir sonraki gün okula geldiğinde, kızların soyunma odasına girdiği için çok sayıda ceza aldı. Aynı sınıfı paylaştık da bana bakmadı ya da varlığımı kabul etmedi. Fransa’da aynı dersi almış ve başarıyla geçmiş olduğum için, hafta sonları Bilgisayar sınıfından Film Temaları ve Tarihleri sınıfına geçmiştim. Bilmediğim şeyse Jared’in de bu sınıfta olduğuydu. Seçmeli dersin eğlenceli ve rahat olması beklenir ama okunacak çok fazla kitap ve izlenecek onlarca film vardı.

“Tate, fazla kalemin varsa verebilir misin?” Temalar dersinde otururken Ben Jamison sordu. Çok şükür ki etrafta dönen onca dedikoduya rağmen o bana hala dostça yaklaşıyor ve saygılı davranıyordu. Ve ben de Jared’in artık benle uğraşmıyor olmasıyla kendimi avutuyordum.

“Olması lazım Um. Hemen bakıyorum,” dedim ve

postacı çantama uzandım. Ben, koyu sarı saçlarını ve yeşil gözlerini ön plana çıkartan parlak bir tebessümle beni ödüllendirdi. Parmaklarımız birbirine değdiğinde hızla kendi elimi geri çektim ve Ben kalemi düştüğü yerden aldı.

Neden elimi geri çektiğimi anlayamadım ama arkamda bir yerde Jared'in bizi izlediğini hissetmiştim.

"Hayır ben hallederdim," diyen Ben kalemi yakalamak için geriye yaslandığım sırada beni durdurdu. "Ders bitiminde bunu benden almayı unutma, olur mu," dedi.

"Sende kalsın," diyerek elimi havaya kaldırıp iki yana salladım. "Bende çok var. Kalem her yerde lazım oluyor. Matematik ve Fizik derslerinin hepsinde gerekli. Özellikle de yazdığım şeyleri çoğu kez silmek zorunda kaldığım için..." Alçakgönüllü davranmaya çalıştım ama tam anlamıyla saçmalamıştım.

"Ah, evet doğru. Senin o saçma şeylerle uğraştığını hatırladım." Muhtemelen hatırlamamıştı. Hatta hiçbir fikri yoktu.

Bu sırada Jared'in bende bıraktığı hasarların her birini yeniden hatırladım ve burun deliklerim genişledi. Birçok çocuğun benimle ilgilenmesini engellemişti.

"Önümüzdeki dönemlerde Kolombiya'ya gitmek istiyorum. Sen bu konu hakkında ne düşünüyorsun," diye sordum. Kendimle övünmeye çalışıyormuşum gibi bir etki bırakmış olmamayı umut ediyordum. Ama Ben'in yanında kendimi içine kapanık da hissetmiyordum. Ailesi bir gazetenin sahibiydi ve büyükbabası bir yargıçtı.

"Birkaç yere başvurdum. Ben Matematik ya da Fizik okumak istemiyorum. Ben İşletme okuyacağım."

“Umarım matematiği biraz olsun seversin. Çünkü işletme de ekonomiyle bağlantılı diye biliyorum. Yanılıyor muyum,” diyerek fikrimi belirttim. Ben’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bundan haberi olmadığını fark ettim.

“Ah, evet tabi,” dedi. Şaşırmış gibi bakıyordu ama hızla toparlandı. “Kesinlikle. Çok fazla olmadığı sürece benim için problem değil,” dedi. Arkamdan gelen kişneme benzeri gülüşmeleri fark ettiğimde Ben, gergin bir biçimde bana gülümsedi.

“Yani...” Konuyu değiştirmek için çabaladım. “Yani şimdi eve dönüş komitesindesin, doğru mu?”

“Evet. Ya sen?” Ben’in bakışları beni heyecanlandırdı.

“Hiç grupla çaldın mı? Ya da bir D.J.’in var mı?”

“Bir grup güzel olabilirdi ama onlar tek bir müzik türü çalmaya meyillidir, bu yüzden herkesi memnun etmek oldukça zordur. Herkes ortak karara vardığında bir D.J.’imiz olacak. D.J. pop ve yöresel müzikleri en iyi şekilde karıştırır ve partinin hızının hiç düşmemesini sağlar.” Sesi heyecanını kaybetmeye başlamıştı ki benim gülmemek için kendimi kastığımı fark edip bana gülerrek bir bakış fırlattı.

“Ah, pop ve yöresel müzikler! Bu ikili kesinlikle kötü olamaz.” Bu kez arkamdan daha da yüksek bir şekilde gelen kişneme seslerini duyunca zihinsel olarak pes ettim. Arkama dönüp Jared’e baktığımda onun gözlerini aşağıya doğru devirmiş olduğunu ve telefonuyla oynadığını gördüm. Ama dudakları yukarı doğru kalkık durumdaydı ve Ben ile konuşmamı provoke ettiğini açıkça anlayabilmişim.

Aptal herif.

Jared tıpkı onun gibi benim de yöresel müziklere hiç tahammül edemediğimi pop müziğeysel az da olsa katlanabildiğimi biliyordu.

Dikkatimi Ben'e odaklayarak, "Yani pop ve yöresel müziklerden hoşlanıyor musun," diye sordum.

Hayır de! Lütfen sadece hayır de!

"Yöresel müzikleri daha çok seviyorum diyebilirim."

Aman Tanrım. Bu çok kötü!

Matematik ve fiziğe ilgi? *Yok.* Müzik zevki? *Yok.* Pekala, bu dönem iki derste de yanında oturduğum bu çocukla ortak bir şeyler bulmak için deveye hendek atlatmam gerekecekti. Öğretmen sonunda dersi bitirdi.

"Bu dönem *Altıncı His* filmini seyredeceğimizi duydum. Sen onu daha önce izledin mi?" Bu sırada telefonuma bir mesaj geldi ama ben sessize alıp telefonu çantama attım.

"Evet duydum. Uzun zaman önce gösterime girmiş olmasına rağmen ben o filmi izlemedim. Bu tip aksiyonlu- gizemli filmleri pek sevmem. Ben komedi filmlerini tercih ederim. Öğretmen belki bizi *Borat*'ı izlemeye götürebilir." Kaşları kışkırtıcı bir şekilde kıpırdadı.

"Hey, Jemison!" Jared arkamızdan yüksek sesle bağırdı. Daha sonra sesi kibarlaştı: "*Bruce Willis*'i beğeniyorsan, *Ölümsüz*'ü tavsiye ederim. Bence bir şans vermelisin. İzlediğinde aksiyon filmlerine bakış açın değişebilir."

Masamda aniden çok tuhaf bir görüntü ortaya çıktı. Arkama dönüp Jared'e bakmadım. Onun bunu hatırla-

dığını fark ettiğimde ağzımı açıp tek kelime edemedim.

Ben koltuğunu onda doğru çevirdi ve cevap verdi: “Evet, bunu aklımda tutacağım. Teşekkürler.” Tekrar bana döndü ve bir gülücük attı.

Jared cesurdu. Bruce Willis’in benim en sevdiğim aktör olduğunu hatırladığını bilmemi istemişti. Babamın çok küfürlü olduğu için izlememize izin vermediği *Zor Ölüm* filmini bir gün o evden gidince izlemiştik. Jared hakkımda çok şey biliyordu. Ve ben buna alındım. Hakkımda çıkardığı dedikoduların doğrularını söylememişti.

Bayan Penley elinde bir tomar kağıdı tutarken, “Tamam çocuklar,” diye seslendi. “Şimdi dağıttığım paketlere ek olarak Trevor size bir pusula şablonu veriyor. Lütfen sayfanın üst kısmına isminizi yazın ama Kuzey, Güney, Doğu ve Batı olarak çevrelenen alanları boş bırakın.”

Tüm kağıtları aldık, pusulaları dikkate alarak yönleri takip ettik ve Bayan Penley’den aldığımız listeleri doldurduk. Sınıfça bir aktiviteye başlamak beni rahatlatmıştı. Bilinçaltımda sıkıcı olduğumu düşünmemeye neden olan muzip bakışların üzerimde yarattığı baskı dikkatimi dağıtıyordu.

“Tamam,” diyen Bayan Penley ellerini birbirine vurdu. “Paketlerin içinde size içinde önemli monologların geçtiği filmlerin listesini verdim. Monologları ve bunların film ve tarih için önemini tartışırken ben de sizler gibi bunlardan bazılarını internette araştırmaya başlarım. İlk projeniz birer monolog sunmak olacak, yarınki derste bunları tartışacağız.”

Tek başına sunum yapmak! Monoloğu canlandırmak! İki katı of!

“Ayrıca,” diye devam etti Bayan Penley, “Bu sene çeşitli tartışmalar yapacağımız için, sınıf içinde farklı insanlarla eş olabilirsiniz. Bu alanda çift olmanın ne kadar gerekli olduğunu biliyorsunuzdur. Sınıf içinde dolaşıp Kuzey, Güney, Doğu ve Batı’nız için partnerinizi seçmeniz için beş dakikanız var. Sizin Doğu yönünüze koyduğunuz kişi de sizi kendi doğusuna koyacak. Biliyorum, başlangıç seviyesi için biraz karışık ama her konuda birbirinize yardım ederek üstesinden geleceğinize eminim.

Grup bazen iyi çalışıyordu ama bana kalsa tek başıma çalışmayı tercih ederdim. Bu yıl biriyle sabit olarak eş olmam gerektiğini duyduğumda yüzümü buruşturdum. Bunlar korkunç kelimelerdi.

“Başla,” diye bağırdı öğretmen. Sıraların zeminini kazırken ortaya çıkan gıcırta tüm odayı doldurdu. Kağıdımı ve kalemimi kapıp henüz kimseyle eşleşmemiş birilerini aramaya başladım. Etrafıma bakarken diğerleri birbirlerinin isimlerini kağıtlarına yazmaya başlamışlardı bile. Bense hala hiçbir şey yapmamıştım.

Ben, bana tebessüm edip el salladı bu yüzden ben de onun ismini kağıdıma yazdım ve birbirimizin isimlerini Doğu bölgesine yazdık. Diğerlerinin yazdığı insanlara ve boş kalan yerlerine bakmaya çalıştım. Kızların ikisini seçip Batı ve Güney olmalarını isteyebilirdim.

Bir diğer partner için etrafıma bakarken, “Bir Kuzey’e ihtiyacım var,” diye kendi kendime mırıldandım. Beş dakika bitmek üzereyken herkes hızla koltuklarına

oturdu. Koltuğundan kalktığını hiç görmediğim Jared'e baktım. Muhtemelen herkes onun sırasına koşmuştu.

Okulun bu kısmından nefret ettim. Şimdiye kadarki bütün garip zamanları hatırladığımda midemde bir ağrı hissettim. Sanki Fransa'ya gitmeden önceki zamana geri dönmüştüm. İlköğretim okulu kolaydı. O aşamadayken birçok arkadaş edindim ve kendimi hiç yalnız hissetmedim. Lise beni daha özgüvensiz ve içine kapanık biri haline getirdi.

Bu bıkkınlık hissinden sonra bir yıllığına Fransa'ya kabul edildim ve boğanın boynuzlarını yakaladım.

“Bayan Penley, benim Kuzey bölümüm eksik. Eğer diğer iki kişiyle beraber üç kişi olarak yapmama izin vererseniz ben hazırım.”

Odada homurdanmalar duyuldu, nefes alırken aralarında fısıldaşarak konuştular. Bunlardan birine saldırabileceğimi biliyordum.

“Hey Tate! Biz seninle üç kişilik bir grup yapabiliriz. Benim pusulam hep Kuzey noktasında.”

Nate Dietrich diğerlerinin gülüşleri arasında yumruğunu vücuduna vurdu. Hızla geri çekilerek kendimi bile şaşırttım, “Teşekkürler ama bence sağ kolun bundan rahatsız olacak.” Sınıfta “Oha!” sesleri yükselmeye başladı. Özgüvenime sinir olanlar da yok sayılmazdı hani.

Bu gerçekten kolaydı. Bugün iki çift gelişmemiş espri yaptığım için, sınıf arkadaşlarımdan saygısını yeniden kazanabilmişim.

Nate iğneleyici bir laf sokmadan önce Bayan Penley araya girdi.

“Hiç kimsenin bir kuzeye ihtiyacı yok mu?”

Herkes yerinde oturuyordu. Herkesin kendine gerekli partnerleri bulduğu açıktı. Tüm dikkatimle Bayan Penley'e baktım ve üç kişilik bir grup kurmama izin verdiğini söylemesini bekledim.

"Tate benim Kuzey'imde olabilir."

Jared'in müthiş sesi beni arkamdan vurdu ve bel kemiğimden aşağı doğru bir ürperti başladı.

Öğretmen beklenti içinde bana baktı. Böyle bir şey olamazdı. Niye o herif gtn kaldırıp diğerleri gibi kendine bir Kuzey bulmamıştı?

Bayan Penley, "Evet Tate. Artık yerine geçebilirsin," diyerek beni drtt.

Kuzey'e koymak için yedek bir insan bulamadan, öfke içinde sırama döndüm, ne yaptığımın farkına bile varmadan kağıdımın ve sıramın zerine *Jared*'in ismini kazıdım.

BÖLÜM 8

“Yani eve tam olarak ne zaman gelirsin?” Analiz der-
simin ödevi bitmişti. Babamla görüntülü konuşma ya-
parken Vatandaşlık kitabımı kucığıma koydum.

“Yirmi iki gün sonra yanında olacağım.”

Hala üç haftadan fazla zaman vardı. Babam eve dön-
düğünde ona *hoş geldin* karşılaması yapabilirdim. Onun-
la bir şeyler paylaşmadan geçen günler boyunca ken-
dimi yalnız hissediyordum. Annem yakalandığı kanser
hastalığı yüzünden bizden çok uzaklara göçmüştü. Ba-
bam etrafta olmadığı zaman ev bomboş kalıyordu. K.C.
ve ben, birlikte çokça zaman geçirirdik ama onun aynı
zamanda bir sevgilisi vardı. Jared’in şöhretime düşürdü-
ğü son darbeye rağmen okulda giderek daha çok arkadaş
ediniyordum ama bu hafta yalnız kalmaya ve Bilim Fua-
rına odaklanmaya karar verdim. Araştırma konumun ne
olacağına henüz karar vermemiştim.

“Şey, ben bekleyemem. Buralarda oturan iyi bir aşçıya ihtiyacımız var,” diye cıvıldadım, dumanı üzerinde tüten bir bardak domates çorbasını tutarken. Hafif bir akşam yemeği idi, sıcaklığı vücudumu hafifletti. Uzuvarım hala Kır Koşusu Takımının idmanlarına, uygulamalarına alışmaya çalışıyordu.

“Akşam yemeğin bu değil, değil mi?”

“Evet bu.”

Off!

“Sebzelerin, sütün ve tahılın nerede peki?”

Ah, gene bu konuya geldik. “Çorbanın içinde sebze olarak domates var, aynı zamanda bu çorba sütlü, aynı zamanda da çorbanın üzerine peynir rendeledim, sırf seni mutlu edebilmek için.” Neşeli sesimle konuşmaya devam ettim, “*Gördüğün gibi, sandığından daha zekiyim.*”

Babam, beni adeta can evimden vurdu ve kendinden emin bir sesle, “Domates, kesinlikle bir meyvedir,” dedi.

Gülüşürken, bardağı yere koydum ve Henry Kissinger’a tahsis ettiğimiz kompozisyonun taslağını hazırlamaya devam etmek için bir kalem aldım. “Meraklanma baba, iyi besleniyorum. Bu gece sadece çorba içmek kulağıma hoş geldi.”

“Pekala, geri çekileceğim. Sadece endişelendim. Sen yemek alışkanlıklarını benden aldın. Annen yemene izin verdiğim şeyleri görseydi şok olurdu.” Babam kaşlarını çattı ve ben onun annemi hala ilk günkü gibi özlediğini anladım. *İkimiz de öyleydik.*

Kısa bir sessizlikten sonra devam etti, “Ağustos ayının faturalarını aldın, değil mi? Ve hesabında hala yetecek kadar para var öyle değil mi?”

“Merak etme. Her şey kontrol altında.” Her zamanki gibi konuştuk. “Annemden bana kalan hayat sigortasına girişim tamamlanmıştı. Ve babam bana hala yeterli param olup olmadığını soruyordu. Bu, ona sormadan üniversite için ayırdığım parayla balistiğe gitmem gibi bir şeydi. Ve o bunu daha iyi biliyordu. Bir ebeveyn olarak, çok uzakta olsa da işini en iyi şekilde yaptığını düşünüyor olabilirdi.

Telefonum gelen bir mesajla titredi ve onu yatağımın başucundaki masadan aldım.

Beş dakikaya oradayım.

“Aman Tanrım, baba ben K.C.’yi tamamen unutmuşum. Ben gidebilir miyim?”

“Elbette ama yarın veya ondan birkaç gün sonra buradan ayrılacağım. Nuremberg’de biraz gezmeye karar verdim. Sabah buradan ayrılmadan önce seninle konuşup katılacağın Bilim Fuarı için ne hazırladığını öğrenmek istiyorum.”

Ah, sıçtım. Hiçbir hazırlık yapmamıştım, bu yüzden projemin ne olacağı hakkında bir fikrim yoktu.

“Peki baba,” dedim mırıldanarak. Bu tartışmayı yarına bıraktım. “Beni yarın yedide arar mısın?”

“Görüşürüz tatlım, hoşça kal.” Ve konuşmayı bitirdik.

Laptop’umu kapattım ve kitabımı yatağın üzerine attım. Balkon kapılarına gittim ve onları sonuna kadar açtım. Bu hafta okul üç saat önce bitmişti ve güneş semte pırıltılı ışıklarını saçmaya devam ediyordu. Akçağaçtan

yapılma kapımdan dışarı baktığımda inceden bir esinti hissettim. Birkaç küçük bulut gökyüzündeki yerini almıştı.

Geri döndüm, okul kıyafetlerimi çıkartıp gri beyaz bir pijama şortuyla reglan bir bluzu kombin yaptım. Ve aşırı dramatik bir şekilde içimi çekerek nefes aldım. Elbette ki cuma akşamı saat altı da pijamalarımınla dışarı çıkabilirdim.

Alt katta kapı zili çaldı ve ben kapıyı açmak için koştum.

“Hey!” dedi K.C. nefes nefese, evin içinde kollarını arkasında birleştirmiş halde duruyordu. Ne var? biz sadece benim saçlarımı yapıyorduk, beni baştan yaratacak bir makyaj değil.

Onun parfümünden gözlerim yaşardı. “Bu sürdüğün koku da ne böyle?”

“Ah, bu yeni. Adı Sır. Beğendin mi?”

“Bayıldım.” *Bana ödünç vermene gerek yok.*

“Hadi odana gidelim. Bunu yaparken banyonda olmak istiyorum.” K.C. *Kadınların Günü* isimli dergide okuduğu bir saç bakımını bana yapmak için geri dönmek istedi ve ısrar etti. Söylediğine göre, ülkenin bir ucundan diğer ucuna kadar yapılan idmanlar ve bu yaz dışarıya yaptığım tüm ziyaretler tehlikeyi arttırıyor ve bu bakımın güneşin saçlarda neden olduğu tahribata iyi geldiği düşünülüyordu.

Peki, ama gerçekten umurumda değil. Bence saçlarım gayet iyi görünüyor ama ilk haftanın yoğunluğundan sonra senden geri kalmak istemiyorum.

“Cam kenarına bir sandalye çekebilir miyim? Bu gü-

zel esinti içeri girsin.” Ballı maske oldukça pis görünüyordu ama yerler siyah parkeyle kaplı olduğundan temizlemesi oldukça kolay olacaktı.

“Evet, senden tek istediğim saçlarını at kuyruğu yap ve dışarı doğru fırçala.” At kuyruğu yapmamda bana yardım etti. Akşam sakinliğinde eğlenerek kapının önüne oturdum.

“Bunun içine biraz da zeytinyağı koyacağım. Ve protein için de biraz yumurta sarısı.”

“Ne istersen onu yap,” diye cevap verdim.

Bir yandan malzemeleri karıştırırken bir yandan da elbiselerimi korumak için bir havlu getirdi. Bu sırada Jared’in arabasını garajdan çıkartıp sürücü yoluna doğru geri geri sürdüğünü gördüm. Midem pır pır etti ve dişlerimi tutkalla yapıştırılmışçasına sıkıtiğımı fark ettim.

Dışarı çıktığında siyah tişörtü yukarı doğru sıyrılmıştı, hızla üzerini giydi. Pantolonunun arka cebinden dışarı doğru çıkmış olan havluyu yakaladı, başlığının altındaki bir şeyleri gevşetmek için bunu kullandı.

“Evet, onu görmek hoşuna gitti mi?” K.C. sesini duyunca yerimden fırladığımı gördü. Hızla tepeden baktım.

“Vazgeç,” diye homurdandım.

“Tamam, bir göt deliği için tatlı bir çocuk.” Islak saç tellerimden parmaklarını kaçırırken bir şişe suyla saçımı ıslatmaya başladı.

“Ama hala bir göt deliği.” Konuyu değiştirmek için baktım. “Yani bu ne kadar kötü? Okulda konuşmak zorunda kalmak, sence?” Fecebook, Twitter ve Tezahürat Takımı’nın gizli bloğundan epey uzak kaldım. Havlu-

ya sarılmış bir halde, kendi fotoğraflarıma bakarken, Fransa'da çekilmiş fotoğraflarımın her birinin kendimi uçaktan atmaya çalışmışım ya da birini öldürmüşüm gibi göründüğünü fark ettim.

K.C. omuzlarını silkti, "O zaten köreldi. İnsanlar hala bu hikayeyi konuşuyor. Ama bu artık momentini kaybetti. Sana söyledim, eşek şakası ya da dedikodu olmadan geçecek bir yıl olacak. Ve bu saç bakımıyla, sen tamamen büyüleyici olacaksın." K.C.'nin yüzünü görmedim. Ama eminim etrafımda benimle dalga geçiyordu. *Tamamen Büyüleyici*, benim de yazdan bir süre önce izlediğim *Komedi Merkezi* isimli bir İngiliz televizyon şovuydu. Jared'in partisinde Madoc'un bana söylediği şeyleri (dedikodu ve sabotaj günü) K.C.'ye anlatıp anlatmamak konusunda kararsız kaldım. Ama beni her yıl takip eden bu dramdan utanıyordum. Her zaman korkunç olan bu arkadaşlardan olmak istemiyordum, bu yüzden yaşananlar beni olması gerektiği kadar rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalıştım.

K.C. şuruplu karışımı başımın üzerine dökmeye başladığımda, gözlerim şimdi tişörtünü başının üstüne çekmekte olan Jared'e takılı kaldı. Arkasını döndüğünde onun inanılmaz güzellikteki kollarını ve biçimli vücudunu izledim. Ağzım kurudu ve vücuduma iğneler batırılıyormuş gibi soğuk bir titreme başladı.

Bu bir esinti.

Bu tamamen bir esinti.

"Oh, bunu her gün görüyor musun?"

Gözlerimi devirdim, "Hayır, onu her gün görmek zorundayım. Sence bu biraz fazla değil mi?" Sızlanışı-

mın şaka yapıyormuşum gibi algılanmasını istemiştım ama dışardan bu şekilde anlaşıldığından emin değildim.

“Gözgöze geldiğimizde Jared’in benimle konuşması şart değil. Onu uzaktan görmek bile yetiyor.”

“Sen Liam’la berabersin, hatırladın mı?” Şaka bile olsa, Jared’e ağzının sulanması sinirimi bozmuştu. Jared yakışıklı biri olabilir ama gerçekten de önemli biriymiş gibi ifade etmeye gerek yok. Onun karakteri insanın enerjisini soğurmaktır.

“Sen ve Liam arasında her şey yolunda mı?” Onu görmemiştım, okul yeniden başladığında geleceğini düşünmüştüm. “Ah, biz iyiyiz. Loop’a hazır, Camaro’sunu aldı ve buranın biraz aşağısında oturuyor. Bir keresinde gittim ama gece boyunca arabalarla ilgili tartışırken onu kolundan tutmak zorunda kalmak çok sıkıcıydı. Henüz hiç yarışmadı. Görünüşe göre yarış listesindeki bekliyor ve sonra bir aşık rolünde olmaya hazır bir şekilde dendiği arabaların arkasında olacak, çünkü öncesinde izleyicilere kim olduğunu görmek istiyor.

Sormayı hiç istemiyordum ama her şey ortaya dökmüştü zaten. “Göt deliğinin dışarıdaki performansı nasıl?” Neden bunu öğrenme ihtiyacı duymuştım ki?

“Jared mi? O beklemek zorunda olmayanlardan biri. O ruh hali uygun olduğunda yarışabiliyor. Liam’a göre, cuma ve cumartesi akşamları oralarda olabiliyormuş. Ama her iki akşam da değil.

“Liam’la yeterince zaman geçirebiliyor musun?” Jared’den bahsedince tavrımın ve ses tonumun değiştiğini fark ettim.

K.C. omuzlarını silkti. “Kendimi kötü hissediyorum,

Çünkü bana göre onun hobileriyle ilgilenmem gerekir. Ama o yarışamayacak, onun yanında duvar kağıdı gibi durduğumu düşünüyorum. Araba yarışı dünyasıyla ilgili hiçbir fikrim yok, hiç kimseyi ya da hiçbir olayı bilmiyorum.”

“Şey, belki de arada bir gitmeli, arabalarla biraz ilgilenmelisin. Hatta şimdi veya daha sonra gidebilirsin? Onun kafama tepeleme döktüğü balın miktarıyla başımın ağırlığı artarken sordum.

“Bilmiyorum.” K.C. etrafımda dolaşıp balkon kapılarını açtı ve aralıktan dışarı baktı. Ben daha ziyade senin evine daha çok gelmeyi planlıyorum.”

Ayağımla ona hafif bir tekme attım.

“Mmm...” K.C. saçımı yaparken Jared’i gözleriyle yedi. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama onunla yatmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.”

“K.C. sus artık. Sen benim arkadaşımsın.” Onu azarladım.

“Özür dilerim, tamam mı? Sadece o sana görüldüğü kadar kötü biri değıl. Gerçekten. Onun içinde bir şeytanlık beslediğini düşünüyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Eğer sana kötü bir şey yaptıysa bunun nedenini hiç bilmiyorum. Bir süredir karamsardı ama sonra daha iyi oldu. Söylemek istediğim onu daha farklı gözlerle bakarken gördüm. Önceleri sana korkunç bir şekilde tehditkar bakardı.” Aceleyle ekledi. “Ama sen gittikten sonra, daha farklı görüldü. Daha insancıl oldu.

İnsan olarak günümüzdeki Jared fikri bana anlaşılmaz geliyordu. O tahrikkar, kendine güvenen, sert biriydi.

On dört yaşımızdan beri onda gördüğüm tek bir şey var. Senelerdir onu mutlu görmedim ve bence eminim ki geçtiğimiz yıl benden kurtulduğu için mutlu olmuştu.

Ama niçin ben gittikten sonra daha mutsuz oldu? Anlayamadım.

Favori çiğneme oyuncağı olmadan kendini eğlendirmekte zorlandığı zamanlar mı geçirmişti?

Ayy, zavallı bebek!

BÖLÜM 9

“Ugh!”

Akşam karanlığının içinde, sarhoş bir halde, yan kapıya gelen arabaların farları yüzünden, gözlerimi tavana dikmiş bakarken gırtlığımdan iniltili sesler çıkardım.

Bir sonraki gün, acımasızca yan kapıdan gelen gürültülü parti sesleri hiç merhamet etmemişti. Sesleri duymamak için yastıkla kulaklarımın etrafını kapatmak işe yaramadı. K.C.’ye Liama mesaj atması onun da Jared’e mesaj atması için mesaj atmam da yardımcı olmadı. Bir saat önce polisi arayıp şikayet etmem de yardımcı olmadı.

Ses yüksek olmasa ya da sürekli gelmese ve güçlü arabalarla onların zavallı egzoz sistemleri gitmeye kalkmasa, Jared’in avlusundan gelen sesleri gülüşme veya bağırışma diye ifade edebilirdim. Ben de yüksek sesle müzik

dinlemeyi severim ama gece yarısı tüm komşuları uyanık tutan bir parti bitirilebilirdi.

Kapakları dışarı atarken, yataktan kalktım ve balkon kapısında durdum. Evindeki herkes sarhoştı ve gürültü çıkarmak ve diğer aktivitelerle meşguldü. Bazı insanlar, kırmızı Solo kadehleriyle dağılanlar, avlunun önünde tökezliyordu ve tüm gece onlar uyuşturucu alıp sarhoş olmak istiyor diye ayakta kalmayacaktım.

Onu mahvet. Ayağıma mor Converse ayakkabılarımı, üzerime de siyah kapüşonlu svetsörtümü giydim ve aşağı indim.

Mutfağın kapısını açıp bagaja doğru ilerledim, babamın marangoz tezgahına gittim, her şey hala bıraktığım gibiydi. Alet çantasının içinden büyük bir cıvata keski kaptım ve sağ kolumla manevra yaptım. Boş kalan elimle diğer çekmeceyi açtım ve asma kilitleri aldım. Bunları kapüşonlu svetsörtümün cebine attım ve yola çıktım.

Evimin köşesini döndüm, her adımda kalbim daha hızlı atıyordu. Yıllar önce çitlerin arasında bir delik keşfetmiştim, deliği buldum ve çevresinde kendi kendine büyümüş filizlere sertçe vurdum ve delikten geçtim. Sağa dönüp yürümeye devam ederken, çitin öteki yanında partiye gelenlerin gürültülerini duydum. Onlardan yaklaşık beş fit uzaktaydım ama onların beni görmesine imkan yoktu.

Jared'in bizimki kadar güzel arka bahçesinin çevresi diğer evlerden çitlerle ayrılmıştı, bahçedeki bitkiler dikenli, iğne yapraklıydı. Bu bitkileri ellerimle aralamaya çalışıyordum. Kendime yapabildiğim kadar geniş bir yol

açıp ilerlemeye çalışıyordum ama iğnemsî yapraklar ve dikenler bacaklarımı sıyırıp yaralamaktaydı.

Parti hızla devam ediyordu, her kafadan insan partiye katılmıştı. Hızlı olmam gerekiyordu.

Çevrede tanıdık yüzler ya da üzerime yöneltilmiş bakışlar görmedim, evin çevresini dolaşarak Jared'in evini siyaha boyadım. Karanlığın içinde bunun bir şaka olduğu düşünülebilirdi ve ben burada yeterince zaman geçirmiştım. Cıvata keskisini, incecik olan kolumdan dışarı kaydurdım ve asma kilidin güvenlik panelini tüm gücümle aşağıda birleştirdim. Hemen eski asma kilidi cebime tıktırdım, panel kapısını açtım ve anahtarları çevirmeye başladım.

Evin etrafında neler olduğunu anlamakla zaman yitirmedim, müzik ve ışık aniden zayıfladı ve her yerden *"Bu ne şimdi, ne halt oldu?"* Kakofonisi gelmeye başladı.

Jared aptal değildi. Diğer evlerin elektriğinde herhangi bir değişiklik olmadığından, dışarıdaki sigortayı kontrol etti. Bu yüzden oradan hızla uzaklaştım.

Pelteleşmiş ve ağırlaşmış gibi hissettiğim bacaklarımla koşarken kendimi çitin diğer tarafına attım ve soluk soluğa nefes almaya başladım. Arkamdan ter boşanmaya başladı ve aynı anda hem gülmek hem çığlık atmak hem de kusmak istediğimi fark ettim. Bir suç işleyip işlemediğimden emin değildim ama kimse durumu anlamazsa bir çeşit beladan kaçtım demekti. Bacaklarımdan ıslak bir sıcaklık pompalandı, dizlerim zayıf düşmüştü.

Kaçarken yakalanma korkusu yüzünden gerilen kaslarım, garaja girip üstümü başımı düzelttikten sonra eski haline gelmeye başladı. Suratımdaki bir kulağım-

dan diğerine kadar uzanan gülümsemeyi engelleyemedim. Yakalanmaktan korkmuştum ama ayak parmaklarımı kıvrarak onun götüne mecazi bir tekme atmışım gibi hissettim.

Ve tüm bu olanlardan sonra, hiç yorulmamıştım. *Bu harikaydı!*

Kapıları kilitlediğimden emin oldum, bunu bir alışkanlık olarak yapmaya başlamıştım. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Odamın kapılarını kapattım ve ışıklar kapalıyken balkon kapısına yöneldim. Partinin dağıldığını görme umuduyla dışarıya dikkatle baktım. Avlunun önünü ve arkasını gözlerimle taradım, çok şükür ki birkaç insanın arabalarına bindiklerini gördüm. Bu sarhoş insanların yola çıkmasının hiç de akıllıca bir şey olmadığını düşünerek yüzümü buruşturdum.

Daha sonra arabalarına binip giden çok daha fazla insan gördüm ve bazıları da yürüyerek evlerine giderken sokakta birbirleriyle konuşuyorlardı. Jared'in elektriği geri getirmesinin tek yolu elektrik şirketini aramak veya kilidi kırmaktı.

Dikkatle baştan sona etrafımı izlerken, gözlerim hızla ışık olduğunu gördüğüm tarafa döndü. Jared yatak odasının penceresinde bir elinde bir el feneri olduğu halde, iki elini de başının üzerine koymuş bir halde penceresinde duruyordu.

Ve gözlerini bana dikti.

Siktir!

Nabzım tekrar hızla atmaya başladı ve tüm vücudumu yakan bir ter boşandı. Siyah perdelerin çekili olduğundan emindim ama onun beni gördüğünü biliyor-

dum. Başını benim olduğum yöne çevirmişti ve hala bakıyordu, hala...

Svetşörtümü çıkardım ve kendimi yatağa attım. Eğer Jared hesap sormak için kapıma gelirse her şeyi inkar etmeye karar verdim. Belki de inkar etmemeliyim, diye düşündüm. Bu suçu üzerime atması zaten hiç hoş olmazdı. Belki de ben onun bilmesini istemiştim.

Dışarıda ne olduğunu inceleme dürtüsüyle mücadele ederek yaklaşık iki dakika geçirdim. Partinin bittiğini anlamak zor değildi, yine de hoparlörlerin gittikçe zayıflayan sesleri sokağı dolduruyordu. Vücudumda dalgalanan heyecan, yataktan fırlayıp dans etmemi sağlayacak kadar enerjiyle dolmamı sağladı.

“Ben harikayım! Ben harikayım,” diye kendi kendime konuştum.

Ama şarkımın ortasında donup kaldım. Evin içindeki bir odanın kapısının kapanma sesini işittim ve nefesim kesildi.

Bu, benim evimin kapısıydı!

BÖLÜM 10

“Bu da ne?” diye şok geçirirken kemiklerimin için titremeye başladı. Bu bir titreme miydi yoksa sallama mı?

Diz kapaklarımın üzerinde sürünerek ilerlerken, beyzbol sopamı yatağın altından aldım ve odadan kaçtım. Tabancayı almayı unutmuş olsam da merdivenlere gitmeye niyetim yoktu. Eve birinin girdiğini duyup duymadığımı anlamak için korkulukların üstüne bakmam yeterliydi.

Vücudum, salonun girişinde gömleksiz bir şekilde duran Jared’i gördüğünde sarsılarak tepki verdi. Jared merdivenlerden yukarı uçarcasına çıkmaya başladı. Tamamen sarhoştı ve birinci dereceden suçluyu bulmuş olarak galeyana gelmiş bir şekilde merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu. Odama geri koştum, balkon kapısına varıp kaçmaya çalışırken acı acı inlemeye başladım. Ja-

red'in planının ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve korkmam gerekir miydi onu da bilmiyordum. Ama korkuyordum. Zorla evime girmiş ve beni çıldırtmıştı.

"Ah, hayır! "Jared yatak odamın kapısından fırladı ve kapı kolu duvara çarptı muhtemelen duvarda göçük oluştu.

Odadan çıkmamın hiçbir yolu kalmamıştı. Onun yüzüne döndüm, sopayı havaya kaldırdım. İlk vuruşumu yapmadan önce Jared birden elimi çekti.

"Çabuk çık buradan. Sen deli misin?" Etrafında dönmeye başladım, yatak odamın kapısına yeniden ulaşmaya çalıştım ama beni engelledi. Beni boğazlamamasına şaşırdım, suratını inceleyerek ne istediğini anlamaya çalıştım. Burnundan soluduğuna emindim.

"Evimin elektriklerini kestir!" Yüzüme bir inçlik mesafedeyken eğilerek bana bakmaya başladı ve burun delikleri genişledi.

"Kanıtla." Göğsümde bir *step* dansı başlamıştı. Hayır, daha ziyade *Paso Doble* gibiydi.

Başını havaya kaldırdı, dudaklarını tehditkar bir biçimde büktü.

"Buraya nasıl girersin? Polisi arayacağım!" Tekrar düşündüm. Gürültü hakkında konuşmam için daha erkendi ve şimdi bundan bahsetmek benim için pek de iyi olmayacaktı. Belki ben Jared'i öldürdüğümde çıkagelirlerdi.

"Sen ve baban tüm yaz Avrupa'daydınız," dedi alaycı bir tavırla. "Sence postalarınızı kim aldı?"

Jared bizim mektuplarımızı mı toplamıştı? Tüm kalbimle gülmek istedim.

Yaptığı şeyler arasındaki ironi öyle olağandı ki kalp atışlarım biraz yavaşladı.

“Baban bana güveniyor.” Jared devam etti. “Güvenmemesi gerekirdi.”

Çenemi sıktım. Büyükannem ve babam Jared’in kişiliği ve benimle olan ilişkisi hakkında çok az şey bilirdi. Onun ne kadar kötü biri olduğunu bilselerdi eminim gidip annesiyle konuşurlardı. Sızlanmak istememiştim ama niyetim onu kurtarmak da değildi. Jared’in babama karşı nazik bana karşıysa bir canavar gibi olması çok acıydı.

“Çık dışarı,” diye dişlerimin arasından konuştum.

Bana doğru ilerledi, ben tekrar balkon kapısına gitmeye çalıştım. “Sen meraklı bir orospusun, Tatum. Gö-tünü çitin sana ait olan kısmında tut.”

“Tüm sokağın ayağa kalkması insanları çok sinirlendirir,” dedim. Jared duvarın karşısında durup iki elini de başının üzerinde bağladığı sırada ben de kollarımı göğsümün önünde birleştirdim. Heyecanlandığım için mi yoksa Jared bana çok yakında olduğu için mi bilmiyorum ama sinirlerim bozulmuştu. Bir şey olmalıydı.

Onun gözlerinin içi dışında her yere baktım. Kolundaki yanan lamba dövmesi tamamen gri ve siyahtı. Bu dövmenin ne anlama geldiğini anlamadım. Karın kasları heyecanlandığı için sımsıkıydı ve normalde de bu kadar sert olmadıklarını umut ettim. Vücudunun yan tarafında olan diğer dövme el yazısıydı ve ne yazdığını bu karanlıkta okumak imkansızdı. Vücudu pürüzsüz görünüyordu ve...

Karnımın içinde kasılmalara neden olan heyecan duygusuna aldırmamaya çalışarak akciğerlerime derin

bir nefes çektim. En iyisi sadece gözlerine bakmak olacaktı. Uzun zamandır birbirimize bu kadar yakın olmamıştık ve kafamı ona çevirdiğimde burun buruna gelmiştik.

Jared de aynı şeyi fark etmiş olmalıydı çünkü bana bakarken gözleri sertleşti ve nefesi düzensizleşti. Bakışları boynumdan geceliğime doğru kaydı ve vücudumda onun baktığı her yer alev alev yandı.

Bakışlarını ve yüz ifadesini düzeltti, derin derin nefes aldı. “Senden başka kimse şikayet etmiyordu. Bu yüzden neden sende çeneni kapatmayı denemedin?”

Benden uzaklaşmaya başladı.

“Anahtarı bırak,” diye seslendim bu yeni cesur halimi takınarak.

“Biliyorsun.” Nefes alırken güldü ve arkasına döndü. “Seni hafife almışım. Henüz ağlamaya başlamadın, değil mi?”

“Geçen hafta çıkarttığın dedikodular için mi? Olanlar bir tesadüf değildi.” Sesim düzgündü ama kendini beğenmiş bir gülüşle bu sözler tehditkar çıkmıştı. Şu anda yüzleşiyorduk ve aramızda olanları fark eden K.C.’nin dediği gibi “Bir boşalma yaşıyorduk.” Hala birbirimize bakıyorduk. Jared’le ben odamda yalnız kalalı üç saatten fazla olmamıştı. Aramızda geçen tuhaf durum hala etmekteydi. O davet edilmemişti ama bu gece olanlardan sonra bunu bir problem olarak ele almadım.

“Lütfen, ben bile çıkan dedikodulara bir çözüm bulmak zorundayım. Bunu yapanlar senin Kır Koşusu Takımındaki arkadaşların. Ve fotoğrafları çeken de onlar,” dedi ve ekledi. “Çekilen fotoğrafların her birini paylaşmak onların kararıydı.” Dışarı doğru bir nefes verdi ve

yavaş yavaş hareket edip tekrar karşıma geçti. “Ama seni sıkıyorum. Bence kendi oyunumu hızlandırmalıyım.” Gözleri kin doluydu ve ayağımı ona tekme atma dürtüsüyle kıvırdım.

Neden buna devam ediyor?

“Ben sana ne yaptım?” Yılların patlamasıyla sesim çatallaşmış halde çıkmıştı. Aynı patlama bu soruyu sormama da neden oldu?

“Neden bir şeyler yaptığını düşündüğünü anlamıyorum. Sen yapışkansın ve ben bunu ortaya çıkarmaktan bıktım hepsi bu.”

“Bu doğru değil! Ben yapışkan biri değilim!” Savunmam yerle bir olmuştu. İkimizin arasında geçen bu hikayeyi çok iyi hatırladım ve kullandığı kelimeler bende ona vurma isteği uyandırdı. *Bunu nasıl unutturdu?* Çocukken okula gitmeden önce uyanık olduğumuz her vakti birlikte geçirirdik. Biz birbirimizin en iyi arkadaşlarıydık. Annem için ağlarken yanımda o olmuştu. Yüzmeyi Geneva Gölü’nde birlikte öğrenmiştik. “Ben senin evine geldiğim kadar sen de benimkine geldin. Biz arkadaştık.”

“Evet, hayal aleminde yaşamaya devam et.” Tüm geçmişimizi ve arkadaşlığımızı bir tokat gibi yüzüme püskürtmüştü.

“Senden nefret ediyorum,” diye çılgılık attım ve söylediğim her kelimeye inandım. Ve bağırsaklarıma bir ağrı yerleşti.

“Sevindim,” diye yüzüme karşı bağırdı, sıkılmış bir şekilde üzerime doğru eğilerek. “Nihayet. Çünkü çok uzun zaman seni görmek zorunda kalmıştım.”

Avuç içini kafamın yanındaki duvara vurarak yerimden zıplatmaya çalıştı.

Korku ve üzüntü içinde bağırdım. *Biz ne yapmıştık?* Beni korkutmaya çalıştı ama ben yerimde kaldım, kendi kendime onun beni fiziksel olarak korkutamayacağını söyledim. *Bunun farkındaydım, değil mi?*

Beynim bana ondan uzaklaşıp kaçmam için bağırıyordu. Neyse ki ağlamıyordum ama acı verici sözleri aldığı her nefesin kurummasına neden olmuştu.

Bir zamanlar Jared'i sevmiştim ama şüphesiz ki artık "benim Jared'im" gitmişti. Bunun farkındaydım.

Derin bir nefes aldıktan sonra, gözlerinin içine baktım. O da ağlayıp ağlamadığını görebilmek için benimkilere bakmaya çalışıyordu. Onu becereceğim.

Gözümün ucuyla dışarıdan bir ışık patladığını gördüm ve dönüp dışarı baktım. Ağzımın köşelerini havaya kaldırarak küçük, küstah bir gülücük atmaya çalıştım.

"Ah, bak polis. Çok şaşırdım. Acaba burada ne işleri var?" Jared'in polislerin neden burada oldukları ve onları kimin aradığı konusundaki imalarına cevap veremedi. Bence onlar sonunda, gürültüyle ilgili şikayetim için gelmişlerdi. Yüzümü ona döndüğümde, suratındaki öfkeden büyük bir zevk aldım. Fakir bir gence benzeyen biri Jared'in arabasının üzerine işemişti.

Çenesini havaya kaldırdı ve kaşlarını gevşetti. "Haf-taya gözyaşları içinde olacağına söz veriyorum," dedi. İntikam dolu fısıltısı tüm odayı doldurdu.

O giderken arkasından seslendim.

"Anahtarları bırak!"

BÖLÜM 11

Pazar günü, hafta sonunun tadını çıkartıp güneşlenmeye hazırlanırken, K.C. külçe gibi gelip verandadaki masanın önündeki sandalyeye oturdu.

“Liam beni aldattı,” diyerek ağlıyordu. Burnunu çekerken başını ellerinin arasına koymuştu.

“Ne?” Kafamı yukarı kaldırıp sorarken boğazımdan bir çığlık fırladı. Bacaklarımı karnıma doğru çektim ve yerimden kalkıp K.C.’ye doğru yürüyerek yanına oturdum.

“Dün akşam onu bir kıza sarılırken gördüm. Belli ki bir süredir ikimizi birden idare ediyor! Buna inanabiliyor musun?” Bu kez daha çok gözyaşına boğulmuştu. Siyah, uzun saçları bugün taranmamış gibiydi. K.C. her zaman etkileyici giyinirdi ve hiçbir zaman saçlarını yapıp makyajını bitirmeden evden çıkmazdı. Yüzünü

kırmızı lekeler sarmıştı ve bu haline baktığımda onun uzun süredir böyle ağlamakta olduğunu anladım. Büyük bir olasılıkla tüm geceyi ağlayarak geçirmişti.

“Tam olarak ne gördün,” diye sordum onun arkasından dolanarak.

“Şey,” dedi, gözyaşlarını silip bir nefes aldıktan sonra, “Loop’taydım ve o da oradaydı. Jared onun dün gece yarışacağını söylemişti ve ben de ona sürpriz yapmak istedim.”

“Bekle, ne? Jared mi?” Şaşkınlıkla sözünü kestim. “Neden söz ediyorsun? Onunla konuştun mu?” Jared’i iki gündür görmemiştim. Jared ve K.C. hiç sıkı fıkı değillerdi. Ne dönüyordu böyle?

“Evet... Hayır,” diye belli belirsiz bir cevap verdi. “Sadece dün isteyken denk geldik. Bir sinemadaydım, o da film izlemeye gelmişti. Bana Liam’ın dün akşam yarışacağını ve ona sürpriz yapmaya gidersem çok seviyeceğini söyledi.”

Ah! Bu kız gerçekten bu kadar aptal mıydı?

“Bu durum birazcık bile sana uygunmuş gibi görünmüyor.”

“Tate, ne demek istiyorsun?” Çantasından bir peçete çıkararak burnunu silerken ciddiyetle bana baktı. Konuşmayı Liam’dan çevirip Jared’e odaklandığım için kendimi suçlu hissettim. Ama bunun olmasına izin veremezdim.

“Jared olduğundan daha iyi bir çocuk, sana sevgilinin seni aldattığını görebileceğin bir gece ona sürpriz yapmaya gitmeni teklif edecek kadar iyi! K.C., Öyle sanıyorum ki Jared Liam’ın yaptıklarını biliyordu. Eminim

K.C. bunun olması onu daha iyi hissettirecekmiş gibi küçük bir gülücük fırlattı.

“Bu olursa mutlu olacak mısın?” On altı yaşına geldiğinde ve iki yıl süren bir ilişki bittiğinde bunu atlatabilmek için zaman gerekirdi.

“Eminim... Jared gerçekten nazik ayrıca beni erkenden eve getirdi. Bence o da çok kötü bir dönem geçirdiğim için kötü hissediyor. Gerçekten Tate, aldatıldığımı biliyorsa bile bunu bana göstererek iyilik etti.” Sandalyesinin arkasına yaslandı, bir mendil daha çıkardı.

K.C. bir süre öylece durdu. Güneşin altında bronzlaştık, birbirimizi neşelendirmeye çalıştık. Belli ki onun iki yıllık bir şans oyununda bekaretini kaybettiği gerçeğiyle yüzleşmesi gerekiyordu, bense okulun ilk haftasını yıldızlardan daha sönük geçirmiştım.

Liam'ın K.C.'yi aldattığı gerçeğini hala aklım almıyordu. Uzun ömürlü bir lise aşkı masalı gibi bir şeyin olması mümkünse, K.C. ve Liam bunu yaşamıştı. Jared'in tüm bu olayların içindeki rolü kafamı kurcalıyordu? K.C. ona inanıyordu ama ben Jared'in bir planı olduğunun farkındaydım. K.C.'ye Jared'den uzak durmasını söylesem beni dinler miydi?

K.C. gittikten sonra, bahçeye çıkıp etrafı temizledim ve çiçekleri suladım. Avrupa'dan aldığım şık kırmızı bikini sadece evde giyebileceğim kadar cesurdu, bahçe hortumunu kaptım ve İpod'umdan müzik dinlemeye başladım.

Çalıların ve çiçeklerin üzerine karanlık vurmaya başladığında geri dönmeye hazırlandığım sırada kulağımı patlatırcasına *Chalk Outline* çalmaya başladı.

Müzik aklımı başımdan aldığı anda kalçalarım ve omuzlarım sallandı.

Bizim küçük arka bahçemiz çeşitli çiçekler, bitkiler ve çimenler arasında tek başına kalmış bir çift meyve ağacı ile dekore edilmişti. Döşemeler parke taşındandı ve güllerin kokusu bizim için burayı harika bir dinlenme yeri haline getiriyordu. Hava güzel olduğunda, babam ve ben neredeyse tüm öğünlerimizi burada yedik ve ben çoğu zaman hamakta sallanırdım. Ödevlerimi yapamasam bile kuşlar, rüzgar ya da köpeklerin havlamaları çoğunlukla kafamın dağılmasına neden olurdu.

Köpeklerin konuşması...

Köpeklerin heyecan verici havlamaları müziği delip geçti, dikkatimi çekmişti. Sesleri yakından geliyordu. Yan kapıdaymış gibi yakın!

Madman!

Jared ve ben on iki yaşındayken küçük ve çılgın bir Boston Terrier'i bulduk. Babam uzakta olduğundan ve büyükannemin köpek tüyüne alerjisi olduğundan, Jared onu kendi evine götürmüştü. Köpek çok çılgındı ama aynı zamanda çok da güzeldi. Adını Madman koyduk. Ona karşıdan karşıya geçerken arabalar geçene kadar beklemesini öğrettim. Onun için daha büyük köpekleri yenmek çocuk oyunuydu ve heyecanlandığında şaşılacak kadar yukarı zıplayabiliyordu.

Suyu kapattım ve Jared'in arka bahçesini bizimkinden ayıran çite doğru yürüdüm. Göz ucuyla ahşap panellerin arasındaki gümüş alana baktım, içeride kızarmaya başlamışım gibi hissettim. Madman'ı yeniden göreceğim için kalbim yanmaya başladı.

ki kız arkadaşlarıyla başı dertte olan ve senin tanımadığın birkaç çocukla anlaşmıştır. Yoksa Jared bunu neden yapsın?”

K.C. kafası karışmış ve allak bullak halde mendilini masaya fırlattı. “Tamam ama bu Liam’ın güvenilirmez biri olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Dürüst olmak gerekirse, Jared’de benim kadar şaşırılmış görünüyordu. Söylediği her şeyde nazikti.”

Elbette öyledir. Jared, Liam ve K.C.’i iyi bir şey düşünerek ayırdı ama onun bu davranışları kalbindeki tanrıça sayesinde bir anda çıkmadı. O kesinlikle K.C.’yi korumuyordu. *Öyleyse ne düşünmüştü?*

“Hem,” diye konuşmaya başladım, “Liam’ın seni düzenli olarak aldattığından emin misin? Bunu onunla konuştuğun mu?”

“Evet,” tamamen fısıldamıştı. “Jared’in arabasından indim. Sen bana gelmem için mesaj attığında beni aldı ve Liam’ı bulmak için dolaşmaya başladık. Liam’ı, arabasının karşısında yanında orospu gibi giyinmiş ve gerçekten çok seksi görünen bir kıza doğru eğilirken gördüm. Öpüşüyorlardı ve ve Liam’ın eli kızın her yerinde geziyordu. Bunda bir hata olamaz.” Çenesi titremeye başladı ve gözlerinden yeniden yaşlar aktı, bu yüzden çantasından bir mendil daha çıkararak ona uzattım.

K.C. devam etti. “Bu kız Liam’a masaj yaparken onların aylardır beraber olduklarını öğrendik! Aylardır! Midem bulandı. Bu çocuğa bekaretimi verdim ve şimdi cinsel yolla bulaşan hastalıkları araştırmak zorundayım.” Ağlamaya devam etti, bu sırada ben de onun elini tuttum.

Liam bana her zaman saygılı davranırdı ama K.C.'nin kalbini çok kırmıştı. Tam bir göttü! Biz yıllardır beraber takılırdık ve bu şehirde arkadaşım diyerek arayabileceğim birkaç kişiden biriydi. Ama artık o benim için sadece güvenilmeyecek insanlardan biriydi. Ben insanlardan gelen kötülüklere alışkındım ama K.C. değildi ve onun üzülmelerinden nefret ediyordum. O tamamen gafil avlanmıştı.

Güvenilir kabul edilebilecek iki şey vardı, Jared muhtemelen Liam'ın bir süredir aldattığını bilmesine rağmen bunu şimdiye kadar söylememişti ve K.C.'nin Liam'dan ayrılmasını kullanarak beni kendisine düşman etmek için iyi bir hamle daha yapmıştı.

“Şey, böyle aptal bir soru sorduğum için kendimden nefret ediyorum ama yarış nasıl geçti? Liam kazandı mı?” Muhtemelen kazanamamıştı. Jared'in K.C.'yi getirmesindeki bir diğer hile de Loop'tu.

“Bir süre daha orada kaldık. Ama Jared kazandı, Liam değil.”

Kesinlikle! “Nasıl, iyi geldi mi? Toz toprağın içinde boğulurken onun terkettiğin götünün yarışı kaybettiğini görmek sana iyi gelmiş olmalı.” Sadece onun modunu yükseltmeye çalışıyormuşum gibi konuşmayı denedim ama bunu gerçekten öğrenmek istiyordum.

“Ah, dün gece kazanamayınca kovuldu. Jared yanlış anlaşıldı.” K.C. bunu pas geçti.

Tuzak kurmuştu.

“Ama Jared, Liam'ın gelecek haftaki nöbetçi listesinde adının yazılı olduğundan emin olduğunu söyledi ve onu benim için dövecek.”

Küçük köpeklerin “havlarken zıplama” hareketini yaptı ve arka bahçenin çitleri boyunca yukarı aşağı zıplayarak kuyruğunu salladı. O şu anda teknik olarak Jared’in köpeği olsa da, bu küçük oğlanın kalbinin bir kısmı hala benimdi.

Belli belirsiz görünen bir delik gördüm, merak içindeydim. Bu sırada görüş alanıma Jared girdi, son karşılaşmamızdan sonra onu gördüğüm için korkmuştum. Madman’e yakalaması için küçük et parçaları atıyordu. Köpek onları silip süpürdü ve diğer lokma için heyecanlanarak kuyruğunu salladı. Küçük hayvan sersemlemiş ve bakımlı görünüyordu.

Jared ıslık çaldı ve bir diğer et parçasını ona uzattı. Madman yaklaştı ve aşağı doğru eğilip kendisine ikram edilen eti yemeden önce Jared’in avucunu yaladı. Jared gülümsediğinde onu çok uzun zamandır gerçekten mutlu bir halde görmediğimi fark ettim. Onun gülümsemesi midemi delip geçti ama yüzümü yana çeviremedim.

Kalbim, Jared’in gerçekten insani görüldüğü bu nadir sahnelerden birine dayanmaya çalışırken, gözlerim sırtının çıplak olduğunu fark etti, solgun yara izleri vücudunun mükemmelliğini bozuyordu. Geçen gece odama gömleksiz bir şekilde girmesini eğlenceli bulmamıştım ama ışıklar sönükken sanırım bu yara izlerini gözden kaçırmıştım.

Belirli bir dağılım göstermeksizin 5 veya daha fazla kamçı izi kaslarını örtmüştü ve bunun dışındaki yerlerinde herhangi bir iz yoktu. Biz çocukken bu izler onda yoktu. Onun yaralandığıyla ilgili bir şey duyup duyma-

dığımı hatırlamaya çalıştım. Böyle bir şey olmamıştı. Bir an sonra, *Apocalyptic*'nin ağır çellosunu çalarak beni yerimden zıplattı ve Madman kafasını bana doğru çevirdi. Geriye doğru gitmeden önce karar vermeye çalışırken bir an için donup kaldım. Madman bana bakarken bir yandan da kuyruğunu salladı ve pençeleriyle çitlerin altını kazımaya başladığında kalbim daha hızlı atmaya başladı. Madman, benim heavy metal çello dinlediğim yıllarda bu müzikten hoşlanırdı. Ona baktığımda bunu hatırladım.

Hortumu yerden aldım, çitlerin sallandığını duyunca tekrar elimden düşürdüm. Arkama döndüm, Madman'ın gevşek tahtalardan birinin altından geçtiğini gördüğümde gülmeye başladım.

"Hey, dostum!" Diz çöktüm ve Madman heyecanla kolumun arasından kıvrıldı. Hızlı hızlı nefes alışları yüzümü ısıttı ve çok fazla salya akıttı. Ama beni gördüğüne sevinmişti, ben de rahatlayarak ona gülümsedim. Beni unutmamıştı.

Jared'in sesini duyduğumda ölü gibi kalakaldım. "Çıkardığı gürültüyle tüm sokağın huzurunu kaçıran parti bozucu da buradaymış."

Öfkem alevlendi. O benim müziğimle benim onunla yaşadığım kadar çok problem yaşamamıştı. Başımı kaldırdım ve gözlerim Jared'in alaycı bakışlarıyla buluştu. Kaşlarını kaldırarak sinirliymiş gibi bakmaya çalışıyordu ama çitlerin üzerinden atlamadığı sürece beni tutamayacağını biliyordum.

Orospu çocuğu. Neden hep kendime ondan ne kadar nefret ettiğimi hatırlatmak zorunda kalıyordum?

Onun parlak kahverengi saçları birbirine karışmıştı.
Bunu sevmiştim.

Çikolata rengi gözleri haylazlık ve kendine güvenle açılmıştı.

Bunu sevmiştim.

Onun ölçülü göğüsleri ve kolları, onlara dokunmuşum gibi beni şaşkına çeviriyordu.

Bunu sevmiştim.

Bana kendisinin ne kadar korkunç biri olduğunu unutturmuştu.

Ondan yeniden nefret ettim.

Gözlerimi kırptırdım, dikkatimi yeniden Madman üzerine odakladım ve onun uzun, siyah beyaz tüylerini sevdim. “Shelburn Şelalesi’nde gürültü yönetmeliği akşam saat 22.00’den sonra başlıyor,” diye açıkladım ve ve kolumda bir saat varmış gibi bakarak, “gördün mü? Daha çok zaman var,” dedim.

Madman oyuncu bir şekilde parmaklarımı ısırmaya başladı, ben de başımı salladım, birbirimizden bu kadar ayrı kaldıktan sonra kaldığımız yerden devam ediyor olmamıza inanmak mümkün değildi. Jared’le aramız açıldığından beri köpeği görmek için ona baskı yapmamıştım. Bugün kazara olduğu gibi, aramızda bir bağ kurmamıza neden olan tek şey Madman’dı. Ama döndüğümünden beri onu hiç görmedim ve hatta bir yıl sonra bile o sanki dün berabermişiz gibi beni tanımıştı.

Jared hala çitin diğer tarafında sessizce bizi izliyordu. Ne düşündüğünden pek emin değildim, bir yanımdan hemen köpeği alıp gitmeye çalışmadığını düşünüp şaşırmıştı.

Bizim buluşmamıza izin vermesi onu neredeyse iyi biri gibi göstermişti.

Suratımdaki kocaman, aptal tebessümü durdurmaya çalışsam da başarılı olamadım. Ne cehennem olmuştu? Bu köpek beni gördüğüne çok sevinmişti ve sessiz gülücüklerle kalbim yerinden fırlıyordu. Madman'den başka bir evcil hayvanım olmamıştı ve haftalardır tek başıma olduğum için sanırım sevgiye muhtaç kalmıştım. Köpeğin ilgisi beni bu kadar etkilediyse babamın eve dönmesi beni ne kadar memnun edecekti? Bunu hayal bile edemiyordum.

"Madman, buraya gel." Jared seslendi ve beni küçük hayalimden uyandırdı. "Ziyaret bitti." Islık çalıp Madman'ın tekrar kendi tarafına geçmesi için tahtayı geriye doğru kaldırdı.

"Duydun mu," derken nefesim tıkanı ve dudaklarım titredi. "Hücrene dön küçük adam." Köpeğin yüzümü yalamasına izin verdim ve onu kibarca uzaklaştırmadan önce sırtını okşadım. Jared tekrar ıslık çaldı ve Madman tekrar tahtanın altından geçip Jared'in yanına gitti.

Bir kadın dışarıdan seslendi. "Jared, burada mısın?" Jared kafasını çevirip sesin geldiği yöne baktı. Ama ne kafasını salladı ne de cevap verdi.

"Tate, sen misin tatlım?" Katherine, Jared'in annesi, Jared'in yaslandığı çitlere doğru yaklaştı.

"Merhaba, Bayan Trent." Sesim zayıf çıkmıştı. "Sizi görmek ne hoş." Annesi şık bluzu ve omuzlarına kadar dökülen kahverengi saçlarıyla harika görünüyordu. Onu gördüğüm bir önceki seferden çok daha iyiydi. Geçtiğimiz yıllarda içkiyi azaltmışa benziyordu.

Eskiden, sürekli akşamdan kalma durumda dolaştığı ve duştan sonra onlarla uğraşmadığı için sıklıkla birbirine karışmış saçlarını bir at kuyruğuyla topladığını görürdüm. Sağlıksız beslendiği için cildi çok soluk görünürdü.

“Seni görmek de öyle.” Gözleri içtenlik dolu bir tatlılıkla açıldı. “Ve siz ikinizi tekrar konuşurken görmek de çok güzel.”

Elbette ki hala birbirimizi boğazlamak üzere olduğumuza dair hiçbir fikri yoktu. Dışarıdan bakıldığında Jared ve ben hala yakınmışız gibi görünüyordu. Ailelerimizi bu konudan uzak tutuyorduk.

“Neden bize gelmiyorsun? Kabul edersen çok memnun olurum ve bu senenin nasıl geçtiğini konuşurduk.”

“Hadi, şimdi değil.” Jared’in yüzü benim mutluluğumun tam aksine hoşnutsuz bir ifade almıştı.

“Davetiniz beni çok sevindirdi Bayan Trent. Üzerimi değiştirebilmem için bana biraz izin verin lütfen.” Jared üzerimde sadece bir bikini olduğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini üzerimde gezdirdi. Bakışları üzerimde -ayak parmaklarımı kıvrıracak kadar olmasa da- çok oyalandı.

“İyi.” Jared baktı ve kafasını yana çevirdi. “Benim için uygun.” Dedikten sonra adımlarını hızlandırdı ve eve girip gözden kayboldu. Üzerimi değiştirmek için eve girmeden önce onun hoparlörlerinin gürlediğini duydum.

BÖLÜM 12

Yaptığım tatil ve bu seneki planlarım hakkında konuştuğuktan sonra Katherine'e sordum, "Eve geleli iki hafta oldu. Bu süre boyunca ben seni neden hiç görmedim?"

Katherine kendisine bir fincan daha kahve koydu. "Şey, birkaç ay önce biriyle tanıştım ve bir süredir onunla kalıyordum."

Şaşırmış bir halde kaşlarımı havaya kaldırdım. O, bunu görmüş olmalıydı. Kafasını iki yana salladı ve pişman olduğunu belirten bir tebessüm attı.

"Sanırım kötü bir fikirdi," dedi. "Ben gittikten sonra Jared çok yalnız kaldı. İşim ve onun okulu arasında kaldım ve en sonunda her şeye onu da dahil ettim. Birbirimizi çok fazla görmedik. Onun tek başınayken daha mutlu olduğunu gördüm ve..."

Onun açıklamalarının yetersizliği, diğerlerinden ziyade oğluyla olan ilişkisinde yaşadığı hayal kırıklığının daha fazla olduğunu söylemesiyle son buldu.

Ve Jared, neden onun gereğinden fazla evde olmasıyla bu kadar ilgileniyordu?

“Her şeye onu da dahil ettim, derken ne demek istedin?” diye sordum.

Kaşlarını çattı. “Şey, o haftada birkaç gün tamirhane-
de çalışıyor, yarışlar için... ve sonra da diğer yükümlü-
lüklerini yerine getiriyor. Neredeyse hiç evde olmuyor,
eve genelde sadece uyumaya geliyor. Ama onun etiket-
lerini saklamaya başladım. Geçen yıl ikimize de birer
cep telefonu aldığında, onun-
kine GPS uygulaması in-
dirdim ve bu sayede onun nerede olduğunu her zaman
öğrenebildim.”

Tamam, bu tuhaf bir şey değildi.

“Diğer sorumluluklar derken neyi kastettin?” diye sordum.

“Oh,” dedi gergin bir tebessümle, “Geçen sene sen buradan ayrıldığın sıralarda burada çok kötü şeyler oldu. Jared tüm zamanını dışarıda geçirdi. Hatta bazen eve hiç gelmedi bile. Ben de Jared’in davranışlarının stresiyle sürekli içki içtim.” Durdu ve omuzlarını silkti. “Ya da belki de onun davranışları benim içmemle daha da kötüleşti. Bilmiyorum. Ama yaklaşık bir aydır rehabilitasyona başladım ve içmiyorum.”

Bu sokakta yaşamaya başladığımdan beri, sekiz yıldır, Jared’in annesinin içki problemi vardı. Kendinde olduğu zamanların çoğunda işe gider ve Jared’le ilgilenirdi. Jared üç yıl önceki yaz babasını ziyaretten döndükten

sonra değişmişti, annesi de çok daha fazla alkol kullanmaya başlamıştı.

“Jared biraz sıkıntıya düştü. Ve onları beraberinde götürdü. İkimiz de bunun için gerekli adımları atmalıydık.”

Dinlemeye devam ettim, Jared’in hayatına göz atmakla ne yazık ki çok ilgilenmiştim. Annesi hala, “diğer zorunluluklar” diyerek neyi kastettiğini açıklamamıştı ama yüzüne böyle meraklı bir şekilde bakmaya daha fazla devam etmemeliydim.

“Her neyse, birkaç ay önce biriyle görüşmeye başladım ve hafta sonları onunla beraber Chicago’da kalmaya başladım. Jared aynı şekilde davranmaya devam ediyordu. Bana çok fazla ihtiyacı yokmuş gibi hissettim. Okul günlerinin çoğunda burada kaldım ama hafta sonları gittiğimin farkındaydı.”

Evet, Jared ayyaşlığını başka yerde yapmasına izin vermemiş, bunun yerine kendisiyle birlikte onu eve getirmişti.

Jared neredeyse bir yetişkin olduğu için bazı insanlar onun nedenlerini mantıklı bulabilir ama ben bunu yargılamadan edemedim. Her ne kadar onu çok seviyor olsam da Jared’in bu kadar mutsuz büyümesine neden olduğu için aynı zamanda onu suçluyordum da.

Hikayenin tamamını bilmiyordum ama Jared’in babasının iyi bir adam olmadığıyla ilgili yeteri kadar çok şey duymuştum. Jared’i iki yaşındayken terk etmişti, o günlerde ben henüz burada yaşamıyordum. Katherine oğlunu tamamen tek başına büyüttü. Ama evliliği sırasında içki problemi daha da arttı. Jared on dört yaşın-

dayken, yaz mevsiminde, babası onu arayıp kendisini ziyaret etmesi için yanına davet etti. Jared bunu mutlulukla kabul etti ve sekiz haftalığına onun yanına gitti. Bu ziyaretten sonra da zalim ve soğuk birine dönüştü. Annesinin alkol problemi giderek daha kötü bir hal aldı ve Jared tamamen tek başına kaldı.

Ben biliyordum, derinlerde bir yerde çok iyi biliyordum ki Jared'in benimle olan problemi o yaza dayanıyordu. Doğrusu Katherine'e gücenmişim. Jared'in babasıyla hiç karşılaşmamış olsam da ona da gücendim. Jared'i kırdıysam bunun sorumluluğunu alırdım ama onun nefretini kazanmak için ne yaptığıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Diğer yandan ailesi onu açıkça terk etmişti.

Jared'in yara izlerini sormak dilimin ucuna kadar geldi ama bunu bana söylemeyeceğini biliyordum.

Onun yerine, "Babasıyla görüşüyor mu," diye sordum.

Bana baktı ve o anda ben gizli bölgeyi istila etmişim gibi hissettim. Söylediği tek şey, "Hayır." Oldu.

Ertesi günün ilk kısmında, K.C.'den bir mesaj aldığım da, oturmuş Lineer yaklaşımlar hakkında notlar alıyordum. Ekranı gizlice kaydırıp mesajı açtım, Analiz dersi ve hesaplamalara dair tüm dikkatimi kaybettim.

Jared dün gece bana mesaj attı.

İnanmakta zorlandım. Yanıtlama fırsatı bulamadan bir mesaj daha geldi.

İyi olduğumdan emin olmak istemiş. O gerçekten de kötü biri değil.

Jared, K.C.'den ne istiyordu? K.C. benim en yakın arkadaşımdaydı ve Jared'in yaptıklarının bir şekilde bununla bir ilgisi vardı..

Cevap attım:

Bir şeylerin peşinde.

Aynı anda K.C.'den cevap geldi.

Belki öyle, belki değil.

Öğlen yemeğine kadar K.C.'den aldığım son cevaptı. Fizik, P.E. ve Fransızca dersleri ona cevap verme dürtüsüyle savaştığım için bulanık geçti.

K.C., öğlen yemeği için buluştuğumuz yerdeki kuyrukta, "Hey," diye bana seslendi.

"Evet, konuş benimle."

"İşte, söylediğim gibi... nasıl olduğumu öğrenmek için bana mesaj attı ve bundan sonra birbirimize birkaç mesaj daha attık. Ben sadece beni kontrol etmesinin güzel bir şey olduğunu düşündüm."

Onun iyi olduğunu mu düşünmüştü? Hesabı ödeyip sıradan çıktık ve dışarı doğru yöneldik ve ben, K.C.'nin nasıl olup da Jared gibi bir kamış kafalının iyi biri olduğuna inanmaya başladığını düşünüp anlamaya çalıştım. **Güzel.**

“Ya?” Güçlükle hissettiğimden daha umursamaz görünmeye çalıştım. “Peki bundan sonra siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?”

“Ah, çok fazla konuşmadık. Bu arada onun evinin elektriklerini kesmişsin?!” Gülüyordu ama şunu söyleyebilirim ki bu onun gerçekten eğlenen hali değıldi.

“Ah, evet.” Kelimelerle savaşıyordum. Jared beni ona mı şikayet etmişti? “O pisliliğın partisi çok gürültülüydü ben de sesini kestim.” Boğazımı temizledim.

Piknik masasındaki sandalyelerimize oturduk ve yemeklerimizi yemeye başladık. K.C. sessiz duruyordu ama bana arada bir attığı bakışları yakalamıştım.

“Ne?” diye sordum kızgınlıkla. “Bana bir oyundan söz etmiştin, hatırladın mı?”

“Ona en azından ilk başta uzlaşmayı neden reddettiğini sordun mu?”

“Hayır.” Bu soruyu cevaplar ken sesim olduğundan daha cızırtılı  ıktı. “Yani evet. Daha farklı bir şekilde sordum.” Duruşmadaymışım gibi hissetmeye başlamıştım.

“Ve, bunu nasıl yaptın?” Durdu ve eline bir şişe su aldı.

“şey, o iş birliğı yapmadı. Ben de polis çağırdım. Bundan sonra insanlar oradan ayrılmaya başladı.” Saçlarımı geriye doğru attım ve gözlerine baktıktan sonra birkaç yudum su içtim. Ben hala o geceyle gurur duyuyordum. Ama çok açıktı ki K.C. bunu eğılenceli bulmamıştı.

Aksine, gözlerini açtı, “Tate, Jared’le oynamanı söylediğimde demek istediğim şey...”

“Demek istediğın şey onunla oynamamdı!” Sözünü kestim. “Ona iyilikle ders vermemi söylemedin. Onu

mu savunuyorsun?” Burada ne olmuştu? Sanki Alacakaranlık Kuşağı’ndaydım ve K.C.de mezar hırsızıydı.

“Söylemek istediğim tek şey Jared’in seni konuştuğu.” Benimkinin aksine sesi sakindi. “Bu kadar. Şu an zorba gibi görünen sensin. Onun iki partisini mahvettin, arkadaşının burnunu kırdın ve yine aynı arkadaşının toplarına tekme attın.”

Harika! Gerçekten harika! Jared artık bir kurban gibi görünmeye başladı!

“Hikayenin tamamını anlatmamış,” diye bağırırken ağzımdan tükürükler saçılıyordu. “Ben giyinirken kızların soyunma odasına girdi.”

K.C. kaşlarını çatı. Ciddileşmiş görünüyordu. “Seninle sadece konuştu, öyle değil mi? Sana dokunmadı?” Çok şükür, K.C. sonunda bana da ilgi göstermişti.

K.C.’nin önünden geçip gitmeye hazırdım.

“Şey, bana saldırmadı elbette.” Kendimi savunmaya başladım. Bir süre sonra, ona Jared’in evime zorla girdiğini söylemeyi düşündüm ama bu da sadece K.C.’nin Jared’e başka sorular sormasına ve Jared’in de kendine göre cevaplar vermesine neden olacaktı.

“Onları etrafa yaydı.” K.C kabul etmek zorunda kaldı. “Ama sana söyledim, aranızda anlaşamamanıza neden olan bir şeyler var. Ben hala onun bu kadar kötü biri olduğuna inanmıyorum.”

Alnımda boncuk boncuk terler birikti ve derin bir nefes aldım. “K.C., Jared kötü bir havadis, bunu sen de biliyorsun. Demek istediğim, gerçekten o bir pislik ve onun için bahaneler bulmanı istemiyorum. O buna değmez!”

K.C. omuzlarını silkti. Muhtemelen tartışmak istemiyordu ama kesinlikle kabullenmek de istemiyordu. Tartışma bitti ve hayatımda ilk kez en yakın arkadaşımı boğazlamak istedim.

“Peki tüm cumartesi gecesi boyunca Liam’la hiç konuştun mu?” Tavuklu sandviçimden bir ısırık aldım ve konuyu değiştirdim.

“Hayır ve onu artık daha az önemsiyorum.” Durdu ve telefonuna odaklandı.

“Hı hı,” diye homurdandım. İkna olmamıştım. K.C. ve Liam, tanıdığım diğer çiftlerden çok daha uzun süre beraber olmuşlardı. K.C.’nin Liam’ın ihanetini ve onu kaybetmiş olmayı umursamaması konusunun kafamda dönüp durduğu zor bir dönemden geçiyordum. Onun yerinde ben olsaydım, muhtemelen Liam’ı affetmem imkansız olurdu ama bu ona acı çektirmeyeceğim anlamına gelmezdi.

“Hey Tate, nasılsın?” Ben Jamison yandaki masadan bana seslendi, her zamanki gibi çok iyi görünüyordu. Bizim hiçbir ortak noktamız yoktu ama o tatlıydı ve beni güldürüyordu.

“Merhaba. Ben iyiyim. Ya sen?”

Ben’e birkaç saniye geç cevap vermiştim. Jared ve benim hakkımızda çıkan soyunma odası hakkındaki dedikodularla ilgilenmemişti.

“İyiyim.” Bunu söylerken sesi sıkıcı çıkmıştı ve sanki sinirli ve sonraki cümlede ne söyleneceğini bekliyor gibiydi. “Los Aztecas adında bir Meksika restoranı var, uzaktan gelenler için sabaha kadar açık ve bir salak gibi davranıp sana daha erken bir vakitte bu hafta bir akşam

yemeğine çıkmayı teklif etmediğim için özür dilememe izin ver.” Kaşlarını kaldırıp beklemeye başladı.

Boğazımdan sürpriz bir kahkaha fırlamıştı ve çok şaşırmıştım. Çocuğun canlandırıcı bir tatlılığı vardı.

“Hımm, şey...” doğru kelimeleri aradım. “Buluştuğumuzda bir salak gibi davranmayacağını nereden bileceğim,” diyerek ona meydan okudum. K.C. yanımda kıkırdıyordu.

Ben’in gözlerinin içi güldü ve alt dudağını büzdü, açıkça görülüyordu ki kafasında bir şeyler tasarlıyordu. Not defterinden bir parça kağıt kopardı ve yazmaya başladı. Birkaç dakika sonra, kağıdı bana uzattı ve uzaklaştı. Bir an için kafamı omuzlarının hizasına kaldırdım ve bir zafer gülücüğü attım. O arkasını döndü ve kafenin içinde gözden kayboldu.

“Ne yazmış?” Tavuklu sandviçinden bir parça ısırmadan önce kağıdı elimden kaptı.

Onu açtığında gülümsüyordum. Bir sözleşme imzalamıştı.

İlgili kişiye,

Tatum Brant’ı akşam yemeğine çıkartacağıma söz veriyorum. O çok güzel, zeki ve sevgi dolu. Bana evet dediği için kendimi çok şanslı saymalıyım.

Eğer bir salak gibi hareket edersem, beyinsiz bir pisliğim demektir. Ve bu notu benden öc almak için gerekli gördüğü herkese okutabilir.

Okulun en çekici, espirili ve zengin süper kahramanı

Ben Jamison

Notu K.C.'den aldım ve o bir yandan yemeğini yiyip bir yandan gülmeye çalışırken Ben'in yazdıklarına baktım. Üç saniye kadar sonra da bir mesaj aldım.

Bu akşam saat 7 de seni alabilir miyim?

Bana düşünmem için hiç zaman vermemişti. Geri dönerken babamın arabasını kullanabilirdim bu yüzden ona mesaj attım ve *buralarda buluşabileceğimizi* bildirdim. Kalkmak istediğimde oldukça fazla seçeneğe sahip olurdum.

Cevap hemen geldi.

İyi haber!

Yüzümdeki tebessümü uzun süre yerinde tutamadım ve K.C. ciddi bir şekilde bana baktı.

“Eee?” Ağzını tamamen açarak bana sordu.

“Bu akşam yemeğe çıkmak için beni alacak.” Gerçek bir buluşma yaşayacak olmak beni heyecanlandırırsa da, ses tonum kibirli çıkmıştı. Ben iyi bir çocuğa benziyordu ama o etrafımdayken kalp atışlarımın hızlanmadığını fark etmiştim. Bunu düşünmemeli miydim? “Onunla saat yedide buluşuyoruz.”

Gezideyken birkaç buluşmam olmuştu ama onların hiçbirisi arkadaşlıktan öteye geçmemişti. Ben ve benim ilgi alanlarımız farklıydı ama son zamanlarda da tatlı çocuklar kapımda yatmıyordu. Onunla bir kez buluşmalıydım. Belki de beni şaşırtırdı.

“Bu harika. Gece eve gelince mutlaka beni ara. Nasıl geçtiğini duymak istiyorum.” K.C. muhtemelen edindiğim bilgiler hakkında hala endişeli olduğumun farkındaydı. Kendi küçük döngüm dışındaki insanları önem-

smeden ve diğer insanlara güvenmeden geçirdiğim uzun bir zamandan sonra sınıftaki en yakışıklı çocuklardan birinin bana çıkma teklif etmesiyle zihnimdeki tüm fikirler buğulandı.

Paranoyak! Kendimi bu şekilde suçladım.

Son çıkan dedikodudan sonra ortalık sakinleşmişti. Drama öğretmenimiz Bay Fitzpatrick, son sınıf öğrencilerinden Chelsea Burger ile buluşurken yakalanmıştı. Yani ben eskimiş bir haberdim.

Ben'le olan yemeğimiz açık havada tatlı bir sohbetle başlamıştı.

“Senin hakkında çıkan o boktan dedikodulara inanmadım. İtiraf etmeliyim ki başta bunlara gülenlerden biriydim ama bir süre sonra sınıfta nasıl davrandığını gördükçe ya da sana baktıkça bu dedikoduların gerçek olmadığını anladım.” Bir yudum soda aldı ve devam etti, “Bir de bitli olmak için fazla temiz görünüyorsun.”

Başımı iki yana salladım ve bu aptalca dedikoduya güldüm. “Benim hakkımda farklı düşünmene neden olan bir şeyler olmalı. Ama dürüst ol. Havlulu fotoğraflarımı gördün, değil mi?”

Ben gülerken patates kızartması boğazına kaçtı. Geçtiğimiz birkaç yıldır kaçtığım tüm boktan şeyler şimdi gözüme harika bir fikir gibi görünüyordu. Jared bir dramdı. K.C. ayrı bir dram. Ben'in kolay olmasını istiyordum. Bu gece sadece eğlenceli zaman geçirmek istiyordum.

Meksika böreği yedik ve Ben onların bir Meksika-suşisi restoranı açması durumunda bir daha burdan başka

bir yere gitmeyeceği yönünde bir espri yaptı. Ben bir suşi sevdalısı olmadığımın bu neşeli konseptte homurdandım.

“Peki, neden bana dışarı çıkmayı teklif ettin,” diye sordum. Bir yandan da yemeğimizden geriye kalan patates kızartmalarını salsa sosuna batırıp yiyordum.

“Dürüst olmam gerekirse uzun zamandır bekliyordum. Gerçi cesaretim yoktu. Sen benim ölmeden önce yapılması gerekenler listemdeki maddelerden biriydin.”

Bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu anlamamıştım. “Ne demek istiyorsun?” Bu buluşma olması gerektiğinden çok daha erken bitebilirdi.

“Bilirsin, bu bir çeşit ‘ölmeden önce bunu yapmalıyım’ listesi. Sana daha iyi açıklamam gerek. Sana hep ilgi duydum. Sen Avrupa’dan geldikten sonra okulun ilk günü seni gördüm ve gözlerimi senden alamadım.”

Gözlerimi kıstım, onu dinlemeye devam ettim. Lise hayatımın çoğunda aklımı kontrol altında tutmaya çalıştım ve Ben’in bana karşı bir ilgisi olduğunu fark etmedim. Jared benimle uğraşmasaydı okul hayatım ne kadar farklı olurdu diye düşündüm ama çözemedim.

“Yani bunca yıldır çıkan tüm dedikodulara rağmen uzaktan beni mi izledin? Bu nasıl bir korkaklık!” Onu alaycı bir şekilde azarladım. İğneleyici sözlerin bir anda ağzımdan fırlamasına şaşırmıştım. O etrafımdayken gergin değildim ve omuzlarım rahattı. Ve bunun aynı zamanda onun ne düşündüğüyle ilgilenmediğim anlamına geldiği fikri hemen aklımın bir köşesine yerleşti.

Eğildi, dudakları ortaya çıktı. “Şey, umuyorum ki bunu bu gece düzelteceğim.”

“Şimdilik fena değil.”

Restorandan ayrıldıktan sonra şehir merkezinde dolaşp şakalaştık, üniversite planlarımızdan konuştuk. Bir süre sonra arabaya geri döndük. Beni öpmek için eğildiğinde derin bir nefes aldım. Dudakları şaşırtıcı bir şekilde yumuşak ve nazikti. Onun samimiyeti ve içtenliği beni rahatlatmıştı. Beni kollarının arasına aldığı anda elimi göğsünün üzerine koydum. Dilini zorla ağzımın içine sokmaya çalışmak gibi hamlelerde bulunmadı. Güvenli ve rahat hissettirmişti.

Ne olması gerektiği kesin değildi.

K.C.’nin etkileyici bir erkekle yakınlaştığında heyecanın artması hakkında yaptığı konuşmalara dair bir deneyimi daha önce hiç yaşamamıştım. Kesinlikle liseli kızlar için hazırlanan dergilerde ya da Düşmüş Melekler’de okuduğum türden bir deneyim değildi. Ve etrafımda o olduğu zaman hissettiğim şey o sarsıcı duygulardan değildi... *hayır, hayır!*

Düşünce trenimin raylarını takip etmeyi durdurdum. *Atraksiyon yok*, diye kendi kendime söyledim. Bu yüzleşme bana sadece adrenalin getiriyordu. Vücudum Ben’in değil benim kontrol ettiğim bir tepkiyi veriyordu.

“Seni arayabilir miyim,” diye fısıldadı.

“Evet.” Diyerek başımı salladım. Zihnimde diğer çocuğu düşündüğüm için çok utandım.

Tekrar Ben’le geçirdiğim zamanla ilgilendim. O kıvılcım bu gece olmamıştı ama stres altındaydım ve Ben bir şansı daha hak ediyordu.

Ben yola çıkmak için benim arabama binmemi bekledi. Telefonumu kapıp K.C.’ye mesaj attım. Ve buluş-

mamın detaylarını anlattım. Çekiciliğimle ilgili şüphe duymama rağmen güzel vakit geçirmiştım ve bu güzel haberleri onunla paylaşırken heyecanlanmıştım.

Uğrayabilir miyim?

K.C. başka bir soruyla karşılık verdi.
Eğlendin mi?

Evet. Ama yüz yüze konuşmak istiyorum. Tüm konuşmayı mesajla anlatmama imkan yok.

O iyi miydi?

Evet. İyiydi. Sorun yok.

Geç saate kadar çalışmam gerek. Yarın derse girmeden önce görüşmeye ne dersin?

Onun cevabı karşısında omuzlarımı silktim. Onun iş yerine yakındım ama oraya gidip başının etini yemeyecektim.

Evet, iyi olur. İyi geceler.

İyi geceler.

Sadece kısa bir süre sonra, ben arabama bindikten hemen sonra, seyir halindeki bir motorsikletin gürültüsünü duydum ve dönüp baktığımda bir U dönüşü yaptığını gördüm. Hemen önümde yol alan motorsikletin motorunun gürültüsü, yaklaşık elli kilometre ilerde, caddenin karşı tarafında, K.C.'nin çalıştığı sinemanın ışıklarının önünde kesildi. Jared'i gördüğümde parmaklarım titredi ve geri kalan her şey durdu. Oturduğu yer-

den kalkıp motordan indi, motoru yerde tutarak bacaklarının her ikisini de aynı tarafta tuttu. Siyah kapüşonlu svetsörtünden telefonunu çıkardı ve bir mesajı okuyup beklemeye başladı.

Kısa bir süre sonra, K.C. sinemanın kapısından çıktı ve onun yanına gitti. Eğildi ve kolunu tuttu.

Orospu çocuğu...

Derin bir nefes aldım. *Bu gördüğüm şey de nedir?*

K.C. Jared'e gülücük attığı sırada onlara baktım. O da K.C.'ye sıırttı ama dokunmadı. K.C. ona karşı çok samimiydi. Jared kaskını çıkardı ve birkaç cümle söyledikten sonra K.C.'ye taktı. Gördüğüm kadarıyla K.C.'nin bakışlarında tebessüm ya da gözü korkmuş gibi bir ifade yoktu. Kaskı takmadan önce parmaklarını Jared'in birbirine girmiş saçlarının arasında gezdirdi. K.C. arkasına tırmanmadan önce Jared kemerleri bağladı ve K.C. kollarını Jared'in beline doladı.

Onlar yanımdan geçerken hemen saklandım. İkisi de babamın arabasını tanıyordu ama buna dikkat etmediklerini umut etmiştim. Ne olursa olsun, durup "selam" demeleri hoş olmazdı.

Birden derimin altından iğneler batmaya başladı ve kulaklarım zonkladı. Gözyaşlarımla savaşırken kendimi kasmaktan boğazım ağrıdı.

Jared, K.C.'nin sevgisini kazanmıştı.

K.C. geç saatlere kadar çalışacağına dair bana yalan söylemişti.

Kollarını ona dolamıştı.

En çok hangisine üzüldüğümü bilemiyordum.

BÖLÜM 13

Olanları umursamamaya çalışarak bir süre daha arabada oturdum, araba kullanabilmek için yeterince sakinleşmeyi bekledim.

Eve gittikten sonra tüm vaktimi yan verandayı gözetleyip iç sesimle K.C. ile Jared hakkında konuşacaklarımı belirleyip en sevdiğim küfürlerle bunu tamamlamak için çabaladım. Kendimle daha çok konuştum ve daha çok işedim. Çıglık attım, ağladım... Bu ruh hali içinde yaptıklarımın hepsi bana normal görünüyordu.

K.C. ne düşünmüştü? Jared onunla düzgün konuşsa bile onun en yakın arkadaşına acı çektirmemiş miydi?

Sanırım şimdi Jared'in ne yapmak istediğini anlamıştım. En yakın arkadaşımın beni karşı karşıya getirmek istemişti. K.C., Jared'in bana neler yaptığından son derece haberdardı. Sevgilisi tarafından aldatıldığını öğren-

mesini sağlayarak K.C.'nin dikkatini çekti ve sonra da hamlelerini yaptı. Başka türlü K.C. nasıl bu kadar iradesiz olabilirdi?

Jared'in onu kullandığını bilmeliydi. *Ama bunu ona nasıl söyleyecektim?*

Aptalca bir şey yapmamak için kendimi tuttum. Analiz ödevimi bitirdim. Vatandaşlık dersi için okumam gereken yerleri tamamladım, buzdolabını temizledim ve kullanma tarihi geçmiş yiyecekleri çöpe attım. Sıkıcı işlerle kendimi boşalttıktan sonra kendimle konuşmayı bıraktım. Merdivenleri çıkıp banyoya girdim. Yaklaşık bir saat sonra duştan çıktım ve Jared'in sokakta çınlayan motorunun sesini duydum. Yataktan fırladım ve camdan dışarıyı gözetledim. Saatin gece yarısını gösterdiğini fark ettim. Onları gördüğümünden beri üç saat geçmiş olduğunu hesapladım.

Üç kahrolası saat! Ne yapmış olabilirler?

Jared sürücü yoluna girerken, başka bir aracın farlarının yaklaşmakta olduğunu ve tuhaf bir şekilde onların evinin önünde durduğunu fark ettim. Jared motorundan fırladı, kaskını çıkardı ve onu avuçlarının içinde tuttu. Araba kaldırımı işgal etmeden orayı kapmak için acele bir hamle yaptı. Sürücü ve yanındaki yolcu arabadan indi ve saldırgan bir şekilde Jared'e yaklaştı.

Bu nedir?

Jared onların etrafında döndü, uzun boylu değil ama yapılıydı. On dört yaşında bir çocuk uzunluğundaydı ama karın kasları vardı. Onların yüzlerine bakarak anlamaya çalıştı, bu çocuklar onun arkadaşları değildi.

Daha iyi görebilmek için kapıyı sonuna kadar açtım.

Jared kaskını onların arasında bir yere fırlattı, diğer çocuklarda bağırmaya başladı ve ona doğru yaklaşmaya çalıştılar. Birbirlerine “siktir git” ve “defol buradan” gibi şeyler söylediklerini duydum. Yüksek sesle birbirlerine bağırmaya devam ettiler.

Tüm bu olanlardan sonra nefesimi tutmuştum. Tartışmaları kontrolden çıkıyor gibi görünüyordu.

Polisi aramalı mıydım?

Bir süre birbirlerini ittiler ama Jared geri çekilmedi. *Siktir! Jared sadece oradan defol git!*

Adamlardan biri Jared’i itti ve ben korktum. Karşılık olarak Jared de onun suratına vurdu ve çocuk toparlamaya çalışırken vücuduyla onu içine itti.

Bir süre sonra Madoc’un GTO’su hızla sokağa girdi ve önlerinde tiz bir sesle durdu. Arabadan indiğinde yabancılar onu gördü ve yönlerini değiştirip Jared’e yumruk atmaya başladılar. Kaskını tutmayı unuttuğu için kaskı yere düştü.

Jared çocuklardan birine yüklendi. Bir MMA dövüşü gibi yere düştüler. Çocuklardan biri çimlerde yuvarlandı, yere çarptı ve kemerle vurmaya başladı.

Yatağımın kenarındaki telefonu aldım, koşarak odamdan çıktım ve merdivenlerden indim. Girişteki masanın çekmecesini açıp, evde yalnız kaldığımda burada sakladığım, babamın Glock-17 model tabancasını kaptım.

Kapıda durup düşündüm. Polisi mi aramalıyım yoksa dışarı mı çıkmalıyım? Polisler gelene kadar kavgayı bitirebilirdi. *Başlayacağım şimdi böyle işe!*

Kapıyı açıp bir yumruk salladım ve verandada durdum. İki çocukta Jared’in önündeki çimenlerini için-

deydi, Jared ve Madoc rakiplerinin üzerlerine ata biner gibi binip onları yumrukluyorlardı. Bu görüntü karşısında kalbim küt küt attı ama kafamı çevirmedi. Yaşadığım duygu yoğunluğu Jared'in kazanmakta olduğunu fark etmemle azaldı.

Önümde yaşanan kavga beni ipnotize etmişti. Jared'in acı dolu çığlığını duyduğumda gözlerimi kırıştırdım. Dövmekte olduğu çocuk bir bıçak çıkartıp koluna saplamıştı. Elimde silahla merdivenlerden aşağı koştum, Jared'in tam zamanında kaskına elini attığını gördüm ve onunla çocuğun başına vurdu. Diğer çocuk inleyip başından kanlar damlayarak yere çöktü. Bıçak çimlerde onun tarafında kaldı. Jared ayağa kalktı ve bilinci neredeyse yerinde olmayan çocuğun etrafında döndü.

Madoc önündeki çocuğun bağırsağına bir yumruk daha attı ve onu omuzuna alıp Honda'sının yanındaki yere fırlattı.

Jared kanlar içindeki rakibini bıraktı ve sol pazısını sıkarken yerden zar zor kalktı. Siyah kapüşonlusunun kolu kanlar içindeydi ve kesik olan yer parlıyordu. Kaygı dolu gözlerim kolunun üzerindeki eline odaklandı. Kırmızı akıntı parmak aralarından sızıntı şeklinde akıyordu. İçimde yanına gidip ona yardım etmek için büyük bir dürtü hissettim ama buna direndim. Madoc ve Jared'in acil servise gitmeleri gerekiyordu. Ama bugün hafta içiydi ve Jared'in annesinin evde olması gerekti.

Honda'ya gittiler, Jared kaskını yerden alıp başının üzerine kaldırdı ve sağır eden bir gürültüyle arabanın ön camına vurdu. Sonra bu hareketi tekrarladı. Kullanılmaz hale gelip parçalanana kadar vurmaya devam etti.

Kafasını evin karşısına çeviren Jared yerde yatan adamın yanında durdu. “Zaten sen Loop’a hiç hoş gelmedin.” Sesi kısık ve gergindi. Ses tonu ürkütücü bir şekilde sakindi.

Hiçbir şey yapamadan orada durmaya devam ettim, tanık olduğum bu sahnenin şokuyla felç geçirmiş gibiydim.

Madoc ikinci çocuğu kaldırıp iki büküm ederken, beni fark etti. “Jared,” diye seslendi. Jared, Madoc’un baktığı yönü takip etti ve gözlerini bana çevirdi.

Çok geçmeden, elimde güvenliği açık bir silahla üzerimde geceliğimle orada beklediğimi fark ettim. Üzerimde Üç Gün Zerafeti bluzum ve kırmızı çocuk sortum vardı ve ikisi de daptardı. Ayaklarım çıplak ve saçlarım salıktı. Tabanca, güvenliği açık bir şekilde sağ elimde sıkıca duruyordu. Güvenliği açık!

Madoc’un burnu kanıyordu, tekrar kırıldığı ortadaydı ama o bana sııttı.

Jared tehlikeli bir şekilde bana baktı. Beni inceledi, koyu gözleri ve sert kaşları kendimi olduğumdan daha da savunmasız hissetmeme neden olmuştu. Bakışlarını vücudumdan elimdeki silaha yönelttiğinde yumruklarını sıktı. Ondan gelen sıcak hava dalgasının enerjisini hissedebiliyordum.

Ah, ben ne kadar aptal bir kızım. Ona gerçekten yardım etmek istemiştım!

Kızgın görünmek için efor sarf ederek kaşlarımı kaldırdım ve dudaklarımı büzdüm. Bu pislik sokağımıza bir trajedi getirmişti. Arkamı dönüp kendi verandama doğru yürümeye başladım. Kapıyı arkamdan itip kapattı.

Yatağımdan kalkıp silahı aldığım bu gece, kendimi kimden koruduğumdan tam emin değildim. Lanet silahı hayallerimin dışındaki bu kahverengi gözler yakalamamalıydı.

BÖLÜM 14

Ertesi sabah bilgisayarımdan, bana bir arama geldiğini haber veren balon patlatma sesini duydum.

“Merhaba baba.” Telefonu uyukulu bir sesle açtım.

“Günaydın balkabağı. Seni uyandırmışa benziyorum. Tüm gün uyudun mu?” Sesi endişeliydi.

Laptop’umdaki saate baktım, saat tam altı buçuktu. “Kahretsin!” Hemen örtüyü üzerimden attım ve kıyafetlerimi giymeye başladım. “Baba seni akşam eve gelince arasam olur mu? Otuz dakika sonra laboratuvar dersim var da.”

Salı ve Perşembe günleri Dr. Porter’la çalışmak için çok iyiydi, kendisi ikinci sınıftayken kimya öğretmenim ve akıl hocamdı. Bilim Fuarı için araştırma yapmam adına daha çok zamanımın kalması için laboratuvarları bu günlerde yapmayı tercih etmiştim.

“Evet, elbette. Ama bu benim için çok geç bir saat olacak. Aslında, erken desem daha doğru olur. Dinle, sana sadece büyükannenin bu akşam geldiğini haber vermek istedim.”

Başımı kıyafetlerin içine bastırdım ve iniltimi gizlemeye çalıştım. “Baba bana güvenmiyor musun? Ben tek başımayken de gayet iyiyim.” Tamamen yalan söylüyormuşum gibi hissettim. Dün gece olan şeyler, K.C., sonra kavga bana çok sert gelmişti ve ben bir şeylere yumruk atmaktan başka hiçbir şey istemiyordum.

“Sana sonuna kadar güveniyorum. Ama büyükannen...” Güldü. “Sen onun yanında olmadığın zaman içi rahat etmiyor bu yüzden birkaç günlüğüne, muhtemelen bir hafta, gelecek ve eve bir el atacak. Sen hala küçüksün ve o da sürekli Banliyödeki Seks Köleleri türünden haberleri izliyor.”

Babam ve annesi benim üç ay evde tek kalmam fikrinden hiç hoşlanmamıştı ama ben son yılımı başarılı bir şekilde bitirmek için kendi okulumda olmayı istemiştim.

Dar pantolonumun içine girmekte zorlandım ve üzerime de bir uzun kollu giydim. Başımın üzerine t şeklinde mor bir toka taktım ve banyodan çıktım.

“Niyeti işleri kolaylaştırmaksa gördüğün gibi ben iyiyim.” İçimi çektim.

“Aslında bununla ilgili kurallarının ne olduğundan emin değilim. Sen tek başınayken sorunların dışında kalıyordun, değil mi?” Bana bakıp gözlerini kıstı. O çoğu şeyi sakın karışlardı ama şimdi Almanya’dan bana ebeveynlik yapmaya çalışıyordu. Geçtiğimiz iki haftada bu

on yedinci konuşmamızdı. Değişik zamanlarda, bu bir başarıydı.

“Elbette.” Kelimelerimin üstüne bastırdım. Bir çift sokak serserini vurma ihtimaliyle evden çıkmaya “sorunların dışında kalmak” diyebilirsek, bu doğrudu. “Ve birkaç hafta sonra on sekiz yaşında olacağım. Neredeyse reşit sayılırım.”

“Biliyorum.” Babam yorulmuşçasına bir nefes verdi. “İstersen artık git. Sadece bu akşam büyük annenin akşam yemeğine geleceğini unutma.”

“Tamam efendim. Yarın sabah iyi haberler için seni arayabilir miyim?”

“Sonra konuşuruz. İyi günler dilerim balkabağı.” Dedi ve konuşmayı bitirdi.

★★★

Evden çıkmadan önce kahvaltı yerine laboratuvar işleri sırasında beni dinç tutması için bir kutu meyve suyu kaptım ama açlık zilleri midemde çalmaya başlamıştı. K.C. ile ilgili öğrendiğim gerçeklerden sonra bugün onu görmemiş ve mesaj atmamıştım, çileden çıkmış bir şekilde sınıfa gitmeden önce bir şeyler almak için kafeteryanın koridorunda bir otomat makinesi bulmak için koşuyordum.

Bu sabah konsantrasyonum beş farklı alana dağılmıştı, dün gece gereçler için bir nalbur aramayı unutmuştum, bunu bu sabah halletmek istemiştım. Sonra bir deney tüpünü kırdım ve yanındaki lanet olası Bunsen brülörüyle elimi yaktım, kendimi öldürmeden önce laboratuvardan çıkmam gerektiği açıktı.

Tüm gün dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıdı. K.C.'nin bacaklarının motosiklette Jared'in kalçalarına sarılmış olduğu görüntü beynime hücum ediyordu. Beynimde ya dün o bıçak Jaed'in kolu yerine boynuna ya da karnına gelseydi ne olacaktı sorusu çınılıyordu.

Köşeyi döndüm, hemen durdum.

Ne? NE!

K.C. kafeterya kapısının yanındaki sarı duvara doğru eğilmişti, bu sırada Jared de onun üzerine doğru eğilmişti. Kolu K.C.'nin kafasının üstünde duvara dayalıydı. Jared de başını aşağı eğmiş ve dudaklarını K.C.'nin kine çok yakın bir mesafede tutuyordu. Jared, K.C.'nin kalçasında duran başparmağıyla hafifçe onu okşarken, K.C.'nin giydiği beyaz renkli tişörtün yukarıya çıkmasıyla parlak cildi ortaya çıkıyordu.

K.C.'nin dudaklarına doğru bir şeyler söyledi, K.C. kızardı ve derin bir nefes aldı.

Hayır.

Kalbim çarptı ve tüm vücudum alev alev yandı. Sonunda Jared'in K.C.'nin dudaklarını yakaladığını gördüm. Onun vücudunu yavaşça kendine doğru çekti ve K.C. de kollarını onun boynuna sardı. Midemin bulanıldığını hissettim, gözlerim de yanıyordu. K.C. bir açık büfedeymiş gibi görünüyordu, tüm tatlıların birer birer tadına bakıyormuş gibi.

Bu yaptığı orospuluk!

Bekle, ne? Jared'e sinirli olabilirdim ama ondan ziyade K.C.'ye kızgındım, en azından ikisine de eşit. Jared onun peşindeydi ve eminim ki canımı yakan da buydu. Neden onları birbirinden uzaklaştırmak istemiştım?

Şanslıydım ki insanların neredeyse tamamı sınıflarındaydı. Aksi halde, onlar bu gösteriyi daha da büyük bir sahneye taşırdı. Ben onların tek seyircisiydim.

Onlara tekrar bakarken, Jared'in dudakları K.C.'nin kileri yalayıp yutmaya devam ediyordu. Boynuna doğru kaymadan önce K.C.'nin dudağını ısırdı, K.C. zevk dolu bir inilti çıkardı. K.C.'nin gözleri kapalıydı ve açıkça görülüyordu ki K.C., Jared'in elinde oyuncak olmuştu. Jared iyi öpüşen biriymiş gibi görünüyordu, benimse kalbimdeki ağrı yüzünden nefesim kesilmişti. Jared'in dudaklarını K.C.'nin kulağının arkasına dayadığını görünce korktum.

Ah, Tanrım!

İkinci zil duyuldu. Sınıfa gitmek için bir dakikamız vardı. K.C. işini yarım bırakarak yerinden zıpladı ve kıkırdadı. Jared onun burnunun ucuna hafifçe dokunmadan önce ona sıırttı. K.C. sınıfa koşmak için döndüğünde Jared poposuna hafif bir şaplak attı.

Köşeye çekildim, Jared, K.C. ile beraber gitmediğine göre bu yoldan geçecekti. Onların yaptıklarına tanık olduğumu bilmesini kesinlikle istemiyordum. O benim öfkelenmemi istiyordu ve bu yüzden onun karşısında soğukkanlılığımı kaybetmek istemiyordum.

"Hey dostum," Kafeteryanın kapısında karşılaştığı Madoc'un sesini duydum. K.C. ile ne zaman takılacaksınız? Hala aday olamadı mı?"

Adım sesleri yaklaşırken Jared küçük bir gülücük attı, "Takılmadığımı da kim söyledi?"

Sertçe yutkundum.

"Ah, çünkü sen bir kızı becerdikten sonra bir daha

onunla görüşmezsin. Hatta kondomunu çıkartmadan önce isimlerini çoktan unutmuş olmandan şüpheleniyorum.”

Jared’in gölgesi benim saklandığım kapı aralığına düşmüştü ve o karşıdaki merdivenlerin önünde durup ayakkabılarını bağladı. “Ya sen bunu yapmadın mı?” Savunucu bir şekilde sordu. Ellerini pantolonundaki ceplerin içine sokarak kıpırdanmaya başladı. Beyaz bol bluzu onun büst gibi vücudunu sarmıştı.

“Evet, evet anlıyorum.” Madoc gözlerini yuvarladı. Bir önceki geceden dolayı yaralanmıştı. Burnu bandajlı değildi ama kesikti. “Söylemek istediğim, bir kızı yatağa atmak için bu kadar çok uğraşmana gerek yok.”

“Aceleye gerek yok. Bir süre bununla oynamak istiyorum.” Jared merdivenleri tırmanırken güldü ama durdu ve yüzünü Madoc’a çevirdi, bir şey söyleyecekken Madoc onun sözünü kesmişe benziyordu.

“Tate tribe girecek.” Madoc’un sesi gülüyormuş gibi çıkmıştı ve ben ismim söylendiğinde bakmak istedim.

“Tüm mesele bu,” dedi Jared.

“Oh, yani bu bir plan.” Madoc kafa salladı, sonunda anlaşıldı ve oyun bitti.

Boğazım düğümlendi ve ağzım kurudu. K.C.’nin benim en yakın arkadaşım olduğunu biliyordu ve onu kaybedersem perişan olurdum. Gerginlikten çenem kassıldı ve iğrenerek kafamı salladım. Benden bu kadar mı nefret etmişti?

“Dün gece yardımına koştuğun için teşekkür ederim.” Jared merdivenlere dönmeden önce Madoc’a güldü.

“Bu şey, Tate’le...” Jared durdu ve tekrar arkasını döndü. Madoc devam etti, “Neden bunu yapıyoruz? Bunu daha önce de sorduğumu biliyorum ama bana bir bok anlatmadın. Ben sadece bilmek istiyorum.”

Jared’in gözleri kısıldı. “Bence sen cennete veya daha da ötesine gideceksin. Sana hiçbir şey söylemememe rağmen onunla uğraştın. Neden seni ilgilendiriyor?”

Madoc gergin bir şekilde güldü. “Bu benimle ilgili değil. Bir kıza düşman olmayı asla istemedim. Dün gece bizi korumaya hazır bir halde dışarı çıktı. Ateşli, atletik, sert ve silah kullanabiliyor. Bunun nesi kötü?”

Jared merdivenleri indi ve Madoc’un yukarısında kalan basamaklardan birinde durdu. Arkadaşının arkasından bakarken sert bir şekilde kaşlarını çatı. “Ondan uzak dur.”

Madoc onun elini yakaladı. “Hey dostum, endişelenme. O benim burnumu kırdı ve toplarımına tekme attı. Bence bunlar tekne geçirdiği zamanın etkileri. Ama onu istemiyorsan, neden başkasının şansını denemesine izin vermiyorsun?”

Jared doğru kelimeleri aramak için durdu. Bıkkın bir şekilde içini çekti. “Artık daha fazla onun yoluna çıkmayacağım. Eğer biriyle buluşmak ya da ilişkiye girmek isterse yapabilir. Ben çekildim.”

“Aslında bu iyi çünkü o dün gece Ben Jamison’la çıktı.” Madoc’un sesi bu haberi verdiği için çok keyifli çıktı. Jared’in kaşları kısılıp birbirlerine yaklaştı, tabi böyle bir şey mümkünse. Onun gaddar ifadesine karanlık bakışları da eşlik etmişti.

“İyi.” Dedi. Ama hala çenesini sıkıyordu. “Artık il-

gilenmiyorum. Ona istediklerini yapabilirler.” *Nefesim boğazıma takıldı.*

Merdivenleri çıktı ve gözden kayboldu. Madoc holde durup gözden kaybolmadan önce bir süre Jared’in arkasından baktı.

Gırtlığımdaki bıçaklanma hissi, onların teslim olmasını istediği gözyaşlarını serbest bıraktı. Kadınlar tuvaletine koştum ve kendimi bir kabine kilitledim. Duvarın karşısına çöktüm ve yere düştüm. Dizlerime sarıldım. kendimi gözyaşlarıma teslim ettim. En kötü şeyse nasıl hissettiğimi bilmiyor oluşumdu. *Sinirli, mutsuz, umutsuz?* Vücudumun derinliklerinden sessiz bir feryat geldi ama gözyaşlarım bir nehir gibi akmaya devam etti.

Jared, benim ızdıraplarımdan şekerden hoşlanır gibi tad alıyordu. Beni kurtlar vaktinde beslemişti ve neden olduğu mutsuzluğumla eğlenmişti? Arkadaşım Jared tamamen gitmişti. Onun yerine soğuk bir canavar gelmişti.

Son sözleri benim daha da çok canımı sıktı. Beni özgür bırakmıştı, birileriyle buluşmama izin vermişti. Beni gördüğünde hala benimle ilgilendiği için biraz olsun huzur buluyordum. Bu negatif bir ilgi olsa bile, en azından onun tarafından bir bakıma kabul gören bir varlığım vardı. Yollarımız kesiştiğinde yeni bir sorun çıkartırsa, bir parçamı da kendisiyle birlikte götürebilirdi. Ama o, kendisinin de söylediği gibi, beni bırakmıştı.

Öylece dururken, Jared’in bana, bu hafta içinde gözyaşlarına boğulacağıma dair söz verdiğini hatırladım. İşleri iyi gitmişti ve bugün sadece salıydı. Gözlerimi sildim, kabul etmeliydim ki bunu becermişti.

★★★

“Özür dilerim, bu sabah sana asılmadan gittim.” K.C. piknik masasında elini kaydırırken özür diledi. Öğlen yemeğine gecikmişti. “Evet, bana dün geceyle ilgili hiçbir şey söylemedin!” Heyecanlı görünmek için çabalıyor gibiydi. Aklı başka yerdeydi.

Dün gece, diye düşündüm. Aklıma gelen ilk görüntü o ve Jared’in motosiklete binışıydı ve sonra da bu sabahki öpüşmeleri. Aklıma gelen bir diğer şeyse gece yaşanan kavgaydı. Okuldaki insanlar, neden dün gece rakibini döverken çok korkunç görünen Jared’in yoluna diziliyordu? Bazıları diğerlerini uzak bir mesafede tutarak Jared’in yörüngesinde olmak istiyordu. Kimisi onun tarafından fark edilmek istiyordu. Ve kimisi de fark edilmediği için kendini şanslı sayıyordu.

“Dün gece? Neden erken çıkmadın?” Suyumdan bir yudum alırken gözümün ucuyla ona baktım. Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi ortaya bir fikir attım ama o ve Jared benim duygularımın kontrolünde olmayacaklardı. Kararlı olmak gerekirdi.

“Ne demek istiyorsun?” K.C.’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Şimdi elime geçtin.

“Bana yalan söyledikten sonra? Seni gördüm. Seni ve Jared’i motosiklete binerken ve sonra bugün de kafeteryanın önünde gördüm. Dudaklarımı büzdüm ve peçetemi masanın üzerine attım.

“Tate, sana söylemedim çünkü...”

“Bana ne söylemedin? Canımı yakan bu çocukla

düzüştüğünü mü? İkinizin arkamdan dalga geçtiğinizi mi?” Sesim çatallaştı ama bağırmaya başlamamış olmam çok iyiydi.

“Böyle bir şey değil.”

K.C.’nin beni kırmak istemediğini biliyordum ama bunu dinlemek istemiyordum. Bu bir bahane değildi. Öfkemin ateşinden mantığım kararmıştı. Delirmiştim ve K.C.’nin de benim kadar kötü hissetmesini istiyordum.

Zorbalık yapmak nasılmış, diye düşündüm. Saldırmak hoşuma gitmişti ve durmak istemiyordum.

Küçük, kendini beğenmiş bir gülücük attım. “Bence Jared’a senelerdir beni bu dramlardan koruduğu için teşekkür etmem gerek. Arkadaşlara ve beni uyuz eden erkeklere güvenmemeliymişim. Onunla ne yapıyorsun?”

Sorumu duymazdan geldi. “Jared seni neden korudu? Ne demek istiyorsun?”

Lanet olsun!

Bununla neden ilgilenmişti ki? Sadece gitmek istiyordum ama yapamadım.

“Madoc bana Jared ve kendisinin senelerce benim yakışıklı çocuklarla buluşmamı engellediklerini anlattı. Attıkları iftiraların tek sebebi benim bir arkadaş ya da sevgili edinmemem içinmiş.”

“Artık Madoc’u mu dinliyorsun,” diye suçlayıcı bir şekilde bana baktı.

“Mantıklı görünüyor, değil mi? Madoc en yakın arkadaş hakkında yalan söylemez. Ve Jared’in öfkeleneyeceğini düşünseydi bunu bana söylemezdi. Bence ikisi de kendini beğenmiş.”

Jared'in istediği onunla ilişkin olduğu için seninle veya kendisiyle nefrettime yenik düşüp savaş açmam. Boğazımdaki yumru giderek daha çok acı veriyordu. Sakin olmak ve bu durumu düzeltmek istiyordum ama aklıma gelen her şeyi söylüyor ve bu nedenle de gide-miyordum. K.C. bana ihanet etti ama aynı zamanda da ben onu her yerden sıkıştırmıştım. İlk sorun işaretinde kaçmamayı ona borçluydum.

Derin bir nefes aldıktan sonra devam ettim, "Bunu onaylamıyorum. Jared'le buluşmaya devam edecek-sen..." Sanırım K.C.'lerin evinde Jared'le karşılaşmaktan ya da iki çift olarak buluşmaktan korkmuyordum. Şüp-hesiz ki en yakın arkadaşımı kaybetmeme neden olmuş olacaktı. Ona Jared'in onu kullandığını söylemeliydim ama bu onunla uğraştığımı düşünmesine neden olurdu.

"Ona güvenmiyorum. Ve bu değişmeyecek."

K.C. gözlerimin içine baktı: "Ve biz arkadaşız. Bu da asla değişmeyecek."

Boğazımda kalan nefesi geri bıraktım. "Buna de-ğer mi," diye sordum. "Ondan nefret ettiğimi bile bile onunla çıkacak mısın?" *Bu neden bu kadar önemliydi? Jared gerçekten onun için bir şey mi ifade ediyordu?*

Mahsun bir şekilde gülümseyerek bana bir gülücük attı. "Jared hakkında hissettiğin kötü duyguları hak edi-yor ama ondan bu denli nefret etmek sana ne kazandır-dı?"

Sinirle başımı iki yana salladım. Eğer oradan kaçma şansım olsa bunu hiç düşünmeden yapardım.

Sonra, aklını kullanmasını sağlamak için deveye hen-dek atlatmaya çalıştım. "Jared büyük bir oyuncu, bu

konuda bana katılıyor musun? Bizim okulda ve başka okullarda da bir sürü kızla beraber oldu.”

“Evet anne, bu hikayenin bilincindeyim. Ben kolay lokma değilim, bunu bilmiyor musun?”

“Hayır ama Jared iyi bir vurucu.”

Birbirimize baktık ve ikimizde gülmeye başladık. Arkadaşlığımızın şimdilik güvende olduğunu anladığımda göğsümdeki gerginlik azaldı.

“Akşam yemeğine bize gel. Bir kızlar gecesine ihtiyacımız var,” dedi K.C. bir portakalı soyarken.

“Maalesef yapamam.” Kendimi bıraktım ve tamamen dürüst oldum. Her şey yolundaymış gibi davranmak istemiyordum. “Büyük annem bugün geliyor. Seni üst kata davet ederdim ama eminim yanımızda kalmak için her şeyi yapacak. Onu son gördüğümünden beri bir yıl geçti.”

“Evet, doğru.” Kısa bir süre sonra K.C. bir mesaj aldı. Onu açarken, çok komik bir şaka yapılmış gibi ağzı kulaklarına vardı.

Onu izlerken dikkatimi çeken bana özür dileyen bir bakış atıp yemeğini yemeye devam etmesiydi. Kafeteryanın penceresinden dışarı baktığım sırada içeri Jared girdi, elinde telefonuyla acele etmeden bir sandalyeye oturdu. Bana sırtıırken bizi izlediğini biliyordum. Ve ben gene orta parmağımla sanki ağılıyormuşum gibi göz yaşlarımı sildim.

BÖLÜM 15

Öğleden sonra, esnemelerim her beş dakikada bir dışarı püskürmüştü. Uyandığım andan itibaren babamla konuşmak, laboratuvar, Jared, K.C. ve Madoc arasında yaşanan olaylar, tuvalette geçirdiğim zaman, öğlen yemeğinde K.C. ile kalp kalbe olmamız sonucunda vücudum kendini bir süre için kapatmak istiyordu. Eve gitmeden önce girmem gereken son bir ders kalmıştı. Şanslıysam Temalar dersinde bir film izlerdik. Jared'in bu dersi benimle beraber aldığını hatırladığımda, boyun ve omuz kaslarımda bir kıvılcım çıtırdadı ve yeniden gerildim.

yerime oturduktan sonra, Nate Dietrich sırama doğru geldi ve bana doğru eğildi. "Tate, hafta sonu benimle çıkmaya ne dersin?"

Gülmemi engellemek için hiçbir şey yapamadım. Bu çocuk geçen hafta koridorda yanımdan geçmişti ve ben yanlışlıkla pantolon ağını tutmuştum. “Hayır, sağ ol Nate.” Kıvrıkcık kahverengi saçları ve bal rengi gözleriyle oldukça tatlı görünüyordu ama katlanılamayacak kadar aptaldı. Gelişmemiş kötü şakalar yapmasına gerek bile yoktu, çünkü onun kendisi kötü bir şakaydı.

“Ah hadi. Bana bir şans ver.” Onun, kelimeleri uzata uzata konuşması kulağa yürümeyi yeni öğrenen bir bebeğin konuşmasıymış gibi geliyordu.

“Hayır, ilgilenmiyorum.”

Ona bir uyarı bakışı fırlatmak için kasıtlı olarak göz teması kurdum. Kendi başıma her şeyin üstesinden gelebiliyor olmam artık bir sır değildi. Nake uyarıyı almış olmalıydı. Not defterimi açıp aldığım notlara bakarken, bu konuşmanın bittiğine dair ona bir ipucu vermiş olmayı diledim.

“Senden vazgeçmiyorum.” Dediğim gibi, çok ama çok aptaldı. “Geçen hafta Jared’le soyunma odasında yakalandın. Ve sonra Jamison’la dışarı çıktın. Muhtemelen onu da onun için bıraktın.” Daha fazla eğildi ve elini kolumun üzerine koydu.

Vücudumdaki tüm sinirler elektriklenmişti. Kafasını dizime yaklaştırıp Niagara şelalesi kadar kan gelene dek vurmak istedim.

“Defol,” diyerek dişlerimi gıcırdattım, hala notlarıma bakmaya çalışıyordum. “Bu sana son uyarım.” Hatta ona hiç bakmadım, bu rastlaşmanın beni duygulandırdığı barizdi. Atılan iddiaların her biriyle içine girdiğim mağaranın çürük duvarlarını üzerimden attım. Benim

için her şey yolundaymış ve bok gibi hissettirse de onları kullanmışım gibi davranmaya devam ettim.

“Jared haklı. Sen buna değmezsin.” Nate fısıldayarak söylendi.

“Otur Nate.” Derinden gelen emir cümlemden sonra ikimiz de birbirimize baktık.

Kafamı kaldırdığımda, Jared’in Nate’in arkasında durduğunu gördüm ve ona öldürücü bakışımı attım. Jared’in çatık kaşlarıyla bana doğrudan bakmadığını fark edince kalbim yerinden fırladı.

Alışıldığı gibi, Jared tek başına savaşa girmiş gibi bir etki bıraktı.

Nate yavaşça arkasına döndü.

“Kızma adamım. Onunla sen yatmadığına göre...” Nate güldü, Jared’in yolundan çekildi.

“Bir daha Tate’le konuşma.” Jared’in sesinde en ufak bir tını bile yoktu. Ama bakışları tehdit saçıyordu.

Bu neydi?

“Git.” Jared, Nate’in çenesini sarstı. Ve Nate, Jared onu bıraktığı an uzaklaştı.

Derin bir iç çektim. Nasıl oluyor da kendi neden olduğu bir problemi gidermeye çalışıyordu? Onun yüzünden defalarca sürtük damgası yemiştım. Bunu istememiş miydi zaten? Beni sürekli taciz etmemiş miydi ve zorbalıklarıyla beni rahatsız etmeyi amaçlamamış mıydı? Onun işkencelerinden ve oyunlarından bıkmış, onun attığı yumruklardan seyiren dürtülerimi aşağı çekmek zorunda kalmıştım. Daha sonra Jared’in kalbini kırmayı ne kadar çok istediğimi fark ettim. Onu gerçekten üzmeyi çok isterdim.

Ondan nefret ediyorum.

Duygularım sakinleşmeye başladı. “Sakın bana iyilik yapma.” Bunu gözlerinin içine bakarak söyledim. Onu kırmış olma hissi kendimi harika hissetmemi sağladı. “Sen sefil bir bok parçasısın, Jared. Bana soracak olursan, benim de ailem benden nefret etse, ben de senin gibi olurum. Baban seni terk etti ve annen senden uzak duruyor. Ama kim onları suçlayabilir, değil mi?”

Jared korktu ve ben içimdeki sarsıntıyı hissettim. Ne demiştim ben böyle? Bu ben değildim! Mide suyum ağzıma geldi. Ona bunu nasıl söyleyebildim? Bir tepki vermesi için bekledim ama o hiçbir şey yapmadı.

Sessiz kaldı, bana bakarken ne kadar öfkeli ve umutsuz olduğunun göstergesi olarak gözleri kısıldı. Ona söylediğim bu sözleri geri almamın hiçbir imkanı yoktu. Duygularını saklasa bile, korkuyla yerime sindim.

Zorbalık yapmak nasıl oluyormuş.

Onun tamamen sevilmeyen ve istenmeyen biri gibi hissetmesine neden olmuşum. Ona yalnız olduğunu söylemiştim. Bana yaşattığı onca şeye rağmen, ben kendimi hiçbir zaman terk edilmiş ya da yalnız bırakılmış hissetmemiştim. Her zaman beni seven, güvenebileceğim birileri vardı.

“Hadi bakalım sınıf toparlanın,” diyen Bayan Penley koridordan içeri girerken bana baktı. Jared hiçbir şey söylemeden koltuğunda oturmaya devam etti. Lütfen pusulalarınızı çıkartın ve kendi Doğu’nuzla bakın. “Başla,” dediğimde gerekli materyallerinizi alıp bugünkü tartışmanız için o kişinin yanına gidin. Sıralarınızı yana yana veya karşı karşıya koymakta serbestsiniz. Başla!”

Gözyaşlarıma hakim olabilmek için uzaklara bakıp göz kırptım, Doğu’mdaki kişi yanıma gelene kadar nefes almak için hiç fırsatım olmadı.

“Hey, güzel kız.” Yukarı baktığımda yanımda boş bir sıra arayan Ben’i gördüm.

Bugün değil. Saçlarımı kulaklarımın arkasına attım ve derin bir nefes aldım. Ben’le dün geceki konuşmamızdan sonra hiç konuşmamıştık ve ben şimdiye kadar bunu fark etmemiştim. “Selam, Ben.” *Bir saniye daha dayanacağım.* Kendimi tuttum. Müziklerime, yatağıma ve kesinlikle büyükanneme ihtiyacım vardı.

“Şimdi iyiyim.” Ben kocaman bir gülücük patlattı. Ben zayıf bir tebessümle nefes vermemi engelleyemedim. O neşeli bir çocuktı ve onunlayken rahattım.

“Hadi bakalım, sınıf. Bir sonraki ders Güney’inizdekiyle tartışacaksınız, lütfen hepiniz Doğu’nuzdaki kişiye kendinizi tanıtmaya başlayın.” Bayan Penley sınıfa talimat verdi. Herkes, son dersteymişiz gibi inledi çünkü biz zaten birbirimiz hakkında çok fazla şey biliyorduk.

“Biliyorum, biliyorum.” Öğretmen elini havaya kaldırıp salladı ve herkesi susturdu. “Yapacağınız üniversite görüşmelerinde bu pratikler çok işinize yarayacak. Kendinizi yeterince iyi tanıtmanızı istiyorum. Şimdi birbirinize hatırladığınız en güzel anıyı anlatın.”

Konuşmalar uğultuya döndüğünde Bayan Penley sınıfta dolanmaya başladı. Ben’e baktım ve ikimiz de vaktimizi bu şeyle harcamak dünyada isteyeceğimiz son şeymiş gibi homurdandık. “Selam.” Dedi ve elini kaldırdı, ben de gözlerimi yuvarlayıp başımı salladım. Ben Benjamin Jamison. Ve benim en sevdiğim anım lisede

attığım ilk goldü. Bildiğin gibi üniversite takımındaydım ve kalabalık çok yoğun olduğundan kendimi olağanüstü hissetmişim.”

Böyle bir anıya sempati duymak çok zor değildi. Seyircilerin tezahüratlarıyla kalp atışlarının duyulabilecek kadar hızlı çarptığına bahse girerim.

“Selam, benim adım Tatum Brandt.” El salladım ve AA sahnesinde oynuyormuşum ve bir sonraki cümlem “Ben bir alkoliğim.” olacaktı gibi hissettim. “Benim en sevdiğim anım...” Bakışlarım Jared’e odaklandı ve daha sonrada masamın üzerine baktım. Bu özel anı benim için paha biçilemezdi ama bunu kendime itiraf etmekte bir hayli zorlandım. Belki sadece yalan söyleyip bunu geçiştirebilirdim. Ama sonra *neden bir şeyleri saklamaya çalışayım ki* diye düşündüm. “Ah, sanırım seninki kadar büyük ve güzel değil ama... Bir keresinde bir mezarlıkta piknik yapmışım.”

Ben’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Gerçekten mi?” Bana büyük bir ciddiyetle baktı. “Peki bu nasıl oldu?”

“Şey.” zorlukla yutkundum. “Annem ben on yaşındayken vefat etti ve ben onu ziyaret etmeye mezarlığa gitmeye çok korkuyordum. Bu gerçekten beni çıldırıyordu. Tam iki yıl görmeyi reddettim. Onun toprağın altında olduğu fikrinden nefret ediyordum. Sonra bir çocuk, o zamanlar arkadaşlık, bize bir sepetin içine öğlen yemeği hazırladı ve beni mezarlığa götürdü. Beni nereye götürdüğünü düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum ama o annemin yanına gittiğimiz için mutlu olmam gerektiğini söyledi. Oranın şehrin en özel ve en sessiz yeri olduğunu söyledi. Gerçekten anlayışlı ve

sabırlıydı. Annemin mezarının yanına oturduk ve onun getirdiği radyoyu dinleyip öğlen yemeklerimizi yedik. Yağmur başlayana kadar orada oturmaya devam ettik. Onun sayesinde şimdi orası gitmeyi en çok sevdiğim yer.” Yüzüm acıdı ve tüm hikaye boyunca yüzüme zoraki bir sırıtış yapıştırdığımı fark ettim.

Jared artık korkunç biriydi ve ben ondan da korkunç olmuştum. Bu hikayeye hala çok değer veriyordum. O gün benim için yaptıklarını hep gülerek anmıştım. Annemi bana biraz olsun geri vermişti.

“Vay, benim gol atma hikayem şu an çok sığ kaldı.” Ben, ona anlattıklarımın gerçekten ilgilenmiş görünüyordu.

“Senin gol atma hikayeni sevdim.”

“Peki sen ve bu anlattığın çocuk hala arkadaş mısınız,” diye sordu.

Odanın çaprazındaki Jared’e baktım, bakışları benimkileri yakaladı ve omzumdaki saçlarım diken diken oldu. Buz gibi bakışları Ben’e doğru kaydı ve sonra tekrar bana döndü. Hiçbir insani duygu göstermeksizin oturdu.

“Hayır, aslında artık tam olarak birbirimize yabancıyız.”

Okuldan sonra arabama doğru yürürken K.C.’nin eski sevgilisinin arabama doğru eğilmiş olduğunu gördüm. “Liam,” diye seslendim. Bir an için neden arabamın başında böyle öfke dolu bir halde beni beklediğini merak ettim. Çünkü tek istediğim eve gitmekti.

“Selam Tate, nasıl gidiyor?” Gözleri benimle yer arasında gidip gelirken elleri ceplerinde kıpırdandı.

“Buralarda sallanıyorum. Senin için ne yapabilirim?” Benim aksime diğer insanlar bana bu tip sorular hiç sormazlardı. Ama ben Liam’a üzülmüştüm. Ağlamaktan gözleri mosmor olmuştu.

Gergin bir şekilde gülümsedi. “Ah, dinle. K.C. ile aramızda olanlar yüzünden gerçekten çok kötü hissediyorum. Onu aramayı denedim ve evinin önünde bekledim ama beni görmek istemedi.”

Bunu yeni öğrenmiştim. K.C.’ye Liam’la konuşup konuşmadığını sorduğumda sadece “Hayır,” demişti. Arkadaşım olması gerektiği kadar dürüst değildi.

“Ve?” Babamın Bronco’sunun kapısını açtım ve çantamı içine attım.

“Tate, onu görmem gerek.” Gözleri kıpkırmızıydı ve huzursuzdu. “Her şeyi berbat ettim. Bunu biliyorum.”

“Bu senin bahanen.” Bunların hiçbirini beni ilgilendirmiyordu. Ama Liam’ı severdim. En azından en yakın arkadaşımı aldatmadan önce. Neden yaptığını bilmek istedim. “Neden aldattın?”

Eli siyah saçlarında gezerken kamyonun arkasına yaslandı. “Çünkü yapmalıydım. Çünkü Loop’taki insanlara yetişmek istiyordum. Bu kızlar arasında da olur. Ve aklımın başımdan gitmesine izin verdim. K.C. benimle sadece birkaç kez geldi ve sonra ilgisini kaybetti.”

Onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken başım ağrımişti.

“Liam, eve gitmem gerek. Seninle konuştuğumuzu K.C.’ye söylerim. Ama bu konuda senin tarafında olmayacağım. Seni affetmesi için bunu hak etmen gerek.”

K.C.'nin yerinde olsam onu affeder miydim diye düşünmeden edemedim.

“Özür dilerim. Amacım bu kavgaya seni de dahil etmek değildi.”

“Evet, ama yaptın.” Diye şaka yaptım. Liam’ın kötü biri olmadığını tüm kalbimle biliyordum. Her şeyi eline yüzüne bulaştırmıştı ve onu affetmeye değer miydi, emin değildim. Şanslıyım ki bu kararı benim vermem gerekmiyordu.

“Evet. Biliyorum. Üzgünüm. Sen benim son umumdun. Kendine iyi bak ve... mahvettiğim her şey için özür dilerim.” Arkasını döndü ve Camaro’suna bindi.

Gidişini seyrettikten sonra arabama bindim ve evin yolunu tuttum.

BÖLÜM 16

“Mmm ne pişiriyorsun? Çok güzel görünüyor.” Kapıyı açıp seslendim. Vücudum uyumak için çılgık çılgınlığa bağıırıyordu ama büyükanneme neşeli görünmeye karar verdim. Onu özlemiştim.

Ve onun bana, bencilce de olsa, iyi bir insan olduğumu hatırlatmasına ihtiyacım vardı. Bugün Jared’e söylediklerimden sonra aynada kendimi görmek bile istemiyordum.

Sürücü yolundan onun kokusunu almıştım. Eve girip kapıyı kapatmadan önce zengin aromalı sos ve et kokusu burun deliklerimde dans ediyordu.

“Tatlım, benim küçük şeftalim.” Büyük annemden mutfaktan salona dans eder gibi geldi ve beni kollarının arasına aldı. Buradan uzak olduğum bir yıl boyunca

beni kucakladığında duyduğum o kokuyu özlemiştim. O parfümü, losyonu ve saç spreyinin karışımı şeklinde kokardı ve onun deri kemeri ve ayakkabıları bana eve geldiğimi hissettirirdi. Annem öldükten sonra büyükanneme çok daha fazla ihtiyaç duymuştum.

“Ah, şeftali dediğini unutmuşum. Babam bana hep ‘Balkabağı’ der. Brandts ailesi olarak neden hepiniz bana meyve isimleriyle sesleniyorsunuz?” Bunları sevgi sözcüğü olarak kullanarak sözde büyükanneme sataştım.

“Ah, sakın yaşlı bir kadına evcil hayvanının ismiyle hitap etmekten keyif aldığını inkar etme.” Bana yaklaşıp “miyav” diyerek alnıma bir öpücük kondurdu.

“Büyükanne sen kalben benden çok daha gençsin.” Çantamı duvarın kenarına attım ve iki elimi kalbimin üzerinde çapraz olarak birleştirdim. “Yaşlı olan tek şey müzik zevkin.” Tek kaşımı havaya kaldırdım.

“Senin dinlediğin çığlık benzeri müziklerin aksine Beatles’ın belli bir dönemi yoktur.” Gözlerimi devirdim ve o kolumdan tutarak beni mutfığa götürdü.

Büyük annem ellili yılların baskıcı ebeveynliğinin bir ürünüydü, her saç teli doğru tarafa taranmış olacaktı ama o onlu yaşlarında kendini geliştirdi ve altmışlarında isyana başladı. Çevresinde aktif olmayı ve genç bir yetişkin olarak dünyayı gezme deneyimini yaşamayı istemişti. Fransa’ya bir yıllığını gideceğimi duyduğunda daha fazla heyecanlanamazdı. *Deneyim en iyi öğretmendir.* Onun bu sesi beni her yerde takip etti.

Altmış yaşın üzerinde olmasına rağmen çok daha genç görünürdü. Saçları açık kahverengiydi ve aralarında birkaç gri saç teli vardı, genellikle saçlarını omuzları-

nın altına serbest bırakırdı. Sağlıklı beslenir ve düzenli egzersiz yapardı, mutlu ve enerjik biriydi. Onun eklektik bir tarzı vardı. Pantolon ve bluz giyerdi.

“Evet, hadi anlat bakalım okul nasıl gidiyor?” Büyükkannem bir yandan da bir marul çıkartıp onu yıkamaya başladı.

“İyi.” Yatağım şimdi bana çok daha uzak görünüyordu. Ve vücudum onula konuşmak için gerçekten çok halsizdi.

Gözleri bana kilitlendi ve musluğu kapattı. “Problem nedir?” Burnundan derin bir nefes aldı. Bu hiç iyi değildi. Bu kadın beni çok iyi tanıyordu.

“Hiçbir şey. Her şey iyi dedim ya.” *Lütfen beni sadece yalnız bırak.*

Gözlerini kıstı. “Mutlu olduğun zaman bana her şeyini anlatırsın, ev ödevlerini, Bilim Fuarını, Fransa’yı...”

“Ben tamamen iyiyim,” diye sözünü kestim, elimi alnımın üzerine koydum. “Zor bir gündü hepsi bu. Geç kaldım ve yanlış adımlar attım. Sen ne zaman geldin?”

Benim konuyu değiştirmem üzerine kaşlarını havaya kaldırdı ama buna izin verdi.” Öğlen saatlerinde sanırım. Temizliğe ve çamaşır yıkamaya bir an önce başlamak için biraz erken geldim.” Elini havada sallarken ses tonu canlılığını yitirdi. “Ama sen her şeyi kontrol altına almışa benziyorsun.”

“Evet, her şeyi mükemmel şekilde hallettim. Ama senin buraya gelmeden memnun olmadığımı sanma sakın. Ama gerçekten benim için endişelenmene gerek yok. Ben her şeyle baş edebiliyorum.”

“Bu iyi,” derken biraz kaşlarını çattı ve devam etti:

“Aslında bu harika. Geçen yıl New York’a gittiğinde ev işlerini nasıl başarıyla halledip, kendine de ne kadar iyi baktığını görmüş ve senin için endişelenmemiştim. Aslında senin bana, babana veya bir başkasına ihtiyacın yok.”

“Sanmıyorum. Yemeklerim iğrenç oluyor. Senin sayende daha iyi yemekler yiyeceğim.” O marul yapraklarını bana sallarken ben de kıkırdadım ve maruldan damlayan sular yüzüme çarptı.

“Hey,” diyerek güldüm, masadan bir kağıt havlu alarak yüzümü kuruladım.

Şimdi biraz hafiflemiş hissediyordum. Akşam yemeği için sandalyemi yanına çektim. Büyükanнем ikimize de salata, makarna ve kızarmış mantar koydu. Fırında pişmiş sıcacık ekmeği ağzım sulanarak aldım. Yemeklerimi genellikle mikrodalga fırında ısıtırdım. Büyükanнем sofrayı arka bahçeye kurdu. Ben de ikimizin de sevdiği bir müzik açtım.”

Birbirimize servis yaparken, “Sence Kolombiya’ya girebilecek miyim,” diye sordum.

“Bunun olacağına dair içimde bir his var.”

“Evet, sen aynı zamanda ilk öpüşmemin de destansı olacağını hissediyordun. İkimiz de bunun nasıl olduğunu biliyoruz.” Onunla şakalaştık, son derece mutluydum. Hayat ağacı hafif bir rüzgarla sallanırken masamız gül gibi kokuyor ve yemek çok lezzetli görünüyordu.

Boğma şarabından bir yudum aldı ve gülmeye başladı. “Biliyorsun,” derken parmağını havaya kaldırdı. “Doğruyu söylemek gerekirse, ilk öpücüğünün tam ola-

rak kiminle olduğunu bilmiyordum. Ama bunun yan evdeki çocukla olacağını düşünmüştüm.”

Jared.

Onun adını duyunca hemen yüzüm düştü. Kafamın içinde Jared’le dans ettiğimiz bir gün kurduğum hayaller dolaştı. Beraber büyüdüğümüz ve benim onu öpmek istediğim zamanın çok geride kalmıştı.

“Böyle düşünmenin sebebi bizim çocukluk dönemlerimizde sürekli beraber takılıyor olmamızdı,” diye homurdandım, kaşım şimdi gerginlikle havaya kalkmıştı. Konuşmamız konu Jared’e gelene kadar çok iyiydi.

“Hayır, başka şeyler de var.” Büyükkannemin imalı tavrı nedeniyle konuyu tekrar değiştirmek istedim. “Fark ettiğim başka şeyler de vardı. Bunlardan biri sizin beraber büyüyor olmanızdı. Diğer, sen farkında olmadan o hep sana bakıyordu. Bir diğeri de o hep burada kalmak için yukarı sızıyordu.”

Son kısmı bilinçli olarak uzatarak söylemişti. Onun her şeyi bilen gözleri benim fal taşı gibi açılmış gözlerime alay eder gibi baktı. *Ah, siktir!*

“Bunları bildiğimi tahmin etmiyordun, değil mi,” diye sordu.

Elbette büyükkannemin her şeyi bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu hatırlıyordum, biz arkadaşken Jared odalarımızın arasındaki ağaca tırmanır ve balkon kapımı açıp odama girerdi. Bu her zaman olmazdı, sadece annesi içtiği ve onun da kaçmak zorunda kaldığı zamanlarda yapardık. Benim yatağım çift kişilik olduğundan, kendi alanlarımızı koruyarak son derece rahat bir şekilde yattık ve çoğu zaman gece boyunca el ele tutuşurduk.

“Bunun için endişelenmene gerek yok. Biz artık ya-
kın değiliz.” Çatalıma biraz makarna doladı. Bu konu-
nun kapanmasını umarak ağzımı açtım.

“Sen geri döndükten sonra sana nasıl davrandı?”

Ağzım tamamen doluydu, gözlerimi yuvarladım ve
başımı iki yana salladım. Konuşma hala iyiye gitmiyor-
du ve bu konu hakkında konuşmak istemiyordum.

“Önerdiğim gibi onunla konuşmayı denedin mi?”
Salatasını yemeden önce sordu.

“Büyükanne bunu denemek istemiyorum. Biz bir
zamanlar arkadaşlık ama şimdi değiliz. Benim kalbim
onun için atmıyor,” diyerek yalan söyledim.

“Tate, kırıldığını biliyorum. Sana kötülük etti.”

“Gerçekten, eskisi kadar ilgilenmiyorum. Ve gerçek-
ten üzülsem bile onun bunu görmesine izin vermiyo-
rum. O bana korkunç şeyler yaptı ve eğer gitmesi için
gözyaşlarım gerekiyorsa acı çekmeye hazır olması gerek.
O benim ilgime layık değil.”

Büyükannem çatalını masaya bıraktı. Yenmeyen sala-
tanın bir kısmı makarnasının içindeydi. “Tatum, annen
gibi konuşuyorsun.”

Bakışlarım ona odaklandı ve kızgın ses tonu yüzün-
den başımı iki yana salladım.

“Tatlım, anneni severdim. Onunla çok zaman ge-
çirdik. O zor günlerde size rehberlik etmek için olabil-
diğince yanınızda olmaya çalıştım. Annenin iyi niyetli
olduğunu, sana güçlü olmayı öğretmeye çalıştığını bi-
liyorum. Çünkü senin yanında çok uzun zaman kala-
mayacağını biliyordu. Ama incinebilir olmak her zaman

zayıflık demek değildir. Bazen, diğer kişiyi kurtarıp dışarı çekmek için verilmiş bilinçli bir karar olabilir.”

Büyükannem mantıklı şeyler söylüyordu. Jared’e kalplerimiz birmiş gibi yaklaşma fikri kendimi susturma refleksimi harekete geçiriyordu. Bugün ona söylediklerimi düşündükçe kendimi korkunç hissediyordum ama bütün bunlar onun bana yaptıklarını hafızamdan silmemi sağlamıyordu. Onu aramak, onu kahkahalara boğmak, onu kabuğundan çıkarmamı sağlayabilirdi. Bu puslu bir görüntüydü.

“Jared konusunu uzatmak istemiyorum. Her durumda kibirli davranması, çevresindekilere ve bana yaptıklarından da kötü. O kahverengi gözleri umurumda değil.”

Büyükannem, “Evet yaptı,” diye açıkça söyledi. “Annenin ölümünün seni ne kadar etkilediğini biliyorum. Bir doktor olmak istediğini çünkü annenin kanser olması ile yaşadığın acıyı başkalarının da yaşamaması için onlara yardım etmek istediğini biliyorum. Ayrıca onun tavsiyesiyle bu yolu seçtiğini ve üniversiteye başladığında her şeyin daha iyi olacağını düşündüğünü de biliyorum. Ama Jared’in hataları sadece senin canını yakan bir şey değil.”

Çatalımı tabağın içine fırlattım ve kaşımın üzerinde biriken ince ter tabakasını sildim. *Jared nasıl olmuştu da bu şekilde etrafımda dolaşabilmişti?* “Şimdi bir dakika bekle. Onun yanında olan herkesin çok yorulduğundan eminim. Ama o benden kaçmıştı.” Sandalyemi geriye çekip kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim.

“Ve onu engelleme Tate.”

“Ne olduğunu sanmıştım ki? Benim tüm çabalarımaya rağmen Jared benimle konuşmuyordu.”

Yatak, uyku, kaçmak.

“Sakin ol. Senin iyi bir arkadaş olmadığını söylemiyorum. Elbette öylesin. Onun sorunu da bu. Ama denediğini ve daha sonra da çekip gittiğini söylemek kolay. Sana göre okul bitene kadar etrafta dönen diğer teklif ve yüzszüzlüklere rağmen asil ve güçlü kalacaksın. Ama bu yük seni daha da güçsüzleştirecek. Bazen en iyi tedavi kırılabılır olmaktır. Onun seni nasıl kırdığını görmesine izin vermektir. Ancak bunu yaptıktan sonra ben dene-dim diyebilirsin.”

Gözlerim kapandı ve tekrar alnımı tuttum. Şu an konuşmak için Bilim Fuarı, K.C., Kır Koşusu Takımının idmanları gibi pek çok konu varken neden bunu konuşuyorduk?

Bıkmıştım, elimi havaya kaldırıp salladım ve külçe gibi kucağıma koydum. “Neden ilgileniyorsun? Başlangıç olarak gidip annesiyle konuşmak sana iyi gelebilir.” Bildiğim kadarıyla büyükannem Jared’in en büyük hayranı değildi. Onun davranışlarından rahatsız olmasına rağmen onunla konuşmam için beni teşvik ediyordu. Büyükannemle olan konuşmamı bitirdim. Jared iyi bir adım atana kadar bu durumu çözmeye çalışmak istemediğim için babam bana Jared’in annesinin tedavisinin tüm kötü detaylarını anlatmıştı. Bunlar olduğunda, onun yokluğunu aradığını, bana ihtiyacı olduğunu fark ettim.

“Çünkü, bir daha asla Jared’a karşı eskisi gibi olmayacaktır. Ve sen üniversiteye başladığında kalbinin özgür olmasını istiyorum.”

Özgür? Daha fazla ne kadar özgür hissedebilirdim?

“Onu bıraktım. Ben özgürüm.” Büyükanнемin benden ne istediğini bir türlü anlamıyordum.

“Onun senden uzaklaşmasıyla ilgilenmiyormuş gibi davranıyorsun. Rol yapıyorsun.” Kamçılayıcı bakışlarıyla bana baktı.

Vücudum bir an da tüm enerjisini kaybetti. Cephanemde hiçbir şey kalmamıştı.

Fiziksel ve ruhsal olarak boşaldığımı hissettim. Büyükanнемin sofrayı toplamaya yardım etmemi istemeden yatmama izin vermesi beni çok memnun etti. Banyodayken soyundum ve sessizce sıcak bir duş almaya başladım. Bu titreşimli gizlenme yeri, evden ayrılmama gerek kalmadan kaçtığım bir saklanma yeri idi. Neye ihtiyacım olduğunu düşündüm ve anladım ki ihtiyacım olan şey bir bilge ya da beni rahatsız eden herhangi bir şey değildi.

Saat yalnızca altıydı ve ben yarın süresi dolacak olan *Catcher in the Rye*’dan fizik dersi için bazı sorular çıkardım. Ama bunlar uyuşuklukla savaşmak için uygun değildi. Saatimi sabah 04.00’e kurdum. Böylece uyanmak ve okul ödevlerimi yapmak için yeteri kadar zaman olacaktı. Ve perdeleri çekmek için balkon kapısına yöneldim.

Rüzgarın ıslığını ve gökyüzünün kül rengi bulutlarla gölgelendiğini fark ettim. Sokaktaki ağaçlar hala yeşildi, aniden gökyüzünün içinden minicik bir gerilim geçti ve yüzümde minnettar bir tebessüm oluştu. Beni sakinleştirecek tek şey bir fırtınaydı, bu yüzden kapıları açık bıraktım.

Delici bir çarpma sesiyle, şaşkınlık içinde yerimden kalktığımda yatakta uyumak için doğru pozisyonu arıyordum. Yataktan başımı kaldırıp etrafıma baktığımda balkon kapısının hala açık olduğunu ve dışarıda yağmur yağdığını fark ettim. Saatime baktığımda altı saattir uymakta olduğumu anladım.

Örtüyü üzerimden atıp yataktan kalktım, balkon kapılarına doğru ilerledim. Gök gürledi, şimşekler birbiri ardınca çaktı. *Beni uyandıran ses bu olmalı.* Havanın soğukluğu tüylerimi diken diken etti, yağmur damlaları tenime düşüyordu. Çok şükür ki sadece damlacıklardı, bardaktan boşanırcasına yağmış olsaydı odamın zemini sırlıslıklam olurdu.

Kapının yanındaki ağaçlara baktığımda tentenin içinden üzerlerine yağmur boşaldığını gördüm. Gülümseyerek onları içeri almayı düşündüm. Kalp atışlarım göğsümü indirip kaldırıyordu. Kapının kenarındaki süslemeyi yakaladım, ayaklarımı korkuluğa koydum ve kendimi yukarı kaldırdım. Başımın üzerindeki bir dalı tuttum ve ayağımla da korkuluğun içindeki bir diğer dala dokundum. Kaslarım bu endişe duygusundan hiç hoşlanmamıştı ve bana çocukken ne kadar cesur olduğumu hatırlattılar. Dalların daha yoğun olduğu bölgeye gelene kadar yavaş yavaş ilerledim ve ağacın gövdesine ulaştığımda biraz bocaladım.

Ağacın gövdesindeki eski yerime oturdum. Yağmur damlalarının yapraklara düşerken çıkardığı pıtır pıtır ses kendimi yeniden evimde gibi hissettirdi. Arkamdaki ağaç gövdesinden destek aldım ve ayaklarımı kalın bir dala koyarak dinlendirdim. Yeniden bu kadar kolay

tırmanabilmiş olduğum için kendimle gurur duydum. Yıllardır bu ağaca tırmanmamıştım.

Bu sırada gözümün bir köşesiyle bir ışık gördüm, muhtemelen yan verandadan geliyordu, Jared'in evinden. Hemen sonra üzerinde siyah bluz olan bir kızın yaya geçidinden geçtiğini gördüm. Kızın yüzünü seçemiyordum ama arabasından onun kim olduğunu anlamıştım.

K.C.

Jared'in evinde.

Gece yarısı.

Jared'e dair bir iz yoktu ve veranda ışığı K.C.'nin arabasının gelmesiyle söndü. Kontrol edilemez bir şekilde kalbim tekrar hızlı atmaya başladı. Ve gözlerimi kapatıp birkaç saniye önceki gibi keyifli olmaya çalıştım.

"Fırtına sırasında ağaçta oturmak? Sen gerçek bir dâhisin." İç sesim konuştu. Gözlerimi açtığımda Jared'in penceresinden sarktığını, beni daha iyi görebilmek için eğilip büküldüğünü görüp bakışlarımı başka yöne çevirdim. En azından giyinikti. K.C.'nin onun evinden ayrıldığını gördüğümde içim biraz rahatladı.

Çok fazla düşündüm. Fırtınaya geri döndüğümde Jared'e olan öfkem azaldı. Ona bugün söylediğim nefret dolu kelimelerimden sonra şimdi mahcup ve utanç içinde hissediyordum.

Ağaç! Şimşek! Gök gürültüsü!

Elbette bunun tehlikeli olduğunun farkındaydım. Ama aynı zamanda çok da eğleneliydi.

Daha önce bir sorun yaşamamıştım. Gözlerimi, sokak ışıklarının altında parlayan yola odaklayıp bakmaya başladım.

“Ne? Fırtınanın ortasında bir ağacın üzerinde mi oturuyorsun?”

“Bana zarar vermez.” Jared’e güçlü görünme dürtüm baskın gelmişti. Onun gözlerini görmeyi çok istemiş-tim ve sanki görünmez bir el başımı ona doğru çevirdi. Onun da beni görmesini istiyordum. Bizi hatırlamasını istiyordum.

Cevapsız kalan birkaç saniyeden sonra onun hala bu-rada olduğunun farkındaydım. Vücudum onun varlı-ğına tepki veriyordu ve gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

“Tatum?” Sesi yumuşak gelmişti ve tüm vücudu-mun yandığını hissettim. Ama sonra tekrar konuşmaya başladı. “Senin ölmen ya da hayatta kalman umurunda bile değil.”

Vücudumdaki tüm hava uzaklaştı ve ağacın dalında otururken yenilgiye uğradığımı hissettim.

Daha fazla dayanamayacaktım. Bunu zaten yapmaya-caktım. Bu hisle yaşamak mümkün değildi. Onun için her şey bir oyundu ama ben hiç oyun oynamamıştım. Güçlü değildim. Bir zorba da değildim. Mutlu değil-dim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Kazanmasına izin vermeliydim.

“Jared?” dedim. Hala yağmur damlalarının düştüğü sokağa bakıyordum. “Bugün sana söylediklerim için özür dilerim.”

Başımı eğip ona baktım ama o çoktan gitmişti.

BÖLÜM 17

“Hey, mesajımı aldın mı?” Ben, yüzüme tatlı tatlı bakarak bana doğru yaklaştı ve elini sırtıma koydu.

“Evet.” Benimle tekrar görüşmek istediğine yönelik çok hoş kelimeler yazdığını hatırlamıştım. “Ama çok geç gördüm. Erken yatmıştım.”

Dün gece yaklaşık 02.00 ye kadar uyumamıştım ve saat 04.00 de midemin düğümlenmesiyle uyanmıştım. Dün sınıfta yaptığım iğrenç davranışlardan sonra sert kız tavırlarımdan vazgeçme kararı aldım. Jared’in oyunu çok sertti ve ben olmadığım bir insana dönüşmeye başlamıştım.

K.C. ile konuşmaya ihtiyacım vardı ama ona nasıl ulaşacağımdan emin değildim. Onun Jared’le çıktığı fikrini düşündükçe hala öfkeleniyordum ama K.C.’nin

söylediği bir şey beni duygulandırmıştı. Bu öfke bana hiçbir şey kazandırmayacaktı ve ben bunun değişmesini istiyordum. Ancak kinimi yok edebileceğimden tam olarak emin değildim.

“Peki bu hafta sonu benimle çıkmak ister misin? Cuma akşamı yarıştan sonra Tyler Hitchen’in yerinde şenlik ateşi var.”

“Çok isterdim ama tam anlamıyla batmış durumdayım. Bir haftamın nasıl geçeceğini görmem gerek.” Dolabımı kilitledim ve yavaşça uzaklaşmaya başladım.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?” Endişeli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. O tatlı biriydi ve beni güldürüyordu.

“Evet. Benim için matematik ya da fizik derslerime katlanabilir ya da testlerimi çözebilirsin. Çünkü sen çok yönlü birisin.”

“Evet, öyleyim. Bir an sende annemi gördüm.” Bir an neşeyle gözleri parladı ve alaycı bir şekilde baktı. “Seni özgür bırakmaya çalışacağım. Bu eğlenceli olacak.”

Hannah sürtüğü tayfasıyla beraber bize doğru yürüyüp Ben’e, bizi akşam yemeğine götürmene gerek yok benzeri, boğucu bir bakış attı. Onların maskaralıkları son derece açıktı. Saçlarını savurup alt dudaklarını ısırıyorlardı. *Gerçekten!* Hannah, eliyle loser anlamına gelen bir L harfi yapıp alına koydu ve onlar Ben’in arkasından geçerken kafamı çevirip onları izledim.

Sanırım Ben gibi bir çocuğun benimle çıkmak istemesi hoşuma gitmişti. Hannah ve muhtemelen okuldaki kızların çoğu onun dikkatini çekmeyi çok istiyorlardı. Bir beyefendi gibi özenli ve terbiyeliydi. Onunla zaman

geçirmekten hoşlanıyordum. Daha fazla zaman geçirirsek bir kıvılcım oluşabilir diye düşündüm.

“İyi.” Diye cevap verdim. “Deneyeceğim.”

Çantamı aldı ve benimle fizik dersinin olacağı sınıfa geldi. “Öğlen yemeğinde buluşalım mı?” Dikkatle bana baktı.

“Elbette. Bugün dışarda oturacağım.” Onun varlığı memnun edecekti. Öfkeme hakim olamazsam K.C. ile aramızda tampon görevi görecektir birine ihtiyacım vardı.

“Görüşürüz.” Ses tonu alçak ve sıcaktı. Sınıfa vardığımda çantamı bana verdi ve geriye döndü, koridorda gözden kayboldu.

Keşke Ben’e daha çok ilgi duyabilseydim. Belki de onu daha fazla tanımaya ihtiyacım vardı.

Sürpriz fizik sınavı kemiklerimin sızlamasına neden oldu. Şanslıyım ki sorumluluklarımı yeterince önemse-miştim. Bu sabah uyandığımda konuyu okuyup soruları çözmüştüm. Ama kendimi hala yetersiz hissediyordum.

Sabah sarhoşluğu geçtikten sonra sınavımızı olduk. Koç bize bir millik yürüme mesafesi tanınmasına rağmen, bunu altı saniyede tamamladım ama koç beni koşturmaya devam etti. Kaslarım alev alev yanıyordu ve Jared’in dün gece söylediği kırıcı cümleler tüm gün kulagımda yankılandı.

Senin hayatta kalman ya da ölmen umrumda bile değil.

Topuklarımla toprağı kazıp onun mezarını kazmayı hayal ettim.

“Hey, siz ikiniz.” K.C., Ben ve benim arkamdan dışarıdaki piknik masasına geldi. Bu sırada biz yemeklerimizi yiyorduk.

“Selam.” Ağzım makarna salatasıyla dolu bir halde konuştum. Onun gözlerinin içine bakmamaya özen gösterdim.

“Nasılsın Ben? Cuma günü yarış için hazır mısın?”

“Bu geceden sonra yarışacağım çok endişeli değilim. Buradaki Harika Çocuk’un üzerine bahse girmek için biraz param var.” Kafeteryanın arkasında K.C.’yi baş parmağıyla yumuşakça okşayan Jared’e atıfta bulunulduğunu düşündüm.

“Ah, güvenli bir bahis olur.” K.C. sırttı ve elini havaya kaldırıp salladı. “Ben de yarışta olacağım. Tate’i getirecek misin,” diyerek bana baktı.

“Yarıştan hoşlanmayacağını düşündüm ama onu yarıştan sonraki piknik ateşine götürmeye çalışacağım.”

K.C. suyunun içine farklı bir lezzet veren tozu karıştırırken gözlerini kısıp bana baktı. “Tate arabalar hakkında çok şey bilir. Bundan hoşlanacaktır.”

“Çocuklar, ben de burada oturuyorum. Benimle konuşur musunuz,” diye her ikisine de bağırdım. Onları, çocuklarıyla ne yapacaklarını konuşan ebeveynlermiş gibi hissettim.

Ben saçımı kulağımın arkasına koydu ve ben istem-sizce yerimden sıçradım.

“Pardon Tate. Arabalardan hoşlandığını söyledim. Ben’in bundan haberi var mıydı?”

“Hayır. O halde benimle beraber yarışa gelir.”

K.C.’ye baktım. Tartışmaya girmek için vites büyüttüm. “Loop’a gelip Jared’e tezahürat yapacağımı mı sanıyorsun?”

“Hayır, hiçbir şey düşünmeden sadece seninle orada iyi vakit geçirebiliriz diye düşündüm. Başka bir şey düşünmedim. Yarışı izlersin, arabalara bakarsın, akü ve motor arasındaki farkı bana anlattırın.”

Ben’le birlikte patlarcasına gülmeye başladık. K.C. beyinsiz olması gibi makul bir gerekçe göstermişti. Gitmeyi istiyordum ama K.C.’nin sürekli Jared’in etrafında olacağının da farkındaydım. Onunla zaman geçirmek istiyorsam Jared’in etrafında olmam gerekti. Tüm gece Ben’e katlanamazdım.

“Sana söyledim Ben, hafta içi yapılan dersleri tekrar edeceğim. Bunu gerçekten yapmam gerek.” Ödevlerimi bitirdikten sonra kütüphaneye gidip son kararımı vermek için bilimsel şeyler okumak istiyordum. Buna ek olarak Salı günü saat yedide otobüse yetişmem ve Kır Koşusu Takımının gezi etkinliğine katılabilmek için Farley’e gitmek üzere okulda toplanmamız gerekti. Jared’i başımdan atmaya çalışıyor gibi değildim.

K.C. bana kızdı mı?

“K.C.” Ruh halim tırnaklarım gibi simsiyah bir hale bürünmüştü. “Söylemek istediğim, gelmeye çalışacağım.”

“Benim söylemek istediğim...” Gözlerini telefonundan ayıramıyordu. “Bence bu Jared için değilse, gelmelisin. Denemek zorundasın, Tate. Jared senin oraya gelmen konusunda hiçbir sorun çıkarmayacağını söylüyor.”

Ben’e bakarken yüzüm utançtan kızardı. Kirli çamaşırlarımı başkalarının önünde ortaya dökmezdim. “Ah, benim oraya gelmem konusunda hiçbir problem çıkar-

mayacak mı? Sanırım önce göt kafalıdan izin almamız gerek, daha sonra minnetle oraya gelebilirim.”

“Jared yarışın sahibi değil ve kimin gelip kimin gele-meyeceğine karar veremez. İstedigimi davet edebilirim.” Ben kalkarken garanti verdi. “Bir Gatorade’ye ihtiyacı-mız var. Sana başka bir şey lazım mı,” diye sordu. K.C. ile yaşadığımız ufak tartışmayı bitirmeye çalışıyordu.

“Ben bir su alacağım.” Çantamı açıp biraz para çıkar-dım.

Ben, “Hayır, hayır ben alırım,” dedi ve kafeteryanın içinde yürümeye başladı. Pantolonunun ona ne kadar yakıştığını fark ettim ve gözlerimi ondan alamadım. En azından buradaydı.

K.C.’nin sesi beni kendime getirdi. “Yani Jared bir göt kafalıysa, ben onda ne buluyorum?” Sesi sakindi ama ifadesiz duruşu ve büzülmüş dudakları sinirli ol-duğunu gösteriyordu.

Jared bir göt kafalıydı. Bu bir varsayım değil gerçe-ğin ta kendisiydi. Onun bir pislikle zaman geçirmeye başlaması yüzünden yaşadığım hayal kırıklığıyla ondan uzaklaşmaya başlamıştım. Kontrolüm dışına çıkmadan önce öfkemi kontrol etmeye çalışıyordum ama lanet şey bir şekilde dışarı çıkıyordu.

“Onun bir pislik olduğunu bana sen söyledin. Sen de ben de bunun böyle olduğunu biliyoruz.” *Ne yapıyor-dum ben?* “Ama sen onun seni kullandığını bir türlü fark edemedin. Benim canımı yakmak için seni kullanıyor. Dolandırıcılığını yapabilmek için sana Liam kadar ilgi gösteriyor.”

Siktir!

Kalbim fırlayacak gibi atarken K.C.'nin yüzüne baktım. Onun kalbini kırmıştım ve uflayıp puflayıp bu konuyu kapatmasını ümit ediyordum. Ama bana şüphe içinde baktıktan sonra gözlerini benimkilerden ayırdı.

Geçen birkaç saniyeden sonra, toparlanmaya ve tepsisini hazırlamaya başladı. "Biliyor musun? Jared bugün bana onunla oturmak isteyip istemediğimi sordu. Ve şimdi onunla oturmayı seninle oturmaktan daha çok istiyorum." Masadan ayrılmadan önce son cümlesini de bitirdi. Gitmesine karşı koymadım hayal kırıklığına uğradığımı anlamıştım. Şu anda, yine kendim gibi değildim.

Ben geri döndüğünde onunla konuşmaya devam etmeye çalıştım ama aklım K.C.'le yaşadığımız kavgada kalmıştı. Babam bana her zaman ne söylemek istersem isteyeyim bunu güzellikle söylemem gerektiğini söylerdi.

Ve beş yıl önceki gibi hırıldayarak çıkan sesim için kendime çok kızıyordum.

Şimdi çok daha iyi idare edebiliyordum. Jared'in yaptığı planları düşündükçe kanım dondu. Duygularım benden uzaklaştı, K.C. şu an muhtemelen Jared'in omzunda ağlıyor. Bahse girerim ki Jared bu durumu en iyi şekilde kullanacak.

İngilizce ve Vatandaşlık derslerini çektikten sonra, esnemeye başladım. O kadar enerjisizdim ki dersleri tekrar edecek ya da planladığımız gibi büyükannemle dışarda yemek yiyecek durumda değildim.

“Herkes otursun lütfen.” Bayan Penley elini masaya vurdu ve güldü. Biz *Catcher’ın the Rye* hakkındaki tartışmamızı henüz bitirmiştik ve sıralarımızı eski haline getirdik. Sınıfça hikaye hakkında enerji harcamıştık. Bence bunlardan biri, onların dediği gibi bir çiftlik hikayesi değildi ve herkes çok fazla sigara içen asi ergenler fikrini çok beğenmişti.

Tartışma beni içine çekmişti. Hepimiz bir döngü şeklinde sıralarımızı hareket ettirmek için efor sarf etmiştik, böylece konuşurken herkes göz teması kurabiliyordu. Jared bana bakıp sıırıttı. Şüphesiz ki *K.C. ve Tate’i Yok Etme Operasyonu*’nun iyi gittiğini haber vermek istemişti.

Onun büyüleyici görünüşünde üzüntümü yok etmeye çalışırken içimden bağırmak geliyordu.

Senin ölmen ya da hayatta kalman umurumda bile değil.

Ama onun ölmesi ya da hayatta kalmasının benim ne kadar çok umurumda olduğunu kendime itiraf etmekten nefret ediyordum. Her gün, onun beni yanında istemediğini fark ettiğimde şaşırıp kalıyordum.

Bu valizi bırakmadığın sürece güçsüzleşmeye devam edeceksin.

Büyükannem haklıydı. Karşı koymaya karar vermeden önceki halimden daha iyi bir durumda değildim.

“Şimdi, arkadaşlar.” Bayan Penley sınıf kapısının önünden seslendi. “Ev ödevlerinizi yazmadan önce monologlarınıza değinmek istiyorum. Bildiğiniz gibi bunun için iki haftanız var. Kapının dışındaki tahtaya kayıtları asacağım. Sizler daha sonra gidip kendi gününüzü belirleyebilirsiniz. Monologlarınız listenin içindekiler-

den biri olmalı, eğer seçtiğiniz monologtan vazgeçerseniz benim kabul ettiğim başka bir tanesini seçebilirsiniz. Sizden oskarlık bir performans beklemiyorum.” Devam etti. “Bu yüzden endişelenmeniz gerekmiyor. Bu tam bir tiyatro değil. Sadece bir monolog performansı ve sizlere filmlerden ya da kitaplardan nasıl monolog çıkartıldığını göstereceğim.”

Onun gitmesiyle ilgilenmiyormuşsun gibi davran.

Karşılık vermenin zamanı gelmedi mi?

Kalbinin özgür olmasını istiyorum.

Yorgunluk kalbimi tıkamıştı. Jared’in etrafında döndüm. Gözleri not defterindeydi ve birden bana döndü.

Koridorun aşağısına yürümek istiyordum ve hiçbir tatsızlık çıkmadan bir sonraki köşeden geçip gitme şansım vardı. Onu durdurmak istiyordum. Ve evet kabul ettim, onu durdurmak istiyordum.

Ama bu valizi bırakmazsan sürekli güçsüzleşmeye devam edeceksin.

Kendimi durdurmadan önce geri döndüm ve elimi havaya doğru ittim. Kendimi başka birinin rüyasındaymışım gibi hissederken karnımdaki düğüm gerildi. “Bayan Penley?”

“Evet, Tate!” Bayan Penley hala kendi masasında duruyor ve not kağıdına bir şeyler yazıyordu.

“Dersin bitmesine beş dakika var. Monolog performansımı şimdi yapabilir miyim?” Kollarımı önümde tutuyordum, gözlerim gergindi ve tüm sınıfın dikkati üzerimde toplanmıştı.

“Yeteri kadar konuşmadık. Kompozisyonun hazır mı?”

“Hayır değil ama gerçekten performansımı şimdi sergilemeyi çok istiyorum.”

Hazır olup olmadığımı düşünürken kafasını yana doğru devirdiğini gördüm. Ama gözlerimi umutla ona dopru diktim ve o da ne kadar istediğimi gördü.

“Tamam, gerçekten emin olduğunu düşünüyorsan yap bakalım.”

Masamdan kalkıp sınıfın önüne yürüdüm, tüm bakışları üzerimde hissederken yanmaya başladım. Gözlerimi insanlara çevirdiğimde kalbim fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Başlamadan önce gözlerimi kapının çaprazına diktim. Jared’in gözlerine bakmazsam bunu halledebilirdim.

“Fırtınaları severim,” diye başladım. “Gök gürültüsü, şiddetli yağmur, su birikintileri, ıslak ayaklar. Bulutlar yığın halinde gelmeye başladığında bu baş döndürücü beklentiyle dolarım.”

Sadece devam et, Tate. Büyükannem veya babamla konuşuyormuş gibi doğal olmaya çalışıyordum.

“Yağmur altında her şey daha güzel oluyor. Bana nedenini sormayın.” Omuzlarımı silktim. “Ama tüm bunlar fırsatlar diyarı gibidir. Ben kendimi tehlikeli, ıslak yollarda bisiklete binerken bir süper kahraman gibi hissederdim. Ya da bitiş çizgisine varana kadar dayanıklı bir şekilde devam eden olimpik bir atlet gibi.”

Anılarla beraber gülümseyişimde artmaya başladı. *Jared ve benim anılarım...*

Küçük bir kızken, güneşli günlerde heyecanla uyanırdım. Bu beni senfonik fırtına gibi tuhaf bir beklenti içine sokardı.”

“Bir an önce sizin kapınızı çalabilmek için yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde kahvaltımı bitirirdim. Bütün gün beraber oynardık. Sadece uyumak ve yemek yemek için evlerimize girerdik. Seninle saklambaç oynardık. Sen beni salıncakta sallardın ya da ağaçlara tırmanırdık. Seninle arkadaş olmak bana bir yuvanın rahatlığını verirdi.”

Derin bir nefes verdim, sonunda rahatlamıştım ve gözlerimi çevirip ona baktım. O da bana bakıyordu ve tamamen soğuktu. Derin bir nefes aldım. *Benimle kal, Jared.*

“Biliyorsun,” dedim gözlerimi üzerinde tutarak. “On yaşındayken annem öldü. O kanserdi ve onu tanıma fırsatım olmadan kaybettim. Çok güvensizdi ve korkuyordum. Sen bunları tersine çeviren insandın. Seninle birlikte ben, cesur ve özgür oldum. Benim hayatımda annemin ölümüyle başlayan zaman seninle tanıştığımda kapandı ve bir daha hiç kırılmadım. Beni kıracak hiçbir şey yapmadın.” Sınıf beni dinlerken göz yaşlarımı tutmak için kendimi zor tuttum.

“Sonra renksiz bir günde seni de kaybettim. Yeniden kırıldım ve benden nefret ettiğini görünce korkunç hissettim. Benim fırtınam gitti ve yerine bir zalim geldi. Bunun bir açıklaması yok. Sen sadece gittin. Ve benim kalbim açık kaldı. Seni özledim. Annemi özledim.” Sesim çatallandı ve göz yaşlarımı silmedim.

“Kalbimi kırmaya başlaman seni kaybetmekten daha da acı vericiydi. Hareketlerin ve sözlerin beni okuldan nefret ettirdi. Kendi evimde bile rahat edemememe neden oldun.” Yutkundum ve göğsüm düğümlendi.

“Nerede yanlış yaptığımı bir türlü anlayamadım. Seni tanımlamaya yarayacak pek çok cümle var ama asık yüz-lü, sinirli, sefil, acınacak halde, korkak bunlardan biri değil. Gittiğim bir yıl içinde sen hiçbir şey yapmadın ve lise hayatımı fiyaskoya çevirdin.” Gözlerim hala Jared’in üzerindeydi ve sesim yeniden güçlü çıkıyordu. Yüzüm-deki acı ile göz yaşlarımı durdurmaya çalışıyordum. “Sen benim fırtınamdın, fırtına bulutumdun, şiddetli yağmurda sığındığım ağacımdın. Bu şeylerin hepsini se-viyordum ve seni de seviyordum. Ama şimdi? Sen lanet bir kuraklıksın. O Alman arabalarına biniyor olabilirsin ama Mustang’ın yara izlerini hala taşıyorsun.”

Sınıfa baktım ve herkesin sessizce beni dinlediğini fark ettim. Bir kız ağlamaya başlamıştı. Yanaklarımdaki göz yaşlarını silmeyi bıraktım ve gülümsedim. “Ve aka-demi için sana teşekkür etmek istiyorum.”

Herkes gülmeye başladı. Benim acı ve ciddi hika-yeme odaklandıktan sonra alkışlayıp tezahürat ettiler. Dramatik ve sarkastik reveransımı yapmadan önce sınıf arkadaşlarımla biraz daha kıkırdadım ve tavana kaldırdı-ğım başımı öne doğru eğdim. Sağır eden alkışlar dikka-timi dağıttı ve ayaklarımın titrediğini fark etmedim.

Bu kadardı. Jared beni, kırdı, itti, ne isterse onu yaptı ama şovun sonunda acı çekti ve beni kıramadı. *Ben ka-zandım.* Mutluluktan karnımda kelebekler uçuşuyordu.

Özgürüm.

“Bu monolog nereden? Bayan Penley bu kız herkesi ağlattı. Bir insan nasıl böyle gerçekmiş gibi davranabi-lir?” Benim pusulamdaki kızlardan biri şaka yollu ko-nuştu.

“Eminim ki çok daha iyi olacak ve Tate harikaydın. Gerçek bir set çektin. Listemde böyle bir monolog hatırlamıyorum ama bu monoloğu bir kompozisyon olarak yazıp bana vereceğine güveniyorum.”

Koltuğuma geri otururken başımı salladım ve bir sonraki sefer için anlaşılmaya vardım. Zil çaldı ve insanlar günü bitirmeye hazır bir halde kapıya yöneldiler.

“Harika işti Tate!”

“Vooovv.”

İnsanlar konuşurken asla benim arkamı sıvazlamazdı ama bu kez övgülerini tamamlamak için yaptılar. Jared patlamaya hazır bir dinamit gibi sınıftan çıktı. İşte, sonunda özgür kalmıştım. Gitmesine izin verdim ve onunla ilgilenmiyormuş gibi görünmeme gerek bile kalmadı.

Ve şimdi top onun sahasındaydı.

“Tate.” Ben, elinde benim çantamla sıramdan kalktı. “Bu harikaydı. Tıp yerine tiyatro okumayı hiç düşündün mü?” Çantamı sırtımdan aldı ve kendi çantasının üzerine koydu.

O beni arkamdan takip ederken ben sınıfı gözledim.

“İyi misin? Sen ağlıyorsun.”

Başımı ona doğru çevirdim ve yüzüme bir tebessüm yapıştırdım. “Evet çok iyiyim, harikayım. Ve bu hafta sonu seninle yarışa gelmekten büyük bir mutluluk duyuyorum.”

Konuyu değiştirmem karşısında şaşırarak baktı. Ama bir yandan elimi tutarken gözleri sarhoş gibiydi. “Tamam! Ama biliyorsun şort etek giymen gerek. Bu kızlar

için bir üniforma çeşididir,” diyerek sataştı ve ben onun benimle flört ettiğini düşündüm.

“Tamam, ben bir asiyim.”

Kapıdan el ele çıktık. Gözlerim Jared’inkilere takıldı, alnını duvara dayamıştı.

“Görüşürüz, Jared.” Önünden geçip giderken Ben ona seslendi. Sınıfta Jared’le benim aramızda geçenlerden habersizdi.

Jared arkasını döndü ama cevap vermedi. Gözlerinin kıpkırmızı olduğunu fark ettim. Elleri siyah kapüşonlunun içindeydi ve bir mil koşmuş gibi nefes alıyordu. Diğer yandan da üzerinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Üzgün ya da mutlu görünmüyordu.

Ona ne olmuştu?

Ve ben bunu öğrenebilecek miydim?

BÖLÜM 18

“Tate!”

Arkamı döndüm ve büyükannemin bakışlarıyla karşılaştım.

Uff! Kim bilir ne kadar uzun bir zamandır beni burada bekliyordu.

İpod’uma baktım ve *AFT*’nın *Miss Murder*’ını değiştirdim. “Pardon, dalmışım.” Ona gülümsedim. İdmandan sonra azalan enerjimle eve dönmüştüm. Bir ağırlık beni ayakta tutuyordu ve ben bir şeyleri kutluyormuşum gibi hissediyordum. Bu hafta hiçbir şey yapmama gerek olmadığı için ödevlerimi yapmayı ertelemeye karar verdim. Ve korkunç dans hareketlerimle halımın üzerinde bir delik oluşturdum.

“Telefonunu alt katta unutmuşsun K.C. aradı.” Büyükannem telefonumu uzattı. “Ayrıca saat yedi. Yemeğe

gitmeye hazır mısın?” Büyükannem kapının arkasından başını salladı.

“Kesinlikle,” dedim ve siyah pantolonumla siyah tişörtümü kaptım. İdmandan eve geldiğimde duş aldım üzerimde olan kıyafetleri değiştirerek tazelandım. Jared soyunma odasına zorla girdiğinden beri evde banyo yapmayı tercih ediyordum.

“Birkaç dakika içinde aşağıda olacağım. K.C.’yi geri aramak istiyorum.”

Büyükannem başını salladı ve aşağı indi.

K.C.’den özür dileme fikri midemin düğümlenmesine neden oldu. Bana kötü davranan bir çocukla çıkıyordu ve gözü kör olmuş gibiydi. Aynı zamanda da Jared ve K.C.’nin birbirlerini kullandıklarını fark ettim. Zamanla ve muhtemelen çok geç olmadan onların bu denemesi bitecekti. Bana kendimi bir ucube gibi hissettiren bu çocukla yeteri kadar uzun süre birlikte olmayacaktı ve ben Jared’e istediği şeyi vermemeye kararlıydım.

“Selam,” diye seslendim K.C. telefonu açtığında.

“Selam.” Sesi kabaydı.

Derin bir nefes aldım ve içimi çektim. “Hapisten ücretsiz çıkabilmek için her şeyi yapabilirim. Bugün sana söylediklerim için özür dilerim.”

Birkaç saniye için sessiz kaldı ve ben bu sırada gergin bir halde odamın içinde dönüp duruyordum.

“Bir pislik gibi davrandın,” diye homurdandı.

Güldüm. Sonunda benimle konuşmuştu.

“Biliyorum. Jared bana hiçbir şey yapmamıştı. Eğer o da senin istediklerini istiyorsa yetişkin gibi davranıp bununla baş edebilirim.”

“Özrün kabul edilmiştir.” Sesinden tebessüm ettiğini anlamıştım.

“Pekala. Yarın görüşürüz. Büyükanmemle akşam yemeğine çıkıyoruz.” Zaten bu sırada annesinin de K.C.’yi bahçeye çağırdığını duydum.

“İyi eğlenceler. Ve seni seviyorum Tate,” dedi sevimli bir sesle.

“Ben de seni. Görüşürüz.”

Barıştığımız için kendimi daha iyi hissettim. Bundan sonra eğer şanslıysam sadece Jared’le birkaç küçük buluşmaya katlanmam gerekecekti. Ama gerçekten şanssızsam bütün gezilerimizi üç kişi yapmak zorunda kalacaktık.

Hala en iyi arkadaşımдан tokat yemiş gibi hissediyordum ama en azından Jared konusundaki acım hafiflemişti. Ben olmayan bir problem yaratmaya çalıştım ve kendimi stresli bir ortamdan korumak istedim ama artık kendi işlerimle meşgul olmaya karar verdim. K.C. benim nasıl hissettiğimi biliyordu ve bende onun güvenime ihanet etmediğini biliyordum. Bilmemiz gereken tek şey de buydu.

Merdivenlerden dans ederek indim. İçimde bir dansçı varmış ve o en sonunda harekete geçmiş gibi hissediyordum.

“Havanda gibi görünüyorsun.” Büyükanmem hareketlerimi takip ediyordu. “Bugün okul iyi miydi?”

“Evet. Kesinlikle. Harikaydı.” Şimdi Jared beni defalarca kırdığımda nasıl hissettiğimi anlayabiliyordu. Çok uzun bir süre boyunca onun yaptıklarını unutup toprağın altına gömmek yerine cephemi korumak için mücadele ettim.

“İyi. Bu halini neye borçluyuz? Pantolonundan anlaşılacağı üzere sanırım O’Shea artık moda değil.” Onun dümdüz çıkan sesi hayal kırıklığına uğramış olduğunu gösteriyordu. O’Shea onun en sevdiği restorandı.

“Mario nasıl peki?” Ayakkabılarımı bağlamak için otururken sordum. Onların zeytin yağlı ve fesleğenli makarnasına bayılıyordum. Restoranı yaşlı ve tatlı bir çift işletiyordu ve annemle babam ilk buluşmalarını burada yapmışlardı.

“Elbette. Kulağa hoş geliyor.” Çantasını aldı ve anahtarlarını çıkardı. Aksi bir durum olmadığı sürece arabayı ben kullanırdım. Arabanın kontrolü bende olmadığı zaman yol sonsuza dek uzuyormuş gibi gelirdi. Neyse ki hoşgörülü bir ailem vardı.

Saçlarını kabartmayı bitirirken kapının önündeki aynada blazer ceketini giydi. Ben kollarımı hırkamın içinden geçirdim ve cüzdanımı kemerimin üzerine taktım.

“Büyükanne, neden dışarı çıkıyoruz? Biz biraz dolaşsak, ben akşam yemeğinden sonra birkaç arabaya baksam ne dersin?” Bir araba bakmak haftalardır aklımda yoktu ama fikir sanki tüm gündür dilimin ucundaymış gibi çıkmıştı.

Sanki bir arabaya çok ihtiyacım varmış gibi konuşmuştum. Yine de babamın Bronco’sunu aldım. Bugün kontrollü bir şekilde yeni bir derinin içine girmişim gibi davranmıştım. Her şey sıcak, lezzetli ve mümkün görünüyordu. Kendi arabam olduğunda onu kontrol etmek için sakın bir ruh halinde olmayı bekleyecektim.

Büyükannem gözlerini kısarak aynadan bana baktı.

“Baban yeni bir araba istediğini biliyor mu?”

“Evet, ama şu anda sadece bakıyorum.”

“Tatlım, New York City’de bir araban olmasını istemeyeceksin.” Açık kapının etrafında dolaşırken bunu ileri sürdü.

“Sadece baksak sorun olur mu? Zaten tatilden döndüğümünden beri bir arabayı beğeniyorum,” dedim. Dışarı çıkıp onu takip ettim.

Evin kilitli kapısını açtık, büyükannem başını salladı. “Eminim bakmaktan bir zarar gelmez.”

★★★

Büyükannemle dışarda geçirdiğimiz gamsız saatlerden sonra eve geldiğimde kendimi bir haftadır olduğumdan daha sakin hissediyordum.

Dışarıdan havlama seslerini duyana kadar yatağıma uzanmış ve *Chelsea Cain* üçlemelerinin ilkini okumaya başlamıştım.

Balkon kapılarım sonuna kadar açıktı bu sayede yağmurun sesini duyabiliyordum. Büyükannem ve ben eve geldiğimizde çiselemeye başlayan yağmur şimdi kovaları dolduruyordu. Açık kapılardan biri sallanıyordu ve ben dışarı doğru ilerleyip dinlemeye başladım. Havlama sesi sürekli, endişeli ve yakından geliyordu.

Madman.

Jared’lerin avlusuna baktığımda hiçbir ışık veya minik köpeğe dair bir işaret göremedim. Tüm ev sessiz ve karanlık görünüyordu. Akşam dokuzdan sonra evin bu şekilde olması annesi ve Jared’in geceyi dışarda geçireceklerini gösteriyordu.

Bluzumu üzerime geçirdim ve merdivenlerden aşağı

indim. Büyükanneimin yatak odasındaki ışıkların kapalı olduğunu kontrol ettim. Kapıya vardığımda el fenerimi açtım ve dışarı çıktım.

Siktir! Çok fazla yağmur yağıyordu.

Üç saniye içerisinde bunu nasıl unutabilmişim? Çok şükür ki üzerimdeki veranda beni koruyordu. Kendi kendime sarıldım, kenarlardan yürüyerek Jared'in evine vardım ve diğer taraflara baktım. Madman'ı yan kapıya pençe atıp sızlanırken görünce elimi ağzıma koyup nefesimi tuttum. Çok ıslanmıştı ve titriyordu. Ona bulunduğum yerden seslenmeye başladım. Şanslıymış ki onu yağmurdan koruyan küçük bir tente vardı.

İkinci kez düşünmeksizin fırtınanın içine girdim ve bizim avludan Jaredler'inkine koşmaya başladım. Üzerimde sadece pijamalarım vardı ve tıpkı Madman gibi çıplak bacaklarıma ve kollarıma yağmur damlaları geldikçe soğuktan titriyordum.

"Hey dostum, buraya nasıl geldin?" Onun başını okşadım ve oda benim elimi yalamaya başladı. "Jared nerede hı?"

Vücudumu bir ürperti sardı ve omuzlarım seyirdi.

İsteyeceğim son şey o pislik kafalının kapısını çalmaktı ama eğer bunu yapmazsam ve Madman'ı evime götürürsem Jared beni köpeğini çalmakla suçlayabilirdi.

Jared ve benim aramız açıldığı için Madman zarar görmüştü. O Jared'le olmalıymış gibi görünse de bu köpeği çok sevmiştim. Jared buralardan uzun süre ayrılıp döndükten sonra bu tip birkaç şey yaşamıştık. Bizim favori buluşma yerlerimizden biri *Eagle Point Park*'taki bir balık havuzuydu. Jared ve ben arkadaşlığımızı bitirdiğimizden beri, Jared oraya gitmeyi bıraktı.

Ben havuzu aldım. O köpeği aldı.

“Jared? Bayan Trent?” Kapı ziline basarken bir yandan da seslendim. Yağmur damlaları etrafa düşüyordu, tüm sokağı adeta sel götürüyordu. Rüzgarın uğultusu yağmuru sağa sola savuruyordu. Ayakkabılarım tentenin altında bile sıırılsıklam olmuştu.

Bu gürültü içinde birinin çığlıklarımı duymasından şüphe ediyordum bu yüzden kapıya vurmaya ve aynı zamanda da zili çalmaya başladım. Ev hala sessiz ve karanlıktı. “Evet, Madman. Sanırım benimle eve gelmen gerekiyor.” Küçük adam yeniden havladı açıkça dışarda kalmaktan hoşlanmamıştı.

Geriye dönmeden önce kapı kolunu yakaladım ve çevirdim. Beni şaşırtan şeyse kapının açık olmasıydı.

Kilitlememişler mi?

Madman içeri girdi, yangından kaçıyormuş gibi kapıyı itip tamamen açtı. Pençelerinin sesi sert ahşap zeminde hol boyunca yankılandı. Muhtemelen yemeğini yemek için doğruca mutfığa gitti.

Salona girmek konusunda kararsız kalmıştım. “Merhaba.” Açıkça ortadaydı ki ev zift gibi karanlıktı ve sokak lambalarının donuk parıltısı pencerelerden içeri giriyordu. “Bayan Trent? Jared?” Etrafıma baktım ve kollarımın titrediğini fark ettim.

Yolunda gitmeyen bir şeyler var.

Ev tamamen cansız görünüyordu. Saatten ses gelmiyor, akvaryum çalışmıyordu. Onların balıkları olduğundan emin değildim ama ev gecenin bir yarısı bir çeşit gürültüyle işgal edilmişti.

Madman havladı ve ben de mutfağın karşısına doğru

yürüdüm. Bu sırada ayağımın altında bir çatırtı duyarak durdum. Yakınımda neler olduğuna baktım. Gözlerim karanlığa alışmıştı. Yerde kırılmış bir bardak ya da çanak çömlek olduğunu fark ettim. Bölgeyi inceledim ve eve ilk girdiğimde fark etmediğim daha büyük bir karmaşayla karşılaştım.

Sandalyeler devrilmiş, bir lamba kırılmış ve kanepeler minderleri oturma odasının etrafına saçılmıştı. Jared'in köşede asılı duran merdivenlerde çekilmiş çerçeveli fotoğrafı kırılmıştı.

Jared? Kalp atışlarımın sesini duyabiliyordum. *Burada ne olmuştu?*

Madman bu kez ısrarla daha fazla havlamaya devam etti. Holü koştum ve mutfığa girdim. Köpek arka kapının dışına oturmuş sızlanıyor, kuyruğunu sallayarak bakıyordu.

Ben kapıdan içeri bakarken Jared'in arka bahçenin en üst merdiveninde oturmakta olduğunu gördüm. Derin bir nefes verdim.

Kafasını bana çevirdi, sırılsıklam olmuştu. Sular arkasından çıplak sırtına damlıyordu ve başındaki saçlar kafa derisine yapışmıştı.

"Jared," diye seslenerek kapı eşiğine geldim. Başını beni görmeye yetecek kadar çevirdi. Beni onaylamaksızın tekrar önüne döndü ve içki şişesini dudaklarına götürdü.

Jack Daniels. Sek.

Aklıma, ilk olarak aklıma oradan uzaklaşmak geldi. O güvendeydi. Köpek güvendeydi. Benim ilgilendirmeyen bir şeyler yapıyor olsa da.

Ayaklarım hareket etmiyordu. Ev saldırıya uğramıştı ve Jared tek başına içiyordu.

“Jared,” dedim ve dışarıda durdum, şükürler olsun ki arka kapının üstü yeterince iyi korunuyordu. “Köpek dışarıda havlıyor. Kapı zilini çaldım duymadın mı?” Sanırım onun evinde neden bulunduğumu açıklama gereği duymuştum.

Jared cevap vermediği için merdivenlerden çıktım ve yüz yüze konuşmak için yanına gittim. Yağmur çağılayan gibi üzerime döküldü, elbiselerim ve saçlarım sıırıslıklam oldu. Kaslarım içeri geri gitmek isteyen bir dürtüyle gerildi ama birkaç sebep yüzünden durmaya devam ettim.

Yüzü benimle aynı hizadaydı ama gözleri yere doğru bakıyordu. Kolları dizlerine sarılmıştı, yarı dolu bardağı sol elinde tutuyordu. Şişeyi ileri geri sallayıp parmaklarıyla ileri itti.

“Jared. Bana cevap verir misin,” diye bağırdım. “Ev çöplüğe dönmüş.”

Bu benim işim değil. Buradan ayrılmalıyım.

Jared dudaklarını yaladı. Yüzündeki yağmur damlalarının arasında ağlamış gibi görünüyordu. Tembelce gözlerini yukarı kaldırırken onu izledim.

“Köpek kaçtı,” diye homurdandı, duygusuz bir şekilde. Sesi oldukça sakindi.

Şifreli bir cevapmış gibi şaşkınlık içinde kalıp gülmeye başladım. “Yani öfke nöbeti geçirip sinirini bu şekilde yatıştırdın, öyle mi? Annen evi bu hale getirdiğini biliyor mu?”

Cansız gözleriyle bana bakarken kaşlarını birbirine yaklaştırdı. “Sana ne? Ben hiç kimseyim, değil mi? Kaybetmiş biriyim. Ailem benden nefret ediyor. Bunlar senin cümlelerin değil mi?”

Bir an için gözlerimi kapattım, her şey için tekrar kendimi suçlu hissettim. “Jared bunları asla söylemek istemedim. Bir nedeni yoktu...”

“Özür dileme,” diyerek lafımı böldü. O sallanarak yerinden kalkarken, olağan sadistik ses tonuna geri döndü. “Yaptığın rezilliklerle acınacak haldesin.”

Pislik!

“Ben rezil değilim.” Evin içinde onu takip ederken seslendim. “Sadece her şeyi mahvettiğimi itiraf etmeliyim.”

O mutfak tezgahına şişesini koyarken kapı aralığında durdum. Kağıt havluyla biraz yemek aldım. Sandalyenin altında büzüşmüş olan Madman’e doğru yürüdüm. Jared onu bir örtüyle sardı ve yavaşça kurulamaya başladı. Beni görmezden gelmeye devam ediyordu ama ben neden o şekilde konuşmam gerektiğini ona söylemeden gitmeyecektim.

“Seni kırdıysam özür dilerim ve bu tekrarlanmayacak.” Zaten bir daha burada olmama gerek olmayacaktı.

Ama burada durmadım. Bakışlarım yeteri kadar boş olmayan Jack şişesine takıldı ve endişelenmeye başladım. Annesi alkol bağımlılığından kurtulmaya çalışıyordu ve sert bir içkiden fazla miktarda içmesi tehlikeli olabilirdi. Evin durumuna bakılacak olursa durum hiç de iç açıcı görünmüyordu.

Fırsattan istifade şişeyi masanın üzerinden aldım, la-

vaboya yürüyüp içine boşaltmaya başladım. “Ve kendine de zarar vermene izin vermeyeceğim.”

“Orospu çocuğu!” Jared’ın bağırarak arkamdan bana doğru hızla yaklaştığını fark ederek gergin bir şekilde elimdeki şişeyi salladım.

Jared, içinde hala birkaç yudum viski olan bir bardak aldı ama onun yüzüne doğru eğildim ve onu dururdum.

“Bunun seninle bir ilgisi yok. Git buradan,” diye homurdandı. Nefesini yüzümde hissediyordum, viski ve yağmur kokuyordu ve onun vahşi gözleri kollarımı güçsüz bıraktı. Şişeyi bıraktım ve o geri gitti. O birden çekilirken tüm vücudum sarsıldı.

İyi, bu yeniydi.

Jared sakince yürümeye devam etti etrafı toparlamaya başladı. Ama Jared’in bu hali umutsuz ve umursamazdı. Çılgılık atabilirdim ama bazı sebeplerden dolayı onun sarhoş yüzüne bakmaya devam ettim.

Jared’le yüzleşmek istiyordum. Buna hasret kalmıştım.

İkimiz de şişeyi birbirimizin elinden almaya çalışıp sert bir şekilde nefes alıp veriyor ve ikimizde vazgeçmiyorduk. Kolları esneyerek boğuşmaya devam ediyor ve ben şişenin parmaklarımla arasından kayıp gittiğini hissediyordum. Kaybedeceğimi biliyordum.

“Dur artık,” diyerek ağlamaya başladım. *Bu şişeyi bu kadar önemli kılan neydi?*

Sıkı tut pislik! Jared açıkça kontrolünü kaybetmişti ve onu bu durumdan çıkarmam gerekiyordu.

Şişeyi bıraktım ve ona bir tokat attım. Darbenin et-

kisiyle yüzü yan tarafa döndü. Jared'e hiç vurmamıştım. Hatta biz küçükken ve beraber oynarken bile böyle bir şey olmamıştı.

Jared şaşkın ve öfkeli bir şekilde elindeki şişeyi yere düşürdü ve kötü bakan gözlerini bana çevirdi. Beni belimden tutup havaya kaldırdığında nefesim kesildi. Beni sert bir şekilde lavabonun kenarına oturttu. Ne yapacağını anlamadan bileklerimi yakalayıp arkamda birleştirdi ve vücudunu bacaklarımın arkasına yerleştirdi. Beni kaba bir şekilde kendine çekti ve tuzağa düşürdü. Kalbim hızla ve umutsuzca çarpıyordu.

Aman tanrım! "Bırak beni!" diye çığlık attım.

Vücudum arkamdan beni saran kolları yüzünden sıkışmıştı. Beni tutacak ama zarar vermeyecek kadar sıkı sarmıştı. Ondan kurtulmak için kıpırdanıp dönmeyi denedim ama bu sadece beni daha çok sarsmasına ve daha sıkı sarmasına neden oldu.

"Jared bırak beni!" Ses tonumu olabildiğince güçlü çıkarmaya çalıştım ama boğuşurken gücüm azalmıştı.

Gözleri benimkilerle buluştu. Yüzlerimiz birbirine çok ama çok yakındı. Birkaç saniye beni tuttuktan sonra bana bakmak için başını aşağı eğdi.

Ama işe yaramadı.

Gözlerimin onunkilerle buluşabilmesi için kafamı yana çevirmem imkansızdı. Gözleri bir kitap kapağı gibi ipucu veriyor ama tüm hikayeyi göstermiyordu. Ve ben hikayeyi öğrenmek istiyordum. Gözlerine yeteri kadar uzun ve sert bir şekilde bakarsam belki bilgileri sızdırmak için yalvarabilirdim.

Lanet olsun!

Nefesindeki içki kokusuyla bile harika kokuyordu. Bir çeşit vücut şampuanı gibi. Islak pantolonu sürttüğü için kalçalarım üşümüştü ama ben yanıyordum. Sıcaklık boynumdaki gözeneklerden yukarı çıkıyordu ve o göğüslerime dokundukça onların arasından ter damlaları akmaya başladı. Kollarımı tuttuğu için yaşadığım baskıdan kaynaklanan baş dönmesi kafamı buğulandırdı. İkimizin nefesleri birbirine karışırken yüz ifadesi sakindi.

Fısıldayarak konuştu, tamamen neşesizdi. "Bugün beni rezil ettin."

Onun monolog hakkında konuştuğunu varsaydım. "İyi." Biraz ileri doğru gittim.

Beni tekrar kendine çekti. "Beni kırmak mı istiyorsun? Onun için mi uğraşıyorsun? İyi hissettirdi, değil mi?"

Benden mi yoksa kendisinden mi bahsettiğini anlamamıştım.

Başımı yukarda tutmayı denedim ama vücudumun her yeri acıyordu. O bana yüklenirken kokusu her yanımı sarmıştı. Vücutlarımız beraber yumuşamıştı. Kollarımın arkasında sertleştiğini hissettiğimde gözlerimi kapatıp sıktım. Çok korkmuştum ama mücadele etmek için daha fazla uğraşmadım.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi açtım ve cesurca ona baktım. Nabzım kulaklarımda atıyordu.

O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir şey.

"Hayır, bundan keyif almıyordum." Sakince cevapladım. "Hiçbir şey hissetmedim. Sen benim için hiçbir şey değilsin."

Korkmuştu. “Böyle söyleme.” Ağzının sıcaklığı etrafımı sarmıştı ve devam ettim. “Hiçbir şey,” diye tekrar edip fısıltıyla bağırdım.

İtirazımı dışa vururken ağzı benimkiyle çarpıştı.

Dudakları benimkini yiyip bitirdi, sert ve hızlıydı. Sanki beni yiyerek hayatta kalacakmış gibiydi. Dili ağzımın içine girdi ve ben buna izin verdim, onun her şeyini hissetmeye ihtiyacım vardı. Karnımdaki kasılma duygusu çok şiddetli bir hal almıştı. Gözlerimi kapatmadan önce serbest kalmanın güzelliğiyle kollarımı onun beline sardım.

Düşünmeye çalıştım ama yapamıyordum. Bunu istemiyordum. Yıllardır birbirimizden ayrı kalmıştık.

Kollarımı serbest bıraktı, bir elini saçlarımın arasında gezdirdi ve diğerini popomun üzerine koydu. Kalçalarımı kendisine doğru sertçe çekti. Açlıktan ölmek üzereymiş gibi dudaklarıma saldırdı. Alt dudağımı emdi ve sonra dikkatini çeneme ve boynuma verdi. Sonra da beni çılgınca öpmeye başladı. Karnımda kelebekler uçuşurken zevkle inlemeye başladım.

Ve onu tekrar öptüm.

Aman Tanrım! Onu tekrar öptüm!

“Jared,” nefesim kesilmişti. O susuyordu. Biz susuyorduk.

Kaybetmiştim.

Kollarımı onun beline sıkıca sardım ve onun ıslak saçlarını yakaladım. O da bir yandan boynumu emerken bir yandan benim saçlarımı tutuyordu. Elini kalçamdan çekti ve ben dudaklarını tekrar benimkilerle birleştirdim, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Göbeklerimizi bir-

birine bastırırken basınç da artıyordu. Jared inledi ve ben onu asla durdurmak istemiyordum.

Kafasını kulağımın arkasına eğdiğinde aklımda K.C. ve Jared'in geçen günkü görüntüsü canlandı.

K.C. kendini nasıl hissedecekti?

Birdenbire er şey geriye doğru aktı. Gerçekleri gören gözlerimi açtım.

Beni kırmıştı.

Benden nefret etmişti.

"Jared dur." Sesimin güçlü çıkmasını istemiştım ama sadece umutsuzdu. Öperken ve yavaşça omzumu açıp bluzumun içinde elini gezdirirken beni umursamadı.

"Jared dur dedim!" Ellerimi göğsünün üzerine koydum ve onu yukarı kaldırdım. Birkaç adım geriledi. Sert bir şekilde nefes aldı ve bana bir hayvanmış gibi bakmaya başladı.

Çok geç.

Lavabonun kenarından zıplayıp mutfağın ve evin dışına kaçtım. Vücudum buharlaşmış gibiydi ve dışarıda kollarıma ve bacaklarıma soğuk yağmur damlaları çarpıyordu. Kendi verandamın önüne geldiğimde kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Ne yapıyorsun sen? Diye kendi kendime bağırdım.

Karnıma oyuluyormuş gibi bir ağrı yerleşti ve Jared'in kollarımdaki yerini çok büyük bir boşluk doldurdu. Onun beni öpmesine izin vermiş ve onu hissetmişim.

Ve aynısını ben de ona yapmışım.

Nefes almaya çalıştım. *Bunların olmasına nasıl izin vermişim?* Kontrolümü tamamen kaybetmiş gibiydim. Neden çıldırmış gibi davrandığımızı anlıyordum onu his-

setmek her şeyi unutmama neden olmuştu. Şu an bile vücudum onu istiyordu aynı zamanda da ondan nefret ediyordum. Dokunduğu yerler utanç içinde yanıyordu.

Jared her zaman nasıl hareket edeceğini hesaplardı. Bu onun planı mıydı? Düşündüğümünden daha aşağılık biriydi. Muhtemelen şu an da oturmuş bana gülüyordu. Gururumla oynadığının farkındaydım.

Yüzlerce soru kafamda dönüp dururken onları uzaklaştırdım. *Hayır*. Kesin olan bir şey vardı: Jared güvenilecek biri değildi. Hatalarını telafi etmeye başlamayacaktı ve onun gözünde ben hep küçük düşmüş, iğrenç biri olarak kalacaktım.

Bu tekrar yaşanmayacaktı.

BÖLÜM 19

Sonraki günlerden birinde aceleyle sınıftan çıktım. Her saniye Jared’le karşılaşacağımı bildiğim için kalbim gırtlığımda atıyordu, bu yüzden gözlerimi dümdüz önüme odaklamıştım.

Fransızca sınıfındaki öğrencilerin arasında, aklımı geçen geceye odaklamam imkansızdı. Elleri, dudakları...

Hayır. Devam etme.

Ondan hoşlanmıştım. Bunu çok istediğimi de itiraf etmeliydim. Ama yapabileceğini kanıtlamak istemese beni neden öpsündü ki? Ben neden ona izin vermiştim ki?!

Ve sonunda onun sarhoşluktan öyle davrandığına, benim de yaşadığım duygusal çöküntü nedeniyle ona izin verdiğime inanmaya karar verdim.

Öğlen yemeği başladığında alelacele ıvır zıvırlarımı dolabıma yerleştirdim, gözlerimin çevremdekilere bakmasını engellemek için jet hızıyla kafeteryanın kuytu köşelerinden birine yöneldim.

“Ups!” Hava sanki akciğerlerimde sıkışıp kalmış, düğümlemişti. Ve ben yere takılarak tökezledim.

Ne oluyor?

Soğuk kiremitten zemine düştüğümde popomdaki sızlamadan ürktüm. Kararlılıkla telaşımı belli etmemeye çalıştım.

Yukarı baktım, derin bir nefes aldım ve Jared’in bana doğru gelmekte olduğunu gördüğümde karnımın kasılmaya başladığını ve ısındığını hissettim.

Siktir! Onun önünde düşmüştüm. Ve buradayken vebalı gibi ondan uzak durmaya çalışıyordum. En iyi planım buydu.

Onun önünde yaşadığım bu düşüşün bende yarattığı hoşnutsuzluk duygusunu kolay kolay atlatamayacaktım. Bir aptal gibi aval aval baktım, onun gür ve koyu renk saçlarının bugünkü şeklinin ne kadar seksi olduğunu ya da dar belini saran bluzunun ne kadar harika görüldüğünü fark ettiğimde göz yaşlarımı zor tuttum.

Beni popomun üzerine düşerken gördükten sonra, kendini beğenmiş bir gülüş veya çatık kaşlı bir bakış attı. Ne kadar aptal görüldüğümü düşündüğümde utanç içinde kızardım.

Fakat ondan hiçbir tepki gelmedi.

Bana ulaştığında, bana ne yaptığına hayret ederek şaşkın gözlerle ona baktım.

Bana yardım mı ediyordu?

Mükemmel, uzun parmaklı elinin avuç içiyle beni tuttu. Onun bu iyi niyetli davranış karşısında parmaklarımı kıvırdım.

Vaav! Belki de bu öpüşme kötü bir şey değildi. Belki de artık kendisi gibi davranmaya başladı.

Ve sonra anlaşılmaz bir şekilde beklemekten rahatsız olmuş gibi tek kaşını bana doğru kaldırdı.

Ona eskisi gibi kibirli bir şekilde kaşlarımı çatıyordum.

Ah, hayır. Bana iyilik yapma, dostum!

Kendimi yerden yukarı doğru ittim, pantolonumu düzeltip gizlice köşeden ona bakmaya baktım.

Vücudum ona karşı son derece iyimserken beynimin gösterdiği tolerans sıfırdı.

★★★

Cuma akşamı oyundan sonra Ben'le buluştuk. Buluşmamızı sürdürmek istiyordum çünkü hiçbir şeyi düşünmemeye özen göstermiş ve son iki günün en güzel zamanını geçirmiştim. Jared ve benim aramda hiçbir şey yoktu. Bu konuda kendimi suçlu hissetmiyordum. Başka bir çocukla öpüştüğüm için henüz erkek arkadaşım olmayan biriyle olan buluşmamı iptal etmeme gerek yoktu.

Ben rahattı. Ve benim de buna ihtiyacım vardı. Bunu hak etmiştim. Sadece vücudumu kontrol altında tutmaya ihtiyacım vardı.

Kahrolası hormonlar.

“Sana bir şey sormak istiyorum.” Pizzalarımızı bitirirken Ben neşeli ama çekingen görünüyordu.

“Sor bakalım,” dedim ve işaret parmağımı dudaklarıma götürdüm. “Evet tüm hünerlerimi sergiledim ama yine de normal bir şekilde yiyemedim, değil mi,” diye şaka yaptım ve kolamdan bir yudum daha aldım.

“Hayır, bu tam olarak doğru değil.”

Parmağını bana doğru uzattı ve garsona kendi kredi kartını uzattı.

“Dinliyorum.”

“Monologda oynadığın karakter bahsettiği çocukla arkadaştı. Onlar çok yakındı ve sonra karşı karşıya geldiler. Onun Mustang’ı olduğunu söylemiştin, doğru mu?”

Doğru anlamında başımı salladım. Bununla nereye varmaya çalıştığını anlamamıştım.

“Jared’in Boss 302 model bir Mustang’ı var,” dedi.

Kaşlarımin arasından bir ter damlası düştü ama tekrar başımı salladım. Nereye varmak istediğini biliyordum ama bunların hiçbirini düşündüğü şeylere kanıt değildi. Bu K.C.’nin arkasından Jared’le öpüşmüş olmam kadar kötüydü ama sadece bir kereliğine yaşanmıştı. Bunların hepsi orada olmuştu. Bir şeyleri açıklamam gerektiğini düşünmüyordum ve Ben’in ne demek istediğini anlamamıştım.

“Ve?” Dirseklerini masaya yerleştirdi ve onu takiben kollarını çapraz bir şekilde birleştirdi.

“Ve neyi soruyorsun?” Tatlı bir şekilde baştan savma görünmeyi ve bu sayede de sorgulamaktan vazgeçmesini umuyordum.

Önce etrafa ve daha sonra da bana baktı, nefes alırken hafifçe güldü. “Monolog sırasında onun tüm dikkatiyle

seni izlediğini fark ettim. Jared ve sen arkadaş mıydınız?” Kocaman yeşil gözleri ilgiyle bakıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” Konuşmamız rahatlıktan sert bir oyuna dönmüştü. Bunu tüm gece yapabilirdim.

Gülümsemeye çalışıyor gibi görünüyordu ama daha ziyade baskı yapıyordu. “Monoloğun Jared hakkında mıydı?”

Başımı ona doğru çevirip dimdik baktım. “Monologlar bir kitaptan veya filminden alınır diye biliyorum.”

“Sen hangi kitap ya da filminden aldın,” diye sordu.

Gülerken karnımın kasılışını gizlemeye çalışarak oyuna devam ettim.

“Tamamen benim kompozisyonum.” Garson gelip Ben’in kartını verirken fısıldadım. “Jared benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece bunu bilsen yeter.”

Dudaklarının köşeleri yukarı kalktı ve ona verdiğim haberdan son derece memnun oldu. Elimi tutup beni restorandan dışarı çıkardı ve arabasına bindirdi. Arabayı o kullandığı için bana içeri girmem için kapıyı açtı.

“Sen hiç Loop’ta bulunmadın, öyle mi?”

“Hayır.” Hemen emniyet kemerimi bağladım ve siyah çizgili eteğimi mümkün olduğunca kalçalarımın altına doğru çektiştirdikten sonra artık yola çıkmaya hazır dık. Sağ kalçamın üzerinde üç küçük toka pencereden giren ışıkla yansyordu.

“Peki, sen orayı seveceksin. Onlar da seni sevecek.” Gözleri göğsüme kaydı ve bakışlarını hemen kaçırdı. *Keşke içime bir bluz giyseydim* diye düşündüm. Beyaz bluzum biraz dekolteydi neyse ki altımdaki şort kamuflaj desenliydi. Yine de kendimi sergiliyormuşum gibi hissediyordum.

Belki de Ben ne giydiğim hakkında benim kadar çok düşünmüyordu.

“Onlar da *seni* sevecek derken ne demek istedin,” diye sordum.

“Çünkü çok tatlı görünüyorsun,” diyerek kafasını çevirdi ve motoru çalıştırdı. K.C’nin kelimeleri aklımdan çıkmıyordu. *Şey, seni görünce yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyorum.*

Ellerimi yumruk yaptım ve gülmemi engellemek için alt dudagımı dizginledim.

Evet, alt dudagımı dizginledim. *Kahretsin.*

★★★

Loop il sınırının dışında Mr. Benson’un çiftliğinde bulunuyordu. Onun oğlu Dirk, iki yıl önce mezun olmuştu ve arazideki havuzun çevresinde haftalık yarışlar düzenlemeye başlamıştı. Dirk, zamanla çiftliğin kontrolünü ele aldı, mülkün üzerindeki yarışlara hala izin veriyor ve nadiren de olsa kendisinin de katıldığı oluyor. Giriş ücreti almaya başladığında diğer insanlar da kendi bahislerini yapmaya başladı ve hiçbir kural ihlal edilmeden herkes gönlünce eğlendi.

Kirli sokakları çiftliğe çıkan uzun ve yokuş aşağı bir yola girdik. Normalde gecenin bu saatinde çiftliğin zift gibi kapkara olması gerekirdi ama trafik aşağı doğru akıyordu ve insanlar cumartesi gecesiymiş gibi sarhoştur.

Ben, “Şuraya park edeceğim. Yürümek istemezsin değil mi,” diye sordu. Arabayı sokağın kenarına koydu. Yarış vakti yaklaştığı için park yerindeki kargaşa bizi korkuttu.

“Burası iyi.” Parmaklarım havada bir tarafa doğru yöneldi. Ben’in Escalade’ından çıkarken yanıma aldığım kapüşonlu svetsörte minnet duydum. Etekle birbirlerine pek yakışmadılar ama ben zaten topuklu giyen kızlardan değildim.

“İşte burası, bana elini ver.” Ben, dışarı çıkıp arabanın önünden geçti ve benim yanıma geldi. Beni durdurup eliyle arabayı işaret etti. “İstersen çantanı arabada bırakabilirsin.”

“Hayır. Telefonuma ihtiyacım var.” Çantamın kemerinin arkasından baş parmağımı kaldırdım.

“Hadi gidelim,” dedim ve hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Önümüzdeki izler sağa ve sola ayrılıyordu. Doğrudan havuza yöneldik. Egzoz kokusu burun deliklerimi doldurmuştu ve zıplayarak yürümekten kendimi alamadım. Gözlerim aç bir şekilde etrafı süpürdü ve park halinde olan arabaların farlarını gördüm, bu az önce gördüğümüz izleri açıklıyordu.

Dirk’in ailesine şükürler olsun ki havuz ana evin görüş mesafesinde değildi. İnsanlar çoğu kez aileye hiç rahatsızlık vermeksizin gelip gittiler. Şehrin şu anki polis gücünün çoğu Dick ile aynı dönemde mezun olduklarından Loop bir bela yerine bir hazine gibi görünüyordu. Yarışma yapılırken insanların yasal olmayan bir şekilde kendi mal varlıklarını kullanmalarına izin verildiği için, Bensonlular kendilerinden olmasa bile yaralı birini otobüsün altına atmazlardı.

Biz Loop’a giderken Ben, başlangıç çizgisi gibi görünen yerin karşısında bana rehberlik etti. Yan yana park

etmiş iki araç vardı ve insanlar olay yerinde birbirine sıkıca yapışmış moleküller gibi kıran kırana çarpışıyordu. Arabalardan biri Madoc'un 2006 model GTO'su, diğeri ise eski model bir Camaro idi.

Liam.

"Tate!"

Sesin geldiği yere bakmak için kafamı çevirdim ve K. C.'nin karşıdan bana seslendiğini duydum. Bana kocaman sarıldı ve adeta içime düştü. Dengede durabilmek için tökezledim.

"Vav," diye haykırdım. "Görüşmeyeli çok uzun zaman olmamıştı, değil mi," diyerek, açıkça itiraf etmek gerekirse biranın da etkisiyle ona abartılı bir şekilde güldüm. Bu gülüş, ikimizi de az da olsa rahatlatmıştı.

Bu konuda daha önce konuşup uzlaşmış olmamıza rağmen şu anda Jared'le ilişki kurmuş olmalarından dolayı rahatsızdım ve onların ilişkisi beni hala kızdırıyordu. Beni ilgilendiren şeylerle ilgileneceğime dair sözümü tutmayı amaçlıyordum. Ama aramızda daha önce hiç olmayan bir mesafe vardı ve eski halimize geri dönebileceğimizden emin değildim. Belki artık ona daha farklı baktığımdan belki de artık konuşmamız eskisi kadar rahat olmadığındandı ama bir şeylerin değiştiğinden emindim. Ben, bizim sınıftan bir çocuğun yanına gitmeden önce parmağını havaya kaldırıp "bir dakika sonra geliyorum," anlamında işaret etti.

"Bu Liam'ın Camaro'su değil mi," diyerek sımsıkı sarılı duran; başlangıç çizgisinin karşısındaki, kırmızı, boş arabaya doğru kafamı çevirdim. Arabasının simetrisi çok düzgündü. Bu yarış, böylesine muhteşem bir

Camaro'ya saygı duyulmayan sert bir işti. Ve lastikleri arabayı denizde yüzdürecekmiş gibi kocamandı.

K.C., “Evet,” dedi ve iğrenmiş gibi yüzünü buruşturdu.

“Madoc’la mı yarışıyor?” Madoc’un Liam’ın arabasına ne yapacağını düşünmek Shakespeare trajedilerini hatırlatıyordu. Madoc’u yarışırken hiç görmemiş olma-
ma rağmen bunun hakkında bir şeyler duymuştum. O umursamaz biri olmadığı için çok fazla çirkinleşmezdi ama diğer sürücüyü korkuturdu.

“Yeterince açık değil mi,” diye cevapladı K.C.

“Bence Jared’e senin intikamını almasını söylemelisin.” Elimi kalbimin üzerine koydum ve kirpiklerimi kııptım.

“Ah, kapa çenenı,” dedi ve huzursuz bir şekilde kı-
mıldanırken birasından bir yudum daha içti. “Bu ger-
çekten güzel bir plan ama Roman okuldan geri döndü
ve Jared ile yarışmak istiyor, bu yüzden...” diye devam
etti.

İyi olan kazansın.

Derek Roman’dan bahsedildiği için huzursuzlan-
maya başladım. O dünya standartlarında bir pislikti ve
herkese aynı şekilde davranırdı. Bir bok gibi. Kadın, er-
kek veya çocuk olmak bir şey değıştirmezdi. Genç, yaşlı,
zengin veya fakir olmak da. O herkesten daha üstünmüş
gibi davranırdı ve etik değerleri umursamazdı. Pislğin
tekiydi.

“Jared nerede?” Onun Roman’la yarışacak olmasın-
dan büyük rahatsızlık duymuştum, onun incecik kah-
verengi saçlarını görmek için etrafa baktım.

“Madoc’la beraber yukarıda konuşuyor.” K.C. birasını yudumladı ve aynı anda da ayağını salladı. Bundan yola çıkarak onun stresli olduğunu söyleyebilirdim.

“Madoc’un aptalca bir şey yapmayacağından eminim. Arabasını mahvetmek istemez. Liam iyi olacak,” dedim.

“O umrumda değil.” Gözleri benim dışımda her şeye bakıyordu.

Evet, haklısın.

Bu sırada arabaların birinden korkunç bir gürültü gelmeye başladı, kalabalığın içinde bir boşluğa doğru bakan ayak parmaklarımın üzerinde durdum ve kafamı başlangıç çizgisinin karşısına çevirdim. Jared, Madoc’un kapısına doğru ilerledi, sürücünün yanına giderek bir şeyler söyledi. Saçları gözlerine düştü ve dudaklarının çevresinde rahat bir tebessüm belirdi. Hemen ardından yüzünde parlak bir gülümseme belirdi.

Ah, birileri karnımda davullar çalıyordu.

Yapış yapış bir halde terlemiş olduğum için kendimden nefret ediyordum. Tüm insanların Jared’den etkileniyor olması kabul edilemezdi. Burada Ben’le birlikteydim ve o benim söylediğimden de daha iyi görünüyordu.

“Hey.” Ben geri geldi ve kollarını doladı. Vücudunun benimkine yapışmasıyla sıcaklamaya başladım. Kolonya kokuyordu.

Karnımda bir kasılma veya ona benzer bir şey hissedebilmek için kendime yalvardım ama hiçbir şey olmadı. O benim yakınımıdayken ya da gözleri üzerimdeyken olması gerektiği gibi etkilenmiyordum.

Kahretsin.

“Hey,” diye karşılık verdim. “Daha iyi görebileceğimiz bir yere gidebilir miyiz?”

“Gerçekten içeri doğru gitmek istiyorsun, değil mi?” Ben, bana baktı ve yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi.

“Buraya gel.” K.C. sağ tarafa doğru ilerledi. “Jared pistin hemen ilerisine park etti. Oradan seyredebiliriz.”

O burada Jared’le beraberdi. Bunu tamamen unutmuşum. Elbette ki onun hareketlerini izlemek isteyecekti.

Neden olmasın? Saçmalıklarımızı atlatmışım ve son iki gündür o beni görmezden geliyorsa şimdi ben de ay-nısını ona yapabilirdim.

Herkes kendine yarışı rahatça izleyebileceği bir yer ararken kendi yolumuzda ilerlemek için onlarla mücadele ettik. Jared, siyah arabasının kaportasını tutuyordu. Bir bacağını tampona dayamış, zihninde bir şeylerle uğraşıyordu. Beyaz gömleğinin üzerinde siyah düğmelerinin açık olduğu fark ediliyor ve hem o hem de arabası son derece öfkeli görünüyordu.

“Selam.” K.C. ona doğru yavaşça ilerledi ve ona doğru eğildi.

“Sana da selam.” Jared dönüp bana bakmadan önce onun dudağına küçük bir öpücük kondurdu. Gözlerini kısarak Ben’e bakmaya başlamadan önceki gülümsemesi de oldukça tuhaftı.

“Selam dostum.” Ben, Jared’i selamladı.

“Selam. Nasıl gidiyor?” Jared kibar bir şekilde karşılık verdi ama bunu yaparken gözleri çok uzaklara bakıyordu.

Ben kendisine bir soru sorulduğunu anlamasına rağmen cevap vermedi.

Orada durmuş Jared dışında her şeye bakarak onunla ilgilenmiyor gibi görünmeye çalışıyordum. Aklıma ikimizin sarıldığı o gece geldiğinde terlemeye başladım ve ceketimin yakasıyla kendimi yellemeye başladım. Havadaki garip atmosfer sayesinde, daha rahat olabilmek için, ben K.C. ve Jared arasındaki denklemi kafamdan atmam gerektiğini düşündüm.

K.C. sessizliği bozdu. “Ve bu da Tatum Brandt, Jared. Ona merhaba demeyecek misin,” diye bir şaka yaptı ve kolunu Jared’in beline sardı.

Jared gözlerini düşürerek gözlerini üzerimde gezdirdi. Tüm dikkatini başlama çizgisine çevirmeden önce bana sadece başını salladı.

Gözlerimi devirdim ve yarışla ilgilenmeye başladım.

“Ve biz hazırız!” Pistteki insanların arasındaki *Race Master* olarak seslendiğini düşündüğüm çocuk konuşmuştu. Herkes kendi yerinde bahislerini oynarken benim gözlerim elden ele dolaşan paralara takılmıştı.

Arabanın gürültüsü karşısında ayaklarım titredi ve bacaklarımdan yukarı bir ürperti yayıldı. Parmaklarımı kıvırdım. *Lanet olsun.* Keşke ben de yarışabilseydim. İzleyici olmaktan nefret ediyordum ama bekledikçe daha fazla yerimde duramayacakmış gibi hissediyordum.

Kısa, ekoseli etek ve mini kırmızı kaşkorse giymiş bir kız arabaların önünde durdu ve ellerini havaya kaldırdı.

“Hazır,” diye seslendi kız.

Arabalar devirlerini yükseltti, kalabalığın içinde coşkulu bağırışlar yükseldi.

“Başla!”

Onlar kazanmak için mücadele ederken ben lastik-

lerin toz kaldırmasını izlemek için parmak uçlarımda durmuş ve yerimden sıçramıştım. Heyecanlanmamın da etkisiyle aniden beliren ve ağzımdan kulaklarıma kadar yayılan gülüşümü engelleyemedim. Arabalar hızla geçerken, bir rüzgar bulutu yüzümü sardı ve gök gürültüsü gibi bir gürültüyle kalbim hızla atmaya başladı.

“Siktir.” Arkamdaki K.C.’yi duydum ve ona bakmak için kafamı çevirdim, gömleğini siliyordu.

“Bira döktüm,” diye homurdandı.

Onun birkaç adım arkasında Jared’i gördüm, arabasına yaslanmış haldeydi ve yarışı izlemiyordu. Dikkati tamamen benim üzerimdeydi, yüz ifadesi bana tanıdık gelmişti. O anda, Ben ve K.C. yanımızda değildi.

Kalp atışlarım artıp midem ters düz olurken gırtlığımdan neredeyse hiç duyulmayacak bir inilti çıktı.

Çarşamba gecesi biz öpüşmeden önce attığı bakışın aynısını atıyordu ve ben bundan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Arzu ve öfke karışımı bir duyguyla dizlerimi güçsüz bırakacak kadar ateşli bir şeyler yaşamıştık. Dün ve bugün ben yokmuşum gibi davranıp benimle göz teması kurmaktan kaçındığı için, yaşanan olayların benim ıslak bir rüya görmemden ibaret olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Ama değildi.

Derin bir nefes aldım ve uzaklara bakmaya başladım. Ceketimi çıkarıp K.C.’ye uzattım. “Al bunu giy.”

“Teşekkürler.” Bir eliyle bardağını tuttu ve diğeriyle de ceketini üzerine geçirdi.

Jared tekrar bana bakmaktan kaçınırken, gözlerinin ateş saçtığını ve kalbinin hızla inip yükseldiğini fark et-

tim. Arzu yok olmuştu. Şimdi bakışlarını Ben'e odaklamıştı, bana baktığını fark etmeme rağmen gözlerimi ona diktığımı fark etmemesi için kafamı çevirdim.

Yine kendimi korumak istemiştim.

Ben buraya yarışı izlemeye geldim. Diye kendime hatırlattım ve başımı pistin olduğu tarafa doğru çevirdim.

Madoc ve Liam asla başa baş gitmediler. Ya Madoc net bir şekilde Liam'ın arkasındaydı ya da Liam. Bir süre sonra kalabalık Madoc'un rakibiyle oynadığını anlayıp gülüşmeye başladı. Jared'in izlemediğine şaşırmanın gerekirdi. O, bunun kolay bir zafer olacağını biliyordu. Liam'ın Camaro'su değersiz olduğu için değil, Madoc çok deneyimli olması ve arabası için çok fazla emek harcamış olması yüzündendi.

Son turda Madoc son bir kez öne geçti ve bitiş çizgisini ısıklık ve tezahürat sesleriyle geçti. İnsanlar onun arabasına koştu ve Madoc, kibirli suratında robotik bir tebessümle arabasından çıktı. Birkaç tane kız onun gri gömleğini yakalayıp dillerini içine soktular. *Iyy.*

"Sonraki yarış Jared'in." Ben çenesini ovdu. "Roman inanılmaz. Umarım yanlış çocuk için bahse girmemişimdir."

Hangi pislik kafalıya bahis yatıracağımı gerçekten bilmiyordum.

"Herkes yolu boşaltsın!"

Yerimden zıpladım.

Yarış sorumlusu bir sonraki karşılaşmaya başlıyordu. "Jared ve Roman, götlerinizi bitiş çizgisine götürün."

Ve bir anda bu yarışın nasıl geçeceği konusunda endişelenmeye başladım.

BÖLÜM 20

Jared arabasını sürmeye başladığında Ben’le birlikte kalabalıktan uzaklaştık. K.C. bizim bulunduğumuz yere yaklaştı ve ben nedense ona hiç bakamıyordum.

Jared arabasının içine girip onu çalıştırdıktan sonra kızlar bizim etrafımızda zıplamaya ve çığlık atmaya başladı. Hoparlörlerde bangır bangır *Papa Roach* çalıyordu. Dudaklarında oyuncu bir tebessümle kalabalık ona yaklaştığında arabasının devrini birkaç kez yükseltti.

Boss 302 pistin üzerinde durdu ve ben terk edilmiş gibi hissettiğimi fark ettim. Jared ve ben bu yarışa beraber katılmayı hayal ederdik ve şimdi ben sadece uzaktan bakıyordum. O bunu bensiz yaşıyordu ve ben dışarda kalmış olmaktan enfret etmiştim.

Roman da kendi *Pontiac Trans Am* arabasını piste ge-

tirdi. Onun bu eski model arabası Jared'inkiyle karşılaştırıldığında kazanması için olağanüstü bir şans gerekiyordu. Roman kendi aracına korkunç bir mekanizma ekletmişti. Ne yazık ki Derek Roman kazanmak için kendi becerilerine yeterince güvenememişti. Arabanın dışında lise yıllarındaki yarışlardan kalma pek çok hasar vardı.

“Pekala!” Yarış sorumlusu konuştu. “Gecenin büyük yarışı için pisti boşaltın.”

K.C.'ye göre üniversite öğrencileri okullarına geri döndüğünde Loop'ta haftada birkaç kez yarış yapılıyordu. Bu nedenle bu gece sadece bu iki yarış için organize edilmişti.

Jared'in müziği havayı doldurdu. Dikiz aynasına eliy-le bir şey takmakta olduğunu ve bunun büyük, kolyeye benzer bir şey olduğunu gördüm ama bunun ne olduğunu anlayamadım.

Madoc ve Liam arabalarının önünde durmak için gelirken onları durduran kızlar şimdi de arabaların farlarının önüne geçmiş popolarını sallıyorlardı.

Arabaların gürültüsü bacaklarımda titreşimler oluştururken, havayı benzin ve lastik kokusu kaplamıştı. Jared önüne baktı, sert bir yüz ifadesi takınmıştı, başlama sesini bekliyordu.

“Hazır!” Arabalar guruldamaya başladı.

“Başla.” Kızın elleri sertçe iki yanına düştü. Arabalar onun yanından hızla geçerken toz ve çakıl taşları havalandı. Yarışı daha iyi görebilmek için insanların akın ettiği yere doğru fırladım, şimdi heyecanlı olmaktan ziyade korku doluydum.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama endişeliydim. Roman kötü bir şeyler yapıp Jared'e zarar verebilirdi. Onun incindiğini görmek istemiyordum.

İlk turun sonunda arabalarının arka farları birbirine çok yakındı. Yarış bitene kadar dört tur döndü. Virajlar sertti ve bu ikisi Loop için fazla iyi olan birer drift yarışçısıydı. Pist küçük, arabalar büyük ve virajlar çok tehlikeliydi. Nedense hiçbir araba virajların etrafına park etmemişti.

Jared bir beyefendi gibi Roman geçtikten sonra virajdan döndü daha sonra yolu yararcasına öne doğru hızlandı. Ya Roman kazanacak ya da ikisi de ölecekti. İki arabada kendi etrafında döndü, havayı toz bulutu kaplarken seyirciler keyifle çığlık atıyorlardı. Hızlanan Jared Roman'ı yakaladı ve yarış başabaş devam etti.

Hadi, hadi! Avuç içlerimi göğsüme bastırıp, geriniyormuş gibi hissederek parmaklarımı sıkı bir şekilde cildime yapıştırdım. Vücudumu onların gidiş yönüne göre istemsizce döndürüyordum. Jared sabırla geri çekilip Roman'ın virajlardan birinci olarak geçmesine göz yumuyordu.

Sinirden midemin gerildiğini ve kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissediyordum.

Sonraki turda Jared, Roman'ın arkasında ilerledi ama yavaşlamadı. Roman son köşeyi dönerken Jared'in durduğu keskin köşede patinaj yapıp daha fazla savruldu. Kalabalık deli bir heyecanla yolu boşalttı ve arabaların savrulurken geçişlerini seyretti. Arabalar birbirine çok yakındı ve hangisinin kazandığını göremiyordum.

İki araba da yavaşlayıp dururken herkes çığlıklar atıp

birbirlerini iterek karmaşa içinde onların yanına gitmeye çalışıyordu. Kimse kimin kazandığını anlayamamıştı.

Başımı çevirip yarış sorumlusu olan adamı görmeye çalıştım. O da diğer insanlarla beraber kimin kazandığına karar vermeye çalışıyordu.

“Şey, kimin kazandığını biliyor musun?” K.C. sordu. Biz arabalara doğru yürürken kafası karışmış gibi görünüyordu.

“Hayır. Sen?”

Başını iki yana salladı.

“İşte buradasın!” Ben yanıma sokuldu ve elimi tuttu. “Sanırım kimin kazandığı konusunda emin değiller. Harika bir yarıştı, değil mi?”

Gülümsedim. “Farkında olmadan tırnaklarımı yemişim.”

“Hadi Jared’i görmeye gidelim.” K.C. bileğimi yakaladı ve üçümüz pistten yukarı doğru çıkmaya başladık.

Arabalar yaklaşırken sürücülerin arabaların arasında burun buruna olduklarını fark ettim. Çok gergin görünüyorlardı ve birbirlerine gereğinden fazla yakındılar. Geriye dönerken kavga etmiş gibi görünüyorlardı.

Onlara yaklaştıkça ne konuştuklarını daha iyi duymaya başladım.

“Beni şeritten dışarı ittin!” Roman dişlerinin arasından konuştu. “Ya da belki sen arabanın nasıl kullanıldığını bilmiyorsundur.” Siyah saçlarını geriye attı, pantolonu ve beyaz gömleği onu 1950’lerdeki işe yaramaz adamlar gibi göstermişti.

“Pistte şerit yoktu.” Jared gülmesini engelleyemedi. “Ve kaslarını bile kullanmayı beceremeyen biri bu konu hakkında konuşmamalı.”

Roman parmağını Jared'in yüzüne doğru uzatarak konuşmaya başladı. "Sana ne olması gerektiğini söyleyeceğim, Prenses. Topların biraz daha büyüdüğünde ve direksiyonunu geliştirdiğinde tekrar gel. O zaman benimle yarışabilecek kadar erkek olmuş olacaksın."

"Yeteri kadar erkek mi olacağım?" Jared hayatında bundan daha gülünç bir şey duymamış gibi iki kaşını da havaya kaldırdı. Kalabalığa dönerken, Jared ellerini ondan uzaklaştırıp avuç içlerini havaya kaldırdı. "Yeteri kadar erkek olacağım öyle mi," diye alaycı bir şekilde tekrar sordu.

Jared'in partisinde gördüğüm sürtük, Piper, yukarı çıktı ve Jared'a bir yılan gibi yapıştı. Bir eliyle onun yanağını okşarken diğeriyle poposunu kavramıştı. Dilini Jared'in ağzına soktu, yavaş ve sert bir şekilde onu öperken tüm vücudunu içine çekti.

Kalabalığın çığlıkları daha da arttı.

Ben yukarı bakmaya başlamadan önce sıcaklık kulaklarım, burnum ve gözlerimden dışarı çıkmaya başladı.

İki gün önce beni de tıpkı bu şekilde öpmüştü.

Siktirsin gitsin.

Dönüp K.C.'ye baktım. Kaşları şaşkınlık içinde havaya kalkmıştı. "İyi misin," diye sordum. Bununla gerçekten ilgileniyor muydum? Muhtemelen *hayır* ama en azından aklım göğsüme acı vermeyi kesmişti.

"İnanamıyorum," dedi. "Liam bunu gördü. Bu korkunç."

Neredeyse gülecektim. Anladığım tek şey Liam'ın yaptıklarına sinirlenmiş olduğuydu. Liam, Jared'in K.C ile ciddi olmadığını düşünürse onu bir tehdit unsuru olarak görmeyecekti.

Jared'e karşı bir şey hissetmiyordu. Bundan emin-
dim. Ve Jared'le onun arkasından öpüşmemiz konusun-
da da kendimi biraz daha iyi hissettim.

"Tamam." Yarış sorumlusu kalabalığın sesini kesti.
"Yolu açın, yolu açın."

Gözlerini kalabalığa dikmiş sakinleşmeye çalışıyor-
du. Piper kendini Jared'den ayırdı ve arkadaşlarının ya-
nına geri döndü.

Yarış sorumlusu kalabalığa seslendi, "Beni dinleyin.
Bazı iyi ve kötü haberlerimiz var. Kötü haber berabere
kaldık." Kalabalığın içinden inilti ve küfürler duyul-
du. Bahisler yatmıştı ve insanlar üzgündü. "Ama iyi ha-
ber," diye devam etti. "bu sorunu çözmenin bir yolunu
bulduk."

Jared bana bakarak sırttı. Ben'in elini bırakıp kala-
balığın arasına karıştı. Jared de Roman da suratlarını
asmıştı.

"Bir maç daha mı?" Jared sordu.

"Gibi." Yarış sorumlusu çok eğleniyormuş gibi görü-
nüyordu. "Anlaşmaya varmak istiyorsanız arabalarınız
tekrar yarışacak. Ama arabaları siz kullanmayacaksınız."

Kalabalık homurdanmaya başladı ve gözlerim Ja-
red'in şaşkın yüz ifadesine takıldı

"Efendim?" Roman yavaşça yaklaşıp sordu.

"Sizin olağanüstü birer sürücü olduğunuzu biliyo-
ruz. Yarış bunu kanıtlamak için yeterli. "

"Peki arabaları kim kullanacak?" Jared bağırdı, yüzü-
nün rengi atmıştı.

Yarış sorumlusu üfleyip sırttı. "Kız arkadaşlarınız."

BÖLÜM 21

Bensonlar'ın evinin yolundaki herkesin Loop'takilerin kahkahalarını duymuş olduğundan emindim. Bazıları yarış sorumlusunun yenilikçi çözümüne tezahürat ediyor diğerleriyse bahisleri hakkında dertleniyorlardı. Ama herkes iki tane genç kızın yüksek performanslı arabayla yarışmasının ne kadar eğlenceli görüneceği konusunda hemfikirdi.

“Züppe! Böyle bir şey olamaz.” Roman sevgilisine göz attı. Minyon bir Meksikalı kız olan sevgilisi nefesini her verdiğinde göğsü daha da ağırlaşıyordu. Roman'ın halinden anlaşıldığı kadarıyla onlar 2 dakikadır ya da 2 aydır çıkıyor gibiydiler. *Kim bilir?*

“Zack! Benim kız arkadaşım yok. Asla da olmayacak.” Jared yarış sorumlusuna boş gözlerle bakmaya başladı ve “asla” kelimesini vurguladı.

“Buraya geldiğin kişiyle aranda en ufak bir şey yok mu?” Zack sordu.

Jared başını çevirip K.C.’ye üstünkörü bir baktı.

Sert bir şekilde yutkunduktan sonra K.C. “O beni sadece yanında getirdi,” diye bağırdı. Kalabalıktan bir “Ahhh” sesi duyulurken K.C. inatla gülmeye çalıştı. Jared kaşlarını kaldırıp “Gördün mü?” der gibi Zack’e baktı.

Jared, “Başka biri benim arabamı kullanamaz,” diye Zack’e açıkladı.

“Prensesle aynı fikirdeyim.” Roman başını Jared’e çevirdi. “Sen bir aptalsın.”

Zack lafını böldü. “Kalabalık sizin yarıştığınızı zaten gördü. Onlar daha eğlenceli bir şey istiyor. Siz ikiniz hesaplaşmanızı bitirirseniz bu insanlar da paralarını alacak. Daha sonra siz yine yarışabilirsiniz. Beş saniye içinde başlangıç çizgisinde olun ya da buradan gidin.” Uzaklaşmaya başladı sonra durdu ve arkasına baktı. “Ve siz ikiniz manevi destek olarak av tüfeği kullanabilirsiniz.” Son kelimelerini sinirden patlamayacakmış gibi bir halde söyledi. Muhtemelen yarışı bitirmeden önce göz yaşlarına boğulacak olan zavallı kızların geleceğini umuyordu.

Zack fısıldayarak kalabalığı açtı ve yürümeye devam etti. Jared bize doğru yaklaşırken Roman uzaktan gizlice onu izledi.

“Bu tam bir saçmalık,” dedi ellerini saçının arasında gezdirirken.

“Dostum, ben senin yerine yarışabilirim,” dedi Mado. “Onlara gizli bir ilişkimiz olduğunu söyleyebiliriz.”

Madoc, neşeli bir şekilde kollarını Ben'le benim omuzlarımıza attı ama ben umursamadım.

Jared bunu kabul etmedi. Önümüze gelip durduğunda bir dümen çevirdiği açıktı. Muhtemelen bundan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu ama durup mağlup bir bakış attığında onun köşeye sıkıştığını anladım.

Kız arkadaşını arabasına bindiren Roman'a baktım, muhtemelen ona düz vites arabanın nasıl kullanıldığını anlatıyordu.

Ah, zavallı çocuk. Gülmemek için yanaklarımı sıktım.

K.C., "Jared senin için yarışmam." diyerek güldü. "Başka birini bulmalısın."

Jared kafasını gök yüzüne kaldırdı ve başını iki yana çevirdi. Arabasının çöpe dönmesini istemiyor olsam da bu durumu eğlenceli buldum.

"Sadece bir kişinin benim arabamı kullanabileceğine güveniyorum." Kaşlarını kaldırdı ve dönüp gözlerini bana kilitledi.

Tüm hava vücudumu terk etti. "Ben mi?"

"O mu?" Madoc haykırdı ve Ben'le K.C.'de ona destek verdi.

Jared ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi ve sorgu odasındaki bir polismişim gibi bana yaklaştı. "Evet, sen."

"Ben?" Ona delirdiğini düşünüyormuşum gibi bir bakış attım. *Ona bir iyilik yapacağımı sanıyorsa yanıtlıyordu.*

"Sana bakıyorum, değil mi?" Jared'in kibirli ses tonu ve küçümseyen bakışları ona *evet* deyip sonra da arabasıyla kaza yapıp onu göz yaşları içinde bırakmayı isteme me neden oldu.

Ona yardım etmeme kararı aldım ve Ben'e döndüm. "Ben belki de şenlik ateşine daha erken gitmeliyiz. Buradan sıkıldım." Ben'in şaşkın bakışları arasında başımı çevirdim, kalabalığa doğru yöneldim.

Biri dirseğimi bükerek beni tuttu ve beni kendine doğru çekti. Gözlerimi çevirip baktığımda Jared'le göz göze geldik.

"Konuşabilir miyiz?" Ses tonu sessiz ve tavrı nazikti. Onu bu şekilde görmeyeli çok uzun bir zaman olmuştu. Ama bu onun ne kadar korkunç bir insan olduğunu unutmama yetmedi.

"Hayır," Düz bir sesle, haftalar önce ondan müziği kışmasını istediğimde bana verdiği cevabın aynısını verdim.

Bir nefes aldı. "Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun." Arkasını döndü ama sonra tekrar bana baktı. "Sana ihtiyacım var." Mağlup bir sesle fısıldadı.

Bu kelimeleri duyduğumda nefesim kesildi. *Bana ihtiyacı mı vardı?* O derin bir nefes alıp benimle göz teması kurmaktan kaçınırken bu kelimeleri söylediği için rahatsız olduğunu anlamıştım. Bir yanım ona yardım etmek istiyordu ama diğer yanım hemen oradan uzaklaşmak istiyordu. *Geçmişte benim ona ihtiyacım varken o neredeydi?*

Bir saniye için, bu üç basit kelimeyi söylediğinde geçmişteki her şeyi unutmuş olmamdan dolayı kendimden nefret ettim. *Çok az, çok geç.*

"Ve yarın bana ihtiyacın olmadığında ne olacak? Beni gene ezmeyecek misin?" Planladığımdan daha sert bir cevap vermiştim. Kendimi nasıl kolayca onun mağarasında bulduğumu düşünmeyi reddettim.

“Tate bunu yapacak.” K.C. elini Jared’in omzuna koyarak cevapladı. Onun yanımızda durduğunu fark etmemiştim ama bakınca Madoc ve Ben’in de bizi dinlediğini fark ettim.

“K.C.!” diye bağırdım. “Benim adıma konuşma. Ve bunu yapmayacağım.” Son sözümü Jared’e bakarak söyledim.

“Ama yapmak istiyorsun,” dedi K.C.

Ve haklıydı.

Onun arabasını kullanmayı çok istiyordum. Oradaki herkese neler yapabildiğimi göstermek istiyordum. Jared’e bir şeylere layık olduğumu kanıtlamak istiyordum.

Ama kalkıp gitmeyi istememe neden olan bir düşünce de vardı. Ona iyilik yapmak zorunda değildim. Ve ben iyi olduğumu biliyordum ona bunu kanıtlamaya ihtiyacım yoktu.

“Belki de,” dedim. “Bunu yapmaktan gurur duyarım. Ama onun benim sayemde yarış kazanmasını istemiyorum.”

“Teşekkür ederim.” Jared, K.C.’nin ona şans dilemesine fırsat vermeden yanından ayrıldı.

“Ne için?” dedim.

“Senin ne kadar bencil bir sürtük olduğunu hatırlamamı sağladığın için.” Yüzüme bakarken dişlerini gıcırdattı. Kelimeleri yeteri kadar anlayamamaya başladığımda başımdaki hararet artmıştı.

Kollarım kaskatı ve parmaklarım yumruk şeklinde sıkılıydı. Elleri kelepçeliyken onu yumrukladığımı hayal ettim.

Ben onu eleştirmeye başlamadan Madoc aramıza

girdi. “İkiniz de susun artık.” İkimize de dik dik baktı. “Şimdi, siz ikiniz arasındaki hikayeye girmiyorum ama bu lanet arabayı çalıştırmamız gerek. İnsanlar çok fazla para kaybedecek.”

Bizi bizzat kendisi arabaya bindirecekmiş gibi kollarını iki yanımıza sardı. “Jared sen çok fazla para kaybedeceksin. Ve sen Tate, herkes sana önceden kötü davranmıyor muydu? Bu gece insanların üçte ikisi Jared için bahis oynadı. Onlar Jared’in bu tek şansını teptiğini duyarsa senin sakın geçen okul hayatın cehenneme dönebilir. Şimdi ikiniz de o lanet olası arabaya binin.”

Herkes şok olmuştu. Madoc hiçbir zaman sağduyulu biri olmamıştı. Ama bana çocuksu ve olgunlaşmamış biriymişim gibi hissettirmeyi başarmıştı. Birçok insan Jared’in kazanacağını düşünmüştü. Madoc’un haklı olduğunu söylemekten nefret etsem de iyi bir noktaya parmak basmıştı.

“Bana bunu kibarca sorması gerek.” Kollarımı bağladım ve kayıtsız bir yüz ifadesi takındım.

“Ne?” Jared bağırdı.

“Lütfen,” demesi gerek. K.C., Madoc ve Ben için tekrar ettim. Bana hakaret ettikten sonra Jared’le konuşmak içimden gelmediği için ona bakmamıştım.

Diğerleri sanki hangimizin önce patlayacağını görmek istiyorlarmış gibi yerlerinde durmuş bakıyorlardı.

Jared yüzünde küçük bir tebessümle başını iki yana salladı ve cevap vermeden önce derin bir nefes aldı.

“Tatum.” Sesi sakın ama içten içe de sertti. “Benimle arabaya biner misin, lütfen?”

Zorla söylemiş olsa bile lafı bitene kadar ona baktım,

bu alçak gönüllü hali çok ender ortaya çıkıyordu. Elimi kaldırıp ona uzattım. “Anahtarlar.”

Jared onları benim elime bıraktı.

Ağzımın köşeleri küçük bir tebessümle yukarı kalkarken Jared’i arkasından takip ederek piste çıktım. Roman’a baktığımda kız arkadaşıyla beraber başlangıç çizgisinin arkasında durduğunu ve umutsuzluğa kapılmış olduğunu fark ettim. Jared’in arabasına bindim ve pistin etrafındaki insan yığınları sürücü koltuğunda beni gördüklerinde fısıldaşır ısıklık çılmaya başladılar.

Jared yan koltuğa geçti, ben de soğuk deri koltuğa oturduktan sonra kapımı kapattım. Bu etkileyici arabanın içi de tamamen simsiyahtı ve kollarımın titrediğini hissettim. Jared’in arabası bir mağara gibiydi, soğuk, karanlık ve hayvani.

Ateşli pislik.

Anahtarı çevirdim, kalabalık kenarda beklerken yola çıkmak için uygun bir oturma pozisyonu geliştirdim. Kalçalarımındaki titreme heyecanlanmama neden oldu ve bana bakıp bakmadığını kontrol etmek için Jared’e döndüm.

Dirseğini yanındaki cama yaslamış, başını elinin üzerine koymuştu. Hem eğlenmiş hem de ne olacağını merak ediyormuş gibi bir ifadeyle bana baktı. Benim onun arabasının direksiyonunda olmam hakkında ne düşündüğünü merak etmiştim.

“Gülümsüyorsun,” dedi. Bunun için beni suçluyor gibiydi.

Onunla göz teması kurmadan direksiyonu kavradım. “Lütfen konuşarak bunu mahvetme.”

Jared boğazını temizledi ve konuşmaya devam etti. “Baban bize düz vitesli araba kullanmayı öğretmişti ve sizin Bronco da düz vitesli. Dolayısıyla bununla ilgili bana sormak istediğin bir şey yok diye düşünüyorum, değil mi?”

“Hayır.” Nabzım parmak aralarımın içinden atıyordu. “Virajlar keskin. Dışardan gördüğünden daha keskin. Buradan ilk olarak geçmek ya da öteki arabanın geçmesini beklemek en mantıklısı olacak. Sakın virajlarda Roman’ı geçmeye kalkışma, tamam mı?”

Başımı salladım. Dümdüz önüme bakıyordum. Enişeye ayağımı hafifçe dokundurdum, gitmek için hazırdım.

“Sola dönerken gaz pedalından ayağını çek ve sonra yol düzleşince hızlan. Direksiyonu kırman gerektiğini hissedersen bunu mümkün olduğunca hafif bir şekilde yap. Virajlardan dönerken sakın hızlanma. Buna dikkat et.”

Tekrar başımı salladım.

“Virajların arasında gaza bas. Son etapta gazı kökle.” Ses tonu emir verir gibi çıkıyordu.

“Jared biliyorum,” dedim ve ona baktım. “Bunu başarabilirim.”

Bana inanmış gibi görünmüyordu ama sustu. “Emniyet kemerini bağla.”

Emrini yerine getirdim ve hızlıca sol tarafıma göz gezdirdim. Roman bağırarak kıza emirler yağıdırıyor, kız da gergin bir şekilde başını sallıyordu. Zack iki arabanın arasından yürüyüp öne geldi. Çok şükür ki daha önce

çıkan çıtır sürtük yerine bizi yarışa başlatmak için o gelmiş gibi görünüyordu.

Ön camdan dışarı bakıp gözlerimi Zack'e odaklamışken, Jared'in dikiz aynasına ne astığını gördüm. Açık yeşil bir kurdeleyle sıkıca bağlanmış yuvarlak, kilden yapılmış olan parçaya uzandım ve elime aldım. Kalp atışlarımı boynumda hissediyordum ve boğazım düğümlemişti.

Bu annem öldüğünde, anneler gününde ona yaptığım kolyeydi. Bir senesi annelerimize vermek için parmak izlerimizin kilden fosillerini yapmıştık. O kendinkini annesine verdi. Ben de kendiminkini annemin mezarına koydum. Annemi tekrar ziyarete gittiğimde kolye yok olmuştu. Onun kaybolduğunu ya da hava koşulları yüzünden parçalandığını sanmıştım.

Demek ki çalınmıştı. Kısmen sinirli, kısmen de kafam karışık bir halde Jared'e baktım.

"İyi şanslar tatlı şey," dedi ve benimle göz teması kurmadan.

"Buradan çıktıktan sonraki günlerde bunu senden alacağım. Çalındı ya da parçalandı diye düşünüyordum."

Jared gülümsedi. "Şimdiye kadar benim yanımdaydı."

Camdan dışarı bakıp nefesimi dışarı vermeyi denedim. Sanırım kolye bulunduğu için sevinçliydim. Ama bu annemindi ve Jared'in bunu alması doğru değildi.

Ama yaşanan bunca şeyden sonra hala onu saklıyordu. *Peki ama neden?*

Yarıştan sonra bunu geri almayı aklımın bir köşesine yazdım.

“Hazır mıyız?” Zack kalabalığa doğru bağırırken ses tonu beni korkuttu. Kalabalık biralardan sıırıslam olmuş halde çığlık attı.

Jared Ipod’undan *Bullet for My Valentines*’in *Waking Demond* şarkısını açtı. Direksiyonu kavradım. Müzik zihnimi rahatlatı ve onu kuşattı.

“Hazır!” Zack tekrarlardı ve ben arabayı gürlletmeye başladım. Dönüp Roman’ın kız arkadaşına baktığımda yerinden sıçradığını ve sonrada devri yükselttiğini gördüm.

Jared başka bir müzik açmak için tek eliyle hamle yaptı.

“Başla!” Zack kollarını aşağı indirdi.

Gaza bastığımda yoldaki tüm pislikleri havaya uçurdum ve hareket etmeye başladım. Bir yandan müzik çalarken bir yandan da direksiyona yön veriyordum. Kollarım gergindi, tamamen önümdeki yola odaklanmıştım.

Siktir. Araba gerçekten çok güçlüydü.

“İlk virajdan hızlı geç.” Jared seslendi. Diğer araba yanımda mı yoksa arkamda mı bilmiyordum. Tek bildiğim beni geçemediğiydi ve başka bir şeyle ilgilenmiyordum. Rakibimi düşünmeksizin yarışıyordum.

Kalçalarım ter yüzünden ıslanmaya başladı, debriyaja basmak için ayağımı uzatırken koltuğun üzerinde gıcırdadım. Köşeyi dönmeye hazırlandığım için yavaşça frene bastım, frenden ayağımı kaldırdım ve ilk virajı dönerken arka tekerlekler kaydı. Araba sola doğru kaydığından savrulmayı engellemek için hemen direksiyonu sağ tarafa çevirdim. Yol, toz bulutuyla kaplandı ve

kalbim çarpmaya başladı. Debriyaja basıp üçüncü vites taktım. Hızımı tekrar toparladım ve dördüncü vites geçtim. Dikiz aynasından diğer arabanın bizi yakaladığını gördüm.

“Gaza bas!” Jared bağırdı. “Ve sert bir şekilde dönme. Zaman kaybettin. Toparla kendini.”

Her neyse.

“Birinci kim,” diye hatırlattım.

“Bu kadar kibirli olma.” Jared sırayla önce yola ve sonrada arkasına dönüp *Trans Am*’a baktı.

Kaşımdan ter damladı ve direksiyonu sert bir şekilde sıkılmaktan parmaklarım bitkin düşmüştü. Sakince müziği açtım ve beş vitesi atlayarak direk altıncı vites taktım.

Bu harika! Kolay yoldan arabayı ileri doğru götürürken uzay mekiğindeymişim gibi hissettim.

Ya da öyle olduğunu farz ettim.

“Bir sonraki viraj geliyor. Yavaşlaman gerek.”

Evet, evet, evet.

“Tatum, yavaşlaman gerek!” Jared’in sesi beynimin bir köşesinde yankılandı.

Viraj bize üç saniye uzaklıktaydı. Titreşimler bacaklarımın içinden geçiyor ve gaza basmaktan beni alıko-yuyordu. Direksiyon hakimiyetini ele geçirdim ve dik-katimi viraja odakladım. Ayağımı gazdan çektim ama frene basmadım, keskin bir şekilde sola dönüş yaptım ve sonra sağa doğru kaydım. Sonra düze çıkana kadar direksiyonu yine sola doğru kırdım. Etrafımız daha fazla toz yığınıyla kaplandı ama hızla kurtardım ve tekrar gaza bastım. Arkamıza baktığımızda, *Trans Am*’ın virajdan

döndüğünü ve toparlanmaya çalıştığını gördüm. Onlar bizim otuz metre kadar gerimizdelerdi.

Evet!

“Bunu tekrar yapma!” Jared homurdandı. Ben yola gözümü dikmiş bakarken o ellerini hücumda tuttu. Sonraki viraj geldi ve Jared’in yavaş gitmemi söylemesine aldırış etmeden başarılı bir şekilde geçtim.

Bir pislik ve kural koyucu için o gerçekten emniyetli bir şekilde yarışıyordu. Ve biri çok emniyetli yarıştığında ben hemen kural bozucu olurdum.

Büyük bir farkla son viraja geldiğimizde saatte otuz mil gidecek şekilde yavaşladım ve üçüncü vitese attım. Kaymadan ve toz bulutuna girmeksizin normal bir hızla virajdan döndüğümüzde, gözlerim fal taşı gibi açık haldeyken masum bir ifadeyle Jared’e baktım.

“İyi miydi Bayan Daisy?” Gülmemek için kendimi zor tutarken ağzımın köşeleri yukarı kalktı. Gözlerinin dudaklarıma odaklandığını fark ettim. Bakışlarından kızardığım, karnımda açan çiçeklerden ve bacaklarımla arasındaki hassas bölgeden dolayı sızlandım.

“Tatum!” Gözlerini kısmıştı. “Rakibinle oynamayı bırak ve şu lanet yarışı kazan.”

“Peki Bayan Daisy!” En sevdiğim güney aksanıyla konuşmuştum.

Güvenle bitiş çizgisine vardım ve *Trans Am*’ın otuz beş mil arkamda olduğunu gördüm. Kümelenmiş insanlar arabanın başına toplandı ama Jared ve ben birkaç saniye içerde kaldık.

Arabayı tarafsız bir yere koyup el frenini çektikten sonra başımı koltuğun arkasına yasladım ve direksiyon-

nu sıkarak ellerime masaj yaptım. Nabzım hala çok hızlı atıyordu ve kurtulduğumu hissediyordum. Bu yaptığım en heyecan verici şeydi. Vücudumdaki her sinir şeker yükselişindeymiş gibi hissediyordu.

“Teşekkürler Jared.” Diye yüzüne bakmadan fısıldadım. “Bunu yapmamı istediğin için teşekkürler.”

Aynaya uzanıp annemin kolyesini aldım ve kafamı dışarı çıkardım.

Ona baktığımda, yumruk yaptığı elinin üzerine eğilmiş bir parmağını dudaklarının ortasına yapıştırmış halde gördüm.

Neyi gizlemeye çalışıyordu? Gülümsemesini mi?

Bir elini saçının içinde gezdirdi, kapısını açtı. İnsanlar batan gemiye su giriyormuş gibi çığlığa koşuşup tezahüratlarda bulunuyorlardı. Eğilip çizmelerine baktığında başını iki yana salladı. “Şeytanı uyandır...” diye kendi kendine homurdandı ve ben ne demek istediğini hiç anlamadım.

Arabadan çıkmadan önce bana baktı ve gözlerini kapattı. “Teşekkürler Tate,” diye fısıldadı.

Boynumdaki saçlarım havalandı ve ellerim titredi.

On dört yaşımızdan beri bana, “Tate” dememişti.

BÖLÜM 22

Ben'le şenlik ateşine vardığımızda Maci Feldman bana seslendi. "Bu inanılmaz! Abim bu bahsi kazandığı için çok mutlu gibi görünüyor."

Şenlik ateşi, *Swansea Gölü*'nün kıyısında, özellikle futbol maçları ve yarışlardan sonra, genellikle her hafta Marcus Hitchens'in mülkünde yapılıyordu. Birkaç keresinde, özellikle ocak ve şubat aylarının sert soğuklarında, gölde ve Benson Çiftliği'nin yolunda yapılırdı.

"Yardım etmekten mutluluk duydum," diye cevapladım. *Ve bu doğrudu.* Bu gece yaptığım yarış hayatımda yaşadığım en güzel şeydi. "Ama kazanmamın tek sebebi diğer kızın düz vites kullanmayı bilmiyor olmasıydı."

Neden bunu söylemiştim ki? "Kız gerçekten bir aptal mıydı yoksa gerçekten yarıştık mı," diye düşünerek

sallandım. Diğerleri bize doğru yaklaştı, Ben'e ve bana "Selam" dediler.

"Şey, seni tekrar yarışırken görmekten mutluluk duyarım. Sen ne düşünüyorsun, Ben?" Ben futbol takımından olan arkadaşıyla ettiği sohbeti bitirip dikkatini bize yöneltirken, Maci ona sordu.

"Ben şanslı bir çocuk olduğumu düşünüyorum." Dikkatlice bana bakarken soruya nasıl kaçamak bir cevap verdiği gözümünden kaçmadı. Onun çıktığı kızın diğer çocuklarla az da olsa konuşmasının onu utandırmasına şaşırmıştım.

Saat on buçuk olmuştu. Ben, beni eve bırakmadan önce bir saat burada kalacağımı söylemiştim. Sabah buluşmak için eve gidip eğlenip eğlenmediğimi düşünmek ve dinlenmek istiyordum.

"Harika bir yarıştı, Tate." Jess Cullen yanımdan geçerken omzuma dokunup seslendi.

"Teşekkürler," diye cevapladım, gördüğüm ilgiden dolayı heyecanlanmıştım.

"Hazır mısın?" Ben yaklaşarak sordu.

"Kesinlikle." İçkilerin yanından yavaşça uzaklaşmadan önce bir şey unutup unutmadığımı kontrol ettim. "Bir şeyler içelim mi?"

Ben elimi tutup beni durdurdu. "Burada kal, birazdan geleceğim." Ve fiçinin yanına gitti.

İnsan kümeleri ateşin veya kayaların etrafına oturmuştu, bazıları da etrafta dolaşıyorlardı. K.C. henüz gelememişti. Gördüğüm ve anladığım kadarıyla Jared'le gelecekti. Bulunduğum bu yerde kendimi rahat hissetmiyordum. Sanırım küçük gruplar içinde kalabalık in-

san topluluklarından daha rahat hissettiğim için Jared'e teşekkür etmeliydim. Onun yüzünden bu tip yerlere asla davet edilmemiştim.

Düşüncelerimden kurtulmak için başımı iki yana salladım. Onu suçlamaktan vazgeçmem gerekirdi. Geçmişte beni kara listeye almak onun suçuymuştu ama benim bunu kabullenmem onun suçu değildi.

Gruptaki kızlara baktım, suyun kenarında gülüşüyorlardı. İçlerinden birinin Kır Koşusu Takımından arkadaşım olduğunu fark ettim.

"Bırak bunları," diyerek omuzlarımı silktim ve ortama adapte olmaya karar verdim. Gruba doğru bir adım attığımda arkamdan gelen bir ses beni durdurdu.

"Neyi bırakacaksın?"

Kafamı çevirdiğimde karşımda Jared'i gördüm ve tüylerim diken diken oldu. Bir elinde içki kadehi diğerindeyse telefonu vardı. Benim cevap vermemi beklerken birine mesaj atıyor gibi görünüyordu. Telefonu arka cebine koydu ve gözlerini benimkilere dikti.

Jared'i gördükten sonra kollarımdaki tüyler statik elektriklenme nedeniyle havaya kalkmıştı. Ellerimi ovalayıp kollarımı arkamda birleştirdim. Kafamı ateşe doğru çevirip onu görmemiş gibi davranmaya çalıştım. Durumumuzun ne olduğundan hala emin değildim. Arkadaş değildik ama hiçbir düşmanca davranışta da bulunmuyordu. Ve bu soru aramızdaki ilk normal konuşmaydı.

"Üşümüştün." Jared gelip yanımda durdu. "Ceketin hala K.C.'de mi?"

Şu an neden rahatsız olduğumdan tam olarak emin olamadan ona baktım. Belki Jared etrafımda olduğun-

da vücudumdaki sıcaklığın sürekli artarak yayılması yüzündendi. Oysa Ben’le beraberken kanepeye kıvrılıp *Amerikan İdol’ü* izliyormuş gibi hissediyordum.

Jared muhtemelen bir aktivite için fazla sıkıcı bulduğundan hiç televizyon izlemiyordu.

Ayrıca geçen haftadan önce bana ölmemin ya da hayatta kalmamın umurunda bile olmadığını söylemişken Jared’in üşümemle ilgilenmesini anlamsız bulmuştum. Hiçbir şey için özür dilememiştii ve ben de hiçbirini unutmamıştım.

“Şey, onu buraya getirdiğinde üzerinde ceketim vardı, değil mi?” Kibirli bir tebessümle cevapladım.

“Benimle gelmedi. Buraya gelip gelmediğini bilmiyorum.” Başını çevirdi ve gözlerini bana çevirdi.

“Ne demek istiyorsun? Yarıştan seninle beraber ayrılmadı mı,” diye sordum.

“Hayır, Liam’la beraber gitti. Ben buraya tek başıma geldim.” Jared’in kısık ve buğulu sesi vücudumu sardı ve son cümlesini duyduğumda gülmek için mücadele verdim.

Liam ve K.C. ilişkilerini yoluna koymaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Boğazımı temizledim. “Ve bu senin için problem değil mi?” diye sordum.

“Neden olsun ki,” diye yüzünde şaşırmış bir ifadeyle açıkça sordu.

Elbette, ne düşünmüştüm ki?

Jared çıkmamıştı ve K.C.’ye yatırım yapmaktan başka çaresi yoktu. Kalçamın arkasındaki küçük çantamı çıkartıp telefonumu aramaya başladım.

“Onu görürsem seni bulmasını söylerim.” Jared geriye doğru yürümeye başladı ama birkaç adım attıktan sonra durdu ve bana döndü.

Boynumdaki kolyeyi göstererek, “Kolyeye tekrar ihtiyacım olacak,” dedi. Annem için yaptığım iyi şans kolyesinden söz ettiğini fark ettim. “Böyle bir şey olmayacak.” Ve dikkatimi doğrudan telefonuma verdim.

“Ah, Tate. Ben her zaman istediğimi alırım.” Kısık ve flörtöz sesi donup kalmama neden oldu. Nasıl mesaj atıldığını unutmuşum gibi parmağım aniden telefonumun ekranında donup kaldı. Kafamı kaldırdığımda onun güldüğünü gördüm ve daha sonra uzaklaşmaya başladı.

Madoc ve tayfasının yanına yönelmişti, onu izlerken önceki hafta olan olaylarla ilgili kafam daha da karışmıştı. Jared’in daha insancıl olmasını ve bana iyi davranmasını istemiştım. Şimdi bunların ikisini de yapıyordu ve ben cevaplanmamış sorular yüzünden rahatsızdım. Eski duygularım, ona karşı ördüğüm duvarların çatlaklarından içeri giriyordu.

“Demek buradasın.” Ben elinde iki birayla geldi ve birini bana uzattı.

“Teşekkürler.” Dudaklarımı ıslatıp bir yudum aldım, gırtlığım ve dilimde sert bir ıslaklık hissettim.

Ben parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve onları kulağımın arkasına yerleştirdi. Kaslarım gerildi. Benim görünmez üçüncü ayağım kişisel alanımı ihlal etti ve geriye doğru bir adım atmak istedim.

Neden? Neden bu çocuktan hoşlanamıyordum?

Kendimi hayal kırıklığına uğratmışım. Nazik ve ka-

rarlı birine benziyordu. *Neden bu çocuk içime işlemiyor ya da hayallerimi süslemiyordu?*

Üzerime bir karanlık çöktüğünü hissettim, artık ayakta durmak için gücüm kalmamıştı. Ben'i istemiyordum. Açık ve basitti. Aşk romanlarında iki adam arasında kalıp hangisini seçeceğine karar veremeyen aptal kızlardan biri olmak istemiyordum. Bu aşk üçgeni hikayelerini sevmediğimden değil ama bir kızın hangi çocuğu sevdiğini nasıl bilemediğini asla anlayamamıştım. Hangimizin bizim için daha iyi olduğunu belirlemek konusunda kafamız karışabilirdi ama hangisini istediğimiz konusunda karışamazdı.

Ve ben Ben'i istemiyordum. Bunu çok iyi biliyordum.

"Jared'le mi konuşuyordunuz?" Elinde birasıyla Jared'in okuldan çocuklarla gÜlÜştÜğÜ ateşin diğEr tarafını gösterdi.

"Evet," diyerek biramdan bir yudum daha aldım.

Gülümseyerek bir nefes verdi ve birasından bir yudum daha aldı. "Ne konuştunuz?"

"Ah, hiçbir şey. K.C.'yi arıyordum ve buraya beraber geldiklerini düşündüm."

"Birini bulup atlamamış mı?" diye bir soru daha sordu.

"Ne demek istiyorsun," diye K.C.'yi savunma gereği duyarak konuştum. K.C. ve ben son zamanlarda stres altındaydık ama o benim en yakın arkadaşımı.

"Liam'dan Jared'e geçti, daha sonra da Liam'a geri döndü. Onları yarıştan sonra gördüm. Oldukça yakın görünüyorlardı."

"İki erkeğin onu aralarında paslaştığını mı söylüyor-

sun?” Onun Jared’i bıraktığını duyduğum için gerçekten rahatlamıştım ama Ben ya da başka birinin onun hakkında bu şekilde düşünmesinden hoşlanmamıştım.

Ben, bana pişmanlık dolu bir bakış attı ve konuyu değiştirdi. Bunları söylememesi gerektiğini bilecek kadar zekiydi. “Şey, bu gece harikaydın. Bütün okul uzun süre bu konuyu konuşacak. Büyük ikramiyeyi kazanmışa benziyorum.” Ben bir eliyle beni sardı ve ateşin başına geçtik.

Büyük ikramiye? Büyük ikramiye derken ne kastetmişti?

Ben’le beraber onun farklı arkadaş gruplarının arasında dolaştık. Ve bu arada o tam dört kez koşup bira alıp geri geldi. Kendi biramdan iki yudum alıp bıraktım. Ben’le zaman geçirmek hoşuma gitse de artık eve dönmek istiyordum, o dördüncü birasındaydı ve araba kullanamayacak durumda olduğunun farkındaydım. Eve nasıl döneceğimi düşünmeye başlamıştım.

K.C. ve Liam’ı yarım saat önce bir kayanın üzerinde oturmuş konuşurlarken görmüştüm. Daha ziyade Liam konuşurken K.C. dinliyor ve ağlıyordu.

Çok derin ve önemli bir konuşma yapıyor gibi görünüyorlardı ve bu yüzden onları baş başa bırakmaya karar vermiştim. Jared’in varlığını kabul etmemekte dirensem de kendimi çaresizce ona bakarken buldum. Arkadaşlarıyla konuşuyordu ve ona son baktığımda Piper başını onun boynuna yaslamıştı. Kısa, dar ve siyah elbisesinin içinde son derece basit görünüyordu. *Gerçek bir sürtükten başka kim çamurlu ve kayalık bir göl kenarında topuklu giyerdi ki?*

Jared, sıkılmış bir şekilde otururken bir yandan da

kıza bakıyordu. Jared'in onu birkaç kez başından atmaya çalıştığını görmeye yetecek kadar baktım. Sonunda kız surat asıp sessizce uzaklaştı.

Jared, bana bu kez bir öncekinden daha fazla baktı ama ben hemen bunu kestim. Onun diğer gecelerdeki görüntüsünü düşününce dumanlı bakışları nabzımı artırıyordu.

Sert bir şekilde içimi çektim. Buradan gitmemin zamanı gelmişti.

Gözlerim fiçinin yanından gelmekte olan Ben'le buluştu. "Hey, şu an gerçekten gitmem gerekiyor. Yarın çok çalışmam gerek," diye hatırlattım.

Ben'in kaşları şaşırmış gibi havaya kalkmıştı. "Ah hadi, saat daha on bir buçuk."

Şaşırmış bir şekilde sızlanırken arkamı döndüm.

"Burada geç saatlere kadar kalabiliriz," dedi.

"Üzgünüm, Ben. Arabayı benim kullanmam daha iyi olacak. Gerçekten gitmem gerek." En üzgün gülümseyişimle durmuş ona bakıyordum. Onun ne düşüneceğinden korkmuyordum çünkü bunun bizim son buluşmamız olduğunun farkındaydım. Bir kıvılcım yoktu, yarışı bir kenara bırakırsak, bu gece bir kitapla beraber evimde oturmaktan daha büyük keyif alırdım.

"Sadece yarım saat daha kal." Verdiği cevaplardan sarhoş olduğunu anlamıştım. Birasını bana vermeye çalışıyordu. Ama bu konuşması yerinde sallanmasıyla sonuçlandı ve destek almak için kolumu tuttu.

"Araba kullanabilecek durumda değilsin," diye cevap verdim. "Seni evine bırakabilirim ve sen de arabayı benim evimin önünden alabilirsin."

“Hayır, hayır.” Ben ellerimi tuttu. “Kendimi toparlayıp aylacağım. Sonra beraber gideriz.”

“Tamam, sen araba kullanamazsın. Hepsi bu,” dedim ve gözlerimi başka yana çevirdim.

“Kendime dikkat edebilirim, Tate,” dedi. “Şimdi gitmek istiyorsan kendine başka bir araç bulmalısın. Beraber gitmemizi istersen bir süre sonra gideriz.”

Ne? “Bir süre?” Kaç saate karşılık geliyordu?

Bu durum anlamsız bir hal almaya başlamış ve sabrım taşmıştı. Bana on bir buçukta döneceğimizi söylemişti ve ben de ona bu kelimeleri söylemiştim.

Ben, beni ateşin başına geri götürmek için kolumdan çekti ama ben aniden çekildim ve geriye döndüm. Başka bir şey söylemedi ve onun bensiz gittiğini anladım.

Eve gitmem gerekiyordu ve Ben arabasını kullanmama izin vermemişti. Nasıl olup da bu olayın bir parçası olmuştum? Ben ve arkadaşları mısır gevrekleriyle ilgileniyor, kızlar alışveriş ve makyajdan başka bir şey yapmıyordu. Bazılarının bana baktığını gördüğümde içimde tuhaf bir şekilde göz çukurlarımı temizleme isteği uyanıyordu.

Bölgeye hızlı bir bakış attım. K.C.’nin hala gelmediğini anladım. Çantamdan telefonumu çıkardım ve onu aradım. Ama cevap vermedi.

Erken saatlerde gördüğüm takım arkadaşımı bulmaya çalıştım ama o da hiçbir yerde yoktu. Kalan tek seçeneğim büyükannemi aramaktı. Bu saate onu uyandırdığım için korkacak ama nihayetinde güvenli bir şekilde eve dönmek için aradığımı öğrendiğinde mutlu olacaktı.

Büyükannem de telefona cevap vermeyince dudak-

larımı bktm. Bu beklenmedik bir durumdu çünkü o çoğu zaman telefonunu yatağında tutardı. Ve yıllarca talihsiz şeyler olduğunda birbirimize ulaşamadığımız için cep telefonunun kolaylığına şkretmemiz gerek.

Harika.

Geriye kalan tek şansım Ben'i beklemek ve arabayı benim kullanmam konusunda onu ikna etmek ya da park halindeki araçların arasında dolaşıp beni bırakıp bırakamayacaklarını sormaktı.

Ben, bir ağacın kenarına işedi.

Yavaşça kayalıklardan ormanın kenarındaki yola doğru yürüdüğümde bütün araçlar park halindeydi. Hiç sokak lambası olmadığı için yolumu bulmak için telefonumun ışığını kullandım. Düz bir yoldu ama taşlarla doluydu. Ağaçların yaprakları düşmeye başlamıştı ama yağmurun yağmasıyla her şey ıslandı ve yumuşak bir hal aldı. Islak yeşilliklere baştığımda damlalar ayak bileklerime sıçradı ve birkaç çıplak dal derime çarptı.

"Ne bulduğuma bakın."

Zıpladım ve biri bana yaklaşırken hızla yola ıktım. Arkama baktığımda Nate Dietrich'i gördüm. Her zamanki gibi yine bana yiyecekmiş gibi bakıyordu. Ben gitmeye çalışırken o da peşimden gelmiş ve şimdi de yolumu kesmiş gibi görünüyordu. "Bu bizim kaderimiz, Tate."

"Yolumdan ekil Nate." Yavaşça ona yaklaştım ama o vazgeçmedi. Onun etrafından dolanmayı denedim ama o beni belimden yakaladı ve kendine çekti. Kaslarımı sıktım ve ellerimi kısırıp yumruk yaptım.

"şşşt," dedi ben kendimi geri çekmeye çalışırken. Sesi

kulağımda çınlıyordu ve nefesi alkol kokuyordu. “Tate, seni uzun süredir istiyorum. Bunu biliyorsun. Bu ızdırabıma son verip seni eve götürmememe izin vermeye ne dersin?” Burnu saçlarımdaydı ve elleri popomun üzerindeydi. Sıkışmıştım.

“Kes şunu,” dedim ve dizimle bacaklarının arasına vurmayı denedim. Ama o bunu fark etti çünkü bacakları birbirine çok yakındı.

Nate gülererek başını iki yana salladı. Bir yandan popomu ovarken bir yandan da fısıldadı, “Ah, senin hilelerini biliyorum, Tate. Mücadele etmeyi bırak. Sana burada ne istersem yapabilirim.”

Dudakları benimkileri sıkıştırmıştı ve asidik tat gırtlığımdan kusma refleksi gelmesine neden oldu.

Alt dudağını dişlerim derisine geçecek kadar sert bir şekilde ısırdım. Homurdandı ve beni serbest bırakarak kanayıp kanamadığını kontrol etmek için dudağını elledi.

Çantamdan babamın verdiği biber gazını çıkardım ve gözlerine sıktım. Çıglık attı ve elleriyle yüzünü kapatırken arka tarafa doğru tökezledi. Son olarak bacaklarının arasına diz attım ve yerde kıvranışını seyrettim. O düşerken yeleğimin bantını tuttum.

Koş! Koş! Kendi kendime bağıırıyordum.

Arkama baktığımda acılar içinde feryat ettiğini duydum. “Neden bizim okuldaki çocukların hepsi böyle?”

Bir eliyle yüzünü kapamış diğeriyle de pantolonunun ağını tutuyordu.

“Lanet olsun! Seni aşağılık pislik!” Gözlerini açmaya çalışırken bana bağırdı.

“Tatum!” Jared’in arka taraftan gelen sesini duydum. Ve arkama bakmadan önce omuzlarım sarsıldı. Gözleri, Nate ve benim aramda gidip geldi. Jared saldırmadan önce bir aslan gibi görünmüştü. Dudaklarının arasından hafif bir nefes aldı ve ellerini yumruk yaptı. Gözleri omzuma takılmıştı, muhtemelen yırtılmış olan bantı görmüştü.

Jared, “Sana zarar verdi mi,” diye sordu. Dudakları gergindi ve gözlerinde öldürücü bir bakış vardı.

“Denedi,” diyerek sıyrılan omzumu kapattım. “Ben iyiyim.” Sesim kaba ve kısık çıkmıştı. Bu gece isteyeceğim son şey Jared’le tehlikedeki kız oyununu oynamaktı.

Siyah düğmelerini açtı ve gömleğini bana uzattı. “Bunu giy hemen.”

Gömleği yakalarken bir yanım bunu ona geri fırlatmayı istedi. Yarışta aynı tarafta olduk diye bu onun yardımını istediğim anlamına gelmezdi. Bir yandan da üşümüş, çıplak ve kendime dikkat edemeyecek bir haldeydim. Gömleğin manşetleri ellerimden aşağı düştü ve ben soğuk yanaklarımı ısıtmak için onları kullandım. Onun erkeksi kokusunu kokladım. Kokuyu içime daha fazla çekmeye çalışırken misk ve araba lastiği karışımı kokuyla akciğerlerim patlama noktasına geldi.

“Sen aşağılık basit bir hatırasın, Dietrich. Sana ne demiştim ben?” Hırlayarak Nate’in yüzüne eğildi. Nate’in gömleğini göğsünden yakaladı ve karnına sert bir tekme atmadan önce çekip ayağa kaldırdı.

Jared’in hareketi karşısında gözlerim yerinden fırlamıştı.

Yumruğun etkisiyle gırtlğından çıkan ses bana patlama sesini hatırlattı.

Jared sol elini kullanarak Nate'i boynundan yakaladı ve bir ağaca yapıştırdı. Nate'in suratına bir yumruk yapıştırdıktan sonra onu serbest bıraktı. Jared'in, Nate'in boğazını bilek eklemleri beyaza dönene kadar sıkışını izlerken dizlerimin üzerinde çöktüm.

Dur Jared.

Nate'in burnundan ve ağzından kan akarken Jared yumruğunu bir kez daha kaldırdı.

Jared'in duracağına yönelik hiçbir belirti yoktu, arkasına gittim.

"Dur, Jared. Dur," diye en sert ses tonumla seslendim. Nate'in nefesini ve hırıltılarını duymaya devam ettim.

Jared saldırısını durdurdu ama hemen sonrasında onu dirseğinden tutarak çekti ve yere attı. Yere doğru eğilerek. "Bu burada bitmedi," diye seslendi.

Ne yapıyordu?

Bana döndüğünde Jared'in göğsü hızla atıyordu ve hızlı nefes alıyordu. Omuzları düşerken vücudu ayakta tutmak için çaba harcıyordu. Ama gözleri hala hiddetliydi. Yorgun ve öfkeliydi.

"Seni eve bırakacağım." Dönüp yürümeye başladı. Hiçbir şey söylemeden onu takip ettim.

Beni eve mi bırakacak? Evet, bu yüzden kendini süper kahraman gibi hissediyordu.

Jared'e beni kötü bir durumdan kurtarıyormuş gibi hissettirerek gururumu ayaklar altına almak istemedim.

“Hayır, teşekkürler. Kendim gidebilirim.” Bana iyilik yapmasına izin vermemek için yalan söyledim.

“Gidebilirsin,” diyerek öğrenen bir ifadeyle bana baktı. “Yaşlı büyükannenin gecenin bu saatinde seni alması için aramak zorunda kaldın çünkü erkek arkadaşın sarhoş oldu ve neredeyse tecavüze uğruyordun. Eminim baban tek başına idare edebileceğin konusunda sana güveniyor, lütfen artık bin şu arabaya, Tate.”

Ve onu takip edeceğimden emin olarak arkasına dönüp yürümeye başladı.

BÖLÜM 23

Arabanın kapılarının kilidinin açıldığını duydum ve kendimi Jared'in sıcak arabasının içine attım. Nate'le yaşanan olaylardan dolayı ellerim titriyordu. Bu yüzden Jared'in gömleğini çıkarmak için çabaladım.

"O üzerinde kalsın." Kantağı çevirmeden önce bana hiç de acımıyormuş gibi bir bakış attı.

Tereddüt ettim. Çenesindeki kasları sıkarken ne kadar sinirli olduğu anlaşılıyordu. "Ama artık üşümüyorum."

"Ben de senin yırtık gömleğini görmek istemiyorum."

Omuzlarımı silkip gömleği üzerime attım ve yırtık askımı kapattım ve park yerinden çıkarken patinaj çektiği için koltuklarımıza yapıştık.

Bu herifin ne problemi vardı?

Bana ya da Nate'e mi kızmıştı? Belli ki Jared benim incindiğimi görmek istememişti, fiziksel olarak elbette. *Ama neden bana bu kadar kaba davranıyordu?*

Araba taşlarla döşenmiş yolda çakıl taşlarının üzerinde giderken sola doğru kayarak savruldu. Jared gaza bastı ve hızımızı toparlarken arabanın yönünü zorla değiştirdi. Müzik çalmıyor ve o da konuşmuyordu.

Bulunduğumuz yerden belli belirsiz gördüğümüz yol sık ağaçlar haricinde tamamen ıssızdı. Penceremden her şeyin ne kadar hızlı geçip gittiğine bakarken Jared hız limitini aşmaya devam ediyordu.

Gözümün ucuyla ona baktım ve onun hala sinirden kudurduğunu gördüm. Direksiyonu sıkarken dudaklarını ıslatıp birkaç tane derin nefes aldı.

“Senin sorunun ne?” Boğayı boynuzlarından yakalayıp sordum.

“Benim sorunum mu?” Aptalca bir soru sormuşum gibi kaşlarını havaya kaldırdı. “Şenlik ateşine seni evine bırakacak kadar ayık kalamayan o aptal Ben Jamison ile beraber geliyorsun daha sonra ormanda karanlıkta tek başına dolaşıyorsun. Bu da yetmezmiş gibi az kalsın Dietrich tarafından tacize uğruyordun. Belki bunlar sana yeterli bir problem gibi görünebilir.” Sesi kısık ama sertti.

Bana mı kızmıştı? Ah, hayır.

Koltuğumda döndüm ve ona baktım. “Hatırlarsan, ben kontrolümü hiç kaybetmedim.” Ses tonumu sakın tutmaya çalıştım. “Bana her ne iyilik yaptıysan bunu kendi öfkeni doyurabilmek için yaptın. İndir beni.”

Yanaklarını içine çekti ve arabayı sürmeye devam etti.

Hız göstergesine baktığımda Jared'in saatte seksen milden daha hızlı gittiğini fark edip gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Yavaşla," dedim.

Bu dediğimi umursamadı ve direksiyonu daha sıkı kavradı. "İdare edemediğin durumlar var gibi görünüyor, Tate. Bu gece yaptıklarından sonra Nate Dietrich sana çok da kibar davranmayacak. Bunun burada kalacağını mı sanıyorsun? Sana tekrar zarar vermeye çalışacak. Burnunu kırdıktan sonra Madoc'un da bir şeyler yapmayı ne kadar çok istediğini biliyorsun. Sana zarar vermek istemese de öc almak istedi."

Neden yapmadı?

Şüphesiz ki Madoc bir yıl önce partide burnunu kırdığımda küçük düşmüştü. Ve anladığım kadarıyla Jared onu engellemiş ve o da intikamını almamıştı.

Sanırım Nate Dietrich, Jared için içine girmeseydi şimdi öc almanın bir yolunu arıyor olacaktı.

Vücudumun arabanın diğer tarafına çekildiğini hissettim ve kalbim hızla atarken Jared'in keskin virajdan dönerken yavaşlamadığını gördüm.

"Yavaşlaman gerek."

Jared homurdandı. "Hiç sanmıyorum, Tate. Tüm liselilerin yaşadığı deneyimleri yaşamak istiyorsun, değil mi? Futbolcu sevgili, tek gecelik ilişki, pervasız davranışlar?" İgneleyici laflarıyla beni kışkırttı.

Neden bahsediyordu? Bu aptalca şeylerin hiçbirini istemiyordum. İstedğim tek şey normal olmaktı.

Ve sonra arabanın farlarını söndürdü.

Ah, Tanrım.

Sokak karanlıktı ve önümüzdeki ayaklarımız dışındayken hiçbir şey göremiyordum. Çok şükür ki reflektörler yaklaşan trafikten bizim şeridimizi ayırıyordu ama ülke sokaklarında geyikler ve diğer hayvanlar sürekli yola atlıyordu.

Ne yapıyordu bu böyle?

“Jared, dur artık. Şu ışıkları yak.” Bir elimle destek aldım ve dönüp onunla yüz yüze geldim. Korkutucu bir hızla aşağı doğru inerken gırtlığıma bir yumru saplandı.

Kolundaki dövme bluzundan dışarı çıkmıştı. Vites değiştirirken kaslarının gerilmesiyle dövme sıkılaşıyordu. Bacaklarım güçsüz kalmıştı ve uzun zaman sonra ilk kez bir şeyden korkuyordum.

“Jared arabayı durdur!” diye bağırdım. “Lütfen!”

“Niye? Eğlenceli değil mi?” Jared’in sesi rahatsız edici bir şekilde sakindi. Heyecanlandığına veya korktuğuna dair en ufak bir işaret yoktu. “Kaç tane aptal sızlanırken bu koltukta oturduğumu tahmin edebiliyor musun? Onlar bunu sevdi.” Sahte bir şaşkınlık ifadesiyle bana bakarken kaşlarını kıvrırdı. Benimle uğraşmaya devam etti.

“Arabayı durdur!” diye çığlık attım. Kalbim korkuyla atıyordu. İkimizi de öldürecekti.

Jared yüzünü bana çevirdi. “Neden bundan hoşlanmadın biliyor musun? Çünkü onlar gibi değilsin, Tate. Asla da olamazsın. Neden herkesi senden uzak tuttuğumu sanıyorsun?” Sesi sinirli ama netti. Sarhoş değildi, en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum ve öpüş-

tüğümüz gece dışında onu senelerdir bu kadar duygusal görmemiştim.

Herkesi benden uzak mı tuttu?

Ne demek istedi? Neden?

Bir diğer virajdan dönerken lastiklerden tiz bir ses çıktı ve biz diğer şeride sürüklendik. Araba hızlandıkça daha da hızlı nefes alıyordum. Ya takla atacak ya da bir şeylere çarpacaktık.

“Şu lanet arabayı durdur!” Akciğerlerimdeki tüm güçle araba ne kadar hızlıysa o kadar çok bağırdım ama işe yaradı. Jared frene bastı. Caddenin diğer tarafına geçip duracağı sırada özenle seçtiği birkaç kelimeyi doğrudan yüzüme söyledi ve vitesi küçülttü.

Ben arabadan inmek için mücadele ederken Jared de arabadan dışarı kendini attı. Arabanın önünde göz göze geldik.

“Arabaya geri dön,” diye homurdanırken dişleri ortaya çıkmıştı.

“İkimizi de öldürecektin!” Boğazım düğümlendi ve onun öfkeli gözlerinin üzerimdeki yırtık gömleğimin üzerinde olduğunu fark ettim.

“Şu lanet arabaya bin!” Avucunu arabanın önüne vururken gözlerinden ateşler saçılıyordu.

“Niye,” diye bağırdım ve ağlamak üzereydim.

“Çünkü eve gitmen gerekiyor.”

“Hayır,” diyerek başımı iki yana salladım. “Neden insanları benden uzak tuttun?” Bu konuşmayı o başlatmıştı.

“Çünkü sen bizim çöplüğümüze ait değilsin.” Jared’in gözleri iğrenmiş gibi kısıldı ve kalbim derinden

yaralandı. Beklendiği gibi gene içler acısı bir hale bürünmüştü.

Ondan nefret ediyordum.

Hiçbir şey düşünmeden arabaya binip Jared'in anahtarlarını çevirip kontaktan çıkardım. Arabadan indikten sonra dümdüz koştum. Anahtarları yumruğumun içine koyup yüzümün yanına getirdim.

“Ne yapıyorsun?” Bakışlarından kızdığı belli olarak yavaşça yaklaştı.

“Bir adım daha atarsan anahtarlarından birini kaybedersin. Arabanın anahtarı olup olmayacağından emin değilim ama neticede diğerini de atacağım.” Kolumu başımın arkasına koydum ve herhangi bir hamlesinde atmak için hazırdım. Jared durdu.

“Arabana binmeyeceğim. Ve senin gitmene de izin vermeyeceğim. Doğruları konuşana kadar burada duracağız.”

Sıcaklık yaklaşık altı derece olsa da kaşımdan ter damladı. Dudaklarımı büzerek onun başlamasını bekledim.

Ama yapmadı. Kafasında bir şeyler planlıyormuş gibi görünüyordu ama bana yalan söylemesine yetecek kadar zaman tanımayacaktım.

İlk anahtarı atmak için kolumu kaldırdığımda ellerini bana *dur* demek için kaldırdı, gözleri bana ve yumruğuma yalvarır gibi baktı.

Birkaç saniyelik duraksamadan sonra yenilgiyi kabul ederek bir nefes verdi ve gözlerime baktı.

“Tate, bunu yapma.”

“Beklediğim cevap bu değildi.” Ve anahtarlardan birini yolun kenarındaki ormanın içine fırlattım.

“Kahretsin, Tate!” Ben ve karanlık orman arasında görünmeyen anahtarını yakalamaya çalıştı.

Hızla diğer anahtarı aldım ve ona düşünme payı bırakmadan kolumu başımın arkasına koydum.

“Şimdi benden neden nefret ettiğini anlat.”

“Senden nefret etmek mi?” Jared sert bir nefes aldı ve başını iki yana salladı. “Senden asla nefret etmedim.”

Ne?

Afalladım. “O zaman neden bana bu kadar kötü şeyler yaptın?”

Köşeye sıkıştığını fark ederek acı bir şekilde güldü. “Birinci sınıftayken, Danny Stewart’ın seni Cadılar Bayramı Dansına davet edeceğini duydum. Bunu yapamayacağından emin olmak istedim çünkü arkadaşlarına senin göğüslerini sıkmayı dört gözle beklediğini söyledi.”

İğrenerek baktım.

“Ne yaptığıma dair ikinci kez oturup düşünmedim. Stevie Stoddard’la ilgili dedikoduyu çıkardım çünkü sen Danny’le olamazdın. O aşağılık biri. Onların hepsi öyle.”

“Yani beni koruduğunu mu söylüyorsun? Ama bunu neden yapasın ki? Şu ana kadar benden nefret ediyordun. Bu durum senin babanın yanından döndüğün yaz başladı.” Söylediğim her hecemden şaşkınlık taşıyordu. *Bizim arkadaşlığımız bittiyse ve o beni umursamıyorsa neden beni korumaya çalışmıştı?*

“Seni korumuyordum,” dedi sakın bir sesle. Öfkeli bir şekilde bana baktı. “Kıskandım.”

Karnımda kasılmalar başladı. Öyle ki sanki bir boru-

nun içinde bir şeyler hareket ediyordu ve tuhaf bir sızı, kasılmalar eşliğinde karnımın her köşesine yayılıyordu.

Ona doğru yavaş yavaş ilerledim ve nefes almaya çalışırken daha yakından baktım. “Biz liseye başladık ve bu çocukların hepsi birden senden hoşlanmaya başladı. Ben de bunun üstesinden gelmek için tek bir yol buldum.”

“Bana zorbalık etmek? Neden gelip benimle konuşmadın?”

“Yapamadım.” Elini cebine sokmadan önce kaşlarını düzeltti. “Yapamam.”

“Şu ana kadar gayet iyi ilerledik. Şimdi bunların hepsinin neden başladığını öğrenmek istiyorum. Neden beni incitmek istedin? Neden eşek şakaları yaptın ve beni partilerin kara listelerine aldın? Bu diğer çocuklarla alakalı değil. Benimle problemin neydi,” diye sordum.

Bana bakarken ofladı. “Çünkü yakınımda sen vardın. İncitmek istediğim kişiyi incitemedim. Bu yüzden ben de hincımı senden çıkarttım.”

Bu kadar olamazdı. Daha fazlası olmalıydı.

“Senin en yakın arkadaşındım.” Sabrım taşmaya başlamıştı. Sesim gözlerimde biriken yaşları zar zor tuttuğumu gösteriyordu.

“Tate, babamın yanında iğrenç bir yaz geçirdim.” Sesi daha yakından gelmişti. “Geri döndüğümde artık aynı çocuk değildim. Herkesten nefret ediyordum. Ama sen, sana hala ihtiyacım vardı. Beni unutmamana ihtiyacım vardı.” Jared’in sesi hiç çatlamamıştı ama ses tonunda bir pişmanlık olduğunu söyleyebilirdim.

Ona ne olmuştu?

“Senin bu şekilde bir yol izlemene neden olacak ne yaptığımı düşünüyorum ama bir türlü bulamıyorum.” Gözlerinin içine baktım.

Vücudu yavaşça yakınlaştı ama ben ilgilenmedim. Daha fazlasını duymak istiyordum. “Sen asla yapışkan ya da sıkıntılı bi insan olmadın Tate. Yan eve taşındığın gün, senin gördüğüm en güzel şey olduğunu düşündüm. Ve lanet olsun ki sana aşık oldum.” Başını yere eğerken söylediği son kelimeler neredeyse fısıltı şeklindeydi. Baban kamyonundan eşyaları indirirken ben de oturma odasının penceresinden bu gürültünün nereden geldiğine bakıyordum. Sen sokakta bisiklete biniyordun. Kırmızı bir beyzbol şapkası ve tulum giymiştin. Saçların salıktı.” Jared konuşurken benimle göz teması kurmadı.

Annem öldükten sonra yeni bir eve taşınmıştık. Jared’i ilk kez o gün gördüğümü hatırlıyordum. *Benim ne giydiğimi nasıl hatırlamıştı?*

“Seni sevmiştim.” Gözünü kaparken bir damla yaş ağsağı düştü.

“Bu hafta sen monolog okurken...” İçini çekerek yavaş yavaş ilerledi.” Sana neler yaptığımı anladım ve bundan mutluluk duymak yerine kendimden nefret ettim. Yıllardır senden nefret etmeye çalıştım, herhangi birinden nefret etmeye. Ama seni incitmek istemedim. Ve monoloğunu dinleyene kadar bunu gerçekten anlamamıştım.”

Aniden önüme geldi. Kafasını kaldırdı ve parlak gözleri benimkileri aradı. Neden baktığını ve ne tepki vereceğimi bilmiyordum. Yıllarca bana ettiği işkenceler yüzünden ondan nefret ediyordum. Şimdi her şeyi bir

kenara atıp bu halde olmamızın nedeninin birine sinirlenmiş olmasından kaynaklandığını söylüyordu. Daha fazla göz yaşı dökmek için mücadele ederken boğazıma iğneler batıyordu.

“Bana her şeyi anlatmıyorsun.” Yanağıma uzanıp başparmağıyla göz yaşlarımı silerken sesim çatallaştı. Uzun kaslı parmakları cildimi ısıtıyordu.

“Hayır, anlattım.” Onun buğulu fısıltısı heyecanın tüm vücuduma yayılmasına neden oldu. Belki de bunun tek sebebi başparmağının yanağıma okşamasıydı. Bu gece yaşanan tüm olaylar neticesinde sersemlemiştim.

“Sırtındaki yara izleri...” diye devam ettim. Gözlerim onun dokunuşuyla kıpırdanırken. “Kötü bir yaz geçirdiğini ve geri geldiğinde herkesten nefret etmek istediğini söyledin. Ama diğer insanlara bu kadar kötü davranmadın...”

“Tate!” Dudakları benimkine çok yakındı ve vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. “Bu gece daha fazla bir şey konuşmak istemiyorum.”

Vücudunun bana ne kadar yakın olduğunu fark ettim ya da benimkinin ona ve bunu görmezden geldim. Mıknatısın yeniden pozitif tarafına geçmişiz gibiydik. Şimdi bana çok yakındı ve ben fark etmeden aramızdaki mesafeyi aştı.

Elimden bu kadar kolay kurtulamayacaksın.

“Daha fazla konuşmak istemiyor musun?” Duyduklarıma inanamıyormuşum gibi söylemiştim. “Peki öyleyse.” Diğer anahtarı da atmak için arkamı döndüğümde Jared beni arkamdan yakaladı.

Nefes almaya ve elinden kurtulmaya çalıştım. Düşünceler aklımda girdap gibi dönüyordu ve bunlardan birine odaklanmak çok zordu. Benden nefret etmiyordu. Ona kesinlikle hiçbir şey yapmamıştım. Bunu biliyor olmama rağmen bir yanımda hep bunun bir sebebi olduğunu düşünmüştü. *Ve şimdi hikayeyi bitirmiyordu, öyle mi? Ne olduğunu bilmem gerekiyordu!*

Ben kaçmaya çalışırken sert kolları beni sardı, nefesinin sıcaklığı saçlarımı ısıtıyordu. “Şşşt. Tate. Seni incitmeyeceğim. Seni bir daha asla incitmeyeceğim. Özür dilerim.”

Her şeyi silmiş gibi görünüyordu.

“Üzgün olmanla ilgilenmiyorum. Senden nefret ediyorum.” Kurtulmaya çalışırken göğsümden destek alıp kollarının ön kısmını yakaladım. Onun akıl oyunuyla sinirim öfke nöbetine dönüştü ve ona bakmak için çırpındım.

Elleriyle yumruğumun içindeki anahtarı almaya çalışırken bana sarılmaya devam etti. Beni serbest bıraktığında ona doğru dönmeden önce birkaç adım ileri doğru gittim.

“Benden nefret etmiyorsun,” dedi. “Eğer etseydin böyle üzülmezdin.” Ses tonunun kibirli bir hal alması vücudumu kaskatı yaptı ama tırnaklarımı derime geçince rahatladım.

“Git kendini becer,” diye homurdandım ve yürümeye başladım.

Onun galip geldiğini görmek cehennem gibiydi. Yıllardır bana çektiirdiği onca üzüntü ve utançtan sonra onu affetmemi istiyordu ve sonra onunla ilgilendiğimi

düşünüyordu. Ona göre bu konu sorunsuz bir şekilde kapanmıştı.

Ne kadar aşağılık bir herif! Bu böyle?

Bildiğim bir diğer şeyse ayaklarımın yere zor bastığı ve allak bullak olduğumdu. Jared beni omzuna aldı ve tüm vücudum havadayken omuzundaki kemik karnımın üzerindeydi.

“Beni yere indir.” Öfkemin ateşi vücudumu saran büyük bir yangın gibiydi. Tekme ve yumruk atmaya çalıştım, o ise sadece geldiğimiz yere geri dönerken beni dizlerimin arkasından tuttu. Eteğimin bu pozisyonda hiçbir yerimi kapatmadığını biliyordum ama burada zaten yalnızdık ve bu yüzden de bunu hiç önemsemiyordum.

“Jared diyorum,” diye bağırdım.

Jared emrimi yerine getirmiş gibi, beni arabasının üzerine oturur vaziyette koydu. Kalçalarım arabanın sıcaklığını hissediyordu ama bu sıcaklık rahatlıktan ziyade yakıcı geliyordu.

Jared yavaşça ve muhtemelen ona vurmamdan korkarak ellerini iki yanına koydu. Bacakları benimkilerin arasında duruyordu ve bu pozisyonda olduğumuz bir önceki sefer yaşananları hatırlayınca heyecanlandım.

“Kaçmaya çalışma,” dedi. “Seni burada tutabilirim, biliyorsun.”

Derin bir nefes aldım. *Evet biliyordum.*

Öpüşmemizi düşünürken ayak parmaklarımı kıvırdım ama böyle bir şeyin bir daha olmayacağını biliyordum.

“Ve ben de biber gazının nasıl kullanılacağını ve bu-

run kırmayı biliyorum.” Sesim ümitsiz, küçük bir fare-ninki gibi tiz ve zor duyulur halde çıkmıştı. Aramızdaki mesafeyi mümkün olduğunca korumak için kollarımı geriye uzattım ama kalbim çılınca atıyordu.

“Ben Nate ya da Madoc’a benzemem,” dedi tehditkar bir sesle. “Ben’e de benzemem,” diye ekledi.

Niyeti beni kaybetmek değildi. Onlar beni cezbetmi-yordu ve Jared bunu biliyordu.

Daha yakınımı eğildi. Onun koyu kahverengi gözleri beynimin yapmayı asla istemediği şeyleri vücudumun arzulamasına neden oldu. Dudakları benimkilere o ka-dar yakındı ki tarçın kokan nefesini duyabiliyordum.

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

“Yapma,” diye fısıldadım.

Gözleri benimkileri aradı. “Sen isteyene kadar yap-mayacağıma söz veriyorum.”

Ağzını benim tarafıma getirdi ve yanağını okşadı. Boğazımdan istemsizce bir zevk iniltisi kaçtı.

Lanet olsun!

Beni asla öpmüyordu. Dudaklarını benimkilere do-kundurmuyordu. Dudakları sadece arzu ve istekle cil-dimde hoş bir patika izleyerek kayıyordu. Dudakları çene kemiğime hareket etmeden önce yanağımın altın-daki deriyi okşuyor ve sonra boynuma iniyordu. Gözle-rimi kapatıp bu yeni duyguların tadını çıkardım.

Daha önce hiç sevişmemiştim ve hiç kimseye karşı da böyle şeyler hissetmemiştim. Lanet olsun ki beni hala öpmemişti ve ben teslim olmamak için direniyordum.

Ah, Tanrım. Hayır. Hayır. Hayır.

Ama bunu söylemedim. Hiçbir şey söylemedim.

Teslim olmak, kazanmasına izin vermektir. Ve dur demekse ayrı bir problemdir. Durmasını istemiyordum. Çok iyi hissettiriyordu. Saatte yüz kez dönen bir hız tineri gibiydi.

Dudakları diğer yanağıma hareket etti ve yavaşça dudığıma yaklaştı.

“Sana dokunmak istiyorum.” Kelimelerini dudaklarımın tam karşısında söylüyordu.

Ah, aman Tanrım.

Bu kelimeler beni heyecanlandırmamalıydı. Ama kendimi engelleyemiyordum. Dudaklarım onunkine dokunmak isteyerek titredi. Onun nefesini duydum, onu almak ve her şeyini tatmak istedim. İhtiyaçlarımı karşılamak istiyordum.

Onun da istediği şeyin ihtiyaçlarını karşılamak olduğunu fark ettiğimde gözlerimi açtım.

Kahretsin.

Bacaklarımın arasındaki ağrıyı bastırırken dudaklarımın köşelerini aşağıya indirdim ve güçsüz kaslarımı onu üzerimden itmek için kullandım.

Gözlerimiz buluştu. Beni ele geçirdiğini biliyordu. Bunu anlamıştı.

“Benden uzak dur.” Zıplayıp arabadan indim ve ön koltuğa yürüdüm.

Arkamdan güldüğünü duydum. “Önden buyur.”

BÖLÜM 24

Gözlerim ani bir ürpertiyle açıldı. Yataktaydım ama rüzgar vücudumu okşuyordu. Balkon kapım açık mı kalmıştı?

Etrafıma baktım, şaşkınlık içinde gözlerimi açtım. Jared'in elinde bir battaniyeyle yatağımın başında durduğunu fark ettim.

"Jared?" Gözlerimi açtım ve sorgulayan gözlerle ona baktım. Beyaz bir geceliğin içindeydım, göğsümü kapamaya çalıştım.

"Yapma." Buğulu sesi beni komuta etti. "Kendini saklama."

Neden onun dediklerini yaptığımı bilmiyordum. Kollarımı tekrar yatağın üzerine bıraktım. Jared'in yerdeki battaniyeye geri inerken yoğun bakışları vücudu-

mun her noktasını izliyordu. O izledikçe vücudum daha da yanıyordu ve yeteri kadar nefes alamıyordum.

Çıplak göğsü penceremden içeri giren ay ışığında parlıyordu. Giydiği düşük pantolonu kalçalarını sarmıştı.

Aşağı eğilince ayak bileklerimi tuttu ve nazikçe onları teker teker ovup rahatlatı.

Yavaşça dizime doğru büküğüm bacaklarım şimdi iyice açılmıştı ve pembe çocuk şortumu gizlemeye çalışmadım.

Bir dizimi yatağın üzerine doğru büküm. Bu sırada o iki elini de kalçamın yanına getirecek kadar aşağı eğildi. Heyecandan gerilmiş olan dizlerim titrerken, onun başını eğişini ve kalçalarımı öpüşünü izledim. Cildimde onun yumuşak ve sıcak dudaklarını hissettiğimde nefesim kesildi. Midemdeki kelebekler taklalar atıyor, kalbimdeki çarpıntı daha öncekilerin hiç birine benzermiyordu.

Niçin onu durdurmuştum?

Vücudumdan dökülen duygulardan ürktüğüm için onun devam etmesinden korkuyordum. Bacaklarımın içlerine doğru öpücükleri artarken hızlı bir şekilde ona baktım. Başındaki saçları merkezime değerken, bacaklarımı vücuduna sarılı tutarak yatak çarşafını sıktım ve onu kendime doğru çektim. Dili dudaklarının arasından çıkarak kalçama dokundu ve ağzının yakıcı sıcaklığı ben de mastürbasyon yapma isteği uyandırdı. Kontrolümü kaybetmeden ellerimi saçlarının arasında gezdirdim.

"Jared," diye seslendim. İstekli ve ateşli gözleriyle üzerime doğru gelip baktı. Başı bu şekilde yukarıday-

ken, göz temasını hiç kesmeden, kalçaları benimkilerle buluştu ve birbirimizle karşı karşıya hareket etmeye başladık. Onun sertleştiğini hissettim ve onu bu şekilde etkilemiş olmak hoşuma gitti. Bacaklarımın arasında ereksiyonunun sertliğiyle bana sürtünmesini isterken gözlerim kapalıydı ve tüm vücudumda zevki hissediyordum.

“Durma,” nefesim kesildi, içimin derinliklerindeki kasılmalar artıyordu. Onun ne yapması gerektiğini kesinlikle biliyordum. Daha fazlasını istiyordum.

“Sen benimsin, Tate.” Jared sağ elini kolumun altındaki göğsüme koydu ve baş parmağıyla göğsümü okşamaya başladı.

“Lütfen.” Parmağı göğüs ucumun üzerindeydi ve hareketlerimizin hızlanmasıyla kalçalarımın arasındaki çarpıntı hızla büyüdü. İstekten çılgına dönmüş bir şekilde gözlerimi sıkıca kapadım. Vücutlarımız kendinden geçmiş bir şekilde hareket ediyordu ve nefesimizi tutup tekrar bırakıyorduk. Hoş bir şey yaptığımızı biliyordum ama bunun daha ne kadar süreceği konusunda bir fikrim yoktu.

“Benim olduğunu söyle,” diye hükmederken beni daha sert bir şekilde içine çekti. Lanet olsun, iyi hissediyordu. Biz aynı anda nefes alıp verirken dudaklarını benimkilere doğru yaklaştırdı. Kokusu rüzgar ve yağmur gibiydi ve elbette ateş.

“Ben...” derken sesim gitti. Birkaç saniyeye ihtiyacım vardı.

Ah, Tanrım.

“Söyle.” Jared dudaklarımın karşısında tekrar yalvardı, vücutlarımız birbirini coşturuyordu. Kalçalarını

tuttum ve kıyafetlerimiz imkan verdiği kadar onu içime doğru çektim. Vücudum kasılmaya başladı.

“Söyle.” Jared kulağıma fısıldadı.

Kalçalarım titrerken nefesimi verdim. “Seninim.” Titreme vücudumun merkezinden başlayarak göbeğime ve vücudumun tüm alt kısmına yayıldı. Derimin altında titreşim dalgaları varmış gibi tüm vücudum bir zevk dalgası içinde boşaldı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Ve daha fazlasını istiyordum.

Bacaklarımın arkasındaki bu tatlı titreşim zonklarken heyecanla gözlerimi açtım. Yataktan kalkmadan önce sağıma ve soluma baktım. Yatak odamın pencerelerinden güneş ışıkları giriyordu ve tamamen yalnız olduğumu fark ettim.

Ne olmuştu?

Pijamalarımınla uyumuştum. Battaniyem üzerimde duruyordu.

Ama orgazm tamamen gerçektir. Jared’in uyardığı vücudumun hala titrediğini hissediyordum. Gerilmekten güçsüzleşmiş kaslarım beni yatakta dimdik tutuyordu. Kendimi yastığımın üzerine attım ve kızgın bir şekilde nefes verdim. Şaşırtıcıydı ama bunun gerçek olduğuna inanamıyordum. Erkeklerin ıslak rüya gördüğünü duymuştum ama kızlarla ilgili hiç böyle bir şey duymamıştım.

Tate, sen psikotiksin.

Bu pislik hakkında fantezi kurmuştum. Sakinleşmek için uzun, derin bir nefes çektim. Onu çok fazla düşündüğüm için böyle olmuş olmalı. Başka bir şey olamazdı.

Fransa'dayken yaşadığım buluşmalarda doğru düzgün hiç kimseyle öpüşmemiştim. Jared dün gece tenimi okşarken, onun yasak bölgesini hatırlamanın beni ne kadar heyecanlandırıldığının hiçbir önemi yoktu. Üzgün olmak kirlenmiş gibi hissetmemi engellemiyordu. Ona güvenmiyordum ve asla güvenmeyecektim.

Tüm hikaye bu kadardı.

Jared, vücudumda tüm kontrolü ele geçirmişti ve bu değişmeliydi.

Dün gece, onunla öpüşmemiş, sadece yakınlaşmıştık. Sonra da Jared tek kelime bile etmeden eve getirmişti. Arabayla geri dönerken saat 02.00'ye kadar uykusuz kalıp söylediği son kelimeleri anlamaya çalışarak yalan söylemiş olmaktan bitkin düşmüştüm.

Önden buyur. Ondan uzak duramadığımı mı söylemek istemişti?

Küstah pislik.

"Uyanık mısın Tate?" Büyükannem başını kapı aralığından çıkardı. O odaya girerken ben de battaniyemi üzerimden attım. Rüyam sırasında inleyip gürültü çıkarmış olmaktan korkarak yüzümü buruşturdum.

"Evet, henüz uyandım." Kalkıp yüzüme bir tebesüm yapıştırdım.

"İyi. Kahvaltı aşağıda hazır. Zamanında yetişmek istiyorsan acele etmen gerek." Ben ne hakkında konuştuğunu anlamaya çalışırken başını salladı ve saçlarını savurdu.

Zamanında yetişmek?

"Hadi. Artık kalkmalısın." Dönüp gitmeden önce ellerini cıvrıttı.

Saate baktığımda dün gece alarmı kurmayı unutmuş olduğumu fark ettim. Bunun tek sorumlusu Jared'di. Yarım saat önce kalkmam gerekiyordu.

Çok şükür ki büyükannem bugün kendi evine gitmeden önce beni de okula bırakabilirdi. Yarın yine tek başıma kalacaktım.

Örtüyü üzerimden atıp elbiselerimi aldım ve hızla tuvalete koştum. Takım gömleğini, kolsuz yeleşimi, şortumu ve spor sütyenimi giymiştim. Sonra çoraplarımı spor çantama koydum. Yarış için hazırdım. Saç bandımı ve ayakkabılarımı aldım, merdivenleri zıplayarak indim, kağıt tabağın üzerine tost koyup meyve dilimledim.

"Otur ve ye." Büyükannem sandalyeyi gösterdi.

"Arabada yiyeceğim. Geç kalmaktan nefret ederim." Kapiya ilerlemeden önce çantama bir şişe su koydum. Onun bakışlarını onaylamadan "Hadi," dedim.

Bugün isteyeceğim son şey orgazm olduktan birkaç saniye sonra odama giren büyükannemle karşı karşıya gelmekti.

Az uyumuştum ve buluşmam hayal kırıklığıyla geçmişti ama yine de enerjim vardı. Kır Koşusu Takımım ikinci olduğumuz bir yarışmaya katıldı ve ben eğlence alanının yanında birkaç metrelik bireysel bir yarış yaptım. Etrafımızdaki karo, yüksek engeller ve yoğun ağaç popülasyonu yolun kısıtlanmasına neden olmuştu. Bugün güzel geçmişti. Kendimi tek başıma hissetmemiştim, bu yüzden düşüncelerimi yarışın dışında hiçbir şeye odaklamamıştım.

Yarış sırasında büyükannemi gördüm. Yarışımı izlemek için buraya gelmiş olmasına sevinmiştim, muhtemelen bu, benim lise hayatımdaki son yarış olacaktı. Babamı şimdi daha da çok özlemiştim. Annemin önemli olaylarda çevremde olamaması benim için çok zor olsa da bugün babamın da burada olmasını gerçekten çok istedim.

Yarıştan sonra büyükannemle eve döndük.

“Seni özleyeceğim. Yeni yılda geri geleceğim.”

Büyükannem son paketini de yaptı ve hepsini kapının önüne koydu.

“Ben de seni özleyeceğim.”

“Dün geceyle ilgili bana söylemek istediğin bir şey var mı,” dedi. Hiçbir şeyin eksik olmadığından emin olmak için son kontrollerini yaptı.

Kalbim hızla atmaya başladı. “Dün gece?” Ne dediğini açıkça anlamış ama anlamamazlıktan gelmiştim. Dün geceye nereden başlayacağımı bilemiyordum.

“Evet. Yan evde oturan çocuğunkine benzeyen tehlikeli bir araba gece yarısından sonra seni eve bırakmış olabilir mi?” Gözlerinin içi gülerek sormuştu. Endişelenmediği açıkça ortadaydı.

“Evet.” Olayı dramatik bir hale getirdim. “Jared beni arabasıyla eve bıraktı. İkimiz aynı partideydik. Önemli bir şey değil.” Atladığım detaylar yüzünden suçluluk hissederek başımı ayakkabılarıma çevirdim. Ona söylemem gereken daha fazla şey vardı ama Jared’le olan sorunlarım konusunda sessiz kalmayı seçmiştim.

Ama şimdi ayıklanması gereken bir sürü yeni kurt vardı, onunla öpüşmem ve kirli rüya görmem gibi.

Ben ilgisiz bir şekilde davranmaya devam ederken o bir süre daha bana bakmaya devam etti. "Söyleyecek başka bir şeyin yoksa, pekala." Çantasını omzuna astı. "Kapıyı kilitlemekle ilgili kuralları hatırlıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım.

"Güzel. Sarıl bana."

Kollarını açtı ve kendimi onun etrafına sardım. Bir kez daha onun parfüm-losyon karışımı kokusunu içime çektim. Çantalarından birini alıp arabaya doğru götürmeye başladım.

"Umarım en kısa zamanda görüşürüz," dedim, gözünün üzerine bir mendil koyduğunu gördüğümde.

"En kısa zamanda," dedi. Birkaç tane Cadılar Bayramı süsü koy. Kendini yalnız hissedersen sana destek olurlar."

"Şimdiden mi?"

"Ekim ayındayız, Tate. Cadılar Bayramı geldi."

Ekim mi? İnanamamıştım. Doğum günüm geliyordu.

Büyükannem gittikten sonra K.C.'ye mesaj attım. Dün gece yaşanan şeylerden sonra onunla konuşma şansım yoktu.

Nasıl gidiyor?

Bir dakika sonra cevap attı.

İyi. Üzgünüm görüşemedik. Mesguldüm.

Peki... Sen ve Liam? Diye sordum.

Bir yanım onların barışmış olmasını istiyordu. Kendimi suçlu hissettim. Ancak iğrenç bir insan en yakın arkadaşının eski çıktığıyla öpüşürdü ve ben bunu ona nasıl söyleyeceğim konusunda çok endişeliydim. Eğer Liam ve o tekrar beraberse o zaman belki de olanları açıklamama gerek olmazdı.

Yargılamayacaksın.

Diye cevap attı.

İçim rahatlamıştı. Tekrar beraberlerdi.

Asla! Eğer sen mutluysan...

Mutluyum. Umarım ona tekrar güvenebilirim. Haklı olarak hala şüpheleri vardı. Beni aldatan bir çocuğa geri döner miydim bilmiyordum ama sonra daha önce hiç aşık olmadığımı hatırladım. Sanırım deneyimim olana kadar bu konu hakkında hiçbir şey anlamayacaktım.

Emin olamazsın ama buna değer.

Bence artık Jared tamamen senin.

Ne? Kalbim acıyla atmaya başladı.

Belli ki terleyerek uzun bir zaman geçirmiştim, çünkü henüz bir önceki mesajına cevap atmadan K.C.'den tekrar mesaj geldi.

Sorun değil, Tate. Zaten Jared hiçbir zaman benim olmamıştı.

Cevap atamıyordum. *Ne diyecektim? Teşekkürler mi?*

Jared onun olmadığı gibi kesinlikle benim de değildi. O yeterince açık bir şekilde kimseye ait değildi.

Jared K.C.'yle benim için mi beraber oldu? K.C. neden böyle söylemişti?

Hafta sonu aklımı Jared'den uzak tutmak için çabaladım. Cumartesi ve pazar evi temizledim, Bronco'yu yıkadım, ödevlerimi bitirip deneyim için prosedürleri yazdım ve özellikle Ben ve K.C.'yle mesajlaşmaktan kaçındım.

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve Jared'le aramızda geçenlerin sır olarak kalıp kalmaması gerektiği konusunda şüpheliydim. K.C. onunla öpüştüğümü bilmeyi hak ediyordu ama ben bunu kimsenin bilmesini istemiyordum. Bu yüzden de insanlarla görüşmekten kaçınıyordum. Hatta babamla konuşmaktan bile.

Ben, çeşitli zamanlarda özür dilemek için arayıp mesaj atmışsa da onunla konuşmamamı hak ediyordu. Eğer söz verdiği gibi beni eve bırakmış olsaydı, Nate'le hiçbir şey yaşanmayacaktı.

Şenlik ateşindeki davranışları düşünüldüğünde Ben çok da terbiyeli bir çocuk değildi. Ama asıl problem öpüştüğümüzde karnımda havai fişeklerin patlamamasıydı. Hiçbir şey hissetmemiştim.

Jared ise dört temmuz gibi tüm vücuduma hakimdi.

★★★

Pazartesi sabahı Fransızca sınıfından çıkarken aniden durdum. Madoc koridorun karşısından göz kürelerini bana dikmiş, aptal bir sırtışıla dolapların karşısından bana doğru geliyordu.

Sınıftan çıkmaya çalışırken, “Hey, Küçük Hız Yarış-cısı,” dedi arkamdan çocuk gibi aylak aylak dolaşarak.

Bir kez daha öfkelenmeye hazır olmadığımдан gözle-rimi devirmekle yetindim. Zaten bu sabah Bronco’nun lastiği patladığı için okula geç kalmıştım ve Dr. Porter laboratuvar için önümüzdeki hafta sonuna kadar yasak koymuştu. Ve tüm gün insanlar benimle cuma gecesi yaşanan yarışla ilgili konuşmak istemişti.

Bu pozitif ilgi, birilerinin çatallara karşı dişleriyle sa-vaşmasına benziyordu. Cuma gecesinin nasıl iyiden kö-ttüye gittiğini hatırlamak istemiyordum. Hafta zor baş-lamıştı ve pislik Madoc’la uğraşacak durumda değildim.

“Ne istiyorsun,” diye homurdandım, koridorda ya-nından geçerken.

“Ben de seni gördüğüme sevindim.” Uğursuz ka-rakterini saklamaya çalışıyor gibi görünüyordu. O bana imalı sözlerde bulunmaz ya da benim ağzımı aramazdı. Çekingen bir şekilde gülünç oyuncu tebessümüyle dik-katle bana baktı.

Onu yok saydım ve dolabıma doğru kısa yoldan git-tim. Madoc hızını kesmeden bana yaklaşıırken içimden bir şeylere tekme atmak geldi. “Dinle, cuma akşamı araba kullanmandan gerçekten etkilendim. Ve senin üç milde ikinci olduğunu duydum. Harika bir hafta sonu geçirdin gibime geliyor.”

Hayır, aslında tamamen kördüğüm oldum. Jared’i Cu-ma’dan beri görmemiştim.

Dün gece arabasının park yoluna girerken çıkardığı gürlemeyi duyduğum geç saatlere kadar evleri terk edil-miş haldeydi. Ve onu bugün de görmemiştim.

Ve ona bakıyordum. Hiçbir şeye bundan daha fazla öfkelenemezdim.

“Çıkar ağzından baklayı, Madoc. Bana bugün nasıl küçültücü, iğrenç bir şaka yapmayı planlıyorsun?” Dolabıma ulaştığımda, kitaplarımı ve çantamı dolaba yığarken ona acımasız bir bakış attım.

“Kesinlikle hiçbir şey yapmayacağım, Tate. Senden af dilemek için geldim.” Madoc elimi tuttu ve ona bakmak için arkamı döndüm. Elini kalbinin üzerine koydu ve başını öne eğdi.

Ah, neden şimdi?

Koridora akın eden öğrencileri görmek için etrafıma baktım, hepsi Madoc’un büyük jestine bakakalmıştı, onu üzerine basarak ezmiştim.

İnsanlar etrafımıza toplanmış gülüşüp birbirleriyle homurdanarak konuşurken, “Kalk ayağa,” diye sessizce bağırdım.

Neden böyle yapmıştı? Korku midemi sıkıştırmıştı.

“Sana yaptığım her şey için gerçekten üzgünüm.” Madoc tekrar yüzümün hizasına gelecek şekilde ayağa kalktı. Hiçbir bahanem yok. Güzel kızları düşman edinmek benim yapacağım bir şey değil.”

En azından söyledin.

“Bitti mi?”

“Aslında hayır,” dedi, kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi. “Benimle mezuniyet dansına gelir misin diye sordum.”

25. BÖLÜM

Tüm kaslarım gerildi. Hemen koridoru gözümle tarayıp bu olayın bir şaka olup olmadığını anlayabilmek için gülen birilerinin olup olmadığını kontrol ettim.

Ama Madoc'un hiçbir arkadaşı ve Jared ortada yoktu.

Tekrar Madoc'a döndüm ve dikkatle onu düzelttim.

"Bu kadar düşeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu kadar düşmek mi? Benim gibi çekici ve hoş vücutlu biri için mi bunu söylüyorsun? Elbette!"

Onun iğnelemeleri güvensizliğimi azaltmıyordu. Gözlerimi yuvarladım, zaten neden onu dinlemek için burada durduğumu anlamamıştım. "Yeter. Öğlen yemeğine gideceğim. Jared'e benim bir aptal olmadığımı söyle."

Arkamı dönüp kafeteryaya doğru ilerledim.

“Bekle,” diyen Madoc önüme fırladı. “Bunun bir kurmaca olduğunu mu düşünüyorsun?”

Onu duymamazlıktan gelip yürümeye devam ettim. Elbette bu bir kurmacaydı. *Madoc neden mezuniyet partisine benimle gitmek isteyecekti ki? Ve neden ona evet diyeceğimi düşünmüştü?* Senelerdir birbirimizle boğaz boğaza yaşıyorduk.

“Tate, Jared seninle konuştuğumu öğrenirse büyük ihtimalle saçlarımı ateşe verecek. Sana çıkma teklif etmek için tek başıma geldim. Gerçekten ciddiym. Eşek şakası ya da muziplik yok. Ben gerçekten dansa seninle gitmek istiyorum.”

Gerekli ipucunu alacağını umarak kafeteryaya doğru ilerledim. Bunaldığımı hissetmeye başlamıştım. Benden uzaklaşmasına ihtiyacım vardı.

“Tate, lütfen dur.” Madoc koluma dokundu.

Öfkeyle suratına döndüm. “Ciddi olsan bile sana güveneceğimi mi sanıyorsun? Sen beni elledin ve ben de senin burnunu kırdım. Şimdi gelmiş bana çıkma teklifi ediyorsun! Doğru mu?”

Bu beklenmedik olaylar ve daha fazlası sessizce geri dönmüştü. Zamanım boşa harcanmıştı.

“İlginç bir hikayemiz olduğunu fark ettim.” Madoc konuşmaya başladı, ellerini tuttu, “Ve sana bu çıkma teklifini romantik bir yolla etmediğimi garanti etmek isterim. Jared beni mahvedecek. Ben bir pisliğim ve bunu değiştirmek istiyorum. Eğer hala bir randevun yoksa seni dansa götürmeyi ve benim aslında iyi bir çocuk olduğumu sana göstermeyi isterim.”

Uuuu, ne kadar da güzel bir konuşma.

“Hayır,” diye tekrarladım.

Onun çekiciliği benim üzerimde etkili olmuyordu ama yüzündeki şaşkın ifade bir an duraksamama neden oldu. Bir yanım gülmek istedi, çünkü gerçekten hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Bir yanımsa üzülmüştü, çünkü gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Kendi kendime, *Madoc’a hiçbir şey borçlu değilim*, dedim.

Bunca şeyden sonra onunla konuşmamalıydım bile. Ama sonra aklıma geçen hafta Jared’le koridorda yaptıkları ve benim kulak misafiri olduğum konuşma geldi. Beni kırmaya çalışmak konusunda Jared’le tamamen hemfikir değildi. Belki de gerçekten kendini affettirmek istiyordu.

Ne fark eder? Sonuçta böyle bir şey olmayacak.

Arkamı döndüm, Kapiya koşup kaçmayı gerçekten isterken arkamı dönüp kafeteryaya doğru tekrar ilerlemeye başladım. Bugün henüz pazartesiydi ama ben buradan çıkmak için duvarları tırmanmaya başlamıştım.

Dansa gitmek istediğim ve henüz bir randevum olmadığı doğrudur. Ve Madoc’la gitmem Jared’i kıskandıracaktı. Belki de onun kırıldığını görmek istiyordum.

Hemen bu fikirleri kafamdan atmaya çalıştım. *Bunu yapmayacaksın, Tate.*

Jess, öğlen yemeklerimizden artakalanları çöpe atarken, “Spor bursuna başvurmayı düşünüyor musun,” diye sordu.

“Aslında hayır. Koşmayı seviyorum ama üniversiteye böyle bir söz vermeyi isteyip istemediğim konusunda emin değilim,” diye cevapladım.

K.C. ve Liam öğlen yemeğinde bize katıldı ama bir süre önce futbol sahasının tribününün altında konuşmak için gözden kayboldular. K.C. mutlu görünüyordu, Liam da normalde olduğundan daha tatlıydı. Uzun bir zamandır ona her baktığımda ihaneti aklıma geliyordu ama barıştıkları için mutluydum.

Onlar ayrıldıktan sonra tavuklu böreğimden hiç yiyememiştım. Madoc kafeteryanın karşısından bana gülümsedi.

Ben de bana mesaj attı. Öğlen yemeği bitmeden benimle konuşmak istiyordu ama çok şükür ki arkadaşlarım beni onunla yalnız bırakmıyordu. O bir aptaldı ve ben öfkeliydim. Bir ara onunla konuşmam gerektiğini biliyordum. Sadece, “arkadaş kalalım” demek için olsa bile.

“Şey, Cumartesi günü harikaydın.” Jess şişesini koymadan önce meyve suyunu bitirdi. “Ah, tabi Cuma günü de. Yarışı izleyemedim ama tüm okul bunu konuşuyor. İnsanlara çok fazla para kazandırmışsın. Derek Roman duyduğum kadarıyla çok sinirlenmiş.”

“Eminim öyledir.” Uzun saçlarımı tepeden at kuyruğu yaptım ve boynumdaki sıcaklığın dağıldığını hissettim.

Jared’in burada olduğunu anlıyor olmam gerçekten deliceydi ama onun buralarda bir yerde olduğundan emindim. Tüm gün kaçaktı, kendisi ya da arabası ortada yoktu. Dikkatimi Jess’e odakladım hatta tüm vücudumu ona doğru çevirdim. İki öpüşme ve rüyadan sonra, onu düşünmemin manası yoktu. Hem onu tüm hafta sonu yeteri kadar düşünmüştüm.

Pes edip etrafta onu aramaya başlamadan önce Jess'le kapıya doğru ilerliyordum. Bir an sonra arkamdan birinin ismini seslendiğini duydum.

“Tatum Brandt!”

Sıçradım, tüm yemekhanenin bana bakmasına neden olacak şekilde bağırmıştı. Utanç içindeydim.

“Lütfen benimle mezuniyet dansına gel?” Gerizekalinin sesi arkamdan geliyordu.

Gözlerimi kapadım. *Onu öldüreceğim.*

Arkamı döndüğümde Madoc'un birkaç adım ötemde dizlerinin üzerinde durduğunu gördüm. Kocaman, mavi, yavru köpek gibi bakan gözlerini bana odaklamıştı. Yemekhanedeki herkesin gözleri fal taşı gibi açılmış ve nefesi kesilmiş halde baktığını ve birbirlerini susturup sessizce beklediklerini fark ettim.

“Dalga geçiyor olmalısın,” diye homurdandım ve özür dileyen bir gülümsemeyle Jess'e baktım. Dizlerinin üzerinde kısa, neşeli adımlar atarak ilerledi, ayakka-bılarına vardığında başını kaldırdı ve yukarı baktı. Elimi avucunun içine aldı.

Herkes bize bakıyor ve kızlar kıkırdıyordu. Madoc bu şatafatlı gösteriden sıvışmak yerine bunun mertçe olduğunu düşünüyordu.

“Lütfen, Lütfen! Hayır deme. Sana ihtiyacım var.” Dramatik ses tonu gülüşmelerin daha da artmasına neden oldu ve onu daha fazla teşvik edici şarkılar söylemeye başladılar.

Kalbim çarpıyordu. Ona karşı sert davranacaktım ve muhtemelen ikinci kez Dean'in odasından kurtulacak kadar şanslı olamayacaktım.

“Kalk.” Dedim, bir yandan elimi çekerken. Kafamda bu çocuğu nasıl kırabileceğime dair fikirler yüzüyordu. Ama onlar asla vücut bulamıyordu.

“Lütfen, hadi bunu yapalım. Her şey için özür dileirim.” Herkes aramızdaki meseleyi bildiği için daha yüksek sesle konuşuyordu.

“Hayır dedim.”

“Ama bebeğimizin babasına ihtiyacı var.” diye yalvardı.

Bu kelimeler kalbime saplandı. *Aman Tanrım, hayır, hayır, hayır...*

Yemekhanenin her yerinden yuhlamalar ve bağırışlar geliyordu, sıcaktan yüzüm ve boynum kıpkırmızı olmuştu. Vücudumun dışına çıkma deneyimi yaşıyordum gibi hissetmiştim. *Bunlar olmuş olamazdı. Bu onun af dileme şekli miydi? Beni daha çok utandırmak mı?*

Kalçalarımı yakaladı ve kafasını karnıma bastırdı. “Sana söz veriyorum, çocuğumuzu çok seveceğim.” Sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı. “İstersen daha yüksek sesle de bağırabilirim.”

“Tamam, yapacağım.” Dedim, dişlerimin arasından konuşarak. “Ama bir rezalet daha çıkarırsan kolunu kırarım.”

Ayağa kalkıp kollarını etrafıma sardı ve ayaklarım havaya kalkacak kadar beni kendine çekip sarıldı. Kendimi savurdum, herkes alkışlayıp ıslık çalıyordu ve ben her şeyden vazgeçtiğimi hissettim. Ayaklarımı tekrar yere koyup koluna vurdum ve Jared ya da Jess’in yüz ifadelerini görmemek için kafeteryadan çıktım.

BÖLÜM 26

Çok şükür ki okul bitene dek herkes Madoc'un şaka yaptığını anlamıştı. En azından aşağılık herif bu dedikoduyu onurlu bir şekilde düzeltmişti. Ona *evet* dediğime hala inanamıyordum. Mezuniyet iki hafta sonraydı. Bu sorundan kurtulmanın bir yolunu bulmayı umuyordum. Geçen ay yaşananlar, kısa sürede pek çok şeyin yapılabileceğini kanıtlamıştı.

Jared Temalar sınıfında yoktu bu yüzden ona bakmamaya çalışmakla mücadele etmek yerine Ben'in bana bakmasını önlemekle uğraşabilirdim. Mezuniyete cildimi karıncalandıran biriyle gidecektim, dikkatimi harika, yıldız futbol oyuncusundan uzaklaştırmış ve benden nefret ediyormuş gibi davranan potansiyel bir sosyopat hakkında ıslak rüya görmüştüm.

Sekiz ay daha.

“Selam, Dr. Porter.” Okuldan sonra laboratuvara girerken gülümsedim. Oda bugün müsait olmasa da biz bu şekilde program yapmıştık. Bugün çalışmayı tercih etmiştim. Koç bize öğleden sonra izin vermişti, geri kalan tüm zamanda idman yapacaktık.

“Selam, Tate.” Dr. Porter orta yaşlı, uzun, pas rengi saçlarını salık bir şekilde kullanmayı seven, zayıf bıyık ve sakallarından kahve damlaları dökülen eski bir hippydi. İkinci sınıftayken onunla geçirdiğim birkaç ders sinir bozucu geçmişti. Yüzünü peçeteyle silme isteğimi zor bastırmıştım.

“Bugün ne kadar bir süre burada kalacaksın?” Her zaman oturduğum sandalyeme oturup çantamı yere bıraktım ve Bay Porter’a baktım.

“Bir saat ya da daha fazla bir süredir zaten buralardayım.” Bazı dosya ve kağıtları toplamış ve kahvesini eline almanın bir yolunu da bulmuştu. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Küçük odadan kasamı almaya gideceğim ve ihtiyacım olan her şeyin yerini biliyorum.”

“İyi. Bilim departmanıyla bir buluşmam var. Özgürsün ve bir şeye ihtiyacın olursa yanıma gelebilirsin. 136B sınıfında olacağım,” dedi ve kapıya doğru ilerledi.

“Peki, teşekkürler.” Portmantodan bir önlük alıp baskımdan geçirdim ve iplerini belimin arkasından bağladım. Gelişigüzel bağladığım için pantolonumdaki küçük deliği ve vücudumun üst kısmını kapatamamıştım.

Odada aradıklarımı bulmak için inceleme yaptım, yüküm o kadar ağırdı ki onu sınıfa taşıırken neredeyse düşürecektim. Jared öğretmen masasına geçip oturdu.

Pislik.

Ellerini başının arkasına koyup sandalyeye yaslandı ve bir ayağını masanın üzerine koydu. Gözleri hiçbir şey söylemiyordu ama dikkati tamamen benim üzerimdeydi. Yalnız olduğumuz için sıcak bastı ve kafamı kaldırdığımda soğuk terler dökmeye başladım.

Lanet olsun. Neden böyle bakmak zorundaydı?

Dudaklarının yumuşaklığı ve boynumun üzerindeki eşsiz dilinin sıcaklığı aklıma geldi. Bacaklarımın arasında istekli bir seyirme başladı ve o sandalyede otururken üzerine oturmayı gerçekten çok istedim.

Lanet olsun. Saatli bir bomba gibi yürüyordum.

Kasamı masama taşıırken başımı iki yana salladım ve o tarafa bakmamaya çalıştım. “Şimdi değil, Jared. Mesgulüm.” Aslında bu doğruduydu. Odaklanmam gerekiyordu ve bir yanım bu drama izin vermek istese de yalnız kalmam gerekiyordu.

“Biliyorum.” Buğulu sesi sakın gelmişti. “Sana yardım etmeye geldim.”

Kasayı boşaltmayı bıraktım ve gözlerim fal taşı gibi açılarak ona baktım. “Bana yardım mı edeceksin?” Bunun, yapacağı eşek şakasının bir parçası olduğunu ya da deneyimi sabote edeceğini düşündüğümünden sesim içineleyici bir şekilde çıkmıştı. “Yardıma ihtiyacım yok.”

Ellerini aşağı indirip siyah kapüşonlusunun cebine soktu. “İhtiyacın var mı diye sormadım,” dedi hızlıca.

“Hayır, sadece ihtiyacım olduğunu düşündün.” Onun gözlerine bakmamaya dikkat ederek materyallerimi çıkarmaya devam ettim. O lanet rüya aklımdan bir türlü çıkmıyordu ve onunla ilgili bir şeyler gördüğümü söylememek için kendimi zor tutuyordum.

“Sadece bu değil. Ne yapabileceğini biliyorum.” Sesinde bir gülümseme vardı ve bu söylediğinden iki anlam çıkabileceğini fark etmemiştim. “Düşündüm de arkadaş olmamız iyi bir başlangıç olabilir.”

Sandalyeden kalkıp karşıma geçti. Nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim.

Sadece bir deney tüpü ve cam şişe al ve onları yavaşça yerine koy. Yavaş ve nazikçe.

“Bence ağaçlara tırmandığımız ya da sizin evde yatıya kaldığım zamanki gibi olamayız sence?” Parmaklarıyla laboratuvar masasını sıyrırken imalı bir şekilde sordu.

Yatıya kalmak mı? Karnım daha sert bir şekilde çarpmaya başladı ve vücudumun ne istediğini biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

Jared’in yatıya kalması fikri şaka bile olsa beni heyecanlandırmıştı. Lanet olsun ki, Jared’in beni çocukken asla yapmadığımız şeyler yaparak tüm gece ayakta tutmasını çok isterdim. Ellerinin üzerimde olmasını, beni daha yakınına getirmesini ve dudaklarını her yerimde gezdirmesini isterdim.

Ama onun da umursamasını istiyordum ve ona güvenmiyordum.

Gözlerimi kırpıştırdım, kaşlarımı kısıp ona baktım. “Söylediğim gibi, yardıma ihtiyaım yok.”

“Söylediğim gibi, sana bunu sormadım. Porter’in kendini yakabileceğin deneyleri tek başına yapmana izin vereceğini mi sanıyordun?”

“Benim deneyimle ilgili ne biliyorsun ki? Ve arkadaş olabileceğimiz sana kim söyledi,” diye sormadan önce çantama eğilip bir cilt aldım. “Biliyorsun aramızda çok

kırıcı şeyler yaşandı. Üzgün olduğunu biliyorum ama bu benim için kolay değil.”

“Bana kadınlık taslamıyorsun, değil mi,” dedi alay ederek.

Cildimin içine bakarken araştırmam için gerekli notları ve prosedürleri çıkardım. Materyallerin üzerlerini okumayı denedim ama Jared’in bana çok yakın olması konsantrasyonumu zorlaştırıyordu.

Sol tarafa döndüm ve ona en sıkıcı yüz ifademle baktım. Onun varlığından etkilendiğimi düşünmesini istemiyordum.

“Jared, burada bulunmanı takdir ediyorum ama buna gerçekten gerek yok. Senin egonun patlamasının aksine, ben geçtiğimiz üç yıl sensiz burada hayatta kalmayı başardım. Tek başıma daha iyi çalışıyorum ve bugün ya da başka bir gün bana yardım etmeni umursamıyorum. Biz arkadaş değiliz.”

Onun soğuk dış görünüşü titredi ve göz kırptı. Gözleri benimkileri yokladı. Ya da söyleyecek bir şeyler aradı.

Yavaşça suçlu hissederken tekrar kendi cildime döndüm ama ayağımı yere vurmaya bıraktım. İçindekiler, üç halka ile korunmadığı için yere dağıldı. Sert kız konuşmamın beceriksizlikle sonuçlanması yüzünden vücuduma bir utanç dalgası yayıldı.

Jared diğer tarafıma geldi ve eğilip benimle beraber cildin içindekileri toplamaya başladı. “Araba mı bakıyorsun?” Babam eve dönmeden hazırlık yapmak için internetten aldığım çıktılara baktı.

“Evet.” İlgisiz bir şekilde cevapladım. “Kendime bir doğum günü hediyesi vereceğim.”

Hiçbir şeye bakmadan bu bilgiyi aklında tuttu ama bir şey düşünüyor gibi görünüyordu.

“Jared?” Ondan cevap alabilmek için elimi salladım.

“Doğum gününün yaklaştığını unutmuşum.” Ben sayfaları karıştırırken o tamamen kendi kendine konuşuyordu ve ben her şeyi cildimin içine tıktırdım.

Bunu gerçekten söylemesine şaşırdım. Biz arkadaşken doğum günlerimiz için çok uğraşırdık ama sanırım son yıllarda o benimkini unutmuştu. Ama ben unutmamıştım. *İki ekimdi.*

Dün!

Ah, bir şey söylemeli miydim? Son birkaç yıldır onun doğum gününde hiçbir şey yapmamıştım ama şimdi bu konu açılmıştı ve ne yapacağım hakkında bir fikrim yoktu.

Boşver. O da benimkini unuttu.

“Baban bu kadar yakın bir zamanda araba almak istediğini biliyor mu?” Jared düşüncelerimi böldü.

“Annen reşit olmayan çocuklara içki alıp her önüne gelenle yattığını biliyor mu?” Sesim olmasını istediğimden daha keskin çıkmıştı.

“Annemin umurunda mı diye sormak daha mantıklı olurdu.” Kızgınlığını kapatmak için alaycı bir ifade kullandığını dönüp ona baktığımda anladım.

Jared’in hayatını düşünürken kaşlarımı çatıttım. O basız ve ilgisiz bir anneyle büyümüştü. Sağlıklı bir rol modeli yoktu ve bildiğim kadarıyla hayatını sevmiyordu. Ama gerçek hayata geri döndüğümde, o kasamı boşaltmama yardım ederken ben sessizliğimi korudum.

Ciltler, şişeler, deney tüpleri ve sıvılar sınıflandırılmış kuru materyaller masaya konmuştu. Tüm bu şeylere ihtiyacım yoktu ama projeme karar vermeye çalışırken zaten onları topladım. 3 farklı mağazadan alınmış alev geciktirici ve birkaç malzeme farklı pamuklu kumaşların karşısına yığılmıştı. Deneyim farklı dayanıklılıktaki spreylelerin pamukları nasıl etkilediğini test etmekte. Ben zaten amacımı, hipotezimi, sabit ve değişkenlerimi ve materyallerimi bir araya getirmiştım. Bugün, prosedürlerimi bir araya getirip testin ilk aşamasına başlamıştım.

Bütün bunların üzerine, benim sinirlerim iki uçtan yanıyordu.

Bir zamanlar Jared'in varlığı bana huzur ve güven verirdi. Şimdiyse bana yakın olması, kolunun benimkine yaklaşması ya da gözlerini bana dikmesi tetikte olmama neden oluyordu. Aklım karıştı ve ellerimi sıkıştırdım.

Kızmış bir şekilde cildimden notlarımı çıkardım ve bir şişe düştü. Şişeyi yakalamak için arkamı döndüğümde yüzümü ateş bastı ama yakalayamadım ve onun yerde kırılışını izledim. Arkamdaki tezgaha, karmaşaya baktım ve derin bir nefes aldım. Bu noktada, benim aşırı tepki verdiğimi ya da çıldırdığımı düşünmesi umrumda bile değildi. Onun gitmesine ihtiyacım vardı.

Jared önüme geldi ve kırılan bardağa baktı. "Seni sınırlendirdim," dedi bana bakmadan. Tam olarak doğru değerdendirmişti.

Benim üzerimde olduğuna emin olduğum bakışlarına karşılık vermeyi reddederken "Bence git," diye umutsuz bir fısıltıyla rica ettim.

"Bana bak." Jared yanağını eliyle tuttu, parmakları

saçlarımda dolandı. “Özür dilerim.” Onun tekrar özür dilediğini duyduğumda gözlerim ona odaklandı. “Sana bu şekilde davranmamalıydım.”

Gözlerimde alevlerle, samimiyetsizlik ya da alay görebilmek için yüzüne baktım. Yüz ifadesi son derece ciddi ve cevabımı beklerken nefes alış verişleri çok derindi.

Jared diğer elini de öteki yanağıma koydu ve bana daha çok yaklaştı. Elleri boynumun arkasına kaydı ve baş parmakları kulaklarımda gezinmeye başladı. Vücudunu nazıkçe benimkine bastırırken nefes alışlarım sığılaştı. Başını yavaşça yaklaştırtırken gözleri dudaklarıma odaklanmıştı. Dudaklarıma çok yakındı ve ben onun tadını alabiliyordum.

Dudaklarıyla benimkileri yakalayıp ağzımın içine dilini soktuğunda şaşkınlık içinde inledim. Ağzımda başlayan havai fişek gösterisi boynumun altına ve başımın üzerine geçti. Belimin etrafına sardığı koluyla kendimi kaybetmiştim ve diğer eli saçlarımda geziyordu. Beni daha sert bir şekilde yakalayıp ayak parmaklarımda üzerinde kaldırdı. Tenindeki rüzgar ve yağmur kokusunu içime çektim ve kısa bir an için kendimi yine evimde gibi hissettim.

İhtiyacım olan tek şey buydu. Etrafımda, üzerimde, içimde olmasını istediğim tek şey buydu. Hormonlarım kontrolden çıkmıştı. Üzerindeki kıyafetleri çıkartmak ve çıplak göğsünün benimkilerin üzerinde hissetmek istiyordum. Çok fazla tahrik olana dek onunla öpüşmek ve onu isteyerek çıldırmak istiyordum. *Kimi kandırıyordum?* Şu an zaten arzu içinde kıvranıyordum. Arzu tüm

karnımda toplanmış ve bacaklarımın arasındaki merkez fırtınaya tutulmuş gibi seğiriyor, yanıyordu.

Dili üst dudağımı yaladı, kollarımın altı ürperdi. Kollarımı sert bir şekilde boynuna doladım ve onu kendime çektim. Elleri vücudumun alt kısmını okşamaya başladı ve popomu kavradı. Vücudum her dokunuştan büyük haz alıyordu. Bir kil parçası gibi beni yoğurdu. Okşadığı her yerim yumuşuyordu. Beni nereye çekerse oraya gidiyordum.

Dudakları çok ateşliydi ve geri kalan kısmının da nasıl hissettiğini merak ediyordum.

“Seni uzun süredir istiyorum,” diye fısıldadı. Dudaklarımın üzerindeki nefesi beni içine çekiyormuş gibiydi. “Seni yan kapıda gördüğüm her seferinde deliye döndüm.”

Bu kelimeleriyle ayak parmaklarım kıvrıldı. Tüm bu zamana kadar beni istemişti. Bunu öğrenmek hoşuma gitti. *Beni arzulaması harikaydı.*

Dudaklarıma tekrar derin bir öpücük kondurdu, arkamdaki laboratuvar masasına tamamen yapışmıştım. Alt dudağımı emerken, olanlar karşısında sersemlemiştim. Benden nefret etmediğini ve hep beni istediğini anlamaktan dolayı mutluydum. *Ama ikimizin arasında ne oluyordu? Beraber miydik? Yoksa Jared kaşınan bir yeri mi kaşıyordu?*

“Yapma,” diye nefesimi tuttum ve kendimi geri çektim. Hareket etmek ya da onunla beraber başka bir yerde olmak istemiyordum. Ama neden durmasını istediğimi biliyordum.

O kazanmamalıydı. Bana bok gibi davranıp sonra bana sahip olamazdı.

Jared derin bir nefes aldı ve ıslak dudaklarıma onlardan çok uzaklaşmış gibi dikkatle baktı. Gözlerini benimkilere çevirdiğinde, bakışlarında sarhoşken onu durdurmuşum ya da beni bağladığı yerin tersine dönmüşüm gibi o yoğun isteği gördüm.

Beni serbest bıraktı ve tekrar ayaklarımın üzerine bastım. Geri çekilirken yüz ifadesi kayıtsızdı.

“Bir daha yapmayacağım,” dedi soğuk bir sesle. Benim peşimden daha fazla koşacağını ya da benimle tartışacağını sanmıyordum. Jared bir dilenci değildi. Ama onun yanan bir ateşten bir an da nasıl sert bir soğuğa dönüştüğünü gördüğümde dengemi kaybettim.

Onu bir süre inceledikten sonra, bu gururlu kayıtsızlığından kurtulmak istediğime karar verdim. “Ne istiyorsun?” Gözlerimi ona bakarak kısıp sordum.

Kuru bir tebessüm attı. “İkimizin arkadaş olmasını istiyorum.” Bir şeyleri içtenlikle itiraf etmişti.

“Neden şimdi?”

“Neden bu kadar çok soru soruyorsun,” dedi.

Ciddi miydi? Buna çıkan açıklamalar yapmıştı. “Bunun kolay olmayacağını biliyorsun, değil mi?”

“Evet, arkamıza bakmaksızın ilerleyebileceğimizi umuyorum.” Sinirli ses tonu gözlerinin etrafındaki çatık kaşlarıyla mükemmel bir şekilde bütünleşiyordu.

“Yapamayız,” dedim. “Bir gün tehdit ederken ertesi gün beni öptün. Vitesi hızlı bir şekilde değiştiremem.”

“Seni öptüm mü? Aynı zamanda sen de beni öptün. Ve şimdi de okuldan sonra dansa Madoc’la gidiyorsun.

Benim burada bir kamçı ucu olduğumu söyleyebilirsin.” Ellerini kapüşonlusunun içine koydu ve cam kenarına doğru eğildi. Bakışları bana meydan okuyordu. Ama bir cevap veremiyordum. Haklıydı. Ben’le çıkmış, Jared’le öpüşmüştüm ve Madoc’la dansa gidecektim.

“Sana açıklama yapmak zorunda değilim.” Cevabım son derece hazindi.

“Gidemezsin.”

“Ben istedim ve o da bana teklif etti,” diye yalan söyledim ve işime devam ettim.

Ben önümdeki kağıtlarla meşgul görünmeye çalışırken Jared arkamdan yaklaştı. “Aklında o mu var, Tate?” Nefesi saçlarımı havalandırdı. Ellerini iki yanıma koymuştu ve bana bağırırken ona kilitlenmişim.” Onu mu istiyorsun? Yoksa hayallerinde ben mi varım?”

Bir önceki sabahki rüyamı hatırlayıp gözlerimi kapadım. Onun bana neler yaptığını düşündüm ve şimdi gerçekten arkamda duruyordu.

“Elimi senin üzerine koyduğumda bunu istedin, değil mi?”

Dönüp ona baktım. Gözlerime bakmak için kafasını kaldırdı. “Bana dokunduğunda bundan hoşlandığımı gizlediğimi sanmıyorum. Sakladığın her şeyi anlattıktan sonra belki sana yine güvenebilirim. “

Gözleri kısıldı ve geriye çekilirken öfkesi tüm yüzüne yayıldı.

Arkasına yaslandı ve yumruklarını sıktı. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu söylediğimi biliyordum ve işime geri döndüm. Kalbim ona boyun eğmişti ve korkup pes etmemek için dönüp ona bir kez daha bakmamış-

çocuklara saldırmaktan vazgeçmezsen insanlar lezbiyen olduğunu düşünmeye başlayacak.”

Beni rahatsız etmeye çalışıyordu ama bu onun zararına oldu. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Madoc’u yemekhanede gördükten sonra biri onun gözünü mü morartmıştı?

“Madoc’un gözünü o değil ben morarttım.” Jared onun arkasından geldi ve kapıyı açtı, şimdi birbirimizle göz teması kurmaktan kaçınmıyorduk.

“Niye?” Jared’in tuttuğu çıkış kapısına doğru ilerlerken burnunu buruşturup sordu.

Jared tek kaşını kaldırıp bana baktı ve bacaklarımı titretecek kadar kuvvetli bir şekilde kapıyı çarptı.

Kapalı kapıya birkaç saniye baktıktan sonra, Jared’in benim yüzümden Madoc’a vurduğunu anladım.

Neden?

Bu kesinlikle onların ikisi arasında bir şaka olamazdı. Madoc benimle biraz zaman geçirmek istemiş ve bu Jared’i çıldırtmıştı.

İçten bir şekilde güldüm. Madoc umurumda bile değildi. Ama bu Jared’i kızdırdıysa, bunca yaşanandan sonra biraz eğlenmek benim de hakkımdı.

Kulaklıklarımı takıp harika bir öğlen molası verdim.

BÖLÜM 27

“Selam baba,” diye şakıdım, laptop’umdaki çağrıyı cevapla yazısını görünce. “Bu kadar geç bir saatte ne yapıyorsun? Ya da erken mi demeliydim.” Almanya bizden dokuz saat ilerdeydi. Koşudan yeni dönmüştüm ve Jared, Madoc ve herhangi bir şeyi düşünmemek için mücadele veriyordum. Akşam yemeği için yağsız peynir ve jambon hazırlamıştım.

“Selam, balkabağı. Münih’ten ayrıldım ve henüz yastığa başımı koydum. Büyükannenin yokluğunda iyi olduğundan emin olmak istedim.”

Yorgun ve kafası karışık gibi görünüyordu. Son yirmi dört saattir ellerini durmaksızın saçlarının arasında gezdirmiş gibi, gri saçları farklı farklı yönlerde dağılmıştı ve göz altında torbalar oluşmuştu. Beyaz yakalı gömleğinin üst düğmeleri bronz cildinin üzerinde düğmelenmemişti ve mavi kravatı gevşemişti.

“Münih mi? Oraya gideceğini bilmiyordum.” Ağzım açık bir şekilde cevapladım.

“Spontane gelişmiş günlük bir geziydi. Berlin’e dönerken ucuz viski aldım. Bugün serbestim, bu yüzden geç yatacağım.”

Babam sabah yedide uyumayı planlıyordu. O zamana kadar hiç odasından çıkmadıysa bir sorun vardı. “Tamam, geç yatmanın iyi geleceğinden gerçekten eminsen. Bu şekilde görünürken birileriyle nasıl buluşacaksın?”

Gülümsedi ama gülümsemesinin altında bir mutsuzluk vardı. Konuyu randevuya getirdiğim için kendimi hemen suçlu hissettim. Annem öldükten sonra babam kendini sadece işine vermişti. Çok fazla çalışırdı ve çalışmadığı zamanlarda beraber bir yerlere giderdik. Tatillerde asla evde kalmazdık ve o nadiren evde zaman geçirirdi. Biz her zaman basketbol maçlarına, kamp tatillerine, konserlere, akşam yemeklerine giderdik. Babam asla düşünmek için çok fazla zamanı olmasını istemezdi. Yıllardır seyahatleri sırasında “kız arkadaşlar” edindiğinden emindim ama bunların hiçbirisiyle ciddi düşünmemiştii.

Banyomdan çıkmakta olan K.C., “Bay Brandt, merhaba,” diye seslendi ve kapının önündeki sandalyeye oturdu.

Bugün okulda Madoc’un bana mezuniyet için çıkma teklifi etmesi hakkında konuşmak için geçerken uğramıştı.

Babam, K.C.’yi göremediği için, “K.C. mi?” diye sordu.

“Evet.” Akşam yemeğimden bir ısırık daha alırken cevapladım. Üzerimde hala mavi ceket, beyaz yelek ve siyah şort vardı. Üzerimden herkesi itecek bir koku saçılıyordu. Şimdi Madoc’u ziyaret edip kollarımı ona dolamamın tam zamanıydı. Ama bu kadar acımasız değildim. Kaslarımdaki yorgunluk üzerime rehavet çöktürmüştü. Şu an istesem de hiçbir şey düşünemiyor ya da endişelenemiyordum.

“Tatum Brandt! Bu bir akşam yemeği değil.” Babamın şok içindeki gözleri benimkilerin fal taşı gibi açılmasına neden oldu.

“Akşam yemeğim bu. Şimdi sakın ol.” Gülerek emir verdim. K.C.’ye baktığımda gülüp kafasını salladı.

“İki buçuk ay sonra yanında olacağım. Bu sırada hayatta kalabilecek misin?” İğneleyici bir şekilde sordu.

“İnsanlar sadece su içerek haftalarca hayatta kalabiliyor.” Ciddi görünmeye çalıştım ama gözlerinin kocaman açıldığını görünce gülmeye başladım.

Birkaç dakika daha konuştu. Ona deneyimden bahsettim ama geç kaldığım için ne kadar endişeli olduğum bilgisini atladım. Yaklaşan buluşmalar için ne kadar gergin olduğumu anlattığım sırada beni dinledi ve Şükran Günü’ne kadar tüm üniversite uygulamalarımı hazırlamam gerektiğini bana hatırlattı. Kolombiya’ya gideme-me fikri beni memnun etmese de başka okullara da başvurmanın akıllıca olacağına dair fikir birliğine vardık. Ben birkaç yer önerdim ve o da bana Tulane’i, annemin okulunu önerdi. Bunu listeye eklemeye karar verdik.

K.C., babamla olan konuşmam bittikten sonra, “Şey,” diye lafa başladı. “Madoc, hı?” Kapımı çaldığından beri

bunu sormak için sabırsızlandığını biliyordum. Saçlarını at kuyruğu yaparken tüm dikkatini bana odaklamıştı.

Yatağıma oturdum ve ceketimi çıkardım. “Ah, düşündüğün gibi değil. Bunu sen de biliyorsun. Kafeterya da bana nasıl tuzak kurduğunu gördün.” Yeni dekore edilmiş banyoma doğru yürüdüm.

Büyükannem bunu geçen hafta yapmıştı. Beyaz duvarlar şimdi sakın bir koyu griye dönüşmüştü. Siyah duş perdesi, odaya uygun aksesuarlarla bezendi. Siyah beyaz ağaç fotoğrafları duvarın karşısına konan aynayla süslendi ve lavabonun karşısına bir İpod radyosu kondu. Scentsy ısıtıcım da en sevdiğim koku olan *My Dair Watson* vardı.

Burası benim vahamdı. Bunu söylemek aptalca olsa da banyom tapılası bir hal almıştı. Mahremiyete kesinlikle saygı duyulan bir yerdi.

Çoğunlukla.

“Evet mi dedin?” K.C. yatak odamdan bağırdı.

“Sanırım ben sadece ‘iyi’ dedim. İnan ki Madoc’la hiçbir yere gitmek istemem. Bundan kurtulacağım.”

Ama belki yapamazdım. Şimdi bu teklifinin Jared’le beraber planlanmadığını biliyordum ve Jared bundan rahatsız olmuştu. Gerçekten oraya Madoc’la giderek dolambaçlı bir yol izlemeyi düşünüyordum.

“Toplarına tekrar tekme atabilirsin.” K.C. banyoyu inceliyordu.

“Belki de.” Kaşlarımı kaldırdım ve K.C. lavaboda yanımda durmak için geldi.

Karşıdan rujlarımdan birini alıp sürmeye başladı ve aynadan bana bakarken, “Elbise almak için alışverişe çıkabiliriz,” diye bir teklifte bulundu.

“Liam’la mı gidiyorsun,” diye sordum saçlarımı at kuyruğu yapmaya çalışırken.

“Teklif etti ama kabul etmedim.” Sorgulayan bakışlarım karşısında saçlarını savurdu. “Ah, elbette kabul edeceğim. Sadece biraz acı çektirmek istiyorum.”

“Kendini bir süre ondan uzak tutmak istemediğine emin misin? Demek istediğim, o seni aldattı.”

K.C. zeki biriydi ve Liam’ı sevdiğimi bilirdi. Ben sadece onun tekrar kırılmasını istemiyordum. Bir kere aldattıysa bunu tekrar yapabilirdi.

“Endişelenmene gerek yok, Tate. Kendime binlerce kez söylemediğim bir şeyi söylemiyorsun.” Dalgın bir yüz ifadesiyle bana baktı. “Onu seviyorum ve üzgün olduğunu biliyorum. Ona güvenebilir miyim? Elbette hayır. Ve o da bunu biliyor.” O yatak odasına doğru ilerlerken ben de kapı eşiğine doğru eğildim.

Jared ve onun arasındaki ilişki bitmişti. Bu ne zaman olmuştu, bilmiyordum.

“Ve Jared?” Kendimi tutamadım ve sordum. “Siz ikiniz...” Sormak istediğim şeyi nasıl soracağımı bilemeyecek arkamı döndüm.

Sorduğum soru yüzünden utanç içindeyken K.C. bana bir bakış attı ve cevapladı. “Öyle bir şey olmadı. Liam’ın yokluğunda beni oyaladı, hepsi bu.”

“Yani sizin aranızda...” Kendimi inanılmaz garip hissederek gözlerimi koyu ahşap zemine diktim.

“Hayır! Benim ne olduğumu sanıyorsun?” Şok olmuştu. *Bu iyiye işaretti.*

Sonraki fikirlerim meydana çıkana kadar bir oh çektim ve kendimi daha rahatlamış hissettim. “İstemiş ol-

saydın?” Jared ve K.C. bu işi yapmamış olabilirdi ama belki de bunun tek nedeni K.C.’nin istememesiydi. Eğer Jared bunu istemişse, bu benim kitabımda beraber olmalarıyla eş değer olurdu.

“Onun benle seks yapmak isteyip istemediğini mi soruyorsun?” Benimle oynayıp, bunu nasıl söyleyeceğini planlamaya çalışarak sırttı. “Beeeeelki. Bu seni neden ilgilendiriyor?”

“İlgilendirmiyor elbette.” Onun dışında odadaki her yere baktım. *Neden ilgileniyordum?*

Gülmesini tutmaya çalışan büzülmüş ağzından onun adına konuştum. “Önce Ben’le çıktın, sonra Madoc’la. Yoksa gizlice Jared’le de mi?”

“Beni kandırdın ve ağına düşürdün.” Oyuncu bir şekilde kızardım ve konuyu değiştirdim. “O halde elbise alışverişi bu hafta sonu. Tercihen cumartesi buluştuğtan sonra.”

Gözünün ucuyla bana bakıp sırttı. Kapıya doğru yürüyüp ceketini aldı. “Görüşürüz, ateşli kız.”

Yerdeki ayakkabımı aldım ve giderken ona fırlattım. Merdivenlerden gülerek inerken bir yandan da tiz sesler çıkardı.

“Bence bilmelisin...” Ertesi gün uykulu bir kadın sesi dolabımın yanında bana seslendi.

Dönüp baktığımda Piper’ı gördüm ki onun soy adını bir türlü öğrenememiştim, bana kötü bir bakış atarak dolabımın kapağını hızla kapattı ve kapağın burnuma çarpmasına birkaç santimetre kalmıştı. “Jared seninle

ilgilenmiyor. Vazgeç.” Uyarısını tek kaşını kaldırarak, gülünç ördek dudaklarıyla yaptı.

Gerçekten bunu bu kadar kolay mı yapıyordun?

“Doğuştan mı güvensizsin yoksa sadece Jared’le alakalı bir durum mu?” diye safca sordum. Biraz fazla güçsüz bir rakiple karşı karşıyaydım.

“Güvensiz değilim. Sadece benim olanı korurum.” Keskin burnunu çok dik tuttuğu için burun deliklerini görebiliyordum. Ellerini pantolonunun cebine soktu ve D beden göğüslerini yüzüme daha da yaklaştırdı.

Ona baktığımda kendimi güvensiz hissettim. Kırmızı bluzu ve dar pantolonunun içinde seksi görünüyordu. Bense siyah, köylü işi bluzum ve dar ama çok da dar olmayan pantolonumla korkunç görünüyordum. Yüksek topuklu sandaletleri ve gümüş bilezikleriyle oldukça şıktı. İnanamıyorum! Ekim ayında sandalet mi giymişti? Benimse bileklerim lastik bilekliklerle kaplıydı.

Hiçbir çocuk için değişmezdim ama erkeklerin onun gibi kızları neden çekici bulduğunu anlamıştım. Onun Jared’le uyuduğunu düşününce tenim yandı. Onun içine girmişti ve üzerine çıkmıştı.

Başım ağrımaya başladı. Kızın saçına yapışmak için derin bir istek duyarken kıskançlık krizi geçirmemek için bu dürtümle mücadele ediyordum.

Çantamı yere bıraktım, Fizik ve Fransızca kitaplarımı içine koydum.

Bugün Madoc’tan kaçmak ve Liam’la K.C.’nin baş başa zaman geçirmesini sağlamak için öğleni kütüphanede geçirmeye karar vermiştim.

Ben henüz hiçbir şey söylemeden o devam etti. “Ar-

kamı her döndüğümde onun dikkatini çekmek için kendini ortaya atıyorsun.”

“O senin mi,” diye sakince sordum. Hatırladığım kadıyla Jared ve ben üç kez öpüşmüştük. “O bunu biliyor mu?”

Duraksadı ama kısa bir süre sonra toplandı. “Jared kötü bir çocuk. O neyse odur ve ben bununla baş edebilirim. Ama onun peşine takılırsan benimle uğraşmak zorundasın.”

“O neyse odur, hı?” Bu sefer hiç sinirli değildim. Benim saldırım onunkine uygundu ve bunun sonucunda yüz ifadesini merak ediyordum. “En sevdiği renk ne? Annesinin ismi? En sevdiği yemek? Doğum günü ne zaman? Çamaşır suyu kokusundan neden nefret eder? Hayattan uzaklaşıp her gün hangi grubu dinler?”

Piper gözlerini kısıp bana baktı. Açıkça kaybetmişti. Dahası, o daha da kızmıştı çünkü ben üstü kapalı bir şekilde ona sorduğum soruların veremediği cevaplarını bildiğimi ima etmiştim.

O cevap vermeden önce elimi kaldırdım. “Rahat ol küçük kedi. Onun peşinde değilim. Ama bir daha beni tehdit etmeye kalkarsan kendimi çok fazla ortaya atarım. Anladın mı?” Onun cevabını beklemeden kırmızı bale ayakkabılarımın etrafında döndüm ve kütüphaneye doğru ilerlemeye başladım.

“Hafta sonu nereye gittiğini biliyorum.” Arkamdan bağırdı. “Sen biliyor musun?”

Arkamı döndüm, boynumdaki saçlarım ilgiyle havalandı. Piper benim kafası karışık yüz ifademden memnun görünüyordu ve arkasını dönüp gitmeden önce bana kibirli bir tebessüm attı.

Bu doğruydu. Jared tüm hafta sonu evden uzaktaydı. *Ama nereye gitmişti?*

Bildiğim kadarıyla tüm cuma gecesini Benson iftliği'nde geçirmişti ama bütün hafta sonu ne yaptığı bir gizemdi. Genellikle cuma veya cumartesi geceleri kendi evinde parti verirdi. Bu yüzden tüm hafta sonu ortadan kaybolması gibi bir ihtimal olmazdı. Ama kız haklıydı. Hiçbir fikrim yoktu. İşte olduğunu düşünmüştüm.

Lanet olsun, Piper!

Tüm gün bir gölge gibi sınıfta oturdum. Aklım Jared'in hafta sonu nerede olduğu, onun yara izleri ve üç yıl önceki yaza takılıp kalmıştı.

Dikkatimi başka yönlere odaklamaya alıştığım Temalar dersi boyunca bakışları kesintisiz olarak zerimdeydi. Bu sırada ben neyi bilip neyi bilmediğimi zihnimde listeliyordum. Ve Jared hakkında bildiğim ve şu an artık yok olan şeylerin neler olduğunu.

Ve aklıma gelen bir fikir heyecandan kalbimin sıcaklamasına neden oldu. Günlerden salıydı ve okul sonrasında laboratuvara gitmem gerekiyordu. Bu hafta bazı öğleden sonraları araştırma yapmam gerekliydi. Jared'in penceresinin camını hala kilitlemiyor olduğunu umut ettim.

BÖLÜM 28

Cuma günü öğleden sonra okuldan onların evine doğru arabayı sürerken K.C., “Bu hafta sonu Şikago’ya kıyafet bakmaya gidelim mi? Zaten geride kaldık. Şimdiye kadar iyi olan parçaların çoğu kapılmıştır,” dedi. O, bu gece yarıya gidecekti ve Madoc beni “kopilot” u olmam için çağırmış olsa da benim başka planlarım vardı.

“Yarın sabah buluşabiliriz. Sen gelebilir misin? Geç saatte kahvaltı eder oradan da şehre ineriz.” Onların sokağına girerken vitesi ikiye düşürdüm ve K.C.’lerin iki katlı kiremitten evlerinin önünde Liam’ın arabasının park ettiğini gördüm.

“Evet, bu kulağa hoş geliyor. Saati bana haber verirsin, ben de hazırlanırım. Bence sen kırmızı bir elbise almalısın Tate.” Elektrik mavisi rengindeki tırnağıyla bana dokunup sırttı. Bu eski bir tartışmaydı. Ben, bana

en yakışan rengin siyah olduğunu düşünürken o hep sarı ışıklara kırmızı rengin çok yakıştığına inanırdı.

“Ah, ciddi misin,” diye itiraz ettim.

“Göreceksin,” diye tartışmamızı şimdiden kazanmış gibi konuştu.

Vitesi boşa alıp el frenini kaldırırken radyoda çalan *Five Finger Death Punch*’ı kapattım ve sordum. “Liam’ın burada olduğunu biliyor muydun?”

K.C. camdan dışarı kafasını çıkarıp Liam’ın Camaro’suna baktı. “Evet. Bugün yarışa gitmeden önce beni akşam yemeğine davet etti. Ailem aramızın nasıl olduğunu bilmiyor. Sadece tartıştığımızı ve bir süreliğine ayrı olduğumuzu biliyorlar. Eğer öğrenirlerse...”

“Evet,” diye sözünü kestim. Ben sadece Carter’in tepkisini düşünüyordum.

“Hadi,” dedi ve kapısını açıp dışarı çıktı. “Sonra bana yaz.”

“Tamam. Görüşürüz.” Babamın Bronco’sunun kapısını kapatırken seslendim.

Eve sürmem iki dakikadan az sürmüştü. Bir iki cadde döndükten sonra kendi garajıma giren yola gelmiştim. Jared’in arabasının garajda olduğunu fark etmeden önce onun iki diğer çocukla birlikte başlarında kapüşonlarıyla oturduklarını gördüm.

İçimdeki heyecanı bastırmaya çalıştım ve aşağıya doğru döndüm. Derin bir iç çekerek eve geldim. Jared’in Benson Çiftliği’ne gitmek için arabasına bindiğinde çıkaracağı gürültüyü beklerken, hizmetçi gibi çalıştığım haftanın yorgunluğunu dinlenerek geçirmeyi düşündüm. Evi çoktan süpürüp silmiş, çamaşırları yıkamış ve

akşam yemeğimi yemiştim. Jared'in Boss'unun titreşimi ile zıpladığımda onu kendi sert sürüşüme benzettim.

Sonunda!

Merdivenlerden atlarken çıplak ayaklarım kilimden yandı. Arabası garajdan çıkana kadar balkon kapımdan izledim. Siyah araba sokakta ilerlemeye başladı ve kalbim ne yapacağımı düşünürken çarpmaya başladı.

Bütün ev karanlık olduğundan annesinin hafta sonu için erkek arkadaşında olduğunu tahmin ettim.

Kapıları açtım ve ağaca doğru yürüdüm, çıplak ayağımı bir dala tutunmak için kullandım. Dejavu yaşadığımı fark ettim. Bunu daha önce yaşamışım gibi.

Geçtiğimiz üç yıl içinde vücut ağırlığım artmıştı. Dal çatırdadı ve yaprakların yoğunluğu çok fazla olmadığından onun penceresine ulaşmak için acele ettim. Yaprakların çoğu kış geldiğinde dökülmüştü ve çok fazla oyala-nırsam sokakta birilerinin beni göreceğinden emindim.

Parmaklarımla pencerenin eşiğini kavradım, kaslarımı camı açmak için gerilirken tırnaklarım beyaza boyandı.

Evet! Kilitli değildi.

Kendimi kenara ittim, bacağımı yukarı kaldırdım ve yavaşça pencereden içeri girdim. Ayaklarımı kaldırdım, perdenin kenarında beklerken gözlerim odanın karanlığına adapte olmuştu. Onların evde olmadığını düşündükçe kalbim kulaklarımda atıyor ve gerginlik içinde titriyordum. Aniden kaçmam gerekirse diye camı açık bıraktım.

Odaya genel bir bakış attığımda, buraya son geldiğimden beri mobilyaları değiştirmiş olduğunu fark ettim. Oda temiz ama dağınık görünüyordu. Kıyafetler yere

ve yatağa atılmıştı. Şifonyerin üstünde ıvır zıvır, para ve fişler duruyordu. Duvarlar gece mavisine boyanmıştı.

Küçük bir çocukken annesi onun odasını denizci temasıyla dekore etmişti. Görüldüğü üzere, o tüm deniz feneri ve gemi motiflerini atmıştı. Şimdi duvarlarda bölgede ortaya çıkan olayların el ilanları ve birkaç grubun posterleri asılıydı.

Parmak ucumda yürümeye başladım ama kısa bir süre sonra durdum. *Neden sessiz olmaya çalışıyordum?* Evde kimse yoktu ki. Belki de suçlu hissettiğimdendi. İçimdeki küçük melek hileye başvurarak her şeye burnumu sokmamı onaylamadığını söylüyordu. Küçük şeytansa bunu yapmaya mecbur olduğum konusunda ısrarcıydı.

Devam et!

Onun gömme dolabına ilerledim ve ahşap kapılarını açtım. Burada ilgi çekecek hiçbir şey gizlenmemişti. Ne aradığımdan tam olarak emin değildim ama bu noktada, onun şu anki hayatını anlayabileceğim bir şeyler bulmayı amaçlıyordum.

Jared'in kokusu aniden burnuma geldiğinde gözlerimi kapadım. Yağmur, rüzgar ve erkeksi. Yere eğilip bir şey saklanmış mı diye bakmadan önce kısaca gömlelerinin ve svetsörtlerinin kollarını parmaklarımla inceledim.

Ayakkabılar gömme dolabın alt katına yığılmış ve iki ayakkabı kutusu fotoğraflarla doldurulmuştu. Jared'in çocukluk resimlerine bakarken içlerinde benim tek bir fotoğrafım bile olmadığını fark ettim. Bu doğru değildi. Bizim dört yıl önce aramız bozulana kadar beraber

çekilmiş pek çok fotoğrafımız vardı. Birkaçı bende hala duruyordu. *O atmış mıydı?*

Her şeyi bulduğum gibi yerine koyup, dolabı gereğinden daha sert bir şekilde kapattım. Jared'in çekmeceleri odanın karşı tarafındaydı. Oraya yürüyüp buruşturulup fırlatılmış benzin istasyonu fişine baktım. Şikago'da, bizim banliyöden bir saat uzaklıktaki Crest Hill'den birkaç kez alışveriş yaptığını fark ettim. *Crest hill? Orada ne yapıyordu ki?*

Çekmeceleri karıştırmam sonucu hiçbir şey bulamadım, bu yüzden yatağına yürüyüp altına eğildim.

Jackpot! Derin olmayan kapaksız dosya klasörleri ve kağıtlarla dolu bir kutuyu çektim. Kollarımın arasına alıp, yatağının üstüne oturup kucağıma koydum.

Onun yatağı.

Eskiden Jared'in odasında olmak hiç de garip gelmezdi ama şimdi bu kapalı bir eğlence parkında gezmek gibiydi, yanlış ama eğlenceli.

Kutunun içinden her biri daha da çok ilgimi çekecek birkaç şey çıkardım. Bunlar Jared'in büyükbabasından gelen yasal evraklardı. Jared'a Wisconsin'de, fotoğraflarda görüldüğünden çok daha kötü olan bir göl evi bırakmıştı. Ama arazi güzeldi. Geçen yıl Crest Hill'e yaptığı seyahatlerde yaptığı harcamalara dair birkaç fiş daha vardı. Ben Fransa'ya gittikten kısa bir süre sonra Jared adına belediye mahkemesinden, saldırı suçlamasıyla çıkmış bir mahkeme kararı vardı. Daha fazla yemek ve otel odası fişi kutuya rastgele atılmıştı. Ben kutunun dibini eşelerken elime kalın bir şey geldi, bu kutunun altında duran pürüzsüz bir dosyaydı.

Bu sırada koridorda bir kapının açılıp kapandığını duydum. Heyecandan soluğum kesilmişti.

Ah, lanet olsun.

Kağıtların olduğu kutuyu yatağın altına geri koydum ve Jared'in gömme dolabı ve yatağı arasındaki küçük alana saklandım. Kalp atışlarım kulaklarımda patlarken hiçbir şey duymuyordum ama görüntüyü çıkaracak kadar zamanım olmuştu. Jared beline sardığı bir havluyla odaya girdi ve onunla saçlarını kurulamaya başladı.

Neden evdeydi?

Arabasının gittiğini görmüştüm ve geri geldiğini duymamıştım. *Burada ne oluyordu?*

Masadaki lambayı açtı, yumuşak bir parıltı odayı aydınlatırken saçlarını kurutmaya devam etti. Uzun vücudu pencereye doğru ilerledi, elini pencerenin eşiğine koydu ve dışarı baktı. Yaptıklarına inanamayarak onu izledim. Jared'in kendi etrafında döndüğü her an onu daha fazla keşfettim.

Havlusu beline sarılıydı ve dizine kadar kapatıyordu. Midem hız trenindeymiş gibi bulanıyor ve ağzım kuruyordu. Yumuşak ışığın yıkadığı vücudunda parlak göğsünden yere sular damlıyordu. Burada oturmak ve havlusunu çıkarana kadar beklemek için duyduğum arzuyu göz ardı ettim.

O fark etmeden buradan çıkmamın imkanı yoktu. Ya beni yakalayıp köşeye sıkıştıracak ya da bir olay meydana gelecekti. O arkasını dönmeden saklandığım yerden çıktım, derin ve acılı bir nefes aldım.

"Jared," dedim alçak bir sesle.

Başını arkaya çevirdi ve gözlerini kısarak bana baktı.

“Tate?” Birkaç saniye donup kaldı. “Odamda ne yapıyorsun?”

Ellerim titrerken onları birleştirip arkama sakladım ve yavaşça Jared’in karşısına geçtim. “Arkadaş olmak hakkında söylediklerini düşündüm ve sana doğum günün için mutlu yıllar dileyerek buna başlamak istedim.”

Sakin ol, Tate. Sakin ol.

Söylediklerim karşısında alt üst olurken gözlerini yana çevirdi ve bana inanmadığını anladım. Ben de kendime inanamıyordum. Saçma bir bahaneydi.

“Yani sen doğum gününden bir hafta sonra odama mutlu yıllar demek için mi izinsiz girdin?” İğneleyici cümlesi eksiksizdi. İçerde boğuluyor ve nefes alabilmek için adeta mücadele ediyordum.

Lanet olsun!

“Eskiden yaptığımız gibi ağaca tırmandım,” dedim, yüzüm alev alev yanıyordu. Nasıl kıpkırmızı olduğumu hayal edebiliyordum.

“Ve yarın da senin doğum günün. Ben de senin odana tırmanabilir miyim,” diye küçümseyerek sordu. “Burada gerçekten ne yapıyorsun?” O yaklaşırken ben bulunduğum yerde sallanıyordum, sert gözleri içimde bir delik açıyordu.

Lanet olsun. Lanet olsun!

“Ben...” Birkaç kelime söylemek için mücadele ettim ama bakışları bunu engelledi. Onu susturmak için ne yapılabilirdi? Yeni yıkanmış temiz saçları her yana dağılmıştı ve gözlerindeki meydan okuma onu çok seksi bir hale getirmişti. Onun odasındaydık. Yarı çıplaktı. Ve onun sorusuna cevap veremiyordum. Ondan kur-

tolmam için iki şey kullanmam gerekiyordu: Şaşırtma unsuru ve vücudum.

“Aslında bende senin için bir şeyler var. Senin bendeki yerin de düşünülürse.” Ona doğru ilerleyip onu öperken ihtiyatla bana baktı. Yumuşak dudaklarına dokunduğumda heyecan göğüslerime yayılmaya başladı. Onu kendime çektim ve ağzının benimkine doğru hareket ettiğini hissettiğimde ellerimi boynuna doladım. Dudaklarımı araladım ve dilimi ona doğru uzatıp üst dudağını yaladım. Alt dudağını yakalayıp ısırduğumda o da beni kollarının arasına aldı.

Bu sefer yavaş gidiyorduk. Öpüştüğümüz diğer zamanlarda birbirimize saldırıyor gibiydik. Ama şimdi her öpücük bir ateş parçası gibiydi.

Beni kendine doğru çekip güçlü kollarını bana doladı ve dudaklarımız birbirine aç bir şekilde öpüşmeye başladık. Ona neden buraya geldiğimi düşünmeyi unutturana kadar bu odadan çıkamazdım. Şimdi bunun olduğunu görüyor ve hissediyordum. Kokusu çok güzeldi ve onun her yerinin böyle güzel kokup kokmadığını öğrenmeyi çok istiyordum. Başımı omzuna gömüp öpücük ve ısırlıklar atarken onu kavradım.

“Tanrım, Tate,” nefesini bıraktı.

Karnımın içindeki ateş bir yangına dönüşüyordu. Ellerim arkasında aşağıya doğru kaydı, cildindeki yaraların derinliklerini kaydettim ve elimi havlunun içine soktum. Parmaklarım onun pürüzsüz cildini hissederek karıncalandı ve karnım açlıkla ağrıdı. Öpücüklerimi kulağından köprücük kemiğine doğru yönlendirdim, dilim onun her yerini tadıyordu.

Dişlerinin arasından bir nefes aldı ve kalçalarımı ovarken nefesini benim üzerime bıraktı.

Daha fazla.

Kolları hala beni sarıyordu ama benim elim arkasından önüne geçti ve sert midesine dokundu. Ona yetecek şeyi vermiyordum ve neden burada olduğum umurumda bile değildi. *Ona nedensizce ihtiyacım vardı.*

“Durmuyorum,” diye kulağına fısıldadım ve tekrar dudaklarını istedim.

Bunu söyledikten sonra beni kucağına aldı. O beni yatağa taşıırken bacaklarımı onun beline sardım. Beni indirdiğinde onu kendime çektim.

Durmalyım. Bir dakika içinde durmalyım.

Altımda sadece sütyen vardı, svetsörtümü çıkarttı ve parmaklarıyla dokunurken bana baktı.

“Çok güzelsin.” Dudaklarının kenarlarından biri özenli bir gülümseyişle biraz yukarı kalktı. Dudaklarını göbeğime koyduğunda kalbim daha da hızlı artmaya başladı.

İnledim ve “Jared,” diye seslendim. Ağzı göğüs kafesimin altından kalça kemiğime kadar yakıyordu ve merkezimdaki zonklamanın arttığını hissediyordum. Pantolonumun düğmelerini açarken beni öpmeye devam etti. Havlusunun altından onun hazır olduğunu hissediyordum.

Ben hazır mıydım? Jared’i çok istiyordum. Sadece girmesini ve olmasını istiyordum.

Ağzı küloduma doğru giderken nefesimi tuttum. İç çamaşırımın çıktığını hissederken dili tenime dokundu. Bunu zar zor anlamıştım çünkü ağzı tüm göbeğimde ve

uyluklarımda gezmişti. Bacaklarımın arasındaki titreşim acımaya başladı, rahatlamaya ihtiyacım vardı.

“Jared,” deyip nefesimi verdim ve otokontrolümü sağlamaya çalıştım.

“Beni durdurma, Tate. Lütfen bebeğim. Beni durdurma.”

Gözlerimi kapadım. Karşı koymayı düşündüm. Ama yapamıyordum. Şu an teslim olana kadar her şey normaldi. Bluzumu başımdan çıkardım ve Jared sütyen askılarımı aşağı indirip göğüslerimi serbest bıraktı.

Dudakları vücudumun her yerine döküldü ve ağzının nemli izi dinamitin fitili gibiydi. Ve dinamit uyluklarımın arasındaydı.

“Oh!” dilinin bacaklarımın arasına, merkezime uzandığını hissedince gözlerim açıldı ve vücudum sarsıldı. “Ne yapıyorsun?” *Aman Tanrım*. Bu harika bir histi. Utanmasam onu orada tutmak için saçlarından yakalayabilirdim.

Bulunduğu yerde başını kaldırdı, kafasında bir şeyler olduğu belliydi. “Sen bakiresin,” ciddi görünüyordu.

Evet, sanırım bunu bariz bir şekilde belli ediyordum.

Ama deneyimsizliğim yüzünden içime kapanmadan önce uyluklarımın içlerini öptü ve beni tekrar baştan çıkardı. “Bunun beni nasıl mutlu ettiğini tahmin edemezsin,” dedi ve dudaklarını klitorisime koydu.

Aman Tanrım! Her hareketi çok iyi hissettiriyordu. Neredeyse yerimde duramıyordum. Uzunca bir süre beni yaladı ve klitorisimi emdi. Vücudumdaki enerjinin her bir parçası bacaklarımın arasında toplandı, içimde bir şeylerin geliştiğini biliyordum. Göğüslerim sertleşti.

Jared bir yandan bacaklarımın arasıyla ilgilenirken bir yandan da tek göğsümü ovuyordu.

“Tanrım, keşke benim baktığım yerden kendini görebilseydin. Çok güzelsin.” Göbeğime nefesini verdi.

Dilini etrafımda gezdirdi ve ben aniden nefesimi tutma ihtiyacı hissettim. Altımdaki ihtiyacın artmasından dolayı kendimi havadan yoksun bırakmışım gibi bir histi. Ve haklıydım. Onun yaptığı her şeye konsantre oldum. Zonklama hissi içimden yükseliyordu ve ıslanmıştım.

Jared dilini içeri soktu ve ben başımı arkaya attım, onu içime daha çok almak için kamburumu çıkardım. Vücudumu heyecanlandıran coşkuyla nefesimi tutarken, geldim ve haykırdım. Jared vücudumdaki son titreş bitene kadar devam etti.

“Kahretsin, Tate.” Jared beni uyarıp kurcalarken yavaşça kalkıp gözlerime baktı. “Boşalırkenki güzelliğin hiçbir şeyle kıyaslanamaz.”

“Bu...” Düşünemiyordum. Vücudum bu harika hissten başkasını hissetmiyordu ve onun da aynı şeyi hissetmesini istiyordum.

Yaklaşp benimle göz göze geldi ve uyluklarını benimkine bastırdı. Kaslarım gerildi, onun yavaş eziyeti karşısında acı çekiyordum. *O hazırdı.*

Yanağımı tuttu. “Seni çok uzun zamandır istiyorum.”

Kendimi yukarı ittim ve ağzını kendiminkiyle birleştirdim. Elim bacaklarının arasında gezerken onun sertliğini kavradım. Dilinin o boyuyla bana hissettirdikleri ereksiyonuyla kıyaslanamazdı. Bu beni hem korkutmuş hem de heyecanlandırmıştı.

Sütyen askılarımı çözüp kıyafetimin son parçasını da çıkardı ve dilini göğüs uçlarımdan birine değdirdi. Ürpertiler zevkle vücudumdaki gözeneklere yayıldı ve başını kendime doğru çekerek ateşli dudaklarının tadını çıkarttım. Bir göğsümden diğerine geçerken bacaklarımı beline sardım. Ona mümkün olduğunca daha yakın olmak istiyordum. *Daha fazlasını istiyordum.*

Jared ve ben yatak odasının kapısının tıklatıldığını duyup zıpladık.

“Jared, hala hazırlanıyor musun?” Bu soruyu bir erkek sesi sormuştu.

Ne? Bu kimdi?

“Onu öldüreceğim,” diye Jared sessizce homurdandı. “Aşağı in.” Kapıya doğru bağırdı ve üstümde kalmaya devam etti.

“Zaten geç kaldık dostum. Arabanın benzini alındı. Hadi gidelim.”

Bu beni sarstı. Arkadaşlarından biri arabaya gaz almak için gitmişken Jared işini bitirmek için arkada kalmıştı.

“Aşağıda bekle dedim, Sam.” Jared bağırdı. Yataktan kalkarken havluyu beline sardı.

“Tamam!” Sam mesajı almış olmalıydı çünkü adımlarının giderek uzaklaştığını duydum.

Kapüşonlumu aldım ve üstümü örttüm, arzu vızıltısı giderek azalmıştı.

“Hayır, üzerini giyme.” Jared emir verdi. “Ondan kurtulmanın bir yolunu bulacağım ve bunu bitireceğiz.” Beni öpmek için eğildi ve sıcaklık tekrar yüzüme sıçradı.

“Bu gece yarışmayacak mısın?”

“Bu saatten sonra hayır.” Havlunun altından bir pantolon giydi.

Kapüşonlumu başımdan geçirdim ve iç çamaşırlarıyla pantolonumu giydim. “Jared, gitmelisin. Doğru olan bu.” Dedektiflik işim bugün beklenmedik bir yöne doğru gitmişti ve “doğum günü öpücüğü” pazarlıktan çok daha fazlasına dönüşmüştü. Ondan koptuğum için suçlu hissetsem de tekrar toparlanmam gerekiyordu.

Jared, hayır anlamında bir cevap vermedi bile. Beni kaldırdı ve dudakları dudaklarımdayken şifonyerin kenarına taşıdı. Vücudu bacaklarımdan arasındaydı, yavaş ve derin öpücüklerle beni kendine çekti.

“Yarışlar önemli değil, Tate.” Dudaklarıma karşı mırıldandı. “Hiçbir şey burada seninle olmaktan daha önemli değil.”

Kalbimin hızla attığını ve boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Sakinleşmem gerekiyordu. Her şey çok hızlı gelişmişti ve ona güvenmiyordum.

“Daha sonra beni de götür,” diye önerdim. Yarışlarda heyecanlanmayı severdim ve umumi bir alanda beraber takılıp birbirimizi pençelemeden durabilirdik. Tek sorun onunla gidersem odasını araştıramayacak olmamdı ama zaten bunu artık doğru bulmuyordum.

“Benimle gelir misin?” Şüpheli bir şekilde bana baktı ama sonra düşünceli bir şekilde döndü. “Pekala, ısıtıcının üzerinden bir şeyler alayım ve hazır olunca gidelim.” Kapıya doğru yürüdü ama durdu. “Ve yarıştan sonra buraya geri dönüp bu işi bitireceğiz.” Bu sözü beni gülümsetti.

O gittikten sonra şifonyerin üstünden kalktım, arkadaşının önünde titreyerek yürümek ve yüzyüze gelmek-tense ağaca tekrar tırmanıp gitmek daha kolay geldi ama yerde bir şeyler olduğunu fark ettiğimde durdum.

Yatağın kenarına düşen bir fotoğrafı almak için eğildim ve bunu kutuyu yerine koyarken düşürdüğümü fark ettim.

Lanet olsun.

Hızlı bir bakış atarken mide suyum gırtlığıma geldi. Fotoğraf küçük bir erkek veya kız çocuğuna aitti ama cildi çürükler ve kanlar içindeydi. Mavi ve mor çürükler kaburga ve göğüslerini sarmıştı Boynundan göbeğine kadar her yerinde kesikler vardı.

Aman Tanrım.

Birileri bu çocuğa zarar vermek istememiş, onu öldürmek istemişti.

BÖLÜM 29

Çiftlik tıka basa doluydu. Herkesin heyecanlı bakışları arasında, cadde Jared'in arabası için temizleniyordu, tam onun yarışacağı zaman gelmiştik. İnsanlar pistten yavaşça indiler, Jared ve ben merak içindeydik. Çoğu insan muhtemelen Jared'in benden nefret ettiğini düşünüyordu, bu yüzden çok şaşkınlardı ama bu bizim umurumuzda değildi.

Araba, altımda titredi ve kontrol edemediğim bir enerji ve hafif bir gerginlikle ayaklarımı yere koydum.

Jared'in odasında bulduğum fotoğrafı kapüşonlunun içine koymuştum. Kutuyu yeniden yatağın altına sokmaya çalışırken beni yakalaması riskine giremezdim. Fotoğraftaki kişinin Jared olduğundan emin değildim ama sanırım öyleydi. Başka türlü neden bu fotoğrafı yatağının altında saklasındı ki? Tabii, başka bir çocuğa bunu yapmadığı sürece...

Dişlerimi sıktım. Biraz düşününce bundan hoşlanmamıştım.

“Hey!” İnsanlar, çoğunlukla da kadınlar arabaya doğru bağırdı. Derin bir nefes aldım ve rahatsızlığımı gizlemeye çalışmadım. Neyse ki Jared onları selamlamadı. Bu beni rahatlatmıştı. Hoparlörlerde en sevdiğimiz şarkılardan biri çalarken yüzü taş gibiydi.

Jared benim tanımadığım 80 model Camaro’nun yanına geldi, arabadan çıkmak için emniyet kemerimi çözmüşken Jared elimi tuttu.

“Hey,” diye yumuşak bir sesle seslendi ve dönüp ona baktım. Oyun sırasında aklımı burada tutmak istiyorum. Çok samimi davranamazsam bunun seninle bir alakası olmadığını bil, tamam mı?”

Çevirisi: Bu kız arkadaş meselesini özellikle umumi ortamlarda yapmak istemiyorum. Jared ve ben beraber değildik ama ne demek istediğini anlamıştım.

Omuzlarımı silktim. “Elimi tutmana gerek yok.” Ve arabadan çıktım.

Jared’in bu şekilde düşünmeye devam etmesi sinirimi bozmuştu ya da sadece insanların içinde rahat edemiyordu ama tüm gece kenarda durup beklemeyi kabul etmiyordum.

Kalabalığa doğru yürüdüm ve yan taraftakilerin direk bana bakarak fısıldaştığını duydum. “Jared’in bununla ne işi var?” ve “Belki kız yarışacaktır.” Duyduklarımın bazılarıydı. Arabadan inerken Jared’i izledim, Zack ve diğer sürücülerle buluşmak için ilerlerken gözleri beni aradı.

“Tate, nasıl gidiyor?” Ben yanıma geldi. Bir nefes

verdim. Bu gece tanıdığım hiç kimse olmasa da onunla konuşmak istemiyordum. Jared’le beraber olup olmadığımızdan emin değildim ama bunu anlamaya çalışıyordum.

“Selam, Ben.”

“Jared’le mi berabersin,” diye sordu.

“Evet,” deyip göz teması kurmadan sıırıttım.

“Ve mezuniyete Madoc’la gidiyorsun?” Ona bakmasam da güldüğünü duyabiliyordum.

Ne salak.

“Ben de sanırım Channing Tatum’la gideceğim. Benim beğendiğim kızlardan biri. Beni duymuyor musun?” Cesurca meydan okudum ve göz teması kurdum.

Omuzlarını düşürüp sinirli bir şekilde nefesini verdi. “Pekala söyleyeceklerin bu kadarsa... Ama Channing Tatum’la isimler yüzünden gitmekten vazgeçebilirim. ‘Tatum Brant’a eşlik eden Channing Tatum?’ işe yaramaz.”

Bana anlamam için bir dakika verdi ama oyuncu ses tonu davranışını ortaya koyuyordu. Şaka yaptığı açıktı. Özür dilemeye çalışmıyordu ve ben de onu engellemeye çalışmıyordum. Sadece arkadaşça şakalaşıp eğleniyorduk ve bunu yapabildiğim için kendimi biraz daha rahat hissediyordum. Buluşmamın derecesi hakkında bilgi almak için bana baskı yapmadı ve beni zaten sıkmadığını fark ettim.

Şakasına güldüm ve burnuna kalemler koymuş gibi ona baktım, bu gerginliğin sonunda dağıldığını anlamıştım. Asla arkadaş olamazdık ama yılın başındaki halimize geri dönmüştük.

Jared'in fokurdayan gözlerle bize baktığını görene dek... Zack tüm sürücülerle konuşuyordu ama Jared'in soğuk bakışları bizim üzerimize kilitlenmişti. Gözleri kısıldı ve burnundan soluduğunu söyleyebilirdim.

Her neyse. Gözlerimi devirdim.

"Pistten çekilin!" Zack bağırdı. Ve toz bulutu oluşurken hepimiz pistten uzaklaştık.

Jared bir daha bana bakmadan arabasına bindi ve onu gürletti, titreşimi ayaklarımın altında hissettim. Kızlar heyecanla çığlık atmaya başladığında korkup eğildim. Bu biri kulaklarıma kürdan batırıyormuş gibi bir histi.

Ama bu, Piper pistteki yarışçıların arasına girdiğinde midemde hissettiğim acının yanında hiçbir şeydi. Siyah bluzu ve mavi lise eteğiyle Jared'in arabasının önünde durdu.

Nefes verirken inledim.

Gözleri Jared'inkine odaklanmıştı. Öfkemden Jared'in yüzünü göremiyordum ama kızın ona baktığını biliyordum. Kız, uzaya uzanan göğüslerini, belki de sadece dışarıdan öyle görünüyordu, ileri geri salladı. Arabaların farları arasında çok rahat bir şekilde kızı görebildiğine emindim. Erkek seyirciler ısıklık çalıp yuh-luyorlardı ve ben boynumu yanmaktan kurtarmak için parmaklarımı saçlarımın arasına sokup havalandırdım.

Kızı, Jared'in arabasının penceresinde gördüğümde parmaklarımı büküp yumruk yaptım. Kız camdan içeri eğilmiş, Jared'e göğüslerinin harika bir görüntüsünü sunarken diğer sürücülere de poposunun görüntüsünü sunuyordu. Bunlar hızlı bir şekilde zihnimden geçen gözlerim alev alev yandı.

“Afedersin,” diye Ben’e homurdandım ve piste yürüdüm.

Arabanın etrafında dolanıp Piper’in yanına geldim ve onu saçlarından yakaladım. Onu arabanın camından çıkardım önümde sürüklemeye başladım.

Çok fazla, dedim kendi kendime. Ama düşünemiyordum. Ve nasıl hissettiğimi düşünmediğim için de mutluydum.

“Ne yapıyorsun?” Yüzüme bakıp bağırdı.

“Tate,” Jared seslendi ama duymamazlıktan geldim.

Kalabalık arkada heyecan içindeydi ve onların bir kavga çıkması için söyledikleri şarkılar kalbimi hırsla doldurdu. Onların havayı dolduran anlaşılmaz gürültülerinden başka hiçbir şey duymuyordum.

“Orospu,” diye bağırdı Piper. “Senin problemin ne?” Ama cevabımı beklemedi. Aksine yüksek topuklularıyla bana saldırdı ve ben güldüm. Bunu bana ödetmeye çalışırken ayağına çelme taktım ve yere düştü.

O götünün üstünde otururken ellerimi yüzünün iki yanına koyup bağırdım. “Hey, şimdi dikkatini çektiğimi düşünüyorum. Bilmeni istediğim tek şey o seninle ilgilenmiyor!” Bana kurduğu cümleleri ona iade etmiştim.

Derin bir nefes alıp arabasından çıkan, şok içinde ve aynı zamanda neşeli bir halde bana bakan Jared’i gördüm.

“Ben duvar kağıdı değilim,” diye açıkladım ve ona doğru ilerledim.

Annemin kolyesini cebimden çıkardım ve onun avucunun içine bıraktım. “Benden saklama ve benim saklamamı isteme,” diye sadece onun duyabileceği şekilde konuştum.

Başını salladı ve çenemi yukarı kaldırdı, çene kemiğim gırtlığına denk geliyordu. Onun içine gömüldüm ve yumuşak bir öpücükle dudaklarımı öptü. Tamamen rahatlamış hissetmiştim. Kalabalıktan gelen sataşma ve ısıklar arttı ama benim ilgilendiğim tek şey vücudunun benimkine olan yakınlığıydı.

“Jared!” Yan arabadaki adam bizi yüksek sesle uyardı. “İyi misin? Bunu bu gece yaparsak iyi olacak.”

Başımı iki yana salladım ve mutlu bir şekilde gülümsedim. “İyi şanslar.” Geri çekilip kalabalığın arasına karışırken Jared’e içimden bir kez daha iyi şanslar diledim.

Jared eve doğru giderken, “Yoruldu mu,” diye sordu. Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

Yarışı, elbette ki diğer arabayla yaptığı müthiş mücadeleden sonra Jared kazanmıştı. Yarıştan sonra başka bir şenlik ateşi vardı ama Jared benim ona gitmek isteyip istemediğimi düşünmedi ya da sormadı. Bu konuyla ilgilenmedim ve onun eve gidip daha önce başladığımız işi bitirmek istediğini düşündüğümde baş döndüren heyecan tüm vücuduma yayıldı.

Bir yanımda korkuyordu. Sam bizi bölmese çoktan seks yapmış olacaktık. Jared’le olmak istemiş miydim? Evet diye cevaplamadan önce sadece bir saniye düşündüm. *Peki o benimle olmaya hazır mıydı?*

Bundan emin değildim.

Beni terk ettiği birkaç yıl içinde aklıma gelen anılardan hala nefret ediyordum ve onu affettiğimden emin değildim.

Bir daha beni kırmayacağından emin miydim? Beni hak ediyor muydu?

Hayır, henüz değil. Şüphesiz ki güvenimi henüz kazanamamıştı.

“Jared?” dedim sessizliği bölerek. “Bu hafta sonu neredeydin?”

Parmaklarıyla direksiyonu sıkı ve bana bakmadı.

“Şehir dışındaydım,” diye homurdandı.

“Ama nerede,” diye baskı yaptım. Beni bilgilendirirse her şey daha fazla açıklığa kavuşurdu.

Rahatsızlıkla kaşlarını buruşturdu. “Ne demek istiyorsun?” Bizim sokağa döndü ve gereğinden daha fazla gaza bastı. Onların garaj yoluna öyle hızlı girdi ki neredeyse kafamı vuracaktım.

Kendimi toparlayıp koltuğa tutundum. “Neden Piper biliyor da ben bilmiyorum?”

“Lanet olsun, Tate!” Emniyet kemerini çıkardı ve arabadan indi. “Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.” Ses tonu sert ve yüksekti.

Ben de arabadan indim. “Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorsun! Olanlar hakkında ne düşünüyorsun?”

Arabanın kendine ait olan tarafında kaldı, çok uzakta ve bana bir düşmanmışım gibi baktı. Gözlerinin arkasında bir duvar yükseldiğini gördüm. Bize ne yaptığımı zı söyleyen bir duvardı.

“Boş zamanlarımda ne yaptığım beni ilgilendirir. İster inan ister inanma.”

Ah?

“İnan,” dedim. “Sen benim güvenimi çok uzun za-

man önce kaybettin. Güvenimi geri kazanmaya çalışırsan tekrar arkadaş olabiliriz.” Ya da daha fazlası, diye umut ettim.

Derinden gelen bir sesle konuştu. “Bence arkadaşlığın ötesinde bir yere gidiyoruz Tate ama bu lanet şeylere yol açacak.” Keskin kelimeleri beni kırdı ve derin bir nefes aldım.

Onun için hiçbir şey ifade etmiyor muydum? Gözümde biriken yaşlar yüzünden etrafı bulanık görmeye başladım.

Yüzümdeki acıyı görmüş olacak ki sert ifadesi gitti ve gözlerini yere dikti.

“Tate...” Bana doğru yürümeye başladı, sesi daha yumuşaktı... Bu sırada cebimden fotoğrafı çıkarttım ve onun göğsüne ilıştirdikten sonra hızla eve koştum. Evin içine girene kadar ağlamamak için kendimi tuttum.

Bu bir daha olmayacaktı.

Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra onun zalimliğine ve kendi salaklığıma ağladım. İki saat önce ona beka-retimi vermeye gerçekten hazır mıyım? Başımı yavaşça kapıya vurdum ama darbeler zedelenen gururumu onarmaya yetmiyordu.

Jared beni hak etmemişti ama küçük bir uğraşla beni elde etmişti.

Bu bir daha olmayacaktı.

BÖLÜM 30

“Doğum günlerini seviyorum. Çünkü sadece o gün pasta yemek için kendime izin veriyorum.” K.C. bana aldığı dondurmali pastadan ağız dolusu bir lokma alarak homurdandı.

Güldüm, “Böyle yemeye devam ederek yaşayamam K.C.” Çatalımla buzlu tatlıyı yemeye giriştim. “Kalori hesabına başlamalıyım.”

“Kalori hesabı yapmana gerek yok, Tate. Belki koşmaya başlarsam...” K.C. cümlesini bitirmeden yavaşça ilerledi. K.C. egzersiz sınıfına katıldı ama kendine ayırdığı özel zamanlarda forma girme, spor yapma gibi fikirlerden nefret ediyordu.

Akşam yemeği için beni Mario’ya götürdü ve tepsinin içinde sürpriz pasta getirdi. Hoparlörlerden Rosemary Clooney’nin *Mambo Italiano* şarkısı çalıyordu ve sinirlerim sonunda rahatlamıştı.

Dün gece Jared'le kavga ettikten sonra tüm günü endişe içinde geçirmiştım. Ben eve koşarken o kendi garaj yolunda pati çekmişti ve bildiğim kadarıyla tüm gün evde yoktu. Hafta sonuydu. Sanırım her ne yapıyorsa bunu uzakta bir yerde yapıyordu.

Bu fikirler tüm gün kafamda dolanıp durdu. Belki de Şikago'da uyuşturucu almıştı? Belki sabıkalı bir aile için çalışıyordu? Belki de bir huzur evinde gönüllü olarak çalışmaya başlamıştı. Bu aptalca düşüncelerin her biri beni bir öncekinden daha da fazla çıldırtıyordu.

"Tate?" K.C. çığnemeyi kesti ve bana baktı. "Benimle dün gece hakkında konuşmak ister misin?"

Göğsümdeki gümbürtünün tüm vücuduma yayıldığını hissettim. *Ona Jared'in odasına zorla girdiğimi, neredeyse seks yapacağımızı nasıl söyleyebilirdim? Ama o bunları nasıl biliyordu?*

"Dün gece?"

"Yarış. Senin Jared'le beraber geldiğini duydum ve... Tabiri caizse kendi iddian için bahse girmişsin." Bana bakıp gülümsedi.

"Ah, evet," diye cevapladım. Jared'le yaşadığım kavgadan sonra nerede durduğumuz hakkında daha da kararsız kalıyordum. *Henüz kendim hiçbir şeyi tam olarak anlamamışken K.C.'ye bir açıklama yapamazdım.*

"Yani?" Benim devam etmem için parmaklarını hareket ettirip dolaştırdı.

"Söylenecek bir şey yok K.C. Sanırım Jared ve ben bir ateşkes yaptık. Diğer yandan bu durum hala geçerli mi emin değilim." Ağzıma biraz daha pasta attım.

“Onunla bir arkadaştan daha fazla mı ilgileniyorsun?” Çatalı havada kaldı ve beklenti içinde bana baktı.

Jared’le ilgileniyordum. Hem de çok... Ama bunu yapmak benim için ne kadar iyiydi?

“Evet,” dedim nefes vererek. “Ama o benimle ilgilenmiyor, K.C. Yalnız kalmak istiyorum.”

Bana acı bir tebessüm attı ve her iyi arkadaşın yapacağı gibi bir dilim daha pasta verdi.

Mario’dan sonra planladığımız gibi sinemaya gitmek yerine beni eve bıraktı. Onun izlemek istediği romantik komedilerden ziyade Sons of Anarchy’nin kaçırdığım bölümlerini izlemek daha ilgi çekici geliyordu.

“Bu da ne?” diye sordu arabanın ön camından bir şeyler göstererek.

Bakışlarını takip ettiğimde tüm komşuların evimin avlusunda olduğunu gördüm. Evimden gelen kocaman parlak bir görüntüye bakıyorlardı.

Ne?

Nabzım hızlandı. Evim mi yanıyordu?

Hemen arabadan indim ve avluya koştum. Gördüklerim karşısında nefesim kesildi.

Jared ve benim evlerimiz arasındaki ağaç ışıklarla süslenmişti. Yüzlerce ışıkla.

Aman Tanrım. Bunu kim yapmıştı?

Suratıma yayılan tebessümü durduramadım. Ağaç parlak ışıklarla dekore edilmişti. Beyaz ışıklar, küçükklü büyüklü ampuller, farklı şekil ve boylarda süslerle bezlenmişti. Dalların içinde dünya standartlarında şaşırtıcı sihirler kelimelerden çok daha yoğundu. Bir daha bu ağacı ışısız görmekten asla hoşlanmayacağımdan emindim.

Jared.

Dudaklarım titremeye başladı. Ağaca daha da yaklaşıırken insanların neden dışarda durup ona baktıklarını anladım. Çok güzel görünüyordu. Bu ağaca tırmanıp yıldızlar kaybolana kadar Jared’le sohbet ederek çok zaman geçirmiştim.

Bunu benim için yapmıştı. Bunu yapacak başka biri aklıma gelmiyordu. Burası bizim özel yerimizdi ve o burayı büyülerle ve sürprizlerle süslemişti.

Göğsümdeki sarsıntı artarak büyüdü ve manzaraya bakarken yanaklarıma birkaç damla yaş aktı.

“Bunun ne olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?” K.C. sordu.

“Bir fikrim var,” dedim. Boğazıma takılan yumrudan dolayı sesim boğuk çıkmıştı.

Ağacın gövdesine bir şey sıkıştırıldığını fark ettim ve komşuları dağıtıp yürüdüm ve zımbalandığı levhadan kağıdı söktüm.

Geçmiş sonsuza dek sürecek.

Gelecek asla gelmeyecek.

Sen gelene kadar...

Nefesim kesilmiş halde Jared’in evine baktım ama ışıklar kapalıydı.

Acaba neredeydi?

“Yatak odanın ışığı neden açık,” diye K.C. sordu ve ben derhal gözlerimi kendi evime çevirdim. Gerçekten de odamın ışıkları açıktı. Evden çıkarken ışıkların hepsini kapatmaz, verandanınkini hep açık bırakırdım.

“Açık unutmuş olmalıyım,” dedim eve girmek için acele ederken. “Yarın görüşürüz. Akşam yemeği için te-

şekkürler.” Merdivenleri çıkarken arkam dönük bir halde seslendim.

“Ah, peki. Mutlu yıllar!” Ben kapıyı kapatmadan önce K.C. seslendi. Çok kaba davrandığımın farkındaydım ama şu an aklım tamamen başka bir yerdeydi.

Çantamı ve ceketimi yere attım. Odamın kapı aralığından ışığın açık olduğunu görüyordum, merdivenleri yavaşça çıktım. Korkmuyordum ama ellerim titriyordu ve kalbim hızla çarpıyordu.

Odaya girdiğimde Jared balkon kapımın dışındaki korkuluklarda duruyordu. Dar belini saran pantolonu ve dağınık seksi saçlarıyla güzel ve salaş görünüyordu. Onu tutmak isterken kollarım sızladı.

Onu ve yaşanan her şeyi şimdi unutmak istiyordum ama gururum beni geri çekiyordu.

Şanslıyım ki, karar vermem için bana bir şans tanımadı.

“Dün gece benim odamda bunu mu arıyordun?” Ambalaj kağıdındaki kalın dosya klasörünü yatağımın üzerine koyup konuştu.

Yangın söndürücü kadar kızardım. Tüm gün onun davranışını ve neyi bana söylemekten bu kadar çekindiğini düşündüm ve dün gece fotoğrafı ona verdiğimde odasına gizlice girdiğimi anlayacağını unuttum. Sanırım, tek istediğim bir şeyleri bildiğimi fark etmesini istememdi.

“Dosyaya baksana,” dedi nazik bir sesle.

Ciddi olup olmadığı konusunda bir an düşündükten sonra yatağa yürüdüm ve eğilip dosyayı açtım. Neredeyse kendi nefesimle boğuluyordum.

Benim bulduğum fotoğraftaki gibi; bir çocuğun hayır Jared'in, kanlar ve çürükler içindeki fotoğrafları vardı. Otuz veya daha fazla fotoğraftan oluşan dosyayı incelerken, fotoğrafların bazılarında Jared'in on dört yıl önceki yüzünü gördüm. Diğerleri vücudunun çeşitli kısımlarının fotoğraflarıydı.

Her birine dikkatlice bakarak fotoğrafları yaydım.

Her fotoğrafta vücudunun başka bölgeleri gösterilmişti: bacakları, kolları ama çoğunlukla gövdesinin ön ve arka kısmına ait fotoğraflar vardı.

İğrenen iniltimi bastırmak için yumruğumu ağzıma bastırdım. "Jared bu da ne? Sana ne oldu?"

O ayaklarına bakıyordu ve söyleyecek birkaç kelime arıyor gibi görünüyordu. Jared acıma partilerinden hoşlanmazdı, özellikle de acınan kişi kendisiyse...

Bu yüzden bekledim.

"Babam... Bana bunu o yaptı." Bunu kendine bile itiraf etmek istemiyormuş gibi kısık bir sesle konuştu. "Ve kardeşime..."

Gözlerim fal taşı gibi açılmış halde kafamı kaldırıp ona baktım.

Ne? Ne kardeşi?

Jared'in de tıpkı benim gibi kardeşi yoktu.

"Birinci sınıfa başlamadan önceki yaz, bütün zamanımı seninle geçirmeyi planladığım için çok heyecanlıydım. Ama hatırlarsan babam beni aradı ve görmek istedi. Ben de gittim. Onu on yıldan uzun süredir görmemiştim ve onu tanımak istiyordum."

Başımı salladım ve yatağa oturdum. Bir ebeveyn kendi çocuğuna ya da çocuklarına nasıl böyle şeyler yapı-

bilir diye düşünürken sersemlemiştim ama kardeşi de dahil her şeyi öğrenmek istiyordum.

“Ve gittiğimde babamın bir oğlu daha olduğunu öğrendim. Başka bir ilişkisinden olan bir çocuktuk. İsmi Jaxon, benden yaklaşık bir yaş küçüktü.”

Jared durdu ve düşünceli bir şekilde baktı. Jaxon’un ismini söylediğinde gözleri ışıldamıştı.

Bir kardeşi olduğuna inanamıyordum. Jared’in çok iyi koşullarda büyüdüğünü sanıyordum. On dört yaşına kadar bu erkek kardeş sırrını öğrenmese bile, onun hakkındaki bu gerçekleri bilmiyor olmam bana üzücü geliyordu.

“Devam et,” dedim yumuşak bir sesle.

“Jaxon ve ben çok iyi anlaştık. Uzun yıllar bir erkek kardeşim olduğunu bilmeden yaşamış olmamın verdiği şoka rağmen, bir ailem olduğu için minnettardım. Birbirimize yakın yaşlardaydık, aynı arabaların içindeydik ve o sürekli benim etrafımda olmak istiyordu. Ben de onun çevresinde olmak istiyordum.”

Jared’in hala Jaxon’u görüp görmediğini merak ettim ve o sustuktan sonra sormaya karar verdim.

O devam etti, “Babamın evi gerçek bir çöplüktü. Her yer pisti ve yiyecek pek fazla şey yoktu. Ama biz kardeşimle eğleniyorduk. Sadece üçümüzdük. İlk bir hafta kötü değildi.”

Kötü değildi derken?

“Sonra bir şeyleri fark etmeye başladım. Babamız çok içiyordu. Sabahları akşamdan kalma uyanıyordu, annemden dolayı bunların hiç biri benim için yeni değildi ama daha sonra uyuşturucu da görmeye başladım. Bu

benim için yeniydi. Verilen ev partilerine bizimle, daha önce çocuklarla hiç konuşmamış gibi konuşan korkunç insanlar evimize geliyordu. Jared'in gözleri akmamış göz yaşlarıyla dolmuştu ve neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. Korkmaya başladım.

Ne oldu?

Birkaç saniyelik duraksamadan sonra derin bir nefes verdi. "Jaxon'un bu insanlarla dalaştığını az çok fark ettim. Hırpalamaktan başka şekilde "dalaştıklarını"...

Dalaşmak? Gözlerimi kapatıp anlamaya çalıştım.

Hayır, lütfen bu olmasın.

Yatakta yanıma oturdu, hala göz teması kurmuyorduk. "Oraya gittikten yaklaşık üç hafta sonra, Jax'in odasında ağladığını duydum. İçeri girdiğimde onu karnını tutmuş yatağında kıvranırken gördüm. Onu kendime doğru çevirdiğimde karnının morluklar içinde olduğunu gördüm. Babam onu birçok kez tekmelemişti ve Jax acılar içindeydi."

Küçük çocuğu gözümde canlandırmak istemiyordum ama bu imkansızdı.

Jared devam etti, "Ne olduğunu anlamamıştım. Çok korkmuştum. Annem bana asla vurmazdı. İnsanların çocuklarına böyle şeyler yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Geldiğim için üzgündüm ama Jax'ın hatırına orada kalıyordum. Eğer babam ben buradayken ona bu şekilde davranıyorsa ben yokken neler yaptığını tahmin bile edemiyordum. Jax iyi olduğu ve doktora ihtiyacı olmadığı konusunda ısrar etti." Yavaşça ve sessizce konuşurken vücudunun gerginliğini hissedebiliyordum, Jared omuzlarını silkti.

“Babam Jax’ı hedef almıştı. O evlilik dışı doğmuş bir çocuktu ve açıkça babasının gözünde daha az saygıyı hak ediyordu. Daha sonraki tarihlere kadar bana hiç vurmadı.”

“Anlat bana.” Bunu bilmem gerekiyordu. Her şeyi öğrenmek istiyordum.

“Bir gün, Jax’e nasıl davrandığını öğrendikten çok da uzun bir süre sonra değil, babam bizden bir eve gitmemizi ve bir şeyler satıyormuş gibi davranmamızı istedi. Bu sırada o da eve girip hırsızlık yapacaktı.”

“Ne,” diye aniden bağırdım.

“Onun söylediklerinden sonra öğrendim ki para zor kazanılan bir şeydi, özellikle onun gibi lüks ihtiyaçları olan biri için. Jax bana bunun normal olduğunu ve babamız için bunu çoğu kez yaptığını söyledi. Bunu asla reddetmemişti. Babam her şey için onu kullanıyordu: akşam yemeğini pişirtmek, ortalığı karıştırmak gibi...”

Jax her şeyin çok iyi olmadığını bildiğini söyledi. Bu işi çürükler içinde yapmak zorundaydık. Ama ben reddettim. Ve bundan sonra babam beni de dövmeye başladı.”

Midem bulantıyla yanmaya başladı. Yazın, bana hiç yazmadığı ve beni aramadığı için ona gücenerek vakit harcarken o zarar görüyordu. “Annemi aramayı denedin mi,” dedim.

“Bir kez,” diyerek başını salladı. “Babam bana kötü davranmaya başlamadan önceydi. Annem her zamanki gibi sarhoştı. Kötü bir durum olduğunu anlamamıştı. Bu yüzden beni almaya gelmedi. Onunla Jax hakkında konuşmaya çalıştım ama onun problemlerinin kendisi-

ni ilgilendirmediğini söyledi. Buradan tek başıma kaçmayı düşündüm, ama Jax benimle gelemiyordu ve ben onu tek bırakamıyordum.”

Annesi bana daha önce kendi durumunu açıkladığı için şükrettim, aksi halde ona zarar vermek için elimden geleni yapacaktım.

“Bu yüzden babamın dediklerini yapmaya başladım,” diye açıkça itiraf etti. Ne tepki vereceğini bekleyerek bana baktı. “Ben yardım ettim ve Jax işi yaptı. Evlere girip babamın için uyuşturucuları teslim ediyordum.” Pencereye doğru yürüdü ve ağacın arasından dışarı baktı. “Haftalar sonra bir gün Onu dinlemeyi reddettim ve eve dönmeyi istedim. Ve Jax’i de yanıma aldım.” Gömleğini üzerinden çıkardı ve bana sırtını gösterdi. Kemerle beni dövdü.”

Yara izlerinin üzerinde parmaklarımı dolaştırdım. Kenarları sertti ama şeritlerin iç kısmı pürüzsüzdü. Çok fazla değildi ve cilt yapısı bozulmamıştı.

Bir an dönüp bana baktı ve gözlerimiz buluştu. Yaşadığı acının hayaleti hala gözlerinin içindeydi. “Sonunda kaçtım. Elli dolar çaldım ve Jax’i almadan otobüse atlayıp eve geldim.”

BÖLÜM 31

Gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Kardeşine ne olmuştu? Jared, Katherine’le olan hayatının kötü olduğunu düşünürdü ama babası daha da korkunç şeyler yapmıştı. Ve o da kardeşi olmaksızın gemiyi terk etme kararı almıştı.

“Polise gittin mi,” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “İlk başta gitmedim. İstedğim anlaşılmaya bu şekilde varamazdım. İstedğim tek şey olanları unutmaktı. Ama annem bana ne olduğunu gördüğünde beni polise gitmeye zorladı. Ben onlara asla ne olduğunu söylemedim ama kardeşime neler olduğunu rapor ettim. Annem lazım olursa diye benim de fotoğraflarımı çekmeleri konusunda ısrar etti. Polis kardeşi-

mi babamdan alıp bakıcı bir ailenin yanına yerleştirdi. Onun da benimle gelmesini istedim ama annem alkolik olduğu için güvenilir bulunmadı.”

“O zamandan sonra babanı gördün mü?” Böyle bir adam için “baba” kelimesini kullanırken içimden kusmak gelmişti.

“Onu bugün gördüm.” Jared bana baktı. “Onu her hafta sonu görüyorum.”

“Ne? Neden?” Demek hafta sonları onun yanına gidiyordu. Ama onun gibi bir canavarla nasıl aynı odada kalıyordu?

“Çünkü, hayat orospu. Başka bir nedeni yok.” Bana acı bir tebessüm attı ve uzaklara baktı. “Geçen sene, sen Fransa’ya gittikten sonra ben bir delilik yaptım. Sarhoş oldum ve çok kavga ettim. Madoc ve ben bir süre çok eğlendik. Senin gitmiş olma fikrinden nefret ediyordum ayrıca Jax’ın kaldığı son evdekiler tarafından dövüldükten sonra başka bir bakıcı ailenin yanına gönderildiğini öğrendim. Çok kötü bir dönemdi.”

Kalkıp pencerenin önüne gitti, yumruklarını sıktığını fark ettim. Ama ağlamaklı değil, sarhoş gibiydi.

“Sonra onun eski bakıcı babasının izini sürdürdüm ve onu perişan ettim.” Kaşlarını kaldırdı ama ses tonunda pişmanlık yoktu. “Bir hafta hastanede yattı. Mahkeme hakkımda, hissettiklerimin anlaşılabilir olduğuna ama yaptıklarımın uygun olmadığına karar verdi. Babamı hafta sonları ziyaret etmemin benim için iyi olacağını düşündüler. Babamsa o sırada kardeşime kötü davranđıđı ve evinde uyuşturucu bulunduğu için hala hapis-teydi. Tekrar aynı yola girecekmişim gibi görünüyordu

bu yüzden mahkeme verdiği kararı geri aldı, bir yıl boyunca babamı görmememe karar verildi.”

“Bu yüzden gidiyorsun. Crest Hill’deki Stateville Hapishanesi’ne.” Bu bir soru değil, sadece açıklamaydı. Odasında bulduğum fişleri hatırlamıştım.

“Evet, cumartesileri gitmem gerekiyordu. Hatta bugün son ziyaretimdi. Verilen yeri karar göre tabiki.”

Sevinçli bir şekilde başımı salladım. “Kardeşin şimdi nerede?”

Jared’in dudaklarında neşeli bir tebessüm belirdi. “Weston’da. İyi bir aile tarafından bakılıyor. Pazarları onu ziyarete gidiyordum ama annem ve ben onun bizimle yaşaması için çabalamaya başladık. O on yedi yaşında, yani pek de çocuk sayılmaz.”

Bunları bir anda sindirmek çok zordu. Sonunda bana sırrını açıkladığı için onu ödüllendirdim. Kırılmıştı ve kendini korumak için insanlardan vazgeçmesi gerektiğini hissetmişti. Ama hala bir şey kafamı karıştırıyordu.

Ona doğru ilerledim. “Bunu bana neden bir yıl önce anlatmadın? Senin için burada kalabilirdim.”

Elini saçlarının arasında gezdirdi ve yavaşça benden uzaklaşıp korkuluklara eğildi. “O yaz sonunda eve döndüğümde ilk düşündüğüm şey sendin. Şey yani Jax’e nasıl yardım edeceğimi düşündükten sonraki... Seni görmek istiyordum. Annem bir yere gitmişti. Tek görmek istediğim sendin. Seni seviyordum.” Önündeki korkuluğu yakaladı ve vücudu dimdik durdu. “Senin evine geldim ama büyükannen dışarıda olduğunu söyledi. Orada kalmam için ısrar etti. Sanırım iyi görünmüyordum. Ama ben seni aramaya başladım. Bir süre sonra

kendimi parktaki balık havuzunda buldum.” Gözlerini benimkilerle buluşmaları için kaldırdı. “Ve sen baban ve annemle beraber oradaydın... Küçük bir aile gibiydiniz.”

Küçük bir aile mi?

“Jared,” diye başladım.

“Tate, söylediklerimi yanlış anlama. Şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum. Sadece benim zihniyetimi anlamam gerek. Gücsüzdüm ve kötüye kullanıldığım için kırgındım. Açtım. Güvenebileceğime inandığım insanlar tarafından ihanete uğramıştım: annem ihtiyacım olduğunda bana yardım etmemişti, babam yardıma muhtaç kardeşimi ve beni kırmıştı. Ve ben seni bizim ailelerimizle mutlu, tatlı bir aile gibi görmüştüm. Jaxon ve ben acılar içindeyken ve her gün başka bir şeyle mücadele ederken senin benim asla olmayan bir annen olmuştu. Benim babam beni kırbaçlarken seninki piknik sofrasında sana dondurma alıyordu. Kimsenin beni istemediğini ve hayatın bensiz de akıp gittiğini hissettim. Kimse benimle ilgilenmiyordu.”

Jared’in annesi o yaz birkaç kez bizimle gezmeye gelmişti. Babam düzelmesi için ona hep yardım etmeye çalışmıştı. Jared’i severdi ve Katherine’in aslında iyi bir insan olduğunu biliyordu. O sadece Katherine’i evden çıkarmak ve ona basit bir yolla oğluyla neler yapmaktan mahrum kaldığını gösteriyordu.

“Sen bir hedef oldun, Tate. Ailemden nefret etmiştim, kardeşim için üzgündüm ve kendimden başka kimseye güvenemeyeceğimden emindim. Senden nefret ettiğimde kendimi daha iyi hissettim. Çok daha iyi... hiçbir şeyin senin suçun olmadığını fark ettiğimde

senden nefret etmeyi yine de durduramadım. Kimsenin beni kıramaması beni iyi hissettirdi.”

Sessiz göz yaşları yanaklarımdan akmaya başladı, Jared yanıma yürüdü ve yanaklarımı ellerinin arasına aldı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Sana kendimi affettirebilirim. Benden nefret etme.”

Başımı iki yana salladım. “Senden nefret etmiyorum. Çoğunlukla boşa geçen zamandan nefret ediyorum.”

Kollarını belime sardı ve beni kendine çekti.

“Beni sevdiğini söyledin. Bunu kaybedersek işte bundan nefret ederim,” dedim üzgün bir şekilde.

Eğilip beni uyluklarımdan arkasından kavradı ve havaya kaldırdı. Nefesim kesildi ve boynuna gömüldüm. Sıcak vücudu bende onun içine kıvrılma isteği uyandırdı. Beni yatağa götürüp otururken bacaklarımı etrafına sardım.

Bir elini yüzüme koydu ve gözlerini benimkilere yönlendirdi. “Bunu asla kaybetmedik. Ne kadar dene-sem de seni kalbimden asla silemedim. Bu yüzden bir göt gibi davranıp diğer erkekleri senden uzak tuttum. Sen sadece benimdin.”

“Sen benim misin,” diye sordum göz yaşlarımı silerken.

Dudağımın kenarını yumuşakça öptü ve boynumda yükselen sıcaklığı hissettim. “Her zaman öyleydim,” diye dudaklarıma karşı fısıldadı.

Kollarımı etrafına sardım ve ben yüzümü onun boynuna gömerken o beni daha sıkı tuttu. Vücudum onun kollarında rahatlamıştı, her şeyin üstesinden geldiğimizi hiçbir şüphem olmaksızın biliyordum. Beni bir daha

kırmayacaktı ve ben de ona suya duyduğum kadar ihtiyaç duyuyordum.

“İyi misin,” diye sordum. Aptalca bir soru için çok geç gibi görünüyordu ama yine de sormak istedim.

“Sence,” diye yanıtladı.

Ve onu yeniden sevdim. İstismar edilmiş, terk edilmiş ve kardeşini korumak için çaresiz kalmıştı. Benim yaşadığım utanç bununla karşılaştırıldığında küçük bir patates gibi kalıyordu. Ama aynı zamanda yaşadığı bu travmanın bana yıllarca kötü davranmasına bir bahane olmadığının da farkındaydım.

“Ben hep yanında olacağım,” diye söz verdim. Bunları anlatarak bana bir adım attıysa aynısını ben de yapabilirdim.

“Seni seviyorum, Tate.”

Yatakta arka üstü uzandı ve ben de onunla birlikte düştüm, onun sıkı vücudunu kavradım. Burada ben, göğsünün sürekli düşüp yükselmesiyle onun uyuduğunu anlayana kadar sadece birbirimize sarılarak durduk.

★★★

Gece yarısından sonra uyandım. Jared’in göğsünde yarı uyur yarı uyanık halde uyuyakalmıştım. Bacaklarım onunkilere dolanmış, başım boynuna gömülü ve kolum tüm göğsünü sarmıştı. Onun misk ve rüzgar kokusu dünyama düşmüştü ve parmaklarım yavaşça saçlarında gezinirken gözlerim kapandı. Dudaklarımı onun pürüzsüz boynunda yukarı doğru kaydırđım ve sadece elimle dokunmak yetmediğı için onun tuzlu cildinin tadına baktım.

Lanet olsun. O uyuyordu. Ve harika görünüyordu.

Kaşlarında en ufak bir gerginlik yoktu ve kaşlarını çatarak yüz ifadesini bozmuyordu.

Başımı salladım ve onu yalnız bırakmaya karar verdim, nazik bir şekilde yataktan kalktım. Balkon kapısının önündeki perdeleri çekmeye gittim, pencereimin köşesinden hafifçe yağmur damladığını fark ettim.

Harika. Hem Jared'e hem de bir yağmur fırtınasına sahiptim. Kendimi engelleyemedim ve gülümsedim.

Çoraplarımı çıkarttım, sessizce yatak odasından çıkıp onu uyuması için yalnız bıraktım.

Mutfağın arka kapısından çıktım, çıplak ayaklarımla verandaya gittim. Parmaklarım karıncalanıyordu. Vücudumdaki enerjinin yenilenmesiyle onları kıvırıp yumruk haline getirdim. Hava sonbahar gibi kokuyordu. *Sararmış yapraklar ve elmalar gibi...*

Tente beni ıslanmaktan koruyordu bu yüzden aşağıya inip tuğla verandaya yürüdüm. Yağmur damlaları ayaklarıma düşüyor, parmaklarımin arasından akıyor ve benzer bir elektrik vücudumu dolduruyordu. Sıcak kalmak için kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. Yağmur damlalarının ağaçlara ve yerlere düşerken çıkarttığı sesleri dinlerken kollarımda ve bacaklarımda tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Yüzümü ıslatmak için başımı geriye doğru eğdim, olduğumdan çok daha genç hissediyordum ve Bayan Trent'in arka bahçesinden gelen rüzgar melodisi beni huzurlu bir sükunet duyguna sürüklüyordu.

Yağmur yavaşça artıyordu, rüzgar hafifçe yüzümü okşarken gözlerimi kapattım. Düşünceler aklımin içinde yağmur bulutları gibi dönüp duruyor ve hiçbir şey

olmuyordu ama uzaktan gelen gök gürültüsü ve yüzümün etrafındaki rüzgar saçlarımı dalgalandırdı.

Çiseleyen yağmur şiddetli sağnağa dönüşürken gözlerimi açtım ve kafamı arkaya çevirdim. Sakin bir yüz ifadesiyle evin arka bahçesinde eğilmiş bana bakan Jared'i gördüğümde neredeyse çığlık atacaktım.

"Jared. Beni korkuttun. Senin uyuduğunu sanıyordum."

Kaburgalarımı itmeye çalışıyormuş gibi atan kalbimi elimle tuttum.

Ama Jared hiçbir şey söylemedi ve bana doğru yaklaşmaya başladığında ben de doğruldum. Bakışları son derece korkutucuydu. Kızgın bakmıyordu ama patlamaya hazır gibi görünüyordu.

Hareket edebilseydim onu yarı yolda yakalayabilirdim. Ama sıkıştım. Onun delici gözleri beni yakıyordu ve o aç görünüyordu.

Benim yanıma ulaştığında ellerini kalçalarımın altına koydu ve bir süre sadece gözlerime baktı. Normalde biriyle uzun süre göz teması kurmak beni rahatsız ederdi ama Jared bana onun bir sonraki öğünüymüşüm gibi bakıyordu.

Ve bundan hoşlanmamak imkansızdı.

Yavaşça dişlerini gösterdi ve nefes aldı, bakışları bana doğru kaydı. Ne istediğini biliyordum. Ve onun teninin güzel tadına bakışımı hatırladığımda ona dokunmaktan kendimi alıkoyamadım.

Kollarım onun boynuna dolanırken ayak parmaklarımla kendimi ittim ve dudaklarına ulaştım.

Kontrolümü kaybetmeye başlamıştım.

Ağız sulandıran bir ava dişlerini geçirmek isteyen vahşi bir hayvana benziyordu. Bir kolunu etrafıma sardı diğeriyle yüzümü tuttu. Her hareketimizi o yönlendiriyordu. O beni çekiyor ben de onu takip ediyordum. Tüm dünyam onun dilinin ucunda dönmeye başlamıştı. Çok ateşliydi ve dudaklarımı ısırarak için dişlerini kullandığında ne istediğimi çok daha iyi biliyordum.

Nabzım hızlanıyordu ve Bacaklarımın arasında umutsuz bir ağrı hissediyordum. Onu istiyordum. Onu içimde istiyordum.

“Üşümüştün,” dedi yağmur bizi ıslatırken.

“Isıt beni,” dedim.

Çenesinden boynuna kadar öptüğüm yolu tamamladım ve onun tenini tekrar yaladığımda derin bir nefes aldığını duydum. “Seni seviyorum, Jared,” diye kulağına fısıldadım.

Başımı ellerinin arasına aldı ve dudaklarıma derin bir öpücük kondurdu. Nefesi sıcaktı ve tadı yağmura benziyordu. Kendimi sonsuza kadar içinde tutmak istediğim bir hatıra gibiydi.

“Bekleyebiliriz,” dedi. Ama söylemek istediği bir sorudan daha fazlasıydı.

Karnımın içindeki ateş artarken yavaşça başımı iki yana salladım. Daha fazla zaman kaybedemezdik.

Tişörtünün köşesinden çekip başından çıkardım ve ellerimi vücudunda gezdirmeye başladım. Parmaklarım sırtına yöneldi. Yara izlerinden birine dokunduğumda gerildiğini hissediyordum. Onu çok istiyordum. Ona ait her şeyi istiyordum. Ona ait her şeyi sevdiğimi ve korkmadığımı bilmesini istiyordum.

Birbirimize bakarken siyah tişörtümü üzerimden çıkarıp sütyenimi açtım ve ikisinin de önüme düşmesine izin verdim. Jared'in nefes alışları sertleşti ve parmaklarıyla göğüs uçlarımı okşadı. İnliyordum. Onun dokunuşları damarlarımdaki sıcaklığı yükseltiyordu. Ve beklenti içinde parmaklarımı yumruk yaptım.

Islanmış saçlarımı omzunun arkasına attı ve bakışlarıyla beni içti. Normalde her konuda içine kapanık biriydim. Soyunma odasında bile çıplak duramazdım. Ama onun bana bakması hoşuma gidiyordu.

Jared heyecanla beni çekti ve çıplak göğüslerim onun tenine değdiğinde vücudumun merkezindeki çarpıntı daha da arttı. Dudaklarımız aceleyle birbirini öpüyordu. Onun pantolonundaki ereksiyonu hissettiğimde inledim ve bu oyunu kaybettiğimi düşünüp emin oldum.

Sana ihtiyacım var.

Pantolonumu çıkardım ve aniden beni havaya kaldırdığında inledim. Bacaklarımı beline sardım, beni kanepeenin olduğu odaya taşıdı.

Beni aşağı indirdiğinde duraksadı ve gözlerini kaplayan vücudumun her parçasına baktı. Eğildi ve kalbimin üzerindeki göğsümü öptü. Göğsümün ucunu emdiğinde vücudum öne doğru sıçradı. Titreyerek onu tuttum.

"Jared..." dedim. Göğsüm karşı konulmaz bir zevkle titriyordu.

Beni emerken eli vücudumun alt kısmına kaydı, kalçamı ve bacağımı okşadı. Vücudumun merkezindeki baskı acı vericiydi ve bundan kurtulmak için neye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

"Jared, lütfen."

Göğsümü bıraktı ve aşağı doğru kayıp göbeğimi öpmeye devam etti, dili tenime her değdiğinde yerimden sıçıyordum. “Sabırlı ol,” dedi. “Böyle yalvarmaya devam edersen, kontrolümü her an kaybedebilirim.”

Öpmeye devam ederken, külodumu bacaklarımın arasından çekti ve onu yere attı. Ayağa kalkıp cüzdanından bir kondom çıkardı ve pantolonunun düğmelerini açtı. Tek bir hareketle her şeyini çıkardı.

Aman Tanrım. O da en az benim kadar hazırды.

Üzerime geldi ve bacaklarımın arasında durdu. Sertliğini bana sürterek ovarken titredim. Gözlerimi kapadım, cildinin cinsel organıma değmesinin vücudumu uyarmasıyla oluşan heyecan dalgalarıyla klitorisim seiyirdi. *Onu içimde istiyordum. Şimdi.*

Bacaklarımı ona dolarken bana baktı. Vücudum onunkinin içinde kamburlaşırken açıklığımdan onun kaydığını hissettim.

İstekli ya da acı bir şekilde inledi, kendimi tutamadım ve bu ses hoşuma gitti. Her şey harikaydı. Ona sahiptim. Yağmur yağıyordu. Ve o beni seviyordu.

Kondomu paketinden çıkardı, onu üzerine takarken beni öpmeye devam etti.

“Seni seviyorum,” dedi kendini içime kaydırmadan önce.

“Ahhh...” Nefesim kesildi ve vücuduma yeni bir sertlik ve sakinlik yayıldı.

Jared durdu ve eğilip bana baktı. Nefes nefeseydi ve aşkla bana bakarken çok heyecanlı görünüyordu.

Bunun ağırlı olacağını duymuştum ama çok acıyordu!

Derin nefesler aldım ve vücudumu rahatlatmaya çalıştım.

“İyi misin,” diye sordu.

Acının yavaş yavaş ortadan kaybolduğunu hissederek başımı salladım. “İyiyim. Durma ama yavaş ol.”

Jared bana sakince baktı ve tüm yolu yavaş bir şekilde gidip geldi.

“Kahretsin,” dedi nefesini verirken. “Harika hissedeceksin.”

Onun yavaşça kendini itişini hissederken tüm ağırlığını üzerime verdi ve onun kalçalarını tuttum. Vücudunun benimkine neler yaptığını titreyerek hissederken onunla beraber hareket etmeye başladım. Her buluşmada onu içime daha sert bir şekilde çektim. Artık acıtmıyordu.

Vücudum onunkine sarılıydı ama benzer bir ateşi göbeğimde hissediyordum ve uyluklarım titriyordu.

Uzun ve yavaş bir şekilde sevişmedik. Bu gecelik... dudaklarını benimkilere yaklaştırdığında yüzünü kavradım. Vücudunun her yerinin içimde veya üstümde olmasını istiyordum. Kulağına sessizce fısıldadım. “Seni her yerimde hissediyorum.”

İnledi. “Böyle konuşma bebeğim. Çok yakında geleceğim.”

Vücutlarımız eşzamanlı olarak hareket ediyordu uyluklarım onunkilere ulaşmak için yukarı kalktı. Jared geliyordu. Gözleri yukarı bakıyor ve sert bir şekilde nefes alıyordu.

Onun içime girip çıkarkenki gücünü hissederken parmaklarımı tatlı ve ıslak sırtında gezdirdim. Alınları-

mız buluştu ve onunla beraber hareket eden vücuduma bakarken dişlerini sıktı.

Kalçaları beni sıkıştırırken çabuk orgazm olmuşum ve Jared içime daha sert girip çıkarken zevk çığlıkları attım. Birkaç saniye sonra onun da vücudu gerildi ve o da gelirken gözlerini kapattı. Birkaç dakika nefes almaya çalışarak hareketsiz bir şekilde uzandık.

Dünyada bu yaptığımızdan daha güzel bir şey olmazdı. Onu sonsuza kadar istiyordum. Hala birbirimize bağlı olduğumuzu hissediyordum, onun benim sayemde terlemesi ve titremesi kadar güzel bir şey yoktu.

Vücutlarımız sakinleştikten sonra eğildi ve dudaklarımı öptü. “Sen gerçekten bakiresin.” Soru sormuyordu.

“Evet,” diye zayıf bir sesle cevapladım. “Çok fazla ilişki yaşamadım, biliyorsun.” Üstüme atlayıp göğüslerimi ve boynumu öpmeye başladı. “Yani gerçekten benimsin.” Sesi buğuluydu.

Her zaman. Kendi kendime bunu söyledim ama ona cevap verirken her zamanki iğneleyici üslubumu kullandım. “Sadece beni çok mutlu ettiğin sürece...”

Anladığını belli eden bir tebessümle beni tuttu, ikimizde onun beni her zaman çok mutlu edeceğini biliyorduk. Birbirimizin üzerinde yuvarlandık ve onun üzerine çıktım. Elini kaldırdı ve sırtıma koydu. “Uyu-
ma,” diye emir verdi. “Yaklaşık beş dakika içinde seni tekrar mutlu edebilirim.”

BÖLÜM 32

“Tamam baba, dikkatli olacağıma söz veriyorum.”
Güldüm, makyaj yaparken ya da saçımı tararken çok fazla hareket etmemeye çalışıyordum. “Zaten K.C. ve Liam’da orada olacak. Çok sıkılırsam dönmenin bir yolunu bulurum.”

Hoparlörüm babamın yüksek sesle gülmesi nedeniyle titredi. “Tate.”

“Sakin ol. Bana güvenebileceğini biliyorsun.”

Bunu söyleyebileceğimi biliyordum ama her nedense sözlerimin eskisi kadar doğru olmadığını düşünüyordum.

Parmaklarım kıpırdandı. Elbisemi giyebilmem için konuşmayı bitirmem gerekiyordu. Jared ve Madoc mezuniyet konusunda uzlaşmıştı. Ben ikisiyle beraber gi-

decektim. Her anımı Jared’le geçirmeyi ne kadar çok istesem de Madoc’a değiştiğini göstermek için bir fırsat vermek istemiştim. Jared’in en yakın arkadaşıysa ona bir şans daha vermem gerekirdi.

Sadece bir şans daha...

“Senden kuşku yok. Ben başka şeylerden endişeleniyorum.” diye babam homurdandı.

Gözlerimi kıstım. “Ama sen Jared’i seversin, baba.”

“O genç bir çocuk tatlım. Ona güveniyorum ama kızım la beraberken değil.”

Göğsüme ateş bastı ve babamın bunu görmemesi için dua ettim. Onun endişeleri bu eve çok yakındı.

Keşke ona söyleyebilsem. Geçirdiğim heyecan dolu gecenin dışında suçluluk duygusu beni kirletmişti.

Jared ve ben dün gece benim doğum günümde iki kez sevişmiştik ve bu sabah da tekrarlamıştık. Ödevlerimi yapmak için onu kendimden uzak tutmam haricinde bu tam zamanlı bir iş haline gelmişti. Delice ve eğlenceli bir iş... Onun üzerindeki etkimi ve ona kolaylıkla hayır diye bilmek için kendimi geliştirmeyi sevmiştim. Dün gece benim bir zorba gibi davrandığımı söylemişti ve ben gülmüştüm, çünkü bu gücümü dışa vurmamın şekliydi.

Ama eğer babam Jared’in tüm geceyi burada geçirdiğini bilseydi hemen ilk uçağa atlayıp eve dönerdi. Benim kızım olsa aynı şeyi ben de yapardım ama ben Jared’in hiçbir yere bensiz gitmesini istemiyordum ve ikimiz aynı şeyi hissediyoruz gibi görünüyordu. Kendimizi kontrol edemiyorduk. Ya da sadece bununla ilgilenmiyorduk.

“Peki, uzaktan nasıl görünüyorum,” dedim. Boynumun üstünü kastediyordum.

Bana mutsuz bir tebessüm attı ve burada benimle olamadığı için üzgün olduğunu anladım. “Güzel. Annene çok benziyorsun.”

Gözlerim doldu. “Teşekkürler,” diye neredeyse fısıldadım. Annem ve ben pek benzemezdik. Annem kızıl saçlıydı ve benden çok daha miniyondü. Ama babamın beni onun kadar güzel bulmasından dolayı gururlanmıştım. Onun bugün burada olmasını ve elbisemi giyerken ya da saçımı yaparken bana yardım etmesini isterdim.

Bal rengi saçlarım ortadan ayrılmıştı ve büyük bukleler çağlayan gibi sırtıma dökülüyordu. Makyaj yaparken aldığım elbisenin aslında olduğundan daha sönük kaldığını fark ettim. Aslında gözlerime ve dudaklarıma normalde çok az renk verirdim. Bu gece dışarı çıkmaya karar vermiştim ve sonuç çok şaşırtıcıydı. Gözlerim açıldı ve dudaklarım şeker gibiydi.

“Hadi bakalım, git elbiseni giy. Gece eve gelince de bana mesaj at.” Çenesindeki sakalları ovdu.

“Seni seviyorum. Sonra görüşürüz,” dedim.

“Ben de seni seviyorum. İyi akşamlar.” Ve konuşmayı bitirdik.

Beyaz düğmeli yakadan kurtulup elbisemi askıdan çıkardım. Ten rengi ve gümüş payetli kumaşın içine girdim. Sersemlemiştim ve kollarımla bacaklarımla titrediğini hissettim. Dar, kısa, kolsuz elbise tatlı bir yakayla karakterize edilmişti. Kollarım bacaklarım ve göğüs dekoltem baş roldeydiler, elbise bunların hiçbirini kapatmıyordu. Fermuarı çekmeye çalışırken derin bir

nefes aldım ve elbiseyi düzeltirken kendimi onun içine girmeye alıştırdım. Şeffaf kaplama payet desenlerle süslenmiş elbisemle parlıyordum. Aynada kendime bakarken ayak parmaklarımla yeri ittim.

Vav. Daha önce kendimi hiç böyle görmemiştim.

Makyajımın son rötuşlarını da yaptıktan ve bileziklerimle küpelerimi taktıktan sonra topuklularımı Bronco'da giymek üzere yanıma alıp merdivenlerden indim.

İhtiyaçlarımı satın alma işini bu öğleden sonraya kadar bitirmeyi bekleyerek ateşle oynamıştım ama ayakkabı bu hafta için aklımdan geçecek son şeydi.

Arabanın ön koltuğundan kutuyu aldım ve bana bakarken donup kalmış olan Jared'i gördüm. Onu aniden giyinip kuşanmış halde gördüğüm için şaşırdım. Siyah bir takım, elbette siyah gömlek ve ayakkabı giymişti. Ceket gevşek bir şekilde omuzlarından düşüyordu ama kalçalarına düşmeden önce belini sarmak için özel dikilmişti. Saçları harika şekillendirilmişti ve gözlerini daha parlak gösteriyordu. Dansı bırakıp onu içeri almak istiyordum.

Derin bakışları vücudumda dolaştı ve geçen her saniyede nefesi biraz daha sıklaştı.

Evet. Kesinlikle beklediğim tepkiydi.

Kutunun üst kapağının çıkarıp alt kapağın altına koydum ve topukluları birkaç saniye içinde ayağıma geçirdim. Her hareketimi takip eden Jared gözlerini bana odaklamıştı.

"Bu elbiseyi benim için mi yoksa onun için mi giydin," diye takıldı.

"Senin için mi," diye tek kaşımı kaldırdım. "Neden

bu elbise senin için olsun ki?” Onunla oynamak istiyordum. Her şey çok iyi gidiyordu.

Jared kollarını vücudumun alt kısmına sarıp beni kaldırdı, dudaklarını benimkilere getirip sert bir “al bunu” öpücüğü verdi.

“Yıldız Yağmuru gibi kokuyorsun,” diye inledi. “Ve güneş gibi parlıyorsun.”

Onun kelimeleriyle içimi sevinç kaplamıştı. “Sen de harika görünüyorsun.”

Uzaktan Madoc’un GTO’sunun tüm sokakta yankılanan gürültüsünü işittik. Jared’in kollarından sıyrıldım. Beni kaldırdığında elbisemin yukarı çıktığından eminim ve bunu arkadaşının görmesi iyi olmayacaktı.

Madoc evimin yanında durdu ve neredeyse Jared’in kinin aynısı olan bir takım elbiseyle arabadan indi. Ama Madoc mor bir kravat takmıştı. Sarı saçları ve yakışıklı yüzüyle bir şövalye gibiydi, harika görünüyordu. Birkaç hafta önce ettiği kavgadan kalan morluklar neredeyse tamamen geçmişti.

Jared bir film yıldızı gibi Madoc’sa model gibi görünüyordu. Bu geceye ikisiyle beraber katılacaktım ve yarın tüm kent beni konuşacaktı.

Harika.

Madoc, Jared’i benim yanımda görünce yavaşladı. Jared’in bakışlarındaki anlamı gördü ve duraksadı. Hiçbir tebessüm belirtisi göstermeden yaklaştı.

“Tekrar yumruk yemeyeceğim, değil mi?” Madoc yarı ürkek yarı şaka karışımı sordu.

“Git kendini becer. Çok şanslısın ki tüm gece onunla beraber olacaksın.” Jared güldü ve kendi evine geri

yürüdü. “Anahtarlarımı alacağım. Benim arabamla gideriz.”

Jared güldükten sonra Madoc da güldü ve arkadaşı eve girip kapıyı kapatırken onu izledi.

Islık çaldım ve Madoc’a baktım. “Tam yemelik görünüyorsun.” Her şeyi güzelce yoluna koymuş olmama inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. Gözlerimi devirdim ve ona sabırsız bir bakış attım.

“Sakin ol,” dedi ellerini havaya kaldırarak. “Bu gece davranışlarıma dikkat edeceğim.” Bu gece derken tehdit edermiş gibi tebessüm etmişti.

Başımı salladım ve eve doğru döndüm. “Çantamı alacağım.”

Girişteki masadan çantamı aldıktan sonra aynada kendimi kontrol ettim ve kapıyı kilitledim. Döndüğümde Madoc’u elinde bir çiçek buketiyle gördüm.

Biraz rahatsız hissetim ama sonra Jared’in bana çiçek almış olabileceğini düşündüm ve kuşkuyla ona baktım.

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana yaklaştı. “Yanlış anlamazsan bunları sana vermek istiyorum, Jared’e sana çiçek almamın sorun olup olmayacağını sordum. Bunca yıl bir göt gibi davrandığım için özür dilerim. Hatta bir plan bile yaptım.”

Şaşırmış bir şekilde sordum, “Hangisi?”

Kendi kendine güldü. “Jared benim en yakın arkadaşım. Bir süredir seninle ilgilendiğini biliyordum. İlk kez birinci sınıftayken onun evine uğramıştım ve ikinizin fotoğraflarını sakladığını görmüştüm. Onları komidininin altında saklıyordu.”

Kalbim hızla atmaya başladı ama rahatladım. Gizlice

evine girdiğim gece fotoğraf kutusunda hiçbir fotoğrafımızın olmadığını gördüğümde çok sinirlenmiştim. Şimdi onları bir yerlerde sakladığını öğrenmiştim. Ona yakın bir yerlerde...

“Her neyse,” Madoc devam etti. “Neden sana böyle davrandığını hiç anlamadım ve Jared bu konuda bir keşş yengeci kadar açıklayıcıydı. Senin kırman gereken bir domuzcuk kumbaraya benziyordu. Onu sarsmazsın ve yüklerinden vazgeçer. Bir çekiç olmalısın.” Direk bana baktı. “Ona bir çekiç gibi vurmalsın.”

“Anlayamıyorum.”

Daha fazla açıklama yapması gerektiği için rahatsız olmuş gibi dudaklarını büzdü. “Seninle onun istediğinden daha fazla uğraştım çünkü tepki vermesini istedim. O hiçbir zaman belirgin bir şekilde mutlu biri olmadı ve ben onun sürekli kara kara düşünmesinden bunalmıştım. Sen Fransa’ya gittikten sonra o balistiğe gitti ve ben onun bu yıkıcı davranışlarının nedeninin seninle ilgili bir şeyler olduğunu anladım. Seni ya da bir şeyi kaybetmiş gibiydi. Ve sonra sen döndüğünde onu kıskandırıp neler olduğunu görmeye karar verdim.”

“Ve bunun seni iyi bir arkadaş yaptığını mı düşündün?” Madoc, neden Jared’i kızdırmak istemişti? Neden onunla sadece konuşmamıştı?

“Bilmiyorum,” dedi alaycı bir sesle. “Siz ikiniz çok mutlu görünüyordunuz.”

Biz çok mutluyduk. Ama Madoc’un Jared’i harekete geçirmek için beni mezuniyete davet etmesi konusunda şüpheliydim. Sanırım bu önemli bir mesele değildi. Jared ve ben tekrar bir araya gelmiştik, umuyorum ki

daha güçlü bir şekilde ve Madoc da kendi kendini eğlendirmişti.

“Sen de onu mutlu görmek istiyordun. Neden Jared’le bu kadar ilgilendin,” diye sordum.

Madoc ellerini cebine soktu ve sırtışını gizlemeye çalıştı. “Birinci sınıftayken bazı son sınıf öğrencileri tarafından dolabımın içine çıplak bir şekilde atıldığımı duymuş muydun?”

Madoc zorbalığa mı maruz kalmıştı? “Ah, hayır,” dedim ve güldüm. Bu söylediklerine inanamıyordum.

“Kimse bilmiyor. Ve işte bu yüzden Jared benim en yakın arkadaşım.” Onun ciddi olduğunu söyleyebilirdim. Jared ona yardım etmişti.

Ne söylediğini bilmiyordum ama dikkatimizi evinden bize doğru gelmekte olan Jared’e verdik. Elimi tuttu ve beni kulağımın altından öptü.

“Üzgünüm çok uzun sürdü. Annemle biraz konuştuk.”

Madoc diğer tarafıma geçti ve girmem için kolunu uzattı.

“Ne hakkında,” diye ısrar ettim. Katherine bugün nasıl bir ebeveynlik yaptı diye düşünerek biraz sinirlenmişim.

“Senin hamile olmadığın hakkında.” Bana bakmaksızın fısıldadı.

Gırtlığımı temizledim.

Hamile mi?

Dikkatli bir şekilde sırtarak birbirimize baktık, ne demek istediğinden emin olamadım. Jared ve ben korunuyorduk ama sanırım ilaç da kullanmam gerekiyordu.

“Hazır mıyız?” Madoc kolumdan çıktı.

Madoc’u dirseğinden Jared’i de pazısından kendime daha yakın bir şekilde tuttum. Bir ay önce şu an bu iki-
siyle burada olacağımı asla tahmin edemezdim, hafifle-
miş hissettim. “Sonunda harika bir arkadaşlık başlıyor.”
Madoc’un koluna şakacı bir şekilde vurdum.

“Harika bir pornonun başlangıcı da olabilir,” dedi
Madoc duygusuz ve ciddi bir şekilde. Hemen ardından
da kahkahalar atmaya başladı.

Jared onu, “Orospu çocuğu! Bu gece ne olduğunu
göreceksin,” diye tehdit etti ve ben de başımı iki yana
sallayarak güldüm.

BÖLÜM 33

İkili buluşmayı dengede tutmaya çalışırken ve müzik de buna su serperken, dans beklediğimizden daha eğlenceliydi. New York mezuniyet teması buydu, spor salonu New York City'nin silüetini ve pırıltılı ışıklarını gölgede bırakarak harika bir şekilde dekore edilmişti.

Madoc ve Jared yin ve yang gibiydi. Madoc herkesi ve her şeyi sevmişti. Jaredse *-onu seviyorum-* neredeyse hiçbir şeye tolerans göstermiyordu. Madoc, mezuniyet için eski bir New York City taksisinin önünde poz verdiğimiz harika bir fotoğrafımızı çekti. Jared bir *Good-fella* gibi poz vermeye çalışsa da ben çok içten ve mutlu görünüyordum. Jared kameranın önünde durmak zorunda kaldı ama bunu tamamen benim için yaptığına emindim.

Beraber çıktığımız ilk gerçek buluşmanın tuhaflığı geçince Jared’le ben açıldık ve eğlenmeye başladık.

K.C.’nin etrafında olduğumuz zamanki beceriksizliğimi atlattık. Bence o Jared’leyken Liam’la olduğundan daha rahattı. Ama bir süre sonra her şey düzeldi.

Madoc, Beckman’ın evinde içki şişesini ararken, “Hadi her şeyi mahvedelim,” diye seslendi. İnsanların çoğu partiden ayrıldıktan sonra biz de Tori’nin parti sonrası partisine gittik ve sonunda içeri girdiğimizde durdum. Bir yıl önce buradayken yaşanan anıları hatırlayınca kalbim hızla atmaya başladı.

Boşver.

Muhtemelen Jared tereddüt ettiğimi anlayıp önümde durdu. Kalp atışlarım hızlandı ve onun elini sıktım. Zihnimde, neden birbirimize bu şekilde davrandığımızı birleştiremedim. Korkmuyordum. Bu gece hiçbir şey olmayacağını biliyordum.

“Tate, iyi misin?” Jared dikkatle bana baktı.

“Evet, bir içkiye ihtiyacım var.” Geçmişimin kapana düşersem mahvolurdum. Vücudum şimdi bambaşka bir enerjiyle doluydu ve tek isteğim bu partide eğlenmekti.

Mutfağa girdiğimizde, son seferki gibi bardakilerle idare etmiştik. Madoc bize içki hazırlamaya başladı, Jared araba kullanacağı için içmedi ve ben de onun sorumluluk sahibi olmasıyla gurur duydum. Madoc bir DD almış gibi, kayıtsız bir şekilde mutluydu.

Madoc’un elindeki kadehi kaparken, hızla iç yakan içkiyi kolayla karıştırdım. Her yudumda içki daha kötü geliyordu ve acı tat bir kurabiye veya tatlı herhangi bir

şey yeme isteği uyandırıyor. Her bir damlayı yutmayı başardığım, bardağı lavabonun kenarına koyuyor ve Madoc bana gülerken öksürüyordum.

“Vaaav, domates gibi kızardı,” diye Jared’e takıldı.

“Gıcık,” diye homurdandım.

Jared elini belime doladı ve beni kendine çekip saçımı öptü. Gözlerimi kapatıp, kaslarım gevşerken alkolün kanımda akmasına izin verdim.

“Selam çocuklar.” K.C., arkasından Liam’ı çekiştirerek mutfağa daldı. Liam, Madoc ve Jared’e başını salladı, Jared ve K.C.’nin kısa bir süre de olsa çıkmış olmalarından memnun olmadığı açıktı.

Liam aldatmıştı ama K.C.’nin başka bir çocukla birkaç kez çıkmış olmasından rahatsız oluyordu.

İyi oldu ona.

“Ne içiyoruz?” K.C. sordu.

“Şey ben biraz içmeye cesaret ettim, o yüzden şimdilik iyiyim.” Sesim içkinin yakıcılığından dolayı hala rahatsız edici çıkıyordu.

K.C. ve diğerleri kendilerine içki hazırlarken Jared kulağıma eğildi. “Benimle gel.”

Nefesini kulağımda hissettiğimde kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Elim tuttu ve beni mutfaktan çıkartırken onu takip ettim, evin ikinci katındaki merdivenleri çıktık.

Beckman’ın evi kocamandı; bu, neden burada çok parti yapıldığını açıklıyordu. Jared ve ben orta halli evlerimizde mutluyduk ama Tori ve Bryan Beckman bolluktan, bodrum katla bitirilmiş iki katlı evlerden ve mütevazı bir golf sahası için yeterli büyüklükte düzen-

lenmiş arka bahçeden hoşlanıyorlardı. Bu ev muhtemelen yedi sekiz yatak odasından oluşuyordu.

Ve Jared beni bunlardan birine götürüyor gibi görünüyordu.

Aman Tanrım.

Bir odanın önüne geldiğimizde içerisinin boş olduğundan emin olmak için kapıyı çaldı ve daha sonra içeri girdik.

Kapı arkamızdan kapandığında, destek almak için kolunu tuttuğumdan arkama geçip yardım etti. Şaşkınlıktan nefesim kesilmiş ve dudaklarım onunkilerle buluşmuştu. Eli popoma gitti ve beni kendi uyluklarına doğru çekti. Boynuma gömüldüğünde nefes almak için ağzımı açtım.

“Tanrım, Tate. Elbisen yakılmalı.” Kulak mememi yalamaya başladığında dudakları ateşliydi.

“Neden,” diye sordum, vücudumun alt kısmı arzuya yanıp kül olurken konsantre olmak çok daha zordu.

Boynuma doğru güldü, “Bu gece bütün çocuklar sana baktı. Onları engelledim.”

Başını ellerimin arasına aldım burunlarımız birbirine değerken gözlerine bakmaya çalıştım. “Ben seninim. Her zaman senindim.” Eğilip bana bakarken sözüm havada kaldı, gözleri arzu doluydu.

“Buraya gel.” Beni kişisel eşyalar ya da fotoğraflar olmadığından misafir odası olduğunu düşündüğüm geniş yatak odasının ortasına getirdi.

Jared telefonunu eline aldı ve birkaç tuşa bastıktan sonra *Seether’in Broken’ı* çalmaya başladı. Telefonunu çekmecenin üzerine bıraktıktan sonra geri döndü ve

ben kollarımı onun beline dolarken o da beni sarıp kucakladı. Yavaşça, romantik müziğin eşliğindeki ilk dansımızı etmeye başladık.

“Bu gece seninle dans etmediğim için üzgünüm.” Gözleri bana bakmıyordu ve sesinde pişmanlık vardı. “Topluluk içinde böyle şeyler yapmaktan hoşlanmıyorum. Sanırım bunun çok kişisel olduğuna inanıyorum.”

“Şu an ki halinden başka biri olmanı istemiyorum,” dedim. “Ama bazen seninle beraber veya senin elini tutarak dans etmek hoşuma gider.”

Sarılarak beni kendine doğru çekti ve beni bir çelik bant gibi sardı. “Deneyeceğim, Tate. Geçmiş geçmişte kaldı. Biliyorum. Geçmişteki rahatlığımızı geri kazanmak istiyorum.”

Müzikle birlikte dans ederken onu görebilmek için başımı daha yukarı kaldırdım. “Dövmen... -Geçmiş sonsuza dek sürecek, Gelecek asla gelmeyecek- bu ne demek?” En sonunda bu hafta bir sabah o uyurken gövdesindeki dövmeyle tamamen okuyabilmişim.

Eli saçımda gezdi. “Ben geçmişte yaşıyordum. Babamla olanlar, seninle olanlar... Asla öfkemi yenemedim. Geçmiş beni hep takip etti. Ve gelecek, yeni gün, asla gelecek gibi görünmüyordu.”

Ta ki ben gelene kadar, bunu not düştü.

“Peki ya kolundaki deniz feneri?”

“Ah, çok fazla soru soruyorsun,” diye şakacı bir şekilde şikayet etti ve utandığını fark ettim.

Ama vazgeçmeden bekledim.

Gülümseyerek bana baktı. “Deniz feneri sensin Tate. Işık. Bunu geçen yıl başımı derde soktuktan sonra yap-

tırdım. “Yaptıklarımı açıklama ihtiyacı duydum ve an-nem bunun kendisinin içki içmesiyle aynı şey olduğunu söyledi. Bunları yapmak ikimizin de içinden de günde en az bir kez geçiyordu. Bir hayal veya arzu...” Başımı iki yana salladı ve sesi canlılığını yitirdi.

İtirafı beni nefessiz bırakmıştı. Beni her gün düşünmüş müydü?

“Ben mi,” diye sordum.

Bakışlarını aşağı indirip bana baktı ve baş parmağıyla yanağımı okşadı. “Her zaman senindim,” diyerek benim kelimelerimi tekrarlardı ve ben boğazıma takılan yumruyu yutamadım.

“Seni seviyorum, Tate,” dedi, dünyadaki en önemli şey benimişim gibi bakarak.

Gözlerimi kapadım ve dudaklarımı onunkilere dokundurdum. “Ben de seni seviyorum.” Bir öpücük kondurmadan önce dudaklarına karşı fısıldadım.

Vücutlarımız birlikte yumuşadı ve birbirimizi yalayıp yutarken parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Dudakları benimkilerin karşısında çok yumuşak ama sertti ve elleri vücudumu istekle sararken parmaklarım sırtında dolaşıyordu. *Onun her yerini istiyordum.*

Aç gözlüydüm ve bu dürtü çirkin bir şekilde aklımda büyüyordu. Onu şimdi ve burada istiyordum ama birinin evinde, alt katta parti yapılırken seks yapmak iyi bir kızın yapacağı bir şey değildi.

Uyluklarımı onunkilere bastırdım ve öpüşürken nefes nefese kaldık.

Çenesine doğru devam ettim ve dişlerim hafifçe çenesini ısırdı. “Beni becer,” dedim.

İnledi. “Hadi buradan çıkalım. Hızlı bir seksten daha fazlasını yapma modundayım.”

“Peki, ben de hızlı olmasını istemedim,” dedim. “Becer beni.”

Kabul etti ama dudaklarının köşeleri seksi bir tebesümle yukarı kalkmıştı. “Benim iyi kızım nereye gitti?” Sorusu tumturaklıydı. Onu istiyor olmamdan memnun olduğunu biliyordum.

Jared’in elinin elbisemi açmak için arkamda dolaştığını hissettim ve elleri aşağı kayıp sırtımı okşadığında inledim. Dudakları bağımlılık yaptığı kadar elleri de uyuşturucu gibiydi. O elbisemi belimden aşağı indirirken ben de onun ceketini çıkardım.

Ben gömleğinin düğmelerini açarken Jared’in yumuşak dudakları boynumda dolaştı. Elleri göğüslerime geldiğinde derin bir nefes çektim. Onu daha fazla isterken vücudumdaki sızlamalar artıyordu.

“Jared,” diye fısıldadım ve bir elimi onun boynuna dolayıp dudaklarımı onunkilere yasladım. “Ben gerçekten iyi bir kızım. Ama bu gece, gerçekten ama gerçekten kötü olmak istiyorum.”

Nefesi ağzıma çarptı ve sert bir öpücükle dudaklarımı esir aldı. *Tanrım, beni istiyordu.* Ben heyecanlanmıştım çünkü eve gidene kadar beklemek istemiyordum.

Jared gömleğinin kalanını yırtarak açtı ve düğmeler parke zemine saçıldı. Elbisem ayaklarımın üstüne düştü ve topuklu ayakkabıların üzerindeyken külodumu çıkarttım.

“Lanet olsun, Tate.” Ona bakarken dişlerini sıktı. Ve dudaklarımı tekrar kendininkilere doğru çekti, her sefe-

rinde elleri ve ağzıyla beni daha çok yiyip bitirdi. “Üzgünüm. Seninle yavaş gitmek istiyorum. Ama bu çok zor. Önümüzdeki on yıl içinde seninle sürekli sevişme ihtiyacı içinde olacağımı biliyor musun?”

Gözleri sorgulayarak baktı ama ben sadece tebessüm ettim. Beni istiyor ama şüphesiz bunu bakışlarıyla gizliyordu. Ve bu beni çok güçlü yapıyordu.

Jared, gördüğüm kadarıyla tek gecelik çocuklardandı. Bir kızla beraber kalmaz ya da telefon numaralarını almazdı. Beraber olduğumuz ilk gece görevimi tamamladım diye düşünerek ilgisini kaybetmesinden endişelenmiştim ama aksine iştahı daha da açılmıştı.

Bu son haftada her bir dokunuşta, her öpücükte ona aşıktım, her şey bizim için yeniymiş gibi davranıyordu. Komik olduğunun farkındaydım. *Benden çok daha deneyimliydi, eski deneyimlerinden farklı olan şey neydi?*

Farklı olan tek şey beni sevmiş olmasıydı. Diğer kızların hiçbirine karşı böyle bir his beslemediğini biliyordum. Ya da en azından inanmak istiyordum.

Sinirlerim dağlara kaçmak istese de, ben cesur olmak istedim. Jared’le her şeyi yaşamak istiyordum. Sır ve korku olmaksızın... İstedğim her şeyi soruyor ve bu konuda cesur davranıyordum. *Ya hep ya hiç...*

Gömleği yere düştü ve onu pantolonu takip etti.

Cesur ol.

Beni istediğini anlayarak elimi ereksiyonuna dokundurdum. Elimi onun çevresinde sarıp okşarken titredi ve derin bir nefes aldı. Gözlerini kapatmasını bekledim. *Bunu yapmayı düşünmüyor muydu? Konsantre olmak ya da daha fazla hissedebilmek için? Ama aksine ona dokunurken*

beni izledi. Elime daha da sertleşmiş geldi, ardından kalçalarımı sıktım, önümde duran ve muhtemelen birazdan içimde olacak olan irilik dikkatimi çekmişti.

Karanlık ve ateşli gözlerle beni izledi. Ona dokunmamı izliyordu ve sanırım ona yaptığım bu şey ile gelecektim. Ellerini yumruk yaptı ve ben onu ileri geri ovarken ereksiyonu sallandı. Nefes alış verişleri hızlanırken ben de artık daha fazla dayanamayacak noktaya gelmiştim.

Külodunu indirip üzerinden çıkartırken kondomu yırtıp paketinden çıkarttı ve komidinin üzerine koydu.

Çok şükür.

Vücudumu onunkine değdirdim, memelerim onun göğsündeki pürüzsüz cildin karşısında kımıldanıyordu, ellerim onun arkasında gezinirken uzun ve sert bir şekilde öpüştük.

Cesur ol.

“Benim sıram,” diye kulağına fısıldadım.

Ne demek istediğimi anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

Onu yavaşça yatağa ittim ve üzerine çıktım. *Harika.* Kalçalarımı tutup ereksiyonunu benimkine bastırduğunda içimde adrenalin dalgası yükseldi.

“Sen benim için mükemmelsin.” Ellerini kalçalarımın altında ve üstünde gezdirirken fısıldadı.

Hareket ettim, onu öfkeliendirmek için başı sadece ucumda kalacak şekilde kaydım. Tamamen üzerine çıktığımda kendini içime itti ve o anda ayak parmaklarım inanılmaz bir hisle kıvrıldı. Çok daha fazlasını alabilmek için biraz geriye doğru eğildim, aşağı inip yukarı çıktım ve onun da benim kadar zevk almasını istedim.

Jared elini göğsüme koydu ve yavaş yavaş kendini hareket ettirirken diğer elini de kalçalarımda gezdirdi. “Bana hoşuna gittiğini söyle, Tate.”

“Ben...” Onun üzerindeyken kalçalarımı daha çok sıktım ve onun öne arkaya hareketinden daha fazla yukarı aşağı gidip geldim.

Aman Tanrım.

İçimdeki en derin noktaya vurdu ve ben inlerken aklım başımdan gitti. *Kahretsin. Onun içimde olmasından daha güzel bir şey yoktu.*

Ertesi gün nerede olduğunu hissedebilecek olmayı seviyordum. Ve onu yarın da hissetmek istiyordum.

Kalçalarını bana doğru yukarı kaldırdı, vücudum titredi. “Söyle.”

“Seni seviyorum.” Vücudum kontrolünü tamamen kaybetmişti. İçimdeki dalgalanma kasırgaya dönüşmüştü. Ve onu daha sert ve hızlı bir şekilde çektim. “Seninle olmayı seviyorum.”

Daha sonra hareket etmekten çok yorulmuş bir halde yatağa yığıldık ve ben sadece onun altına kıvrılmak istedim. Yabancı bir evde bunu yaptığımı inanamıyordum. Herkes bizim burada olduğumuzu ve ne yaptığımızı görmeden önce hemen toparlanıp buradan çıkmamız gerekiyordu. Daha dikkatli olmaya başlamıştım. Babam bana güveniyordu ama sorumsuzca kararlar alırsam bu sonsuza dek sürmeyecekti.

Elbette o Jared’i seviyordu ve ben on sekiz yaşındaydım. Babam er ya da geç bir seks hayatım olduğunu anlayacaktı. Nedense bu yıl davranışsal olarak şanssızlıklar yaşamıştım ve yabancı bir evde parti verilirken seks yapmak da en parlak fikirlerim arasında yer almıyordu. Eğ-

lenmiştim ama bunu bir daha asla tekrarlamayacağıma dair kendime söz verdim.

Jared'i öptüm ve ikimiz birden gülümsedik. Sonra birbirimize kıyafetlerimizi giyme konusunda yardımcı olurken gülmeye başladık.

"Bir sorum var," dedim saçlarını düzeltirken, keyifli sessizliği sonunda bozmuştum. Aynı soruyu ona daha önce de sormaya çalışmıştım. Bu sadece Jared bulmacasını tamamlamak için ihtiyaç duyduğum parçalardan biriydi.

"Evet."

"Benimle baban ya da kardeşin hakkında konuşmak istemedin. Ama Piper senin hafta sonları nerede olduğunu biliyordu. Neden o biliyordu da ben bilmiyordum?" Onun bu kıza güvenecek kadar yakın olması fikri beni sinirden çıldırtıyordu.

"Tate, Piper'a hiçbir şey söylemedim. Onun babası bir polis. Polis, geçen yıl Jax'ın koruyucu babasını dövdükten sonra beni tutukladı. O da bu sayede öğrendi." Kollarını belime bağladı ve beni kendine doğru çekti.

"Bu yüzden sen de seni tutuklayan adamın kızıyla çıkmaya başladın, öyle mi?" O hiçbir şey söylemeden bunun bir tesadüften daha fazlası olduğunu anlamıştım. Aptalca intikam almak için Piper'ı kullanmıştı. Polisin kızını kapaklayarak babasına "dikkatli ol" demek istemişti.

Omuzlarını silkti. "Evet, bununla övünmüyorum ama gerçekten ondan hoşlanmış olmamdansa böyle olmuş olması daha çok hoşuna gitmiyor mu?"

Uzağa doğru baktım. *Hayır, hoşuma gitmemiştir.*

BÖLÜM 34

Bu, “mutlu uyanış,” yüz ifadesini bilirsiniz. Şey, bu beni pazartesi günleri koridorda yürüyormuşum gibi hissettiriyordu. Liam ve K.C., Jared ve ben, okul, kısaca herşey... mutluluk sarhoşu olmuşum ve bundan kurtulmak istemiyormuşum gibi hissettiğimden çok iyi gidiyordu.

Mezuniyet partisinden sonraki pazar sabahı Jared bana hoşçakal öpücüğü verip günübirlik ziyaret etmek için Weston’a kardeşini ziyarete gitti. Ona eşlik etmekten, bazen Jax’le buluşmaya gelmekten mutluluk duyacağımı üstü kapalı bir şekilde söyledim ama onu zorlamak istemiyordum. Jared’in kardeşiyle başbaşa zaman geçirmekten gerçekten çok keyif alığı ve bu yüzden doğru zamanı beklemem gerektiği izlenimine kapıldım.

Dün tüm gün boyunca ne aramış ne de mesaj atmıştı bu yüzden beni unutmuş olduğundan endişelenmeye

başlamıştım. Ama dün gece yaklaşık on sularında yavaşça penceremin içinden girdi ve yatağa gelip yanıma yattı. O benimle oynasırken ikimizde derin bir uykuya daldık.

Bugün beni gıdıklayıp işkence ederek uyandırması ve aceleyle okula gitmemiz arasındaki sürede kardeşine yaptığı ziyaret hakkında neredeyse hiç konuşamadık.

“Bugün okuldan sonra kışını otoparktan çıkartsan çok iyi olur.” Madoc ben Fransızca sınıfına giderken bana seslendi. Ağzı kulaklarına varmış bir şekilde gülüyordu. “Route Five’a, yarış için idman yapmaya gideceğiz. Caddeleri ve tepeleri çok kirlidir.”

Avenged Sevenfold bluzumun üzerine ince siyah hırkamı geçirmiştim. Koridordaki tüm kalabalıkla mücadele edebilecek kadar ateşliydim. “Niçin yarış için idman yapmaya gitmek isteyeyim ki? Üstelik seninle?”

“Çünkü Jared senin satın almak için bir G8 baktığını söyledi. Kışın çalışıp bahardaki yarışlara kadar hazır olabiliriz. Jared okuldan sonra işe gideceğini söyledi, bu da demektir ki sen yalnız olacaksın, yani beraber takılabiliriz.” Çok heyecanlanmalıymışım gibi çapkın bakışlarıyla başını salladı.

Yalan söyleyip araba almakla ilgilenmediğimi söyleyemezdim. Çünkü Jared internet çıktılarımı görmüştü. Şikago’da bir çocuk bana ağzımı sulandıran bir Pontiac G8 satmak istemişti ama ben henüz alıp almayacağıma karar vermemiştim.

Madoc kaşlarını kaldırdı. Üzerine giydiği açık mavi bluzu ve çocuksu tavırlarıyla onu üzmeye devam etmek oldukça zordu. Her şeyden sonra o dostça davranmaya çalışıyordu.

Ama sert bir ses tonu takındım. “Bugün de dahil olmak üzere haftada iki gün laboratuvarım var. Kır koşusuna katılacağım. Ayrıca önümüzdeki hafta Fransızca ve Temalar dersi için ödev hazırlayacağım ve önümüzdeki Cuma Cadılar Bayramı’ndan önce de bir kimya ve matematik testi çözeceğim. Belki başka bir zaman...” Fransızca sınıfının kapısını açarken derin bir nefes aldım.

“Oyunbozanlık yapma,” diye beni takip etti ve tüm sınıfın duyabileceği bir şekilde bağırmaya başladı. “İkimizin bu çıplak fotoğraflarında benim gözüme sadece kemikler batıyor.” Sınıftaki tüm öğrenciler kafalarını çevirip dikkatle bana bakarken gerilerek durdum ve gözlerimi kapattım.

Bunu bana tekrar yapmak konusunda gerçekten ciddi miydi?

Ben bir süre omuzlarımı düzeltirken kıs kıs gülmeler ve çok da sessiz olmayan kahkahalar yükseldi ve sırama doğru ilerlemeye devam ettim. Göz ucuyla Ben’e baktım, not defterine kalemiyle bir şeyler yazıyordu. Gözleri mahzundu ama açıkça belli oluyordu ki gülmemek için kendini zor tutuyordu.

“Bay Caruthers.” Bayan Lyon masasının arkasında durdu ve kollarını göğsünün üzerinde bağlayıp Madoc’u İngilizce sınıfına gönderdi. “Şu an başka bir yerde olman gerektiğini düşünüyorum.”

Madoc bir elini göğsünün üzerine koydu ve diğer eliyle beni işaret etti. “Hiçbir yere gitmem gerekmiyor. Benim yerim onun yanı,” diye cevapladı.

Koltuğuma otururken boğazımı temizledim. “Bıktım senden,” diye homurdandım.

Sahte bir şekilde suratını asıp dudaklarını büzdükten sonra Madoc kapıdan çıktı ve gözden kayboldu.

Kapı kapandıktan sonra etrafımda bazı telefonların çalmaya başladığını ve benimki de dahil birkaç telefonun da titrediğini duydum. *Neden hepimize aynı anda bildirim geliyordu ki?*

“Mettez vos telephones off, s’il vous plait!” Öğretmen bize telefonlarımızı kapatmamızı söylemeye çalışıyordu. Okul kuralları, telefonları ders süresince kapalı tutmamız gerektiğini söylüyordu ama herkes açık tutmaya devam ediyordu.

Birkaç cesur kişi gizlice gelen bildirimi kontrol ederken ben çantama uzanıp telefonumu sessize aldım. Bunu yaparken mesajın Jared’den geldiğini gördüm. Göğsümden ufak bir ateş fırladı ve mesajı kontrol etmek için telefonu sıramın altına koydum.

Gönderdiği videoyu açtığımda neredeyse kendi nefesimde boğuluyordum.

Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Jared ve benim cumartesi gecesi yaptığımız seksin videosunu izliyordum. Cumartesi gecesi olduğunu söylüyorum çünkü saçlarım mezuniyetteki gibiydi.

Nasıl...?

Midem ağzıma geldi ve kıpkırmızı oldum. Nefes almaya çalışırken oksijen boğazıma takılmasa kusacaktım.

Biz. Seks yaparken. Kaydedilmiştik.

Ve ben Jared’in üzerindeyken tüm çıplaklığımla görülüyordum.

Aman Tanrım. Çılgılık atmak istedim. Bu gerçek olamazdı!

Neler oluyordu?

Kıkırdamalar, dedikodular ve fısıltılar etrafımı sardı ve bir kız arkamdan sesli bir şekilde güldüğünde sıçrayarak başımı kaldırdım. Kız, elinde telefonuyla gülümsedi ve telefonunun ekranında benim olduğumu gösterdiğinde ben sadece korku dolu bir şekilde ona baktım. *Hayır, hayır, hayır!* Aynı video bütün telefonlara gönderilmişti.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış halde etrafıma bakarken sınıftaki diğerlerinin de videoyu izlediğini biliyordum.

Bu olmuş olamazdı. Ne olduğunu anlamak için beynimi çalıştırmak adına derin derin nefes aldım. Göz yaşlarım henüz akmamıştı ama gözlerim kıpkırmızıydı ve başka bir dünyadaymışım gibi hissettim.

Hayır, bu gerçek olamaz. Hayır... Başımı iki yana salladım ve bu kabustan uyanmaya çalıştım.

Parmaklarımın titreyerek çarpmasını durduramıyordum. Başımı eğdim ve videoya tekrar bakıp beraberinde gelen mesajı okudum. “Harika düzüşüyor. Sırada kim olmak ister?”

Kuru hıçkırıklar göğsümü sıkıştırmıştı.

Jared.

Mesaj onun telefonundan geliyordu ve herkese gitmişti.

Öğretmen sınıfın dikkatini çekmek için seslendi, “Ecoutez, s’il vous plait.”

Titreyerek ayağa kalktım, çantamı sırtıma geçirip sınıftan çıktım. Gülüşmeler ve alaylar arkamdan korkunç bir gürültü gibi geliyordu. Onlar buradaydı. Onlar hep buradaydı. Rahat etmek için beni düzdü.

Neden içgüdülerimi dinlememiştim? Ona güvenemeyeceğimi biliyordum. Neden bu kadar güçsüzdüm?

Kendimi serbest bırakmak isterken ağlamamak, feriyat etmemek ve çılgılık atmamak için karnımı tuttum. Hızlı nefesler alırken akciğerlerimin şiddetli bir şekilde gerildiğini hissettim.

Video her yerdeydi. Ve bu geceye kadar Shelburne Şelaleleri'nde bunu duymamış veya görmemiş kimse kalmayacaktı.

Jared. Aklım onun neden bana ihanet ettiğini düşünürken parça parça dağılmıştı. Sabırlı ve akıllı bir şekilde intikamını almak için beklemişti. Beni yıkmıştı. Sadece lise hayatımı değil, tüm hayatımı mahvetmişti. Bunun ne zaman olduğunu ve hangi pisliğin bu videoyu internette bulduğunu düşünürken omuzuma baktım.

Ve onu sevmiştim. Nasıl böyle bir şey yapabilmişti? Kalbimin ikinci kez ağladığını hissettim.

Ah, Tanrım. Midem oyuluyordu ve hıçkırıkları zaten durduramıyordum.

"Tate," birinin soluk soluğa seslendiğini duydum.

Durup arkama baktığımda ağlayan gözlerim Madoc'unkilerle buluştu. Merdivenleri çıkıyordu ve elinde telefonu vardı.

"Tanrım, Tate," dedi yanıma ulaştığında.

"Benden uzak dur!" Öfkeyle bağırdım. Her şeyi daha iyi anlamıştım. Madoc, Jared gibi davranıyordu. O da beni aptal yerine koymak istiyordu. Ve onların ikisine de güvenmemem gerektiğini artık çok iyi biliyordum.

"Tate." Bir hayvana yaklaşıyormuş gibi tekrar yavaşça yanıma geldi.

Onun benden uzak durmasını istiyordum. Daha fazla acı verici hakarete veya küçük düşürücü imalara maruz kalmaya niyetim yoktu. Aslında hiçbir şey duymak istemiyordum.

“Sadece seni buradan çıkarmama izin ver, tamam mı?” Madoc yavaşça karşıma geldi.

“Hayır,” dedim ağlayarak, göz yaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Ellerini tokatladım ve avucumun içiy-le suratını yakaladım.

Hızla önüme geldi ve kollarını vücuduma sardı, boğuşup ağlarken beni daha sıkı bir şekilde tuttu.

“Dur artık.” Diye beni birkaç kez sarstı. “Sakin ol.” Ses tonu güçlü ve içtendi. “Seni incitmeyeceğim.”

Ve ona inanmak istedim.

“Her şeyi gördüler,” dedim hıçkırarak. Derin nefesler alırken göğsüm şişiyordu. “Bana bunu neden yaptı?”

“Bilmiyorum, Bu sefer gerçekten neden yaptığını bilmiyorum. Onunla konuşmalıyız.”

Konuşmak. Konuşarak ne halt elde edecektim?

Madoc bu yıl Jared’le bana yardımcı olacak hiçbir şey yapmamıştı. Jared’e gelince, hiçbir şey hayatımı daha güzel bir hale sokamazdı ve son olarak mutlu olmak için son umudumu da zorbalıklarıyla yok etmişti.

Her nasılsa onun beni gerçekten önemseydiğini düşünerek hata etmişim. Benim içtenliğimi olabildiğince kötüye kullanmıştı. Muhtemelen bir kardeşi de yoktu.

Sonunda beni şu anda kaçmak istediğim bir çukura itmişti. *Umut, aşk ve tüm diğer saçmalıklardan kaçmak isteyeceğim bir çukura...*

İçimdeki öfke ve acı başka bir şeye dönüşüyordu.

Daha sert bir şeye.

Hissizlik.

Kayıtsızlık.

Soğukluk.

Birkaç dakika önce olduğumdan daha iyi hissediyordum.

Derin bir nefes alıp verdim. “Bırak beni. Eve gitmek istiyorum.” Madoc’u çekiştirirken sesim kısık ama sabit çıkıyordu.

Beni serbest bıraktı ve yavaşça yürümeye başladım.

“Araba kullanabileceğini sanmıyorum.” Madoc arkamdan seslendi.

Sadece gözlerimi açtım ve merdivenlerden aşağı, boş koridorun içinde ve kapıların önünde yürümeye devam ettim.

Bu sabah arabamı Jared’inkinin yanına park etmiştim ve arabasını gördüğümde sert bir kahkaha attım. Komik olduğu için değil, yaptığımı görünce yüzündeki ifadeyi hayal ettiğim içindi.

Kamyonun arkasından kol demirini kaptım ve sivri köşesiyle arabaya vurmaya başlayıp aracın etrafında yürüdüm. Metal üstüne metal vurmasının çıkarttığı tiz ses damarlarımdaki sıcaklığı yükseltmişti ve gülümsedim.

Ve kol demiriyle arabanın ön camına vurdum.

Cam paramparça oldu. Baloncuklu naylonu patlatırken çıkan sese benzer bir ses çıkmıştı.

Bundan sonra çılgına döndüm. Motor kapağına, kapılarına ve bagajına vurdum. Darbelerin yarattığı titreşimden ellerim karıncalanmıştı ama durmadım. Durmadım. Her vuruşta daha çok ve daha çok yükseldim.

Güvende hissederek, beni kıldığı için ona vurdum. *Ben onları kırarsam hiçbirini beni gerçekten kıramazdı, öyle değil mi?*

Bunu nasıl bir zorba yapar? Aklımdaki ses fısıldadı. Başımı iki yana salladım.

Ben asla bir zorba olmadım, dedim kendi kendime. Zorbalık için güç kullanılır. Ben burada hiçbir güç kullanmıyorum.

Demiri arabanın yan camına vurdum ve kırdım. Camlar koltuğunun üzerine yağdı.

Çeyrek panel camlarından birine vurmadan önce biri beni arkamdan yakaladı ve arabadan uzaklaştırdı.

“Tate, kes şunu!”

Jared.

Onun kollarından kurtuldum ve yüzüne doğru döndüm. Beni sakinleştirmek için ellerini kaldırdı ama ben zaten sakindim. *Bunu görmüyor muydu? Kendimi kontrol altında tutuyordum ve bu insanların ne düşündüğü umurumda bile değildi.*

Madoc, Jared’in arkasında arabadaki hasarı inceleyerek ellerini kafasına koymuş duruyordu. Okulun pencereleri endişeli vücutlarla dolup taşmıştı.

Ne halleri varsa görsünler.

“Tate,” dedi Jared çekinerek, elimdeki kol demirine bakıyordu.

“Benden uzak dur ya da bir sonraki kavgada araban daha da kötü bir hale gelecek,” diye bağırdım.

Söylediğim sözler mi yoksa katı ses tonum mu onu şaşırttı bilmiyorum ama çekinmişti.

Bana sanki hiç tanımadığı biriymişim gibi baktı.

BÖLÜM 35

Kimse bana daha fazla eziyet etmeden oradan uzaklaştım. Arabama binip gitmeden önce durdum, telefonum mesajlar ve aramalarla yanıp sönüyordu. K.C. otuz saniyede bir arıyordu ve ben Jared'e karşı hiçbir şey yapamıyordum.

İyi. Bunun bittiğini anlamıştı. Ne istediğini biliyordu. Utanmış ve aşağılanmışım. Benimle işi bitmişti.

Diğer yandan, neredeyse hiç tanımadığım insanlardan mesajlar geliyordu.

Gerçekten güzel düzüşüyorsun. Bu gece boş musun? Okuduğum mesajlardan biri buydu. Telefonun çatladığını duyana kadar çok sert bir biçimde elimle sıktım.

Üçlü yapalım mı? Bu mesaj da Nate Dietrich'ten gelmişti ve midem bulanmaya başlamıştım.

Herkes bana gülüyor ve bu korkunç video hakkında konuşuyordu. Şüphesiz bunu görmek için herkes internete girmeye başlamıştı. Kirli yaşlı adamların onu izledikten sonra harekete geçmesi ya da okuldaki herkesin şu an bana bakıyor olması ve üzerimde kıyafetlerim olmadan nasıl göründüğümü biliyor olmaları fikri gözlerimi yakıyor ve kafama ağrılar sokuyordu.

İki iğrenç mesaj daha geldikten sonra aracı yolun kenarına çektim ve kusmak için kapıyı açtım. Bağırsağım bükülmüş ve bugün yediğim her şey boşalmıştı. Öksürüp savrulduğum ve midemde son kalanları da çıkartıp kapıyı kapattım.

Eldivendeki kumaşları koparıırken gözümdeki yaşları sildim ve ön camdan dışarı bakarken eve gitmek istemediğime karar verdim.

Beni görmek isteyen biri ilk oraya gelirdi. Ve ben kimseyi görmek istemiyordum. İstedğim tek şey kahrolası bir uçağa binip babamın yanına gitmekti.

Babam.

Güçlkle nefes alırken ağrıyan başımı arabanın direksiyonuna yasladım.

Orosu çocuğu.

Babamdan bunu saklamamın hiçbir yolu yoktu. Video muhtemelen şimdiye kadar tüm şehre yayılmıştı. Okul veya diğer aileler bunu öğrenebilir ve birileri babamı arayabilirdi.

Nasıl bu kadar aptal olabilmıştım? Jared'e inanmamın ve ona güvenmemin ne kadar gülünç olduğunu bir an için unutmuşsam da başkasının evinde, bir partide *nasıl seks yapmıştım?*

Onun lanet telefonu. Müziğin çalması için şifonyere koymuş gibi davranmıştı ama aslında bizi seks yaparken kaydetmişti.

Ben onu zorlarken o muhtemelen beni Beckman'ın evine sokabilmek için tatlı sözlerle kandırmıştı. En sonunda anlamıştım.

Her şey bir yalandı. Geçtiğimiz hafta bana o kadar yakın olması, bana dokunması ve beni tutması... Sarılırken dudaklarının boynumda gezmesi ve uyuduğumu düşündüğünde seçimi öpmesi...

Hepsi kahrolası birer yalandı.

Burnumu kaldırdım ve caddenin kenarından hareket ettim. Şimdi tek bir insan benim yanımda dururdu. Bana acıyarak bakmayan ya da benden utanmayan tek bir kişi olabilirdi.

Annem.

★★★

Concorn Hill Mezarlığı'nın patika gibi dar sokakları sadece tek şeritli olacak kadar genişti. Çok şükür ki oraya pazartesi öğleden sonra gidiyordum bu yüzden her yer boştu. Sokaktan annemin olduğu mezarlığa geldiğimde derin bir iç çektim. Etrafta kimse yoktu. Tek başımaydım kısa bir an içinde olsa dünyadan ve bu sabah olanlardan kaçmıştım.

Arabadan çıktım ve ekim soğuşundan kendimi korumak için ceketimi sırtıma attım. Soğuk esinti hala göz yaşlarım yüzünden yanan suratımı okşadı. Muhtemelen şu anda gözlerim şişmişti ve bu yüzden kendimi görmek istemiyordum.

Güzel görünen çimlerin arasında boş boş dolaştıktan

sonra, anneminkine gelmeden birkaç mezarın önünden geçtim. Mezar taşı parlak, siyah mermerden yapılmıştı ve yanında üç boyutlu üç tane el yapımı gül vardı. Babam ve ben bu üç gülüm ailemizi temsil etmesini birlikte düşünmüştük. Sekiz yıl önce bile siyahı severdim ve bu çiçekler ona bizi hatırlatıyordu. O, evde çiçek yetiştirmeyi severdi.

Mezar taşını okudum.

Lillian Jane Brandt

Şubat 1, 1972 – Nisan 14, 2005

“Geçmiş geçmişte kaldı. Gelecek henüz gelmedi.

Bizim için sadece bugün var. Tekrar başlayalım.”

- Rahibe Theresa

Geçmiş geçmişte kaldı. Annemin en sevdiği alıntıydı. Bana herkesin hata yaptığını söylerdi. Bu kaçınılmazdı. Derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim, omuzlarım çöktü ve öne doğru ilerledim.

Geçmiş sonsuza dek sürecek. Aklıma Jared’in dövmesi geldi, önümdeki ateşten bir levhaymış gibi geriye doğru kıpırdandım.

Şimdi onu düşünmek istemiyordum. Ya da sonsuza dek...

Islak zeminde durdum ve annemle ilgili her şeyi hatırlamaya çalıştım. Aklımda beraber geçirdiğimiz zamanlara ait küçük anı parçaları vardı ama aradan geçen onca yıldan sonra bu anılar eskisi kadar berrak değildi. Onun hakkında hatırladıklarım giderek azaldığı için tekrar ağlamak istedim.

Saçları, saçlarının nasıl görüldüğünü düşünmeye başladım. Açık kızıldı ve dalgalıydı. Gözleri maviydi ve çocukken buz pateni yaptığı sırada düştüğü için kaşının üzerinde küçük bir yara izi kalmıştı. Fıstıklı, bitter çikolatalı dondurmayı ve tenis oynamayı severdi. En sevdiği film *Quiet Man* ve en iyi yaptığı şey de *Hershey Kiss* kurabiyesiydi.

Bu kurabiyeleri hatırladığımda hıçkırıklara boğuldum. Yılbaşında fırında pişen kurabiyelerin mutfağımıza yaydığı koku burnuma balyoz gibi çarptı ve ben acılar içinde kaldım.

“Anne,” dedim fısıldayarak, boğazımda bir acı düğümlemişti. “Seni özledim.”

Yerdekileri ufalayıp yerime oturdum ve perişan göz yaşlarımın toprağa akmasına izin verdim. Uzun bir süre sessizce burada kaldım ve bugün başıma gelenleri düşünmemeye çalıştım.

Ama bu imkansızdı. Etkisi gerçekten çok fazlaydı.

Jared’e hiçbir şey söylememiştim. Bir kez daha beni başından atmıştı, söylediği ve yaptığı her şeye onu sevdiğim için inanmıştım, beni kandırmak için ortaya atılmış bir yalandı. Gün içinde ve gün dışında bu kadar şiddetli alaylar karşısında nasıl hayatta kalacaktım? Herkes bu videoyu izlediğinde babamın suratına nasıl bakacaktım? Ya da okuldayken koridorda nasıl yürüyecektim?

“Bunu görüyor musun, Tate?”

“Neyi?”

“Balonu.” Jared elimi tuttu ve beni mezarlığın karşısına götürdü. Mezarlığı geçerken ayağımın altında neler olduğunu düşünmemeye çalıştım ama onların hepsinin

zombi olarak topraktan fırladıklarını düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

“Jared, burada olmak istemiyorum,” dedim.

“İyi olacak. Benim yanımda güvendesin.” Gülümse-di ve mezarlığın üzerindeki çimenliğe bakmaya devam etti.

“Ama...” Etrafıma baktığımda zihnimde çığlıklar kopuyordu.

“Elini tutuyorum. Ne yapmamı istersin? Bezini de değiştireyim mi,” dedi alaycı bir sesle ama bu beni cesaretlendirmede.

“Korkmuyorum.” Ses tonum kendimi savunmaya çalışıyormuşum gibi çıkmıştı. “Sadece... Bilmiyorum.”

“Etrafına bir bak, Tate. Burası yemyeşil ve sessiz...” Jared yüzünde hasret dolu bir tebessümle yerdekilere bakıyordu ve ben burada onun gördüğü ve benim görmediğim bir şey olduğunu düşünerek korkuyordum.

“Burası çiçeklerin ve meleklerin olduğu bir yer. Şu mezar taşlarına baksana,” dedi. “Alfred McIntyre 1922 de doğmuş ve 1942’de ölmüş. Sadece yirmi yaşındaymış. Bayan Sullivan’ın İkinci Dünya Savaşının 1939’da başlayıp 1945’de bittiğini söylediğini hatırlıyor musun? Bu insanların hepsi o zaman yaşıyorlardı, Tate. Aileleri ve hayalleri vardı. Senin onlardan korkmanı istemezlerdi. Onlar sadece hatırlanmak isterdi.”

Jared, mezarlığa daha derin bakmama neden olduğu için ürpermiştim. Pembe bir balonla süslenmiş siyah, parlak bir mezar taşına yaklaştık. Babamın burayı ziyarette geldiğini biliyordum ama o her zaman çiçek bırakırdı.

Balon bırakan kişi kim olabilirdi?

“Dün annene bu balonu getirdim.” Jared aklımı okumuş gibi yanıtladı.

“Neden,” dedim, şaşırmış bir ses tonuyla. Onun böyle şeyler yapması çok hoştu.

“Çünkü civcivler pembe şeylerden hoşlanır.” Hafifçe el hareketleriyle konuştu ve omuzlarını silkti. Dikkat çekmek istemiyordu. Hiçbir zaman istemezdi.

“Jared,” dedim, gerçek bir cevap bekleyerek.

Kendi kendine gülümsedi. “Çünkü seni dünyaya getirdi.” Sıska kollarını belime doladı ve beni aniden kendi tarafına çekti. “Sahip olduğum en iyi arkadaş sensin ve ona ‘teşekkürler’ demek istedim.”

Nisan soğuşuna rağmen ısındığımı hissettim. Jared boşluğa düşmüştü ve babamın yapamayacağı bir şekilde acımı azaltmıştı. Ona ihtiyacım vardı ve bir an için onun beni öptüğünü hayal ettim. Ama bu fikri hemen beynimden uzaklaştırdım. Daha önce hiçbir çocuğun beni öpmesini istememiştim ve en yakın arkadaşım ile ilgili böyle şeyler düşünmemeliydim.

“Buraya gel ve al bunu.” Jared gri svetşörtünü kafasından çıkardı ve bana verdi. “Üşümüşsün.”

Giydiğimde, vücudundan kalan sıcaklık beni bir zırh gibi sardı.

“Teşekkürler,” dedim ona bakarak.

Yakanın içinde kalan saçlarımı çekip çıkardı ve parmakları orada durmaya devam ederken bana baktı. Vücudumda ürperti patlak verdi ama soğuktan değildi. *Şu an mideme olan şey neydi?*

Biraz utanarak yere baktık.

Doğrudum ve ceketimin koluyla burnumu sildim.

Her şeye rağmen bir şeyi açıkça gördüm. Nihayetinde bekaretimi sevdiğim birine vermiştim. Bu hale gelmiş olsak da kendimi ona verirken onu seviyordum. O her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu düşünse de benden aldığı her şey dürüst ve saftı.

“Tate.” Titrek bir ses arkamdan fısıldadı ve nefesim kesildi. Arkama bakmaksızın kim olduğunu anladım ve yumruklarımı sıkarken yerdeki çimleri parçaladım.

Arkama dönmedim. Ondan daha fazla aşağılayıcı şey duyarsam mahvolurdum.

“Kazanmadın mı, Jared? Hala neden beni tek başıma bırakmıyorsun?” Sesim sakindi ama şiddet dolu bir şekilde çığlık çığlığaydı. Saldırmak ve ona vurmak istiyordum. Onu kıracak her şey olabilirdi.

“Tate, her şey berbat oldu. Ben...” Saçmalamaya başladı ama buna son verdim.

“Hayır! Bir kez daha olmayacak!” Kendime inanamayarak ona doğru döndüm. Onunla hiçbir şey konuşmayacaktım ama kendimi tutamadım. “Beni duyuyor musun? Benim hayatım mahvoldu. Hiç kimse bana bu aşağılanmayı yaşatmayacak. Sen kazandın. Yetmedi mi? Kazandın! Şimdi beni yalnız bırak!” Muhtemelen gördüğümünden daha kızgın bir şekilde bağırdığımdan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. *Ne zaman yetecekti? Tatmin olmayacak mıydı?*

Başındaki saçları tuttu, ellerini birleştirmiş, yolun ortasında duruyordu. Göğsü inip kalkıyor ve gergin görünüyordu. “Sadece bir saniye dur, tamam mı?”

“Senin hikayeni ve yalanlarını yeterince dinledim.”

Ve kalbimin kırıldığını hissederek arabama doğru yürümeye başladım. Yanımdayken, kollarım onu kavrama isteğiyle titriyordu.

“Biliyorum,” diye arkamdan seslendi. “Sözlerim yeterince iyi değil. Bunların hiçbirini sana açıklayamam. Video nereden çıktı gerçekten bilmiyorum!”

Beni takip ettiğini biliyordum ama arkama dönüp bakmadım. “Senin telefonundan çıktı, gerizekalı. Hayır, hiçbir şey söyleme. Seninle konuşmayacağım.” Ayaklarımda iki tonluk yük varmış gibi hissederek yürümeyi durdurdum.

“Babanı aradım,” diye bir anda söyleyiverdi ve ben duraksadım.

Gözlerimi kıstım. “Elbette yapmışsındır,” diye ondan çok kendi kendime homurdandım.

Tam da her şeyin bundan daha kötü olamayacağını düşünürken... Babamla ilgilenmeden önce birkaç gün kafamı toparlamayı planlamıştım. Ama fırtına sandığımdan da yakındı.

“Tate, videoyu hiç kimseye göndermedim. Hatta videomuzu bile kaydetmedim.” Umutsuz bir şekilde konuştu ama ben hala dönüp ona bakmamıştım.

Devam etti, “İki gündür telefonumu bulamıyorum. Tori’nin evinde müzik dinlerken onu üst katta unuttum. Hatırlayıp geri döndüğümdeyse orada yoktu. Hatırlamıyor musun?”

O gece telefonunu kaybettiğine dair bir şeyler söylediğini hatırlamıştım ama dans ediyorduk ve çok gürültülüydü. Bu yüzden unutmuş olmalıydım.

Yanaklarımın içine nefesimi çektim ve başımı iki

yana salladım. *Hayır. Bunu o yaymıştı.* O gece telefonu açıkça videoyu çekebilecek bir pozisyonda yatağın kenarında duruyordu.

“Sen bir yalancısın!” diye bağırdım.

Yüzüne bakmamaya devam ederken yaklaştığını hissettim ama hareket edemedim. *Neden buradan gidemiyordum?*

“Babanı aradım çünkü bunu bir şekilde öğrenecekti. Bu lanet video kontrolden çıktı ve ben her şeyi ilk benim ağzımdan duymasını istedim. O eve dönüyor.”

Omuzlarım çöktü. Babam muhtemelen yarından sonra evde olacaktı. Düşüncesi bile beni terletmiş ve korkutmuştu. Bu eşek şakasının patlamasından dökülen atıklar, bu şekilde söylemekten nefret ediyordum ama durumu çok iyi özetliyordu, babamı utandırmış olmalıydı.

Ama zaten ona ihtiyacım vardı. Ne olursa olsun beni sevdiğini biliyordum.

“İsa aşkına, seni kendimden ve ailemden çok daha fazla seviyorum. Seni kendimden uzaklaştırmak için çabalamak dünyada yapacağım en son şey olur.” Jared yumuşak bir sesle fısıldadı.

Tatlı sözleri beni etkilemişti ama bunlar sadece uzatılmış bir el gibiydi. Bunu görebiliyordum. Tutmak istiyor ama yapamıyordum.

“Tate.” Elinin ağırlığı omuzuma düştü ve elinden kurtulmak için sıçradım. Bakışlarımla onu haşlarken göz yaşları, öfke ve kırmızı gözlerimdeki yorgunluk sabit kaldı.

Elini tekrar saçına götürdü ve alnındaki endişe çiz-

gilerini gördüm. “Bana güvenmemekte haklısın, Tate. Bunu biliyorum. Kalbim acıdan sökülüyor. Bana bakmanın bir yolunu bulamıyorum. Seni asla tekrar kırmak istemem. Lütfen izin ver bunu beraber çözelim.” Sesi çatallaşmış ve gözleri kızarmıştı.

Bugün iki yüz kez kendime onun güvenilmez biri olduğunu söylemiştim. O bir yalancıydı. Bir zorba... Ama sözleri beni etkilemişti. Üzgün görünüyordu. Ya da gerçekten çok iyi rol yapıyordu. Gerçekleri söylüyordu.

“İyi. Tek başıma oynayacağım.” Telefonumu çıkardım ve geri döndüm.

Gözlerini kırptırdı, muhtemelen tavrımdaki ani değişim kafasını karıştırmıştı . “Ne yapıyorsun?”

“Annemi arıyorum,” dedim ayrıntıya girmeyerek ve Katherine’nin numarasını çevirdim.

“Neden,” diye sordu, kafası hala karışık.

“Çünkü sana aldığı telefonun içine GPS yerleştirmişti. Telefonunu kaybettiğini söylemedin mi? Hadi onu bulalım.”

BÖLÜM 36

Annesiyle konuşmam bittiğinde içimi çektim ve başımı iki yana salladım.

Okul. Hiçbir yere itmek istemiyordum. Hatta hiç.

“Yani?” diye Jared yaklaştı.

“Okulda işte,” dedim homurdanarak.

“Buna inanamıyorum. Annem düşündüğümünden daha zekiymiş.” Jared annesinden etkilenmiş bir şekilde konuştu.

Bu ne demekti? Götünü korumak için telefonu okulda bırakmış olabilir. Ya da Madoc veya arkadaşlarından biri almış olabilir. Belki de gerçekten çalınmıştı?

Bu insanlarla bugün yüzyüze gelmektense saçlarımı kesmeyi yeğlerdim. Ya da önümüzdeki birkaç yüz yıl boyunca. Kalamar yemek ya da parmağımı bir arabanın kapısına sıkıştırmak kulağa çok daha iyi geliyordu.

Birkaç saat, insanların yeni dedikodular üretmesi için yeterli bir süreydi. Uzun bir süre tüm şehir beni konuşacaktı. *Okula bir daha nasıl adım atacaktım?*

“Bunu gözlerindeki bakışta gördüm.” Jared eğilip bana baktı ve kibarca konuşmaya başladı. “Kaçmak isterken kazanmış görünüyordun. Kalıp savaşılmaya karar vermeden önce hiç hata yapmamıştın.”

“Ne için savaşıyorum,” diye meydan okurken sesim boğuk çıktı.

Kaşlarını çattı. “Biz yanlış bir şey yapmadık, Tate.”

Haklıydı. Utanacağım hiçbir şey olmamıştı. Nefret ettiğim bu insanlar her şeyi öğrenmiş olabilirdi ama ben kalbimi ve bedenimi sevdiğim birine vermiştim. Bunda pis bir şey yoktu.

“Hadi gidelim.” Arabama gittim ve kapıyı açtım.

Jared önüme park etmişti ve arabasına verdiğim zararını gördüğümde korkuyla eğildim.

Lanet olsun.

Eğer o gerçekten suçluysa onu ve aptal arabasını mahvetmiştim. Ama eğer masumsa babam onarım ücretini görünce çok sinirlenecekti.

“Araban... ımm... kullanmak için güvenli mi,” diye çekinerek sordum.

Yorgun dudaklarına bir tebessüm yapıştırmaya çalıştı. “Zorlamıyor. Daha iyi bir modelini almam için baha ne oldu.”

Derin bir nefes verirken akciğerlerim sıkışmış gibiydi. Tüm günün boğuculuğu üzerimden gitmiş gibi hissettim. Soğuk rüzgar yüzümde dans ediyor ve bana biraz enerji veriyordu.

“Annenin şirketine git ve onun telefonunu al. Okulda buluşuruz.” Ve arabaya binip çalıştırdım.

Jared ve ben kesintisiz bir şekilde koridorda beraber yürürken herkes son derse girmişti.

“Hala parlamadı mı,” diye sordum. Jared, elinde annesinin telefonunu tutuyordu.

“Evet. Telefonumun iki gün sonra hala açık olduğuna inanamıyorum. GPS bataryayı çabuk bitirir.” Etrafına bakmaya başladı ama ben ne için olduğundan emin değildim.

“Şey, video bu sabah gönderildi. Doğruyu söylüyorsan cumartesi gecesinden beri telefonu kim aldıysa o şarj etmiştir.”

“Eğer doğru söylüyorsan...” Ona güvenmememe sinirlenmiş gibi fısıldayarak tekrar etti.

Bir yanıma ona inanmak istiyordu. Umutsuzca. Diğer yanıma neden burada olduğumu anlamıyordu. *Bunu yaparak gerçekten bir şey elde edemeyeceği ihtimalini aklımda bulunduruyor muydum? Jared’in yardımı olmadan her şeyi bir araya koyma ihtimali çok düşük değil miydi?*

“Bak,” dedim konuyu değiştirmeye çalışarak. “Bu iz sürücü elli metre yakına gelindiğinde yeri tamamen doğru gösteriyormuş. Yani...”

“Yani telefonumu aramaya başlayacağız. Belki çaldığını duyarız.”

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve numarasını çevirdim, çalmaya başladığında en ufak bir sesi bile duyabilmek için kulaklarımızı dört açtık. Ama bizim okul

kocamandı ve son ders bitene kadar çok zamanımız yoktu ve koridor insan akınına uğrayacaktı.

Her seferinde sesli mesaj çıktığında telefonu kapatıp tekrar arıyordum.

“Hadi dağılalım,” dedim. “Bir ses duyana kadar aramaya devam edeceğim. Sanırım bir dolabın içinde.”

“Niye? Biri üzerinde de taşıyor olabilir.”

“Her on saniyede bir telefon çalarken mi? Hayır. Bu durumda telefonu kapatırlardı ama doğrudan sesli mesaja gidiyor. Açık ve bir dolabın içinde,” dedim ve başımı salladım.

“Peki.” Sesi kararsızdı alaycıydı. “Ama onu bulursan, hemen annemin telefonunu ara. Bugün koridorda tek başına kalmanı istemiyorum.”

Benim için endişelendiğine inanmaya başladım. Bu geçen haftaki Jared’di. Beni tuttu ve nazıkçe dokundu. Önemsemişti.

Bu dakikalarda onu yakalamak ve yanımda tutmak istemiştim.

Ama sonra kulaklarımda tekrar insanların kahkahaları çınladı. Ve ona güvenilmeyeceğini tekrar hatırladım.

Tekrar arama düğmesine bastım ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladım.

Botlarım kiremit zeminde normalden daha fazla güm güm atıyordu. Adımlarımı hafifletmeye çalışıp, dolaplardan ses gelip gelmediğini kontrol ederek her tarafı gezdim. Ama her seferinde ne bir çalma ne de titreşim sesi duyuyordum.

Koridorda yanımdan iki öğrenci geçti ve bana bakarken kimi gördüklerini sonradan anladılar.

Evet, kim olduğumu biliyorlardı ve çok zaman geçmeden okuldaki herkes kim olduğumu bilecekti. Bugün okula geri dönmemin büyük bir hata olduğunu her an daha da çok anlarken kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Telefon bir dolapta, muhtemelen Jared'inkinde ve sessizdeydi. Bu sadece başka bir hileydi. Boğazım düğümlendi.

Koridorda her adımında daha zor nefes alıyor ve tekrar arama tuşuna basıyordum. Her seferinde sesli mesaj çıkıyor ve ben tekrar ağlamak istiyordum.

Lütfen, lütfen...

Onun masum olmasını istiyordum.

İnsanların videoyu izlediğini bilerek onların yüzüne bakıp konuşarak yaşayabilirdim. Yaşamalıyım, çünkü başka seçeneğim yoktu.

Ama Jared'siz kalmak istemiyordum. Onun masum olmasına ihtiyacım vardı.

Çünkü o seni dünyaya getirdi.

Onun bu sözleri aklımda dolandı.

Bu dünyada sen yanımda olmadan tek bir adım bile atmak istemem.

Hiçbirini yapmadım.

Arkamıza bakmaksızın ilerleyebileceğimizi umuyorum.

Bir gözyaşı dökülmeden önce onu başparmağımla yakaladım ve köşeyi dönüp telefonu aramaya devam ettim.

Ve dondum.

Limp Bizkit'in, *Behind Blue Eyes*'ı, Dr. Kuhl'un sınıfının yakınında koridorun içinde çalışıyordu. Gözlerimi kıstım ve müziğin geldiği yöne doğru ilerledim. Arama

bittiğinde tekrar çalması için telefonumun düğmesine bastım.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Telefon çalmaya başladığında koridorun aşağısından tekrar yavaş ve acıklı türkü sesi gelmeye başladı. Sesin gelişi yere vardığımda telefonu neredeyse elimden düşürüyordum.

Elimi 1622 numaralı dolaba koydum.

Sabahtan beri ilk kez gülümsedim ve ellerim titreyerek Jared'in annesinin telefonuna mesaj attım.

2. katta, Kuhl'sın odasının yanında!!

Okul zilinin çalmaya başladığını duyduğumda sıçrayarak başımı kaldırdım. Midem düğümlendi. Kapılar hızla açıldı ve öğrenci sürüleri dışarı çıktı. Gelen sesler insandan çok cinayet işlemiş kargalarınkine benziyordu.

Bir suçlu.

Evet, şimdi bunu kimin yaptığını öğrenme zamanıydı. Ama av mı yoksa avcı mı olduğumu bilmiyordum.

Dolabın önünde herkese arkam dönük olarak durdum ve mümkün olmadığı için kaçamadım. İç güdüsel olarak görünmez olmaya çalışarak başımı eğdim. Kalbim kulaklarımda atıyordu ve binlerce göz üzerimdeymiş gibi hissediyordum.

Ama sonra içimde beni vuran bir utanç alevlendi. Bu sabah hissettiğim utançtan ziyade, insanların beni kaçacak delik arayan biri haline getirmelerinden nefret etmiştim.

İnsanları severdim. Bir şeylerin parçası olmayı ve sosyal olmayı severdim. Ama şimdi sadece yalnız kalmak

istiyordum. Çünkü kendimi güvende hissedebileceğim tek yol buydu.

Yanlış hiçbir şey yapmamıştım. Okulda videoyu izleyen ya da bunun hakkında dedikodu yapan kişiler utanmalıydı. *Ben değil.*

Ama ben saklanıyordum.

Direnmenin zamanı gelmedi mi?

Derin bir nefes alıp arkamı döndüm, 1622 numaralı dolaba eğildim ve onlar bana doğru gelirken tekrar başımı kaldırdım.

Uzun süre beklemek zorunda değildim.

“Vaav, Tate geri dönmüş,” diye bir çocuk bağırdı.

Diğerleri yavaşça geçti ve arkadaşlarıyla güleştiler. Kızlar, erkekler gibi kızdırmaya çalışmıyordu. Onlar bakışları ve arkadaşlarıyla fısıldaşmalarıyla daha sessiz bir şekilde zorbalanıyorlardı.

Ama her biri rahatsız etmek için bir şeyler yaptı.

Ta ki Jared yanıma gelene kadar.

Ve sonra herkes durdu.

Bir onlara bir bana baktı ve ellerini yüzüme koydu. “İyi misin?” Gözleri aşkla bakarak sordu.

“Evet.” Benim sesim onunkinden daha yumuşak çıkmıştı. “Telefon burada, 1622’nin içinde. Bu dolabın kime ait olduğunu bilmiyorum.”

Dudakları ince bir çizgi halini aldı ve kaşlarını çatı. Belli ki dolabın kime ait olduğunu biliyordu.

“Çok çabuk dönmedin mi? Zaten pornon başarısızlığa doğru koşuyor.” Mırıltıların içinden sinsi sesini duydum ve gözlerimi kapadım.

Piper.

Geri çekmeden önce Jared'in dudaklarının alnımda olduğunu hissettim. Beni korumak için arkasını döndüğünü görmek için gözümü açtım ama aniden kolunu çektim ve ileri doğru yürümeye başladım.

Piper'ın bunun bir parçası olduğunu bilmeliydim. Bunu nasıl yaptığını anlamamıştım ama bundan o sorumluydu ve ben hesaplaşmak istiyordum. *Lanet olsun ki bundan zevk almıştım!*

Koridordaki herkesin sabırla bir şeyler beklerken birbirlerini sıkıştırdıklarını fark ettim.

“Aslında, biz sadece senin için bekliyoruz.” Gülümседim ve ses tonumu sabit tuttum. Bu sabah Jared'in telefonundan gönderilen videoyu biliyorsundur. Herkesin izlediği video. Onu o göndermedi. Cumartesi gecesi telefonu çalındı. Onun nerede olduğunu biliyor musun?”

En küçümseyen bakışımla kaşlarımı kaldırdım.

Gözlerini kırıştırdı, omuzlarını düzeltti ve çenesini yukarı kaldırdı. “Telefonun nerede olduğunu neden bileyim ki?”

“Ah, çünkü...” Yavaşça hareket ettim ve tekrar ara tuşuna bastım. *Behind Blue Eyes* onun dolabının içinde çalmaya başladı ve Jared'i aradığımı görmesi için telefonu ona doğru tuttum. Herkesin görmesi için.

“Bu senin dolabın, Piper,” Ben telefonu kapattıktan sonra Jared bağırdı.

“Biliyorsun bu şarkıyı seviyorum. Hadi tekrar dinleyelim.” Onun telefonunu ararken herkes Piper'ın dolabından gelen müzik sesini duymuştu. Hiçbir şüphe kalmamıştı.

Jared ilerledi ve eğilip ona bağırdı. “Ya dolabını açıp şu lanet telefonumu verirsin ya da Dean’a gideriz ve dolabı o açar.”

Birinci seçenek tüm okula onun bir hırsız ve yalancı olduğunu kanıtlamamızı sağlayacaktı. İkinci seçenekte aynısını sağlayacak ama Piper için daha korkunç olacaktı. Bir seçim yapmaya çalışıyormuş gibi bekledi.

“Bu Nate’in fikriydi.” Sesi kırılarak itiraf etti.

“Seni aptal orospu,” diye kalabalığın için Nate çıktı ve ben arkamı dönüp onun ilerleyişini izledim. “Bu senin fikrindi.”

Jared, Nate’in kolunu çekti ve burnuna bir yumruk attı ve çocuk ıslak bir bulaşık bezi gibi yere düştü. Seyirciler nefeslerini tutmuş ve desteklemeye başlamışlardı. Ve ben de aynısını Piper’a yapma dürtüme karşı direniyordum.

Bir süre sonra Madoc kalabalığı iterek içinden geçti ve yerde kanlar içinde yatan Nate’i görünce gözleri fal taşı gibi açılmış halde şok oldu.

“İyi misin,” diye sordu, yanımda dururken sarhoş gibi bakıyordu.

Başımı salladım ve dikkatimi Piper’a verdim. “Bunu nasıl yaptın?”

Piper dudaklarını büzmüş ve göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Yani bugün inatçı olacaktı gibi görünüyordu.

“Baban bir polis değil mi? Numarası ne?” Telefonumu elime aldım ve parmaklarımı arama düğmesinin üzerine getirdim. “Ah, evet 911”

“Ah, peki,” diye homurdandı. “Nate beni mezuniye-

te oradan da Tori'nin partisine götürdü. Sen ve Jared'in üst kata çıktığını izlerken Nate kameralı telefonunu aldı ve balkona tırmandı. Sonra videoyu bana izletirken Jared'in telefonunu şifonyerde unuttuğunu fark ettim ve gizlice odaya girip onu aldım.”

“Yani video Nate'in telefonundan gönderildi. Mesajı herkesin telefonuna yollamadan önce Jared'inkine yollamıştı.” Piper'la konuşuyordum ama gözlerim Jared'deydi. O da bana bakıyordu ama sinirli değil masumca. Şimdi onun bana bunu yapmadığını anlamıştım. Sanırım her şeyi anlamıştım.

Lanet olsun. Gerçekten onun arabasını parçalamıştım.

“Hemen Jared'in telefonunu getir Piper.” Madoc kaşlarını çatarak seslendi, daha önce onun yüzünü hiç böyle görmemiştim.

Piper ofladı ve dolabına gitti, kilidi açmak için şifreyi girdi. Kapı açıldıktan sonra, biz arkasında beklerken çantasından bir şey çıkardı.

Kalabalık henüz dağılmamış aksine büyümüştü. Öğretmenlerin hala sınıflarından çıkmamış olmalarına şaşırmıştım. Jared, burnu kanayan Nate'in üzerinde durdu. Jared'le uzun zaman önce yine aynı pozisyonda kaldıklarını hatırlayan Nate, muhtemelen en iyisinin başını eğmek olduğuna karar vermişti.

Piper sonunda telefonu çıkardı ve onu göğsüme fırlattı. Refleks olarak onu yakalamak için uzandım ama çarptığı yer donuk bir şekilde acıdı. Piper bana kaşlarını çattı ve ben sadece gülmek istedim.

“Biz yaptık,” diye tersledi. Beni kovmak için elini salladı. “Gidebilirsin.”

Im, sanırım... Hayır.

“Piper, kendine bir iyilik yap ve yardım al. Jared asla senin olmadı ve hiçbir zaman da olmayacak. Aslında, o bir daha sana hiç bakmayacak ve hiçbir şeyini iyi bulmayacak. Olacak olsa ilk seferinde zaten olurdu.”

Piper gözlerini kısıtı ve şimdi kalabalığın ondan çok benim tarafımda fısıldaştıklarını duydum. Bence herkesin videoyu Jared’in atmadığını bilmesi kırıcı değildi. Lanet olsun ki herkes zaten onun tarafındaydı.

Benim gibi hissetmeye ihtiyaçları yoktu ama benim karşımda da durmamaları gerekirdi.

Jared’in telefonunu almak için arkamı döndüm ama aniden arkamdan saçım çekildi. Dolaplara çarparken kafa derimin içi acıdı.

Dengemi kaybetmiştim ve sonra tekrar kendimi doğrulttum. Lanet olsun. Bu acımişti. *Piper ne yaptığını sanıyordu?*

Piper’in yumruk atmak için elini kaldırdığını gördüm. Gözlerim neredeyse kafamdan kaçıp gidecekti ama hareket ettim.

Eğildim ve yumruğu yüzüm yerine saçıma geldi. Arkama dönüp ona baktım elimin tersiyle ona bir tokat attım. Şoku atlatmasına fırsat vermeden diğer elimle öteki yanağına tokat attım ve bu onu yere serdi.

Seyircilerin sert nefes alış verişlerini ve şok olmuş bir şekilde attıkları kahkahaları duydum ama ilgilenmedim. Eğilip yüzünü tutup korumaya çalışan Piper’a kötü kötü baktım.

Bir darbe daha indirmek için elimi kaldırdığımda -o bunu hak etmişti- birinin beni yerden kaldırdığını hissettim.

Her kim beni yakaladıysa elinden kurtulmak için kıpırdandım ama Jared'in kulağıma durmamı fısıldaması üzerine rahatladım.

"Burada neler oluyor?" Bir erkek sesi bize seslendi. Arkamı döndüğümde Dr. Porter'ı, bıyıklarındaki kahve damlalarının ve yerdeki iki hurda yığınının arasından baktığını gördüm. Yüzümü buruşturdum. Bugün verdiğim tüm zararlardan kurtulmamın bir yolu yoktu. Ve Dr. Porter görmeden beni durdurduğu için Jared'e minnet duymuştum.

Madoc boğazını temizledi. "Dr. Porter, Nate ve Piper birbirine saldırdı."

Aman Tanrım. Madoc'un bir aptal olduğuna kesinlikle ikna olmuşum.

"Bay Caruthers, ben aptal değilim." Dr. Porter konuşmak için biriyle göz teması kurmaya çalışarak etrafa baktı. "Burada ne oldu?"

Hiç kimse konuşmadı. Hatta bence kimse nefes bile almadı. Koridor sessizdi ve ben bu sessizliği Nate veya Piper'ın bozmasını bekliyordum.

Çok korkunç bir durumun içine düşecektim.

"Ben hiçbir şey görmedim efendim," dedi bir erkek sesi, Bay Porter'a boş bir bakış atarak.

"Ben de efendim," dedi bir diğer öğrenci. "Sanırım bir kaza oldu."

Ve ben herkesin bizi korumak için ya sessiz kaldığını ya da yalan söylediğini görünce şaşırdım. Tamam, onlar Jared'i koruyordu ama ben alacağımı almıştım.

Dr. Porter etrafına baktı, hala birinin doğruyu söylemesini bekliyordu.

Haklıydı. O aptal biri değildi ve şüpheli bir durum olduğu açıktı. Benimle konuşmamasını umdum. Bu adamı seviyordum ve muhtemelen ona yalan söyleyemezdim.

Baktı ve dağınık sakallarını ovdu. “Pekala, siz ikiniz.” Nate ve Piper’ı göstermişti. “Kalkın ve hemşireye gidin. Geri kalanlar da evlerine dağılsın!”

Piper çantasını kaptı, sert bir şekilde dolabını kapayıp koridordan aşağı inerken Nate kanayan burnunu tutarak Dr. Porter’ı takip etti.

Kalabalık bana hiçbir şey söylemeden dağıldı. Hiçbiri bana hain bir şekilde gülmemiş ya da küçümseyen gözlerle bakmamıştı. Jared kollarını belime sardı ve beni kendine çekti, göğsünün sıcaklığıyla etrafımı güven duygusu sardı. Gözlerimi kapadım ve rahatlama dalgası üzerime akın ederken ona doğru nefes aldım. *Ona tekrar sahiptim.*

“Sana güvenmediğim için çok ama çok özür dilerim. Ayrıca arabana yaptıklarım için de.” Kapüşonlu svetsörtünün içine doğru söyledim.

Yanağını başımın üzerine koydu. “Tate, ben seninim sen de benim. Her gün bunu daha da çok anlayacaksın. Hiçbir şüphe barındırmadan buna inandıktan sonra senin güvenini kazanmış olacağım.”

“Ben seninim. Sadece... Senin gerçekten benim olduğundan emin değilim.”

“Seni ikna edeceğim.” Saçımı öptü ve vücudu kahkahalarla titremeye başladı.

“Neden gülüyorsun?” Düşünceli bir şekilde başımı kaldırıp ona baktım.

“Şey, kendi öfke problemimle ilgili endişelerim vardı ama şimdi seninki için endişeleniyorum. İnsanlara vurmayı seviyorsun.” Onun kusursuz ağzı gururla açıldı.

Gözlerimi yuvarladım ve somurttum. “Ben öfkeli değilim. Piper layık olduğu şeyi aldı ve ilk hamleyi ben yaptım.” Aslında kız şanslıydı. Üstündeki bluza bir alev püskürtücü atmadığım için şanslıydı.

Jared beni dışarı taşıırken kalçalarımın arkasından kaldırmış, ben de kollarımı ve bacaklarımı ona dolamıştım.

“Bu senin hatan, biliyorsun değil mi?”

“Ne,” diye Jared sordu. Nefesi kulağımı ısıttı.

“Sen beni arsızlaştırdın. Ve şimdi güçsüz, zayıf kızları ve erkekleri döver oldum. Ses tonumu masum ve suçlayıcı hale getirmeye çalıştım.

Jared beni daha sıkı tuttu. “Yani sen, benim seni mental gibi duygusuz biri yaptığımı mı söylüyorsun?”

Burnumu saçlarına gömdüm ve kulağının arkasını öperken şaka yaptım. “Her neyse, bu gece uyumana yardım edeceğim, seni koca zorba.”

BÖLÜM 37

Soğuk hava arkamdan vururken kollarım titredi. Gözlerim rahatsızlıkla açılıp sürüklendi ve kontrol edilemez bir gülümseme dudaklarıma yayıldı.

“Uyumasın daha iyi olur.” Jared, ben yatakta uzanırken arkamda hışırdadı, muhtemelen ayakkabılarını çıkartıyordu.

Arkamı dönüp ona bakarken sessiz bir gülücük dudaklarımdan kaçtı. Onun güzel yüzüne ay ışığı dökülürken, dışarıda yağın yağmurdan saçına düşen damlacıklar parlıyordu. Onu yeteri kadar göremiyordum.

“Bir fırtına sırasında ağaca gelmiştin...” O yatağa girip beni üzerine çıkartırken açıklamaya başladım. Üzerinde hala gömleği vardı.

Babam geçen hafta eve varmıştı ve Jared gece ziyaretlerinin hoş karşılanmayacağını söylemeye gerek bile

duymadan gitti. Elbette, Jared ve ben bunun böyle olduğunu düşünüyorduk. Babamın Jared'i sevdiğini biliyordum ama onu benim odamda bulmayı kaldıramazdı. Bu anlaşılabilir bir durumdu.

Kollarım başımın iki yanında dururken Jared gözlerimin içine baktı.” Evet, biz her zaman yağmur yağdığında bu ağaca tırmanırdık. Bu bisiklete binmek gibi bir şeydi. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini asla unutmadım.”

Gözlerimden yaşlar döküldü. Senelerdir kırgın bir şekilde birbirimizden ayırdık ama her şey ne kadar çabuk geçip gitmişti. Tekrar beraberdik. Beraberken nasıl olduğumuzu hiç unutmamıştık.

“Arabanı sevdin mi,” diye gülümsedi ve dudaklarıma yumuşak, ıslak öpücükler kondurdu. Küçük bir duraksamadan sonra başımı salladım.

Geçen hafta, babam eve geldikten sonra, Şikago'ya gidip bana G8'i almıştık. Kendi şık, koyu metalik gümüş rengi arabama sadece birkaç ay sonra sahip olacaktım.

Babam partneriyle Almanya'yı gezme projesinden vazgeçmiş ve evde benimle kalmıştı. Video sızdırıldıktan sonra yüzü hep sertti ama uzun uzun konuştuğumuz birkaç günden sonra durumu kontrol altına aldık. Bir partide bunu yapmayı seçtiğim için gözünde küçük düşmüştüm ve Jared'in hayatımdaki yeni rolünden yavaşça rahatsız olmaya başlamıştı. Ama kızı olduğum için, Jared yerinde başka biri olsa yine rahatsız olacağını itiraf etti.

Jared ve ben çoğunlukla internette gezip videoyu gördüğümüz her yerden indiriyorduk. Sınıf arkadaşlarımız dedikodularına son vermiş gibi görünüyordu.

Ama bunu yapmalarının sebebinin ahlak duygularından ziyade Jared'e duydukları saygıdan ileri geldiğinden emindim.

Bir hafta önce bu fırtınayı unutturabileceğim hiç aklıma gelmezdi ama ben zaten başka şeylere odaklanmıştım. Yeni arabamın performansı için bir modifikasyon listesi çıkardım ve kış boyunca babam, ben ve Jared'in beraber çalışabileceğimizi umdum. Madoc da buna dahil olmak istiyor gibi görünüyordu ama ben o küçük beyin osurmasını gidermek için hiçbir şey yapmadım.

Babam Jared'in arabasını tamir ettirmek için para vermemiz gerektiği konusunda benimle aynı fikirdeydi ama bunun için bir iş bulmalıydım. Üniversite bulmam konusunda son derece katıydı, istediğimde elimin altında olacak bir aperiatif yemek bulmamı istemiyordu. Ve bu iyiydi. Bir iş bulmak güzel bir fikirdi. Babam Jared'le olan zamanımı kısıtladığı için zaman harcayacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Bizim yakınlığımızdan endişe ettiği kadar okula olan dikkatimin azalmasından da korkuyordu.

Jared yumuşak ısırıklarını hızla yalayıp yutmaya ve okşamaya çevirirken bacaklarımın arasındaki acı yavaş yavaş artmaya başlamıştı. Odadaki soğukluk onun gelmesiyle tatlı bir sıcaklığa dönüşmüştü.

Oh. Derin bir nefes aldım. Bacaklarımın arasındaki titreşim o bana sürtündükçe seyiriyordu.

"Biliyorsun," dedim nefesim kesilerek. "Senin burada olmanı her şeyden çok istiyorum. Ama babam uyanacak. Hala ordudan kalma alışkanlıkları değişmedi. Tek gözü açık uyuyor."

Durdu ve çıldırmışım gibi eğilip bana baktı. “Senden uzak duramam. Hele ki senin küçük tatlı vücudunun bensiz bu sıcak yatakta bu kadar güzel bir şekilde kıvrıldığını bilirken...”

“Asla babama saygısızlık etmemelisin. Ben bunu bilesem bile.”

“Hayır, haklısın,” dedi ve sonra gözleri açıldı. “Buradan bizim eve gitmek ister misin?”

Gülmemi bastırmak için dudaklarımı dişlerimin arasına bastırdım.

Kollarımı kaldırıp ona sararken, dudaklarıma doğru fısıldamadan önce beni sert bir şekilde öptü. “Seni seviyorum, Tate. Ve senin için her zaman burada olacağım. Gece burada kalıp kalmamam hiç önemli değil. Sadece seni görmeye ihtiyacım var.”

Bana yukardan bakmak için kendini yükseltirken boynunun arkasını tuttum. “Ben de seni seviyorum.”

Komidinin üzerinde bir şeyler ararken vücudunun yarısını üzerime, yatağın üst tarafına kaydırmıştı. Parmaklarımı onun sırtında gezdirirken gömleğinin altındaki yara izlerini neredeyse hiç fark etmedim. Elinde bir kutuyla ayağa kalktı.

“Bu nedir,” diye sordum.

“Açsana,” dedi nazik bir şekilde.

Doğrudum ve o beni izlerken ayaklarının üzerinde eğildi. Kapağı açtığımda içinden bir efsun bileziği çıktı. Aksaksız, sallantılı, biraz ses çıkartan ama zarif gümüş zincirinde dört tane büyü vardı. Gözlerimi Jared’e diktim ama o bir şeyleri bekleyerek sessizce oturdu.

Bileziği daha yakınımı getirip incelediğimde, büyülerin bir telefon, bir anahtar, bir bozuk para ve bir kalpten oluştuğunu fark ettim.

Bir telefon, bir bozuk para, bir anahtar ve...

“Benim kaderim,” diye birden söyleyiverdim, beni can evimden vurmuştu.

Jared oh çekerek güldü. “Evet, geçmişte benimle anlaşırken Şikago’ya kaçma planlarını paylaşmıştın, bu yolda beni görmeni artık istemiyordum.”

“Ben...” diye başladım.

“Biliyorum,” diye sözümü kesti. “Ama senin güvenini tekrar kaybetmeyeceğime eminim. Senin kaderinin bir parçası olmak istiyorum, Tate. Bana ihtiyaç duymam istiyorum. Yani...” Eliyle bileziği gösterdi. “Kalp, benim. Kaderindekilerden biri. Bugün Jax benimle birlikte dışarıda olacak.”

“Kardeşin nasıl,” diye sorarken Jared’in gitmesini hiç istemeyerek bileziği parmaklarımdan geçirdim.

Jared omuzlarını silkti. “Burada takılı kaldı. Annem onu korumaya almak için bir avukatla görüşüyor. Jax bizimle buluşmak istiyor.”

Gülümsedim. “Çok memnun olurum.”

Başka ne söylenir bilmiyordum. Hediye güzeldi ve onun temsil ettiği şeyi çok sevmiştim. Ama en çok da Jared hakkında daha çok şey öğrendiğim için mutluydum. Yıllardır zaman kaybetmiştik ama kardeşiyle birlikte bir aileye kavuşmuştu ve ona duyduğu sevgiyi görebiliyordum.

Bir damla göz yaşı yanağımdan aktı ama hızla onu sildim. “Bunu takmama yardım eder misin?” Bileziği

ona uzattım ve daha fazla göz yaşımın akmaması için gözlerimi kırptırdım.

Bileğimden geçirip bağladı ve sağlamlaştırdı, arkasına yaslanıp beni üzerine çekerken üzerine oturdum ve elimi çekmedim.

Saçlarını yüzümden uzağa savurdu ve dudaklarına uzanmak için aşağı eğildim. Dudakları sıcak ve erkek-siydi, kollarımı vücuduna sardım, burada onunla olma gerçeğinin tadını çıkarttım.

“Jared.” Babam kapıyı çaldı ve ikimiz de kafamızı havaya kaldırıp sıçradık. “Hemen eve gitmen gerek. Yarın akşam yemeğinde görüşürüz.”

Kalbim korkuyla atıyordu.

Sıçtık!

Jared homurdanarak güldü ve kapıya doğru seslendi. “Evet, efendim.”

Babamın gölgesinin kapının altından kaybolduğunu görürken utançtan yüzüm, kollarım, ayak parmaklarım, her yerim kıpkırmızı olmuştu.

“Sanırım gitmeliyim.”

Siyah gömleğini yakaladım ve burnumu onunkine dokundurdum. “Biliyorum. Bilezik için teşekkürler.”

“Seni hep şımartacağım.” Elleri saçlarımı okşadı.

Gülümsedim. “Buna kalkışma. Sadece bana bir iyilik yap. Pencereni kilitleme. Belki gece sana sürpriz yaparım.”

Bir nefes aldı ve ağzımı onunkine yapıştırdım. Dili benimkine dokundu ve parmaklarını kalçalarımaya koydu, beni sertçe kendine çekti. Onun için hazır olduğumu zaten biliyordum.

Kahretsin. Babanın güvenini geri kazanmalısın. Büyü-
kannemin sözlerini tekrarladım.

“Hadi. Buradan çık artık. Lütfen,” diye yalvardım ve yataktan indim. Yataktan kalktı ama balkon kapısına gitmeden önce son bir öpücük vermek için bana sarıldı.

Güvenli bir şekilde kendi penceresine geçmesini izledim, sırtıp ışığını kapatmadan önce bana son bir bakış attı.

Bir süre orada, yağmur damlalarının ağaca düşüşünü seyrederek durdum.

Karanlığın içinde bana monoloğumu ve Jared’le nasıl bir daireyi döndüğümüzü hatırlatan gök gürültüsü başladı. Biz yeniden arkadaşık, hatta daha fazlası...

Ben onundum. Ve o da benim.

Hiçbir zaman birbirimizin içinde bitmedik. Fark etmeden ikimiz de diğerimizle birlikte şekillendik.

Ve şimdi tamamlandık.

Çok Yakında

UNTIL YOU

Penley'in sınıfının karşısındaki duvara yumruğumu sert bir şekilde vurdum.

Siktir et onu. Tate ve onun acıklı sızlamaları.

Ama bu sözleri söylemek beni sakinleştirmediydi. *Lanet olsun! Kendini ne sanıyor bu? Bir kurban gibi mi davranıyordu? Gerçekten mi?*

Alnımı soğuk duvara yasladım ve gözlerimi kapattım. *Burada bana ne yapmıştı?*

Monoloğun başlamasıyla soğuk bir taş dönuştüm. Onun bizim hakkımızda konuştuğunu biliyordum. Ve ondan uzakta olduğum zamanlarda gözlerimden yaş gelmiyordu. Bana, ona karşı iyi olduğum zamanları hatırlıyordu. Ve son söylediğine göre beni hala özlüyordu.

Niçin?

Lanet olsun, Tate. Yapma bunu! Aklımı bulandırma!

On dört yaşındayken istediğim tek şey onunla olmağı. Ben onun için haykırırken o benimle ilgilenmiyordu. Bana ihtiyacı yoktu. Uzaktayken beni özlememişti. Hayat bir şekilde devam ediyordu, değil mi? O dönemde ona çok ihtiyaç duymuştum ve o beni bir kez bile düşünmemiştir. Bensiz daha mutluydu.

Neredeyse hiç nefes alamadım ve ciğerlerime hava çekebilmek için uğraştım. Tanrım, ben ne istediğimi bilmiyordum. Belki onu rahat bırakmak istiyordum. Belki bana eskisi gibi bakmasını, belki de sadece onu tutmak ve belki de onun kim olduğunu hatırlayana kadar kokusunu içime çekip ona sarılmak istiyordum.

Ama yapamıyordum. Tate'ten nefret etmem gerekiyordu. Çünkü enerjimi verecek bir yer bulamazsam dışarı taşacaktı.

“Görüşürüz, Jared.”

Arkamı döndüm ve gözümü kırıştırdım. Ben yanında Tate olduğu halde bana seslenmişti. Ben bir hiçmişim gibi bakıyordum. Lanet olsun ki o benim hayatımın her şeyiyken ben onunkinin hiçbir şeyiymişim gibi.

Ellerimi kapüşonlunun cebine koydum, bu yüzden onları sıkıştırdım göremedi. Bu şekilde burada durmak benim için doğal bir şeydi. Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyordum bu yüzden içten içe fokurdadığımı kimse fark etmiyordu.

Aptal orospu. O beni kıramazdı.

Onları koridordan el ele geçerken izlerken burnuma yayılan hava beni kızdırdı.

Onunla beraber gitmişti.

Sınıfta beni bir ahmak gibi gösterdi.

Bana katlanmıştı.

Parmaklarımdaki kemikler acıyana kadar yumruklarımı daha fazla sıkıttım.

“Beni becermek ister misin?”

Vücudumdaki her kıl hayal kırıklığı içinde diken diken olurken çenem tamamen kaskatı olmuştu. Bu cümleyi söyleyenin Piper olduğunu anlamak için arkama dönüp bakmama gerek yoktu.

Piper bu günlerde aklımda olan son şeydi ve keşke o da bunu anlayıp gitseydi.

Ama sonra onun bir konuda çok iyi olduğunu hatırladım.

“Konuşma.” Etrafında dolandım ve ona bakmaksızın elini yakaladım ve onu yanımdaki tuvalete soktum. Hayal kırıklığını üzerimden atmaya ihtiyacım vardı ve Piper skor yapmayı iyi biliyordu. O, su gibiydi. Nasıl bir kaba koyarsan onun şeklini alırdı. Bana meydan okumaz ya da taleplerde bulunmazdı. Sadece belli bir işi yapmak için buradaydı.

Okul bitmişti. İçeri dalıp bir kaba oturduğumda ve Piper’i üzerime çıkarttığımda etraf boştu. O kıkırdadığında, dürüst olmak gerekirse onun kim olduğu, nerede olduğum ya da içeri

birinin girmesi umrumda bile değildi. Daha derine dalmaya ihtiyacım vardı. Düşüncelerimi duymamak için mağaranın daha derinlerine inmeliydim. Aklımdan Tate'in sarı saçları ve mavi gözleri geçmemeliydi.

Tate.

Piper'in küçük, pembe hırkasını çıkarttım ve dudaklarına saldırdım. İyi hissettirmemişti. Bir anlam ifade etmiyordu. Beni ilgilendirmiyordu. Bu tamamen benimle ilgiliydi.

Üstündeki bluzun askılarını yakaladım ve onu kollarının altına indirdim, sutyeni de bluzla beraber aşağı indi, ta ki göğüsleri tamamen serbest kalana dek. Göğsü benim için açılmıştı ve o inerken ben içine daldım.

Sana sahip olduğumu bilseydim hiçbir şey beni kıramazdı.

Kalbim çarpıyor ve lanet nefesimi alamıyordum. *Ne oluyordu?*

Piper arkaya doğru eğildi, o üzerimde eğilip kalkarken ellerim üzerinde geziyordu, bir kaçış yolu bulmaya çalışıyordum. Kendimi kontrol altında tutmaya çalıştım.

Ve kalbim sökülerek açıldı. Onu özlemiştim.

Piper'in kalçalarını yakaladım ve boynuna saldırdım. O tekrar inledi ve bir şeyler söyledi ama ben ne dediğini duymadım. Aklımda tek bir lanet ses vardı ve Piper ya da başka bir kızın sesi bunu bastıramıyordu.

Bu şeylerin hepsini seviyorum, seni seviyorum.

Ve sonra durdum.

Vücudumdaki bütün hava yok olmuştu.

O beni seviyordu.

"Ne oldu bebeğim?" Piper kollarını boynuma doladı ama ben ona bakmadım. Ben sadece burada oturmuş, o nefes nefesken bir süre kendimi Tate'leymişim gibi kandırmaya çalışmıştım.

"Jared. Sorun ne? Okul başladığından beri tuhaf davranıyorsun." Mızırzımlanarak konuştu. *Neden insanlar çenelerini kapatmayı bir türlü öğrenemiyordu?*

Ellerimi yüzümde gezdirdim. "Kalk. Eve gitmem gerek," dedim.

"Eve gitmek istemiyorum. Bir aydır beni reddediyorsun. Gerçekten, tam bir ay oldu!" Gömleğini ve süveterini üzerine geri giydi ama hala kalkmamıştı.

Derin bir nefes aldım ve midemdeki sinirlerin patlamasını engellemeye çalıştım. Tanrım, gerçekten buradan çıkmak istiyordum.

"Seni becermemi istedin mi istemedin mi," dedim. "Ya yap ya da git," şeklinde bakarak onu bir karar vermek zorunda bıraktım. Piper soru sormasının bir anlamı olmadığını biliyordu. Bu kızlarla başlamayacağımı Madoc'a anlatmadım.

Eve dönene kadar ruh halim kötüden daha da kötüye doğru değişti. Piper'ı indirdikten sonra araba sürmüştüm. Biraz araba kullanmaya, müzik dinleyip kafamı dağıtmaya ve kalbimdeki bu acıyı azaltmaya ihtiyacım vardı. Bu, biri kalbimi sıkıyormuş gibi bir histi ve ben sakın olmak yerine daha da kötü oluyordum.

Bana bunu Tate yapmıştı. O her zaman beni suçlamıştı.

Ve bunun doğru olmadığına inanmak çok daha iyi hissettiriyordu. Çünkü gerçekler çok can yakıcıydı.

Doğrusu, keşke o parktaki güne geri dönebilseydim. Onun kalbini kırmaya karar verdiğim balık havuzuna geri dönebilseydim. Daha farklı davranırdım. Onu kendimden uzaklaştırmak yerine yüzümü saçlarına yaslar ve beni gittiğimden yerden geri döndürmesine izin verirdim. Hiçbir şey yapmak ya da söylemesine gerek yoktu. Sadece dünyamı doldurması yeterdi.

Ama bugün ona duyduğum aşk yüzünden öfkem daha da artmıştı. Ve şimdi ne yaptığımı anlamıyordum. Benden nefret etmediğini görüyordum. Annem benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu ve babamla her cumartesi buluştuğumda bana hatırlatmaya çalıştığı...

Boşver!

Her şeyi boşver.

Evime girip kapıyı çarptım ve anahtarlarımı odaya fırlattım. Ev, Madman'ın havlamaları dışında bir kilise kadar sessizdi.

Pantolonumu pençelemeye başladı ve dikkat çekmek için sızlandı.

“Şimdi değil, dostum.” Dedim ve mutfığa gittim. Madman sakın durmadı ve bir şeylere vurmaya istedi. Buzdolabının kapısını açarken annemin kapının üzerine bir not bıraktığını fark ettim.

Bu gece yokum. Bir pizza ısıt. Seni seviyorum.

Ve dolabı tekrar kapattım. Hiçbir zaman yoktu zaten.

Buzdolabının iki kapısını tuttum ve paslanmaz çeliğe başımı yasladım. Bir şey yok, dedim kendi kendime. Her şey kontrol altındaydı. Bektan bir ailem vardı, değil mi? Tate'i bir kenara itmiştim ama diğer kızlar bunun dışında kalmıştı. Hayatımın nasıl ilerleyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu ama ben sadece on sekiz yaşıyordum ya da çoktan on sekiz olmuştum.

Her şey kontrol altındaydı.

Kendimi söylediğim yalanlara inandırmaya çalışırken dolabın kapaklarını daha sert bir şekilde tuttum.

Ve sonra kendime baktığımda, mutfakta tek başıma buzdolabını tutmakta olduğumu fark ettim. Kendime hayatımın güzel olduğunu söylüyordum.

Lanet olsun.

Metal kapılara vurmaya başladım. Avuç içimi tekrar tekrar cihaza vururken vücudumdaki her kasın sıkıldığını hissettim. Madman havlayarak uzaklaştı. Annemin bütün tişörtleri üst katta duruyordu, onları çıkarmaya daha doğrusu yere fırlatmaya devam ettim. Tekrar duvarın karşısına geçtim ve vurmaya başladım.

Sana sahip olduğumu bildiğim sürece hiçbir şey beni kıramaz.

O kafamı kurcalıyordu. Neden onu unutamıyordum?

Omuzlarımı silkip durdum, havayı akciğerlerime çekmek

için mücadele ettim ama bu yeterli olmadı. Merdivenlere doğru döndüm. Annem bu gece yoksa Jack'i ortaya çıkarmamda bir sakınca da yoktu. Annem bir alkolik olduğundan Jack'i saklıyordum. Ama bu gece çıkarmaya ihtiyacım vardı. Acıyı sindirememiştim. Hissiz olmaya ihtiyacım vardı ve yapamamıştım.

Merdivenleri çıkarken kapının açık olduğunu fark ettim. *Kahretsin.* Onu kapatırken kilitlememiştim. Ve şüphesiz Madman kaçmıştı.

Kapıya sert bir tekme attım.

Lanet olsun. Gidebilirdi de.

Odama girdim ve küçük odaya sakladığım içki şişesini çıkarttım. Madoc'la beraber, babasının dükkanının bodrumundan, şirket partileri ve toplantılar için sakladığı içkilerden almıştık. Neredeyse hiç eve gelmediği için bunu fark etmeyeceğinden bir kısmını partiler için burada saklamaya karar verdik. Botlarımı tekmeleyerek çıkarttım ve gömleğimle pantolonumu da fırlattım. Şişeyi açtım, Tate'in sesi kulaklarımda çınlarken büyük yudumlar aldım.

Benimle ne sorunu olduğunu anlamıyordum. Fransa'ya gittiğinde bunu özümsemiştim ama bir süre sonra okula, yarışa ve işe odaklanarak daha iyi hissettim. Ve onun geri geleceğini biliyordum. Ama şimdi, bana farklı bir ülkede olduğundan çok daha uzaktı.

Sakinleşerek pencereme yürüdüm. Karnım acıyordu ve hareket etmek istemiyordum.

Buradaydı.

Dans ediyordu.

Gözlerini kapatmış kendi etrafında zıplıyordu.

Şeytan kulaklarını yukarı fırlatıp, müzik dinlerken tek başına çığlık atmasını düşünürken gülümsedim. Göğsüm onu tutma dürtüsüyle kabardı.

Tanrım, onu geri istiyordum, hem de çok!

Ama ona ne söyleyecektim? Hiçbir şey söyleyemezdim.

Hiçbir şey!

Şişeyi tekrar dudaklarıma götürüp gözlerimi kapattım ve sınırimi yenmeye çalıştım.

Ona söyleyecek hiçbir söz yoktu. Onun tanıdığı çocuk biz on dördümüzdeyken gitmişti. Onlar beni terk etmişti. Tate beni terk etmişti. O ibnenin söylediği gibi biri olmuştum.

Nefretin acısını yudumladım, acı yavaş yavaş boğazıma ilerledi ve ben nefes alabilmek için cildimi parçalamayı isterken sınırlarım alev alev yanıyordu. Aklımda sadece Tate vardı.

Şişeyi odanın karşısına fırlattım, yere düşüp parçalanmadan önce duvara çarptı.

Kahretsin!

Odadan çıkıp merdivenlerden indim, delirmiştim. Sandalyeleri tekmeledim, fotoğrafları parçaladım, çanak çömlek ve kristalleri parçalamaya gittim. Annemin sevdiği her şeyi parçaladım. Fark yoktu. Bu karmaşayı yarın veya önümüzdeki beş gün içinde o gelmeden temizleyecektim. Ama eşyaları bulamayacaktı ve bunu atlatacaktı. Bu kadının benden daha doğrusu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği tek şey bu eşyalardı. Kendi eşyaları.

Sonraki iki saati bu bulanıklığın içinde annemle mutlu bir aileymiş gibi görüldüğümüz ve benim gülümsediğim resimleri imha etmekle geçirdim.

Tüm bunlar olurken ev bir felakete dönüşmüştü. Ama ben bir uçurtma kadar yüksekteydim. Ben onları kırdığım sürece kimse beni kıramazdı.

Terlemiş ve tükenmiş bir şekilde kendimi Jack şişemle birlikte arka verandaya attım ve yağmurun beni ıslatmasına izin verdim. Ne kadar süre bu şekilde durduğumu bilmiyordum ama sonunda nefes aldım ve kendimi iyi hissettim. Bir şeyler beş yaşındaymışım gibi davranıp eşyalara zarar verdiğimi söylüyordu. Kendimi yeniden kontrol edebilmeye başlamıştım ve sadece burada durup başımı yavaşça yukarı kaldırdım.

“Jared?”

Adımın söylendiği tarafa döndüm ve nefesim tamamen ke-sildi.

Aman Tanrım, hayır, hayır, hayır...

O burada mıydı? Bir şort ve pijama üstüyle mi?

Geri dönmesini ümit ederek tekrar önüme döndüm. Kendi-mi onunla yeniden kaybetmek ya da aptalca bir şey yapmak is-temiyordum. Sonunda sakinleşmişim ama şu an aklımın hiçbir noktası onunla anlaşılabilecek kadar net değildi.

“Jared, köpek dışarıda havlıyor. Kapı zilini çaldım. Duyma-dın mı?”

Lanet olsun, bana çok yakındı. Çekim hissediyordum. Daha yakın olmak istedim. Geçmişini tamamen unutana kadar onun kollarına gömülmek istedim.

Yürüyüp önüme geldiğinde parmaklarım titredi. Tate’i isti-yorlardı. Her zaman istemişlerdi.

Yüce İsa. O sırlıslıklamdı. Bakmaya devam edersem neler ola-cağını bildiğim için gözlerimi yere indirdim. Islak bluzu vü-cudunu sarmıştı ama o kollarını birleştirerek bunu saklamaya çalışıyordu. Bacakları, süzülen damlalarla parlıyordu ve ıslak kalçalarını saran şortu cildinin tonuna yakışmıştı.

“Jared? Bana cevap verir misin?” diye bağırdı. “Ev çöplüğe dönmüş.”

Tekrar ona bakmaya çalıştım. *Niçin? Kim bilir?* Ona her bak-tığımda kalbimi ve vücudumu onun içine gömmeyi istiyordum. *Her ikimizin de bunu yapması ne kadar güzel olurdu?*

“Köpek kaçtı,” dedim. Ne cehennemde?

“Bu yüzden sen de öfke krizi geçirdin öyle mi? Annen evi bu hale getirdiğini biliyor mu?”

Ve duvar aramızdan kalktı. *Annem.* Tate bana kendimi kont-rol edemiyormuşum gibi bakıyordu. *Güçsüzmüşüm gibi...*

Onu kırmayı asla istemediğim gibi içeri girmesine de izin vermemişim.

“Sana ne? Ben hiçbir şeyim, değil mi? Ailem benden nefret

ediyor. Bunlar senin sözlerin değil mi?" Evet, sadece geri püskürtmek daha kolaydı.

O konuşmaya başladı ve ben bilindik halimle bir yudum daha içtim ama bir işe yaramadı. Onu dışarıya atmalı ve girmesini engellemeliydim. Her zaman yaptığım gibi. Ona ihtiyacım yoktu. Ben zaten güçlüydüm.

İçeride beni takip etti ve köpeği kurularken onu duymamazlıktan geldim. Ama sonra kontrol dışı olarak ellerini kaldırdı ve içki şişemi alıp lavaboya boşalttı.

"Orospu çocuğu!" Yanına gittim ve Jack'in kalan kısmını elinden almaya çalıştım. "Bu seni ilgilendirmez. Git buradan!" Onun beni bu şekilde görmesini istemiyordum. Benimle ilgilenmemeliydi. Bunu hak edecek bir şey yapmamıştım. Ve ilgisine veya ona ihtiyacım yoktu!

Vücutlarımız aynı hızla gelirken şişeyi salladım.

Tate, gördüğüm en güzel şeydi. Ve öfke onu daha da ateşli yapıyordu. Gözlerinden alevler çıkarken alt dudağı yağmurdan ıslanmış ve parlıyordu. Hiçbir şey için bunu bozmak istemedim. Bütün enerjimi onun üzerinde bırakmak istiyordum. Bunun birden fazla yolu vardı.

Elinin verdiği acıyla başım yana savruldu ve bir süre o şekilde durdum.

Kahretsin! Bana vurmuştu!

Şişeyi düşürdüm ve ona lanet edemedim ve onu karşı tarafa çektim. Ne yaptığımı bilmiyordum, tek bildiğim bunların kontrolüm dışında olduğuydu. Ve bir süredir böyle bir problem yaşamamıştım.

Vücudu benimkinin karşısında kıvrılmışken birkaç saniye gözünü kaçırmadan bana baktı. Onu bu şekilde tutmama-lıydım. Onunla bu yola girmemeliydim. Ama üç yıldır Tate'i ilk defa kollarımda hissediyordum ve bırakmak istememiştım. Ona dokunmama izin verdiğinden daha fazla baktım ve tamamen onundum. O da bana aitti.

Aynı anda ondan hem nefret ediyor hem de çok seviyordum.

“Bugün beni mahvettin.”

“İyi,” dedi meydan okuyarak ve kollarını onu daha sıkı sardı.

Onu tekrar kendime çektim. “Beni kırmak mı istiyorsun? Onun için mi uğraşıyorsun? Bu iyi hissettiriyor, değil mi?”

“Hayır, bunun için uğraşmıyorum,” çok sakın bir şekilde cevap verdi. “Hiçbir şey hissetmiyorum, sen benim için bir hiçsin.”

Hayır. “Böyle söyleme.” Onu tamamen uzaklaştıramadım. *Hala onundum, değil mi?*

Devam ettiğinde onun tatlı nefesini kokladım. “Bir hiç.” Diye benimle alay ederek tekrar etti ve şimdi onu kırmakta zorlanıyordum. “Şimdi, indir...”

Tatlı küçük mızımızlanmasını yiyip bitirmek için dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. O kahrolasica benimdi. Kokusu, cildi, her şeyi dünyamı ele geçirmişti ve net bir şekilde bakamıyordum. Aklım, su altındaymışım gibi bulanmıştı, hafif ve sessiz. *Tanrım Tate'in tadı çok güzeldi.*

Yıllardır tatmak için öldüğüm dudaklarını emdim. Ve onun her yerini tatmak istedim. Çok hızlı gidiyordum ama kontrolümü kaybetmişim. Kaybettiğim tüm zamanı telafi etmek istiyormuşum gibi bir histi.

Göğsünü benimkine bastırdı ve bacaklarının arasına girdim. Öpüşürken nefes almaya çalışıyordum. Burası ait olmak istediğim yerd, *neden daha önce bunu anlayamamıştım?* Bana karşı gelmiyordu ve beni davet etmek için boynunu geriye attığında gülümsedim. Ellerim vücuduna sarılı haldeyken onu serbest bıraktım, bunu ne kadar çok istediğimi hissettirirken onu kalçalarımaya doğru çektim.

Bacaklarını bana doladı ve ellerim uyluklarına ulaşip, huşu içinde sıcak, yumuşak cildini okşadı. Ellerimi ya da ağzımı vücudunun her yerinde gezdirmeden buradan ayrılmayacaktık.

Boynunu öperken dudaklarını bana doğru getirdi ve onun bu şekilde cevap vermesi hoşuma gitti. Onun daha fazlasını hak ettiğini biliyordum. Ama ben kendimi bu kız için saklamıştım

ve hayatımı onunla geçirmek istiyordum. Ona yeteri kadar yakın olmamış daha doğru yeterince hızlı öpememiştim. Daha fazlasını istiyordum.

Onu koklamak için kulağının altındaki küçük noktaya gömüldüm. Bunca yıldan sonra vücudu benimkine sarılıyken kendimi özgür hissettim.

“Jared, dur.” Başını benden uzaklaştırdı. Ama ben devam ettim. Hayır. Sen. Ben. Ve lanet olası bir yatak. Şimdi.

Tam onu taşıyacakken bağırdı, “Jared, dur dedim,” ve beni itti.

Konsantrasyonum dağılarak arkaya doğru sendeledim. Vücudum çılgık çılgıla onu istiyordu. Onu geri getirmek için ne söylemem gerektiğini düşünerek orada durdum ama o bana bir şans vermedi. Yerden kalktı ve evden kaçarak uzaklaştı.

Lanet olsun.

Şimdi ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama emin olduğum tek bir şey vardı.

Bu tekrar olacaktı.

penelopedouglas.com

Facebook.com/PenelopeDouglasAuthor

Twitter.com/PenDouglas